COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Când inima dictează

60
de milioane
de exemplare
vândute

JOHANNA LINDSEY

Când inima dictează

When Passion Rules
Johanna Lindsey
Copyright © 2011 Johanna Lindsey

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Când inima dictează
Johanna Lindsey
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Când inima dictează / Johanna Lindsey. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-029-1
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1
821.112.2-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Când inima dictează

Traducere din limba engleză
Oana Cristina Butta

Alma

Prolog

Leonard Kastner se gândise la un moment dat să se retragă definitiv. Ar fi trebuit să o facă, nu doar să se gândească la asta. Era momentul potrivit. Strânsese mult mai mulţi bani decât şi-ar fi imaginat vreodată, folosindu-şi pur şi simplu talentele. Era la apogeul carierei, avea un succes neştirbit şi nu refuzase niciodată vreo însărcinare până atunci. Clienţii lui ştiau asta. Nu contau detaliile. De multe ori, clienţii nu îi spuneau mai nimic până nu se angaja să îndeplinească sarcina cerută. Acum începuse să se simtă din ce în ce mai dezgustat de îndeletnicirea lui şi să-şi piardă îndemânarea. Când nu-ţi pasă, nimic altceva n-are importanţă. Când începi să-ţi pui la îndoială meseria, încep să conteze şi alte lucruri.

Trecuse ceva timp de când devenise mult mai bogat decât avea nevoie. Nu avea de ce să-şi mai asume riscuri şi, în mod cert, nu avea nici un motiv să accepte însărcinarea de acum. Dar nu se simţise în stare să refuze suma care i se oferise – mai mare decât toţi banii pe care îi câştigase laolaltă în ultimii trei ani – jumătate din ea fiind plătită în avans. Şi nici nu era de mirare că oferta era atât de generoasă. Asta era una dintre acele puţine însărcinări când lui Leonard i se ceruse să accepte fără să ştie despre ce era vorba şi ce avea de făcut.

Nu fusese angajat niciodată să omoare o femeie. Însă avea să-şi încheie cariera cu o crimă şi mai odioasă: uciderea unui bebeluş. Şi nu orice bebeluş, ci chiar urmaşul la tron. Un asasinat politic? O răzbunare împotriva regelui Frederick? Nu i se spusese şi nici nu-i păsa. La un moment dat în cariera lui îşi pierduse orice urmă de omenie. Era o sarcină obişnuită şi gata. Trebuia să-şi repete asta iar şi iar. *Nu* voia să-şi încheie cariera cu un eşec. Singurul motiv pentru care însărcinarea i se părea atât de dezgustătoare era faptul că îi plăcea regele şi îşi iubea ţara. Dar regele putea avea şi alţi copii după ce ieşea din doliu şi îşi lua altă soţie. Încă era tânăr.

Era uşor să intri în palatul regelui Frederick în timpul zilei. Porţile palatului, care fusese ridicat în curtea vechii fortăreţe ce dădea spre capitala Lubiniei, erau rareori închise. Erau păzite, ce-i drept, dar aproape oricine putea să intre, chiar şi când regele era acolo. Acum era plecat. Se retrăsese în castelul de iarnă din munţi imediat după înmormântarea reginei, cu patru luni în urmă, ca să o poată jeli în pace. Regina murise la doar câteva zile după ce o născuse pe moştenitoarea pe care acum cineva o voia moartă.

Dacă ar fi dat vreun indiciu că era cine era, Leonard ar fi fost oprit imediat la porţi. Avea o reputaţie infamă, dar asta sub pseudonimul de Rastibon. În ţara lui de baştină se pusese o recompensă pe capul lui, la fel şi în câteva ţări vecine. Dar nimeni nu aflase vreodată cum arată Rastibon. Avusese grijă să poarte întotdeauna o glugă, să-şi întâlnească persoanele de contact pe străduţe pustii şi întunecate, să-şi schimbe vocea după cum era nevoie. Dintotdeauna plănuise să se retragă chiar aici, în ţara lui, unde nimeni n-avea să bănuiască modul în care făcuse el avere.

Acum locuia într-o zonă prosperă a capitalei. Nici proprietarul, nici vecinii nu erau extrem de curioşi, iar dacă era întrebat cu ce se ocupa, dădea vag de înţeles că exporta vinuri, lucru care îi explica şi călătoriile dese în alte ţări. Ştia totul despre vinuri. Putea vorbi despre ele oricât. Dar dădea întotdeauna de înţeles că nu avea timp să pălăvrăgească, iar ceilalţi îl ştiau deja ca pe un om neprietenos şi îl lăsau de obicei în pace, ceea ce-şi şi dorea. Oamenii de genul lui nu-şi puteau permite să-şi facă prieteni decât tot din tagma lui. În cazul ăsta însă, risca să intre în competiţie cu aceştia.

Drumul spre camera copilului nu era la fel de accesibil, dar Leonard era descurcăreţ din fire. Se interesă care erau femeile ce o aveau în grijă pe moştenitoarea lui Frederick şi îşi alese doica potrivită ca ţintă.

O chema Helga. Era o văduvă tânără, cu o înfăţişare obişnuită. Avea şi ea un copil de alăptat, motiv pentru care primise şi slujba de la palat. În doar o săptămână, Leonard o fermecase deja în timpul scurtelor vizite pe care Helga le făcuse în oraş, la familia ei, şi se culcase cu ea. Era totuşi un bărbat prezentabil, de nici treizeci de ani, destul de chipeş, cu păr castaniu-închis şi ochi albaştri. În plus, reuşise cumva să se folosească de farmecele pe care le avusese odinioară, înainte să devină asasin cu sânge rece. Dacă voia să se poată retrage în ţara lui de baştină, trebuia să o ucidă până la urmă şi pe Helga. Dacă o lăsa în viaţă, l-ar fi putut descoperi mai târziu.

Leonard avu nevoie de încă trei săptămâni până să aranjeze o întâlnire în camera Helgăi de la palat, în aripa unde era şi copilul, într-o noapte în care cealaltă dădacă nu avea să fie acolo. Chiar dacă Helga îl asigurase că nimeni altcineva nu ajungea noaptea în zona aia, în afară de cele două gărzi care treceau pe-acolo de două ori pe noapte, ea încă se temea să nu-şi piardă slujba dacă îl descoperea cineva acolo. Noaptea erau de două ori mai multe gărzi postate la palat. Dar, până la urmă, pasiunea îşi spuse cuvântul, şi Leonard avu cale liberă. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să se ascundă puţin, până când gărzile plecau altundeva.

Nu o ucise până la urmă pe Helga. Aşa era logic. Folosise un alt nume fals când i se prezentase, nu pentru a-şi ascunde intenţiile criminale, ci ca să o împiedice şi pe ea, şi pe oricine altcineva să facă legătura între Leonard Kastner şi Rastibon. Nu avea nici cea mai vagă intenţie să-şi ascundă crima. Cel care îl angajase, oricine ar fi fost, trebuia să audă ce se întâmplase. Dar nu avea de ce să o omoare şi pe dădacă, atâta timp cât o putea adormi cu o poţiune strecurată într-un pahar de vin. Chiar şi aşa, nu-şi putu stăpâni un moment de regret.

O cunoştea pe Helga de aproape o lună şi începuse să se ataşeze de ea. Astfel ajunsese să-şi schimbe drastic şi planurile dinainte. Nu avea să se retragă în ţara lui până la urmă, fiindcă Helga putea să-l găsească. Luase hotărârea abia astăzi, şi nu ştia cât avea să dureze efectul singurului praf de adormit pe care fusese în stare să-l găsească. Nu avea de ales, trebuia să se grăbească. Luă o altă decizie de moment şi îi legă mâinile la spate, pentru ca nimeni să nu o bănuiască de complicitate la crimă. Mai rău însă, nu se simţea în stare să omoare copilul chiar acolo, în cameră, unde femeia avea să se trezească şi să-l găsească aşa. Helga îl adora pe copilul regelui şi susţinea că-l iubea la fel de mult ca pe al ei.

Leonard intenționase să ducă treaba la bun sfârșit chiar acolo, unde era cel mai puțin riscant, dar, cu o privire către Helga, care dormea întinsă pe pat și avea să se trezească în curând, se răzgândi și începu să caute un sac. Nu găsi nici unul în camera principală. Moștenitoarea coroanei era crescută în mijlocul unui lux regal, hrănită cu lingurițe de aur, spălată într-o copaie care valora o avere, învelită în așternuturi de satin și danteluri fine și înconjurată de pietre prețioase. Un raft întreg era încărcat de jucării pretențioase, mult prea complicate pentru un bebeluș. De-a lungul unui perete erau înșirate dulapuri pline cu atâtea haine, că era imposibil ca fetița să le poarte pe toate înainte să-i rămână mici.

Dădacele nu aveau paturi pe care să doarmă în camera copilului. Nu aveau voie să doarmă în timpul serviciului, motiv pentru care mica prințesă avea două îngrijitoare. Fiecare avea o cămăruță lângă odaia regală, unde se odihneau când fetița nu avea nevoie de ele și unde își îngrijeau copiii lor. Într-un colț al camerei, Leonard descoperi o grămadă de perne de toate mărimile posibile, folosite probabil atunci când copilul se juca pe podea. Leonard luă una dintre pernele mai mari de la fundul grămezii, îi desfăcu tivul cu un cuțit și scoase penele din interior. Apoi făcu trei găuri, pentru aer. Fața de pernă avea să-i fie de folos în ceea ce își propusese.

Leonard se grăbi să înghesuie bebelușul în fața de pernă, dar avu grijă să nu o trezească. Nu avea decât patru luni. Dacă se trezea, era posibil să plângă. Avea de traversat un coridor lung, apoi încă unul mai îngust, până la scările care duceau la ușa lăturalnică prin care intrase. Trebuia să fie atent la cele două gărzi. O nimica toată, atâta timp cât copilul nu începea să plângă.

Cu o seară înainte prinsese o frânghie de zidul din spate al fortăreței, pe latura opusă față de oraș. În seara asta își lăsase și calul acolo, într-un luminiș. Își luase toate măsurile de precauție fiindcă porțile cetății erau închise și atent păzite în fiecare noapte, așa că avea nevoie de o altă cale de evadare. Dar zidurile fortăreței nu erau nici ele lipsite de provocări. Deși Lubinia nu era în război cu vreun alt stat, mai multe gărzi patrulau crenelurile în fiecare noapte.

Din fericire pentru Leonard, era o noapte fără lună. Curtea era luminată de felinare, dar asta era bine, fiindcă aşa avea parte de umbre unde se putea ascunde în vreme ce se strecura de-a lungul curţii. Ajunse la zid fără nici o problemă şi urcă scările înguste până sus. Bebeluşul dormea încă, iar gărzile patrulau pe zidul din faţă. În doar câteva clipe, Leonard avea să scape din fortăreaţă. Legă sacul improvizat de centură fiindcă avea nevoie de amândouă mâinile ca să coboare pe frânghie. Sacul se legănă de câteva ori în timp ce cobora, iar o dată se lovi de perete. Dinăuntru se auzi un scâncet, un sunet slab pe care nimeni altcineva nu l-ar fi putut auzi.

În sfârşit, Leonard ajunse în siguranţă pe cal. Ascunse sacul la sân, pe sub haină. Dinăuntru nu se mai auzea nici un sunet. Traversă dealurile Alpine în grabă, galopând până în zori. Într-un final, se opri într-o poiană deschisă, departe de oraş şi adăpostită de orice urmăritori sau de vizitatori nepoftiţi. Venise timpul. Avea să-şi termine sarcina cât mai repede. De când i se spusese ce trebuia să facă, nu trecuse vreo zi fără să-şi ascută cuţitul pe care urma să îl folosească.

Scoase sacul din sân, îl deschise şi îi dădu drumul. Ţinând bebeluşul adormit într-o mână, îşi scoase cuţitul din cizmă şi apăsă lama pe gâtul micuţ. Era un copil nevinovat, care nu merita să moară. Cel care îl plătise pentru asta o merita însă cu prisosinţă. Dar Leonard nu avea de ales. Era doar o unealtă. Dacă nu o făcea el, avea să se găsească altcineva dispus. Cel puţin putea sfârşi totul aproape fără nici o durere.

Ezită cu o clipă prea mult.

Bebeluşul pe care îl ţinea în braţe se trezise. Îl privi fix în ochi – şi zâmbi.

Capitolul 1

Lama subţire a spadei se îndoi când Alana îi apăsă cu putere vârful în pieptul bărbatului din faţa ei. Dacă n-ar fi purtat amândoi jachete care să-i protejeze, spada l-ar fi străpuns imediat.

–Ar fi trebuit să faci asta acum trei minute, spuse Tăticul, scoţându-şi masca pentru ca fata să-i vadă dezamăgirea din ochii albaştri. De ce nu eşti atentă astăzi, Alana?

„Alegeri", se gândi ea. „Şi atâtea posibilităţi." Bineînţeles că nu era atentă. Cum să se poată concentra la lecţie când avea atâtea lucruri la care să se gândească? Decizia urma să-i schimbe viaţa. Avea trei alternative radical diferite una de alta, fiecare cu farmecul ei, iar Alana nu mai avea timp. Astăzi împlinea optsprezece ani. Nu mai putea amâna luarea deciziei.

Unchiul ei lua mult prea în serios lecţiile de spadă. Nu era momentul să-i spună cu ce dilemă se confrunta, dar trebuia să discute cu el până la urmă, şi ar fi făcut-o mai devreme dacă nu l-ar fi văzut atât de preocupat în ultimele câteva luni. Nu era deloc în apele lui. Când îl întrebase dacă se întâmplase ceva, se eschivase cu un zâmbet şi îi spusese că totul era în regulă. Nici asta nu era ceva obişnuit pentru el.

Alana reuşise să-şi ascundă preocuparea – până astăzi. Tăticul era cel care o învăţase să-şi ascundă sentimentele. O învăţase atâtea lucruri ciudate de-a lungul anilor...

Prietenii ei îl considerau pe unchiul fetei un om excentric. Cum adică să o înveţe cum să se bată cu arme? Dar ea îi apăra de fiecare dată dreptul de a fi diferit. În definitiv, nu era britanic. Prietenii ei nu aveau de ce să-l compare cu unul de-ai lor. Alana îşi pierduse chiar câţiva apropiaţi fiindcă Tăticul insistase ca educaţia ei să fie cât mai completă, dar nu-i păsa. Snoaba care se mutase lângă ei era exemplul perfect de fiinţă limitată. Când făcuseră cunoştinţă, Alana îi povestise despre câteva lucruri pe care le studiase în ultima vreme și îi spusese că matematica i se părea fascinantă.

-Parcă ai fi fratele meu mai mare, replicase fata cu dispreț. De ce să ne obosim cu așa ceva, eu sau tu? Nu trebuie să știm decât cum să conducem o gospodărie. Te pricepi să faci asta?

-Nu, dar pot înțepa cu spada un măr aruncat în aer înainte să atingă pământul.

Nu deveniseră niciodată prietene, și nimeni nu pierduse nimic. Alana avea destui prieteni care erau impresionați de educația atât de variată pe care o avea și puneau asta pe seama faptului că era străină, la fel ca Tăticul, deși era în Anglia de când se știa și se considera o femeie britanică.

Tăticul nu era un nume adevărat, ci porecla pe care Alana i-o dăduse unchiului ei când era mică fiindcă îi plăcea să creadă că el era tatăl, nu unchiul ei. Alana avea înălțime potrivită, iar Tăticul nu era cu mult mai înalt. Deși avea vreo patruzeci și cinci de ani, nu avea nici un rid încă, iar părul lui castaniu era la fel de închis la culoare ca întotdeauna.

Numele lui real era Mathew Farmer, un nume atât de britanic, deși accentul lui străin îl trăda de la o poștă. Făcea parte dintre nobilii care fugiseră de pe Continent în timpul războaielor lui Napoleon și imediat după aceea se stabilise în Anglia, pentru a începe o nouă viață. O adusese cu el fiindcă era singura rudă care îi mai rămăsese.

Părinții ei muriseră când ea era bebeluș. Fusese o moarte tragică, într-un război în care nici măcar nu luptaseră. Încercaseră să o viziteze pe bunica ei din partea mamei în Prusia, fiindcă primiseră de veste că ar fi pe moarte. Pe drum, niște simpatizanți ai francezilor îi confundaseră cu inamici ai lui Napoleon și trăseseră în ei, din exces de zel. Tăticul spusese că se întâmplase probabil din cauză că se vedea de departe că erau nobili, iar slugile aveau o minte așa de îngustă, încât își închipuiau că toți nobilii erau inamici ai Franței. Nu știa nici un detaliu, și orice presupunere îl întrista. Dar îi povestise atâtea despre părinții ei când era mică, încât le purta o amintire vie, ca și când avea senzația că-și amintea cu-adevărat de ei.

Fratele tatălui ei o îngrijise de când se știa. Îi fusese tutore, profesor și însoțitor. Era tot ce și-ar fi putut dori de la un tată, și îl iubea ca pe unul. Ce pățiseră părinții ei era oribil, dar asta nu îi știrbea cu nimic recunoștința că Tăticul era cel care ajunsese să aibă grijă de ea.

Fiindcă bărbatul era bogat, viața alături de el era o combinație de privilegii și situații neașteptate. Avusese un șir nesfârșit de profesori, atât de mulți, că nici nu le mai știa numărul. Fiecare o învățase altceva și nici unul nu rămăsese cu ea mai mult de câteva luni. Doamna Annette era singura care stătuse mai multă vreme. Era o văduvă tânără și săracă, nevoită să-și găsească de lucru. Tăticul o angajase să o învețe pe Alana toate lucrurile pe care trebuia să le știe o doamnă, apoi o păstrase pe post de dădacă, așa că Annette făcea parte din mica lor familie de nouă ani încoace.

Zilele Alanei deveniseră și mai pline după ce împlinise zece ani, când Tăticul începuse să o învețe cum să folosească diverse arme. În ziua în care intrase pentru prima oară cu el într-o cameră fără o mobilă, dar cu pereții plini de spade, pumnale și arme de foc, își amintise că Tăticul îi spusese odată, demult: „Înainte omoram oameni. Acum nu mai fac asta".

Probabil el credea că Alana nu-și mai amintea, dar nu era așa.

Știa că luptase în războaiele instigate de Napoleon pe tot continentul, aceleași războaie de care fugise când venise în Anglia, dar fraza pe care o folosise era cel puțin ciudată. În ziua în care îi pusese o spadă în mână, îl întrebase:

– Asta e arma cu care ai ucis?

– Nu, dar am învățat să folosesc orice armă. Asta te solicită cel mai mult și îți cere cea mai mare dexteritate, viteză, agilitate și viclenie. Dacă te antrenezi cu ea, nu vei avea decât de câștigat. Însă pentru tine cel mai bun lucru este că vei învăța cum să te ferești de îmbrățișările nedorite, fiindcă bărbații vor avea astfel de tentative, convinși că te pot supune fiindcă sunt mai puternici decât tine. Vei învăța să-ți păstrezi spațiul intim, indiferent ce armă folosești.

– Dar probabil n-o să fie niciodată nevoie să mă apăr cu spada, nu-i așa?

– Nu, nu vei purta o spadă ca să te aperi cu ea. Pentru asta vei avea un pistol.

Duelurile cu spada erau doar nişte exerciţii utile pentru ca Alana să-şi păstreze agilitatea. Înţelegea asta. Ajunsese să aştepte cu drag antrenamentele cu Tăticul şi să le considere cea mai bună parte a zilei. Spre deosebire de alţi profesori pe care îi avusese, Tăticul era calm şi răbdător.

Annette îşi riscase slujba când se certase cu Tăticul, după ce Alana începuse să înveţe cum să folosească spada. Alana auzise din întâmplare sfârşitul discuţiei fiindcă se nimerise să treacă pe lângă biroul lui.

– Arme? Dumnezeule, dar deja e prea îndrăzneaţă, prea încrezută! Iar acum îi daţi şi arme? O educaţi ca pe un bărbat. Cum credeţi că pot să o schimb mai târziu?

– Nu vreau să o schimbi, răspunsese calm Tăticul. Vreau să o înveţi că are de ales când vine vorba despre confruntările cu ceilalţi. Ceea ce ţie ţi se pare prea îndrăzneţ, bărbătesc chiar, îi va fi de folos mai târziu.

– Dar o doamnă *nu* se comportă absolut deloc aşa.

Tăticul chicotise.

– E suficient să o înveţi bunele maniere şi celelalte lucruri pe care ar trebui să le ştie o doamnă. Ţine minte: o doamnă nu apare din senin. Alana e deja o doamnă de cea mai înaltă clasă. Nu îi voi neglija educaţia doar fiindcă e femeie.

– Dar pune la îndoială *absolut* tot ce încerc să o învăţ, exact ca un bărbat.

– Mă bucur să aud asta. Am învăţat-o să fie conştiincioasă, meticuloasă chiar, atunci când analizează o situaţie. Dacă un lucru i se pare ciudat, nu vreau să îl dea la o parte, ci să afle motivul. Am încredere că vei continua lecţiile fără să strici ce am clădit până acum.

Ultima replică sunase mai degrabă ca un avertisment. Discuţia se terminase atunci, pe loc.

Înapoi în prezent, Alana făcu un pas în spate şi îşi puse sabia la locul ei, pe perete. Era timpul să-i spună Tăticului ce o necăjea. Nu mai putea amâna.

– Trebuie să iau nişte decizii neaşteptate, Tăticule. Putem sta de vorbă diseară, la cină, sau când mă întorc de la orfelinat?

Avea să se încrunte, ştia asta. Deşi nu îi interzicea, nici nu era de acord ca Alana să meargă la orfelinat, cu toate că era orfelinatul *lui*. Aflase despre el cu un an în urmă. Tăticul înfiinţase orfelinatul la puţin timp după ce ajunseseră în Londra şi îl susţinuse până acum. La început, Alanei nu-i venise să creadă. Nu-şi putea da seama de ce nu-i spusese niciodată nimic. Fiindcă prin educaţia ei de mai târziu spera ca ea să devină o doamnă? Iar doamnele n-aveau ce să caute în compania vagabonzilor din cartierele rău famate? Explicaţia lui fusese însă una simplă:

– Mi s-a oferit o nouă viaţă aici. O nouă şansă. Nu m-am simţit demn de ea, aşa că am oferit şi eu ceva la rândul meu, pentru ca alţii să aibă şi ei şansa unei vieţi mai bune. Am avut nevoie de ani întregi până să-mi dau seama că persoanele care au cel mai mult nevoie de ajutorul meu sunt copiii de pe străzi, cei lipsiţi de orice speranţă.

Era o cauză nobilă. Cum ar fi putut Alana să ţintească mai jos? I se părea un lucru firesc să vrea să le devină profesoară orfanilor. Primise o educaţie atât de vastă şi ştia să facă atâtea lucruri, încât era cu mult deasupra celorlalţi profesori de acolo. Îi plăcea să predea. Una dintre deciziile cu care se vedea nevoită să dea piept era dacă să îşi continue munca la orfelinat sau nu. Ca profesoară, nu ar fi putut alege sub nici o formă vreuna din celelalte două variante la care se gândea.

– Şi eu am luat o decizie, spuse Tăticul, din spatele ei. Nu mi-am imaginat că ziua asta va fi atât de măreaţă pentru tine, dar nu mai pot amâna ce e de făcut. Vino în biroul meu, acum.

Dumnezeule, avea să i se ofere încă o alternativă? Alana se răsuci pe călcâie şi îl văzu cât de tulburat arăta. El nu avea însă cum să-i observe teama din ochii cenuşii prin plasa măştii de scrimă pe care nu şi-o scosese încă. O zi măreaţă? Părea ceva mult mai important decât propria ei dilemă.

Tăticul se întoarse spre uşă, aşteptându-se ca ea să îl urmeze.

– Aşteaptă, Tăticule. Copiii au pregătit o petrecere pentru ziua mea. Vor fi dezamăgiţi dacă nu trec pe la orfelinat azi.

Tăticul nu răspunse imediat. Oare de ce trebuia să stea pe gânduri? Doar îi iubea pe orfani la fel de mult ca ea!

În cele din urmă, spuse:

– În regulă, dar să nu întârzii mult.

Ieşi din cameră înainte s-o vadă cum dă cu şovăială din cap, în semn de aprobare. Alana îşi scoase masca şi jacheta cu mişcări mecanice, apoi îşi desfăcu panglica cu care îşi strânsese părul lung şi brunet. Acum era de-a dreptul îngrozită.

Capitolul 2

Alana nu reuşi să se destindă în timpul petrecerii, fiindcă se gândi tot timpul la ce o aştepta în viitor. Hârjoneala copiilor o exaspera azi, într-atât încât la un moment dat ajunse să se răstească la Henry Mathews:

– Vrei să-ţi dau una peste cap?

Henry era unul dintre favoriţii ei. Mulţi copii de la orfelinat care nu-şi cunoşteau numele de familie îl foloseau pe cel al Tăticului, cu permisiunea lui. Henry ţinuse neapărat să fie diferit de ceilalţi, aşa că îşi alesese prenumele Tăticului.

Dar Henry era deosebit şi din alte puncte de vedere. Nu doar că avea o inteligenţă sclipitoare, reţinând imediat tot ce era învăţat, ci îşi descoperise şi un talent care avea să-i folosească mai târziu în viaţă. Făcea nişte sculpturi minunate din lemn: ornamente, oameni, animale. Îi făcuse cadou Alanei o statuetă care o reprezenta chiar pe ea. Alana fusese atât de mişcată în ziua când Henry îi pusese în mâini statueta şi fugise ruşinat. În semn de mulţumire, ieşiseră împreună în oraş, în Hyde Park, şi Alana îi sugerase lui Henry să ia cu el câteva statuete. Unul dintre vânzătorii ambulanţi de-acolo le cumpărase pentru câteva lire; Henry nu mai avusese niciodată atâţia bani în buzunare. Asta îl convinsese, în sfârşit, că talentul pe care îl avea merita folosit.

De data asta, Alana îl prinse pe Henry certându-se cu un alt băiat mai mic pe una dintre statuetele lui. În loc să se sperie de amenințarea ei, băiatul rânji obraznic.

– N-ai da în mine. Ești prea drăguță.

Nu, Alana nu avea de gând să facă asta. Avea o metodă mult mai bună. Îi aruncă o privire dezamăgită.

– Credeam că ai învățat să-ți împarți statuetele cu copiii mai amărâți decât tine.

– Dar el nu-i...

– Ai recunoscut și tu că ăsta e un lucru caritabil pe care-l poți face, îi aminti Alana.

Henry își lăsă privirea în pământ, dar totuși împinse soldatul de jucărie către celălalt copil, care îl înșfăcă și fugi imediat.

– Dacă mi-l strică, îi rup capul, murmură Henry.

Alana scoase un sunet dezaprobator.

– Poate ar trebui să umblăm puțin la atitudinea ta? Credeam că generozitatea ți-a înmuiat și inima, mai ales că poți foarte ușor să faci un alt soldat și gata.

Henry îi aruncă o privire jignită.

– Mi-a luat patru ore să-l fac. Am stat treaz până târziu și am adormit la ore în ziua următoare. M-au pedepsit pentru asta. Băiatul ăla mi l-a furat. Poate ar trebui să-l înveți pe el să nu mai fure nu să-mi spui mie cum să dau degeaba un lucru la care am muncit atât.

Alana oftă și întinse mâna să-l oprească, dar Henry se dovedi mai rapid decât ea. Fusese prea severă cu el, iar faptul că avea și ea destule griji nu era o scuză. Avea să-i ceară iertare mâine, căci acum trebuia să ajungă acasă.

Dar Henry o prinse la ușă când își lega pelerina și îi îmbrățișă strâns talia.

– N-am vrut să spun asta, n-am vrut! zise apăsat.

Alana îl mângâie pe cap.

– Știu. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Un dar trebuie dat din toată inima, altfel nu e un dar. O să-ți recuperez jucăria mâine.

–Am luat-o deja, spuse Henry, dându-i drumul. Băiatul ăla nu voia decât să mă enerveze. S-a dus direct în dormitor și mi-a aruncat-o pe pat. Era un cadou pentru dumneata, doamnă profesoară. De ziua dumitale. Ca să nu stea singură cealaltă jucărie, da?

Alana luă statueta pe care i-o întindea băiatul. Soldatul în miniatură era atent sculptat, până în cel mai mic detaliu. Zâmbi.

– Crezi că mi-ar sta bine alături de un soldat?

– Soldaţii au curaj. Oricărui bărbat i-ar trebui o grămadă de curaj ca să...

Alana înţelese ce voia să spună şi îl întrerupse râzând:

– Haide, Henry, nu sunt chiar atât de înfricoşătoare! De ce i-ar trebui atâta curaj unui bărbat ca să mă ia de soţie?

– Nu-i vorba despre asta, ci de ce ai aici. Henry îşi ciocăni fruntea. Femeile n-ar trebui să fie aşa deştepte.

– Unchiul meu n-ar fi de acord. El s-a ocupat de educaţia mea. Am trecut într-o altă epocă, Henry. Bărbaţii nu mai sunt barbarii din trecut. Acum au deschis ochii.

Henry se gândi o clipă, apoi spuse:

– Dacă Mathew Farmer crede asta, atunci aşa trebuie să fie.

Alana ridică o sprânceană.

– Nu mai ai nici un argument ca să-ţi sprijini punctul de vedere?

– Nu, doamnă.

Răspunsul lui, atât de grăbit, o făcu pe Alana să râdă. Pentru copii, unchiul ei era un zeu. Bineînţeles că n-aveau cum să nu fie de acord cu el.

Alana îi ciufuli părul.

– O să pun soldatul lângă cealaltă statuetă. El va fi protectorul ei. Sunt sigură că o să-i placă.

Henry îi aruncă un zâmbet luminos, apoi fugi din nou, iar Alana îşi dădu seama că băiatul tocmai luase decizia în locul ei. Cum ar fi putut să părăsească orfelinatul şi copiii de aici?

O rafală rece de vânt aproape îi smulse boneta când ieşi afară şi alergă spre trăsura care o aştepta. Spera ca Mary să fi aprins vasul cu jăratic. Fusese dădaca Alanei pe vremuri, iar apoi începuse să lucreze ca femeie în casă şi să o însoţească din când în când, dar acum vârsta îşi spunea cuvântul. Ar fi putut veni să aştepte înăuntru, dar preferase liniştea din trăsură, unde putea să croşeteze în pace.

După părerea Alanei, era puțin ridicol ca trăsura să o aștepte pe marginea drumului când ar fi putut foarte bine să se întoarcă după ea la ora hotărâtă. Dar Tăticul insistase. Alana nu trebuia să aștepte niciodată, nicăieri, și nu avea voie să plece de acasă fără o escortă întreagă, adică doi valeți și o femeie care să o supravegheze.

În primele șase luni în care predase la orfelinat, doamna Annette o însoțise pe Alana și o supraveghease zi de zi. Deși n-avea nimic împotriva muncilor caritabile, doamna Annette nu era absolut deloc de acord cu faptul că Alana voia să predea lecții în fiecare zi, fiindcă asta semăna prea mult cu un „serviciu". Dar Annette se atașase de copii la fel de mult ca Alana și chiar începuse să îi învețe și ea câte ceva. Părea să-i placă, asta până când lordul Adam Chapman le abordase într-o zi, când se pregăteau să plece.

– Alana?

Valetul care ținea ușa trăsurii deschisă pentru ea o închise din nou, de dragul lui Mary, iar Alana se întoarse când se auzi strigată. „Vorbind de lup", se gândi, amuzată. Adam își scoase pălăria, iar Alana îi zâmbi cald. Întotdeauna se simțea relaxată când era și el prin preajmă, probabil fiindcă era atât de amabil și avea un simț al umorului fascinant.

– N-am uitat ce zi e astăzi, continuă lordul Chapman, apoi îi oferi un buchet de flori galbene. E o zi măreață pentru multe domnișoare.

Alana își dorea să nu fi folosit cuvântul „măreață". Asta îi aminti de ce o aștepta acasă.

– Mulțumesc, spuse. Dar unde ai reușit să găsești flori acum, la sfârșit de an?

– Am sursele mele. Bărbatul îi aruncă un zâmbet misterios. Apoi însă râse și mărturisi:

– Mama mea are o seră. Bine, grădinarii ei au grijă de ea. N-o văd să se afunde în noroi, nici măcar pentru niște flori așa drăguțe.

Părinții lui locuiau în Mayfair, dar Adam îi spusese că avea un apartament în care stătea singur, la mică distanță de orfelinat. O dată sau de două ori pe săptămână îl vedea trecând. Întotdeauna se oprea să stea de vorbă cu ea, îi asculta cu interes povestioarele despre copii şi îi povestea şi el câte ceva din viaţa lui.

Alana făcuse cunoştinţă cu Adam fiindcă Annette îl ştia dinainte să se mărite cu lordul Hensen. Într-o după-amiază, Adam trecea pe lângă orfelinat când Alana şi Annette se pregăteau să plece. O salutase cu căldură pe Annette, apoi începuse să vină la orfelinat, încercând să reînnoade relaţia. Dar, deşi era politicoasă, Annette îl trata cu răceală şi cu indiferenţă ori de câte ori se întâlneau. Niciodată nu spusese de ce, deşi Alana o întrebase de mai multe ori. La un moment dat, încetase să o mai însoţească pe Alana la orfelinat. Asta însă nu îl oprise pe Adam din vizitele lui.

Alana se simţise flatată când Adam începuse să îşi îndrepte atenţia asupra ei. Cum ar fi putut să nu se simtă aşa, când Adam era atât de chipeş şi de fermecător? Abia trecuse de treizeci de ani, deci era de aceeaşi vârstă cu Annette, dar părea mult mai tânăr.

Alana se gândi încă o dată să îl invite pe Adam la cină şi să-i facă astfel cunoştinţă cu Tăticul, dar – nu, mai bine în altă zi. Îl mai invitase de câteva ori, dar Adam avusese de fiecare dată altceva planificat. În curând.

Era deja prea frig ca să stea de vorbă afară, pe drum. Mary părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie. Deschise uşa trăsurii şi îi reaminti Alanei:

– E timpul să mergem, draga mea.

– Într-adevăr, fu de acord Adam.

O luă de mână şi o ajută să urce în trăsură, apoi spuse cu un zâmbet vesel:

– Până data viitoare când drumurile ni se încrucişează întâmplător.

Alana râse, iar Adam închise uşa. Întâlnirile lor păreau simple coincidenţe, dar nu erau. Adam ştia exact la ce oră pleca Alana de la orfelinat şi se nimerea să treacă pe-acolo chiar la momentul potrivit ca să stea puţin de vorbă.

Era fiul unui conte, dintr-o familie bogată, exact genul de bărbat care i-ar fi fost pe plac şi Tăticului. Iar astăzi îi dăduse un buchet de flori! Era clar un semn că Adam se simţea pregătit să ducă mai departe relaţia lor. Oare aşteptase să împlinească optsprezece ani pentru a începe să o curteze? Probabil. Luna trecută pomenise chiar şi despre căsnicie, deşi era foarte probabil să se fi referit la faptul că venise timpul să se gândească şi el mai serios la asta. Nici măcar nu-şi amintea de unde pornise discuţia, dar atunci se hotărâse ca Adam să devină a treia alternativă în decizia ei. Sau avea să devină, *dacă* începea să o curteze cum se cuvenea.

Capitolul 3

Alana nu se pierdea uşor cu firea. Nu se simţea chiar în apele ei când primea vreun profesor nou, dar asta nu era nimic în comparaţie cu ceea ce simţea acum, în vreme ce mergea spre biroul Tăticului. Dacă Tăticul insista să continue pe drumul pe care o împinsese Lady Annette cu doi ani în urmă? Annette o pregătise pe Alana să intre în societatea londoneză, presupunând că Alana voia să facă acelaşi lucru ca şi restul domnişoarelor de vârsta ei. Într-adevăr, Alana abia aşteptase şirul nesfârşit de baluri şi serate unde să întâlnească bărbaţi interesanţi, dar apoi descoperise ce sentiment de împlinire avea de fiecare dată când le deschidea mintea celor mici spre posibilităţi nebănuite. Acum nu-şi putea imagina cum ar fi fost să renunţe la orfelinat.

Cu toate astea, ştia că acele două lumi nu erau compatibile.

– Ştii că nu vei mai putea fi profesoară, nu? o avertizase recent Annette. Ai făcut asta un an, lucru foarte generos din partea ta, dar nu ai nici un viitor acolo.

Iar prietena ei Harriet, care era sora mai mică a uneia dintre prietenele lui Annette, spusese cam acelaşi lucru:

– Să nu crezi că soţul tău îţi va permite să-ţi dăruieşti timpul cu atâta largheţe. O să vrea să stai acasă şi să-ţi creşti copiii.

Asta era dilema Alanei. Adam îi plăcea mult tocmai fiindcă nu era aşa, şi de asta îşi dorea ca lordul să îşi declare limpede intenţiile. Nu fiindcă îl iubea, ci pentru că aprecia faptul că el îi admira devotamentul faţă de copii. Afirmase asta de câteva ori. Un bărbat ca Adam nu i-ar fi interzis să mai vină la orfelinat *dacă* se căsătoreau.

Alana grăbi pasul. Henry o ajutase să ia o hotărâre. Într-adevăr, avea emoții, dar asta doar fiindcă Tăticul părea și el îngrijorat și nu din cauza a ceea ce hotărâse. Spera doar ca Tăticul să nu-i ceară să nu mai meargă la orfelinat, acum că era pe punctul de a intra în societate, iar sezonul balurilor și seratelor avea să înceapă în curând. Alana nu-și putea imagina ce altceva ar fi putut să-l preocupe într-atât.

Biroul lui era una dintre încăperile ei preferate din casa asta mare, cu trei etaje. Era confortabil, mai ales iarna, când era aprins și șemineul. Era, de asemenea, bine luminat datorită celor două ferestre și a tapetului crem, care crea un contrast plăcut cu mobila închisă la culoare. Alana petrecuse multe nopți acolo citind cu Tăticul, uneori cu voce tare, sau doar stând de vorbă. Întotdeauna o întreba cum mergeau studiile.

Tăticul nu spuse nimic când Alana intră încet în cameră. Nu stătea la birou, ci într-un fotoliu lângă șemineu. Rămase în tăcere până când fata se așeză pe celălalt fotoliu. Când îl privi, Alana își dădu seama că el părea chiar mai agitat decât ea!

Nu-l mai văzuse niciodată așa. Când mai fusese oare gardianul ei atât de neliniștit, atât de temător?

Ținea mâinile încleștate în poală. Alana consideră asta un gest involuntar. Evita să îi întâlnească privirea; ochii lui de un albastru întunecat erau pironiți spre covor. Trupul și chipul îi trădau încordarea! Vedea cum îi scrâșneau dinții. Probabil încerca să pară cufundat în gânduri, dar Alana nu se lăsă păcălită.

Îl iubea atât de mult, încât uită o clipă de temerile ei și încercă să i le aline pe ale lui, pornind discuția cu preocuparea cea mai puțin importantă.

– Îmi place de un tânăr, care ar putea veni în curând să-ți ceară permisiunea de-a mă curta. În cazul ăsta, n-ar mai fi nevoie să ies în societate, după cum m-a pregătit Annette. Am tot încercat să-mi dau seama cum ar fi mai bine, dar...

Alana se întrerupse brusc. Tăticul o privea acum cu ochii mijiți, dar nu din motivul pe care și-l închipuia ea.

– Cine a îndrăznit să te abordeze fără permisiunea mea și înainte să fii majoră?

– Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Alana. Ne-am întâlnit din întâmplare lângă orfelinat de mai multe ori, şi ne-am împrietenit. De curând mi-a spus că a ajuns la vârsta la care ar trebui să se gândească mai serios la căsătorie, şi am avut sentimentul, sau mai degrabă speranţa, că se gândea la mine când a spus asta.

Tăticul oftă.

– Înseamnă că simţi ceva pentru el?

– Nu încă, recunoscu Alana. Îmi place felul lui de a fi, asta este sigur, dar motivul pentru care l-aş alege ar fi că, deşi este un lord, nu are nimic împotrivă ca eu să-mi continui munca la orfelinat. Chiar mă admiră pentru dedicarea mea. Şi vreau să continui să predau la orfelinat, Tăticule.

Aşa, acum spusese şi asta. Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-i reacţia, dar Tăticul nu făcu decât să ofteze din nou şi să spună:

– Ai fi putut să o faci oricum.

Alana făcu o strâmbătură.

– Annette mi-a spus că ar trebui să renunţ, că un soţ nu mi-ar permite niciodată să continui. Dacă într-adevăr aşa e, atunci o să rămân nemăritată şi gata.

Spre uşurarea ei, Tăticul chicoti.

– Vrei să fii atât de încăpăţânată, prinţesă? Dintr-un motiv atât de neînsemnat?

Alanei îi plăcea la nebunie când îi spunea aşa. Întotdeauna o făcea să se simtă specială. Se bucura şi că nu îl mai vedea atât de încordat. Cu toate astea, nu considera că ar fi spus vreun lucru neînsemnat. Până la urmă, discutau despre un moment-cheie din viaţa ei.

Dar Tăticul nu terminase.

– Presupun că ar fi trebuit să fiu mai clar, nu doar să-ţi sugerez că nu trebuie să urmezi exemplul celorlalţi dacă nu vrei. Alana, nu vreau să te căsătoreşti, nu încă. Nu-mi pasă că aşa este obiceiul în societate. Eşti tânără. Nu era nici o grabă. Iar eu nu eram pregătit să...

– Să mă pierzi? ghici Alana când Tăticul se opri. N-o să se întâmple asta. Dar *tare* mi-aş fi dorit să vorbim despre asta mai devreme. M-am stresat atât de mult cu toate astea, de parcă ar fi fost neapărată nevoie să iau o decizie – astăzi.

Chicoti înfundat, simţindu-se uşurată, însă doar pe moment. Tăticul părea încordat din nou. Îşi dădu seama de încă două lucruri care îi readuseră starea de nelinişte. El spusese că ar fi putut să predea în continuare, nu că va putea. Iar ea pur şi simplu făcuse o presupunere, deşi el îi spusese să nu facă niciodată asta. Tăticul îi permisese asta doar fiindcă voia să amâne ceea ce avea de spus. Decizia lui măreaţă.

Ezitând şi sperând că el o să nege totuşi, Alana spuse:

– Nimic din toate astea nu mai contează acum, nu-i aşa?

– Nu.

– *De ce nu?*

– Am ştiut dintotdeauna că o să vină şi ziua în care va trebui să-ţi spun adevărul. Mi-am închipuit că o să am mai mult timp, cel puţin cu câţiva ani mai mult. Am crezut că o să intri în societatea londoneză cu prietenele tale şi o să te distrezi puţin, fără să simţi că e neapărată nevoie să te căsătoreşti. Ai învăţat din greu până acum, aşa că am vrut să vezi şi partea amuzantă şi frivolă a vieţii. Meritai acest lucru. Dar am riscat când ţi-am permis asta.

– Ai riscat când mi-ai permis să mă distrez? Asta nu are nici un...

– Nu, am riscat fiindcă, deşi ţi-am spus că încă nu e cazul să te gândeşti la căsătorie, era totuşi posibil să întâlneşti un tânăr care să-ţi placă la una dintre petrecerile astea la care urma să te duci. Asta m-ar fi forţat să intervin. Căsătoria ta e prea importantă ca să o iroseşti aici.

– Aici? Dar îţi plac englezii! M-ai crescut ca pe o englezoaică. Aici mi-am petrecut toată viaţa. Unde altundeva aş putea să mă mărit? Se întrerupse cu un gâfâit. În Lubinia!?

Tăticul nu spuse nimic, aşa că Alana se simţi datoare să îi reamintească:

– Când te-am întrebat despre ţara noastră, mi-ai spus că era înapoiată, chiar medievală din unele puncte de vedere, şi că am fost norocoşi că am scăpat de acolo. M-ai avertizat să nu spun nimănui, niciodată, că ne-am născut acolo şi că ar trebui să susţin că suntem austrieci, fiindcă altfel toţi ceilalţi ne-ar privi de sus. N-am spus nimănui adevărul fiindcă singurul profesor care a spus ceva despre Lubinia nu te-a contrazis cu nimic. A afirmat şi el că este o ţară înapoiată, care nu a progresat din cauza izolării. Nu pot să cred că vrei să mă căsătoresc *acolo,* încheie cu dezgust.

Tăticul clătină din cap, dar Alana ştia că aşa îşi arăta el dezamăgirea fiindcă ea fusese atât de îngrozită de idee.

– E foarte puţin probabil să fim nevoiţi, dar nu noi vom decide să... Se opri, lăsând gândul să-i scape şi concentrându-se în schimb pe atitudinea ei. Mă surprinzi. Din câteva lucruri spuse de mine ai ajuns să-ţi urăşti propria ţară?

– Nu e corect. Nici măcar nu ai vrut să o consider ţara mea. Ce te aşteptai să ajung să cred?

– Am avut un motiv pentru asta, şi nu e cel pe care ţi l-am spus. Mă aşteptam să-ţi formezi o părere proprie după ce aflai mai multe, după ce citeai despre frumuseţea ţării şi despre cultura fascinantă care se ascunde în spatele aparenţelor. Evident, am greşit că nu te-am făcut să fii mândră de ţara noastră mai devreme, fiindcă *există* multe lucruri de care ai putea fi mândră.

– Poate că... am exagerat, spuse ruşinată Alana.

Tăticul îi aruncă un zâmbet mustrător.

– Da, şi asta pentru o problemă care nici măcar nu e o problemă încă. Nu trebuie să te preocupe o căsătorie care nu e nici pe departe un lucru imediat. Am menţionat-o doar ca pretext pentru discuţia asta. Dar se pare că un alt lucru care s-a întâmplat mai recent a dus la aceeaşi discuţie.

Dintr-odată, Alana înţelese de ce se grăbea Tăticul acum – i se spusese că era pe moarte. Niciodată nu se îmbrăca suficient de călduros, şi era plecat atât de des, mergea la orfelinat, la crama de vinuri pe care o avea – şi cel puţin o dată pe săptămână, întotdeauna, oricât de frig sau de cald era afară, scotea unul dintre orfani la plimbare. Dumnezeule, ce boală avea care să fie atât de gravă? Nu părea deloc bolnav.

– Te iubesc, prinţesă. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Dar nu facem parte din aceeaşi familie. Nu suntem înrudiţi deloc.

Panica ei scăzu imediat. Vestea era şocantă, dureroasă. Dar nu era la fel de rea ca aceea la care se gândise cu o clipă înainte. Oare ea era prima orfană pe care o ajutase? Făcuse bine atâtor copii, că n-ar fi fost deloc surprinzător să fi început toată treaba asta adoptând unul singur.

-Chiar era necesar să știu și eu asta? întrebă Alana.

-Asta e doar o mică parte din ce am să-ți spun.

Dumnezeule, nu terminase?

-Haide să luăm cina mai întâi, vrei? sugeră Alana.

Tăticul îi aruncă o privire plină de înțelesuri.

-Calmează-te și nu mai trage concluzii pripite. Ești prea deșteaptă pentru asta.

Alana se înroși. Așa o învățase: mai întâi faptele concrete, abia apoi intuiția, dacă nu avea de ales. Acum primea faptele. Dar nu voia să le audă!

Și Tăticul își dădea seama de asta, fiindcă spuse:

-Înainte să venim aici, m-am gândit să mă fac fermier.

Revelația nu avea nici o legătură cu ce discutaseră până acum. Alana clipi. Încerca oare să-i distragă atenția până se calma? Dacă da, subterfugiul mersese - oarecum. Apoi însă își dădu seama.

-Farmer nu e numele tău real, nu-i așa?

-Nu. Când am ajuns aici, într-un oraș așa mare, m-am gândit că ascunzătoarea cea mai bună este chiar aici, la vedere. Am renunțat la ideea unei ferme, dar numele era unul obișnuit, solid și nu părea străin. Se potrivea perfect, și la fel ne-am potrivit și noi în societate. Zâmbi și adăugă:

-Am încercat totuși grădinăritul. Câteva luni mi s-a părut chiar o îndeletnicire liniștitoare, dar apoi am renunțat.

-Prea plictisitor în comparație cu lucrurile cu care te ocupai înainte?

Alana se gândea la războaiele în care luptase Tăticul, pe Continent. Studiind istoria Europei, învățase despre atâtea războaie.

-Ești foarte perceptivă. Bine. Tăticul se opri o clipă și chiar privi din nou în jos, spre podea. La un moment dat, ți-am spus că am ucis niște oameni. Erai foarte mică. Se poate să nu-ți mai amintești discuția, și nu e o chestie pe care aș fi vrut să o repet.

-Țin minte. De ce mi-ai spus așa ceva atunci?

-Erai o fetiță scumpă, frumoasă, dar și iscoditoare. Începusem să mă atașez prea mult de tine. Ți-am spus asta în speranța că o să te îndepărtez, că o să te gândești la cuvintele mele şi o să ajungi să-ţi fie teamă de mine. Dar nu a mers. Nu s-a creat nici o barieră între noi. Aveai prea multă încredere în mine, iar eu mă ataşasem deja prea mult de tine. Te iubesc ca pe o fiică pe care n-am avut-o niciodată.

– Şi eu simt la fel, Tăticule. Ştii asta.

– Da, dar asta se va schimba astăzi.

Alana se simţi din nou neliniştită, iar senzaţia era de o sută de ori mai rea ca înainte. Dumnezeule, ce ar putea să-i spună ca să nu-l mai iubească? Nu reuşi să dea glas unei asemenea întrebări. Încercă să anticipeze, dar nu-şi putea imagina absolut nici o explicaţie pentru ceea ce tocmai auzise.

Iar Tăticul nu explică nimic. În schimb, deveni gânditor.

– Să ştii că nu am vrut să te cresc aşa. Mă gândeam să fim izolaţi undeva, ca să te pot proteja şi să înveţi să nu depinzi de alţii. Dar nu am fost în stare să-ţi răpesc şansa unei vieţi normale. Se poate să fi greşit, şi e o greşeală pe care mi-o asum în întregime. Dar, până se liniştesc lucrurile, nu trebuie să ai încredere în absolut nimeni.

– Nici măcar în tine?

– Cred că eu sunt excepţia de la regulă. Nu aş putea niciodată să-ţi fac rău, prinţesă. De-asta eşti aici acum.

– Ce vrei să spui?

Tăticul închise ochii o clipă. Alana îşi aminti din nou că el nu voia să-i spună nimic din toate astea, ci se simţea forţat de altceva.

O privi în ochi.

– Ţi-am spus că am ucis oameni. Eram...

– Tocmai mi-ai zis că a fost o minciună, îl întrerupse brusc Alana. O minciună pe care ai spus-o ca să mă îndepărtezi şi care nu a mers aşa cum ai vrut.

– Nu, nu ţi-am spus că a fost o minciună. Ai ales să interpretezi cuvintele mele aşa cum ţi-a convenit. Adevărul gol-goluţ, Alana, este că am ucis oameni pentru bani. Era o carieră profitabilă, şi eram bun la asta fiindcă nu-mi păsa de viaţa mea. Eram un instrument al morţii pe care alţii erau liberi să îl folosească. Nu am dat niciodată greş. Eram unul dintre puţinii asasini plătiţi care se puteau lăuda cu asta.

Alana nu putea concepe așa ceva. Tăticul vorbea despre altcineva. Se lovise la cap, oare? De ce nu-și putea aminti adevăratul lui trecut?

– Nu știu de ce crezi că ai făcut asta, dar nu e adevărat!

– De ce nu?

– Pentru că ești un om blând și afectuos, care a luat un copil orfan și l-a crescut. Pentru că ai ajutat atâția alți copii să aibă o viață mai bună. Nu ești un ucigaș. E adevărat, știi foarte multe despre arme, dar asta nu te face un ucigaș!

Tăticul scoase un sunet dezaprobator.

– Folosește inteligența pe care ți-am ascuțit-o atât de bine! Asta eram atunci. Acum sunt un om diferit. Aș vrea să nu fie adevărat, dar este. Aș vrea să mă fi ucis cineva cu ani și ani în urmă, dar eram prea bun. Aș vrea să nu-mi amintesc adevăratul meu trecut, dar nu pot.

Alana scoase un scâncet.

– Chiar ai făcut toate astea?

– E în regulă să mă urăști acum, spuse Tăticul cu durere în glas. Mă aștept la asta.

– Eu... încerc să înțeleg cum ai putut să faci așa ceva. Ajută-mă!

Tăticul oftă.

– Nu voiam să-ți povestesc asta, dar poate ar trebui totuși să știi cum a început totul. Numele meu real este Leonard Kastner. Familia mea avea o vinărie, iar strugurii îi aduceau din văile munților din Lubinia. Era o familie mare, dar mulți erau deja bătrâni sau pe moarte când eram mic. În aceeași iarnă, tatăl meu a fost prins într-o avalanșă, și mama mea s-a îmbolnăvit și a murit și ea. Ne-a durut groaznic, dar eu și fratele meu am mers înainte, sau cel puțin am încercat. Fratele meu avea doar cinci ani, deci nu era în stare să facă mare lucru. Natura lucra iarăși împotriva noastră. Am pierdut recolta de struguri din anul respectiv și ne-am pierdut și casa, fiindcă nu ne mai puteam permite chiria pe care o cerea nobilul pe al cărui pământ eram. Dacă ar fi stat de vorbă cu tatăl meu, ne-ar fi păsuit, dar cuvântul meu nu valora mare lucru.

– E foarte trist ce-mi spui, dar...

Tăticul aşteptă ca Alana să-şi ducă la capăt gândul, însă fata nu mai spuse nimic. Nu *voia* să-l condamne, dar cum ar fi putut să-l ierte? Se lăsă pe spate şi spuse:

– Continuă, te rog.

Tăticul încuviinţă, dar nu scoase nici un cuvânt. Îşi plecă din nou privirea, fără să vadă de fapt podeaua, iar amintirile cu care se lupta erau atât de dureroase, că Alana îşi simţi ochii plini de lacrimi. Sări în picioare.

– Lasă, o să fac tot posibilul să...

– Stai jos, se răsti Tăticul, fără să o privească.

Alana nu se aşeză. Nu se gândea decât să fugă, fiindcă ştia ce urma. Tăticul avea să-i spună că el îi ucisese familia fiindcă fusese plătit să o facă. Îi era teamă de ce ar fi putut să-i ceară apoi. „Aş vrea să mă fi ucis cineva cu ani şi ani în urmă." Oare de asta o crescuse şi o învăţase cum să mânuiască atâtea arme? Ca să-şi răzbune onoarea familiei şi să îl ucidă, la rândul ei?

Capitolul 4

Ceva mai calm, tăticul spuse:

– Stai jos, Alana. Povestea mea e doar pe jumătate încheiată, şi nu o voi repeta vreodată. *Tu* m-ai ajutat să o îngrop în trecut. Tu mi-ai luat coşmarurile şi mi-ai dat în schimb umanitatea pe care o pierdusem. Meriţi să ştii de la ce m-ai salvat.

Alana se aşeză din nou, încet, dar doar fiindcă se simţea gata să leşine. Îi era atât de rău – Dumnezeule! Crezuse că astăzi avea să rezolve dilema în care se afla, dar nu îşi închipuise vreodată că urma să aibă şoc după şoc aflând lucruri atât de oribile.

– După ce eu şi fratele meu ne-am pierdut casa, ne-a fost foarte greu la început. Ne-am mutat în oraş, unde speram să găsesc ceva de lucru, dar nimeni nu voia să mă angajeze fiindcă nu eram încă destul de mare. O vreme am muncit cu ziua. Apoi, un ceasornicar m-a luat ca ucenic. Era o slujbă care cerea multă precizie. Îmi plăcea mult mai mult decât să mă ocup de vie și făceam destui bani încât să trăim bine. Ceasornicarul era un om tare blând. Locuia doar cu singurul lui copil, o fată mai mică decât mine. Nu aveam cum să nu mă îndrăgostesc de ea. Câțiva ani mai târziu, am cerut-o de soție, și a acceptat. Mă simțeam binecuvântat. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată – și mi-a născut un fiu. Ei doi însemnau totul pentru mine. Ei și fratele meu erau viața mea. Până când un accident stupid mi i-a răpit pe toți.

– Îmi pare rău, scânci Alana.

Tăticul nu părea să o fi auzit. Era adâncit în amintiri.

– Eram atât de furios – ajunsesem să-mi pierd mințile gândindu-mă cât de dureroasă fusese moartea lor. Arseseră prinși într-o trăsură care se răsturnase într-unul dintre focurile aprinse ca să topească gheața de pe stradă. Dacă trăsura ar fi acoperit tot focul când se răsturnase, se poate să-l fi stins. Dacă nu s-ar fi ciocnit de un car încărcat până la refuz, poate n-ar fi rămas prinși sub trăsură și sub vitele care o trăgeau. Fusese un accident, e adevărat, dar omul care conducea era beat, deci accidentul nu ar fi trebuit să se întâmple. De-asta mă simțeam atât de furios. Până la urmă, l-am găsit pe bețiv și l-am omorât. Dar nici asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. Pierdusem tot ce conta pentru mine. Nu mai aveam de ce să trăiesc, așa că mă hotărâsem să mor. L-am găsit pe omul pentru care lucrase bețivanul și l-am omorât și pe el. Am vrut să fiu prins, dar nimeni nu mi-a dat de urmă. Nu suportam să-l văd pe socrul meu, fiindcă îmi amintea de soția mea moartă, așa că nu am mai lucrat nici pentru el. Ajunsesem un muritor de foame. Toți banii îi dădeam pe băutură, ca să uit de ceea ce pierdusem. Apoi am auzit că exista cineva care voia să mă plătească pentru ceea ce făcusem.

„Așa s-a născut un asasin?“ se întrebă Alana. Dar Tăticul nu era așa. Îl știa de-o viață. Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru o asemenea poveste.

– Măcar meritau să moară, oamenii ăia pe care erai trimis să-i ucizi?

– Merită cineva?

– Spui asta acum, dar atunci?

-Nu, pe-atunci făceam ce era de făcut fără să mă gândesc la asta, iar la sfârşit îmi primeam banii. Nu-mi păsa. Dar da, unii meritau. Uneori însă, cei care mă plăteau erau cei care ar fi trebuit să moară. Nu-mi păsa de viaţa mea, la fel cum nu-mi păsa nici de vieţile celor pe care eram trimis să-i omor. Oamenii aveau atâtea motive să angajeze un ucigaş ca mine: pentru politică, din răzbunare sau, pur şi simplu, ca să scape de concurenţă ori de cine ştie ce inamic. Nu eram singurul care se ocupa cu asta, nici pe departe. Dacă nu acceptam un contract, îl primea imediat altcineva.

-Nu poţi folosi asta drept scuză. Soarta lor ar fi putut fi alta.

-E adevărat, recunoscu Tăticul, dar totuşi aşa îmi justificam munca. Eram bun la ce făceam. Puteam să ucid fără durere. Mai bine să fiu eu decât un măcelar care să se lase absorbit de meserie. Eram cunoscut sub numele de Rastibon. Aşa am ajuns renumit.

-Un alt nume fals?

-Da, un nume care nu avea nici o legătură cu adevărata mea identitate. Până la urmă, am ajuns chiar să mă bucur de reputaţia mea. Nu dădusem niciodată greş. Nu ştiu de ce eram atât de mândru. Probabil, fiindcă eram aşa talentat, chiar dacă talentele mele erau îngrozitoare. Şapte ani mai târziu, am început să mă gândesc la cum să-l retrag pe Rastibon cu reputaţia neatinsă, înainte să se întâmple ceva şi să dau greş.

-Ăsta era singurul motiv pentru care voiai să renunţi?

-Nu. Furia mea dispăruse de mult. Nici nu mai voiam să fiu prins asupra faptei şi ucis de altcineva.

-Nu puteai să-ţi iei singur viaţa?

Tăticul îi aruncă o privire amară.

-Ţin minte că am încercat de câteva ori, când simţeam că am ajuns la capătul puterilor, dar de fiecare dată am ajuns la concluzia că instinctele nu muriseră odată cu conştiinţa mea. Acum însă, conştiinţa începea din nou să iasă la iveală, făcându-mă să pun la îndoială ceea ce făceam. Dacă moartea pe care o provocam nu aducea dreptate, mă simţeam apoi dezgustat. Era un moment bun să renunţ.

Alana trebuia să întrebe:

- M-ai antrenat ca să devin un asasin ca tine, nu-i aşa? Nu-mi pot imagina nici un alt motiv pentru care m-ai învăţat să folosesc atâtea arme.

- Nu fi absurdă! Te-am învăţat asta ca să îţi poţi purta de grijă şi să-ţi foloseşti corpul ca să te aperi.

- De ce aş avea nevoie să mă apăr?

- Fiindcă eşti cine eşti, Alana.

- Cine sunt?

- Eşti o Stindal.

Numele îi suna cunoscut, dar nu ştia de unde, nu acum, când avea mintea plină de groază. Asta înseamna oare că familia ei trăia încă sau...?

- Cum m-ai găsit? Te rog, Tăticule, te rog nu-mi spune că tu mi-ai ucis părinţii. Nu cred că aş putea...

- Nu, prinţesă, o întrerupse repede Tăticul. Nu am fost angajat pentru asta. Nu am ucis niciodată o femeie, deşi mă credeam în stare. Credeam chiar că aş putea ucide un bebeluş.

Alana nu mai era surprinsă de nimic.

- Ai fost angajat să mă ucizi, nu-i aşa? ghici ea.

- Da.

- Atunci, de ce mai sunt în viaţă?

- Fiindcă mi-ai zâmbit. Eram pregătit să o fac, dar mi-ai zâmbit, şi pur şi simplu nu am fost în stare. M-am hotărât să îmi închei totuşi cariera cu un eşec, deşi doar o singură persoană mai ştie că nu te-am ucis.

- Ce vrei să spui?

- Am fost plătit să scap de tine. Am primit jumătate din aur în avans. „Să scap de tine“ nu ar fi putut însemna decât un lucru. Nu aveam nici o îndoială ce trebuia să fac. Şi totuşi, puteam interpreta sarcina şi altfel. Nu m-am întors niciodată după restul plăţii şi i-am lăsat să presupună că fusesem ucis în timp ce îmi duceam sarcina la îndeplinire. Dispariţia ta era o dovadă suficientă. Făcusem exact ce mi se spusese, literalmente. Scăpasem de tine. Cei care mă plătiseră credeau că eşti moartă, dar asta nu mă afecta cu nimic şi te ajuta enorm pe tine. Altfel ar fi trimis şi alţi asasini.

- I-ai lăsat şi pe părinţii mei să creadă că sunt moartă?

– Nu. Am învăţat de la tine ce înseamnă compasiunea. Mă simţeam din nou ca un părinte, deşi nu credeam că o să mai fiu aşa vreodată. Mama ta murise deja, din cauze naturale, dar ştiam ce trebuia să simtă tatăl tău. După câteva luni, i-am trimis o scrisoare în care i-am spus că intenţionez să te ţin ascunsă până când află cine vrea să te omoare.

– Tatăl meu trăieşte? întrebă încet Alana.

– Da.

– La el te refereai când ai spus că o singură persoană mai ştie că ai dat greş?

– Da, el e singurul căruia i-am spus.

– Mulţumesc că i-ai zis.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Nici măcar nu pot fi sigur că a primit scrisoarea mea. Vestea dispariţiei tale s-a răspândit atât de repede, că abia mă îndepărtasem de Lubinia când am auzit-o. Întârziasem fiindcă trebuia să-ţi găsesc o doică de lapte care să vină cu noi. Tatăl tău credea că cineva te răpise şi se aştepta, probabil, să te răscumpere cumva. E posibil ca scrisoarea mea să-l fi îndurerat mai mult, fiindcă i-am spus că nu te voi duce înapoi până când nu află care sunt duşmanii care vor să îl rănească omorându-i fiica.

– Deci moartea mea era o încercare de a-i face lui rău? ghici Alana.

– Desigur.

– Dar au trecut optsprezece ani, Tăticule. În tot acest timp, n-a fost în stare să afle cine a făcut asta?

– Tatăl tău e un om bun, dar, când vine vorba despre intrigi, s-a dovedit mai mult decât un incompetent, spuse Tăticul cu dispreţ. Sunt convins că ştia şi atunci care-i erau duşmanii, dar n-a reuşit să scoată nici o mărturie de la ei.

– Cum de ştii asta? *Ştii* cine a fost?

– Nu. Dacă aş fi ştiut ceva, i-aş fi spus. De obicei nu discutam direct cu cei care mă angajau. Le era mult prea teamă să nu fie descoperiţi mai târziu, să nu se afle că angajaseră un ucigaş plătit. Unii clienţi veneau acoperiţi de pelerine şi îşi schimbau vocea, dar mulţi îşi trimiteau servitorii să stăm de vorbă şi să mă plătească. De câteva ori mi s-a vorbit din întuneric, şi cineva mi-a aruncat o pungă cu aur la picioare. Nu-mi păsa. Ei mă făceau bogat, iar eu eram mort pe dinăuntru, nefericit și găunos, și nu-mi păsa de nimeni – asta până când te-am găsit pe tine.

– Cum ai rămas la curent cu ce făcea sau nu făcea tatăl meu? Este cumva englez? Nu, e o întrebare stupidă. Bineînțeles că nu sunt născută aici. Nu m-ai ascunde în aceeași țară din care m-ai răpit.

Tăticul ridică din sprâncene.

– Presupuneri, Alana?

Alana se înroși.

– Uită ce am spus. Răspunde-mi la întrebare, te rog.

– Am monitorizat indirect situația din țara noastră. Am intrat într-un club al gentilomilor pentru emigranți din Europa, unde veneau și demnitari de la Biroul de Afaceri Externe al Maiestății Sale. Atâta timp cât în țară se știa și nu era cine știe ce secret, nu se sfiau să povestească.

– De acolo îți luai informațiile? întrebă Alana, nevenindu-i să creadă.

– Așa puteam să aflu ce se petrece fără să atrag atenția asupra noastră. Și am obținut și rezultate. Au trecut patru ani până să aud ceva de tatăl tău, dar nu erau veștile pe care le așteptam, ci doar că se căsătorise din nou. Când aveai șapte ani, am mai aflat ceva: că trecuse atâta timp, încât se presupunea că erai moartă de mult.

Alana își dădu seama imediat de două lucruri. Tăticul nu voia să o dea înapoi, iar tatăl ei, care își luase între timp o altă soție, probabil nu o voia nici el.

– Cum ai putut să rămâi atât de indiferent, știind ce se petrece în țară? Cum ai putut lăsa totul la voia întâmplării? izbucni fata. Nu puteai să te întorci și să afli tu singur?

– Nu aveam de gând să te las singură atâta vreme și nici să te iau cu mine. Țara noastră e departe de Anglia.

– Nu te cred! Recunoaște. Mă iubești prea mult. De-asta nu te-ai străduit cu adevărat să afli dacă e sigur să mă duci înapoi acasă.

Tăticul nu încercă să o liniștească. Îi aruncă un zâmbet tandru, din inimă.

– Ai dreptate, te iubesc prea mult. Dar nu m-am așteptat să te am în grijă atâta timp, sincer. Credeam că o să treacă doi ani, cel mult trei. Apoi am început să mă gândesc în fiecare an: „Ăsta e ultimul". Când ai împlinit zece ani, am început să te învăț cum să ai grijă de tine, fiindcă mă așteptam să te pierd în curând. Nu am mai lăsat nimic la voia întâmplării. Când am aflat că tatăl tău te crede moartă, m-am speriat. M-am gândit să-i mai trimit o scrisoare în care să-i spun că ești încă în viață. Dar nu puteam fi sigur că scrisoarea mea avea să ajungă în mâinile cui trebuia. Așa că am făcut apel la vechile mele deprinderi și am angajat pe cineva care nu știa cine sunt, nu m-a văzut la față și nu avea cum să îmi ia urma. El putea să afle exact ce voiam să știu.

– Și a reușit?

Tăticul încuviință din cap:

– Se ținuse o înmormântare de fațadă. Nimeni nu avusese vreo pretenție. Totul fusese doar pentru ca amintirea ta să-și găsească odihna o dată pentru totdeauna.

– Dar asta e... morbid!

– Prin asta, tatăl tău trimisese un mesaj limpede: nu mai avea nici o speranță că aveai să te întorci vreodată. Dar investigația mergea mai departe – se făceau cercetări cu ardoare, ca și când abia fuseseși ucisă. Tatăl tău își pierduse toată speranța, iar acum voia răzbunare. E de înțeles, deși a făcut-o atât de târziu. Mi s-a spus că încă se mai căuta omul de la care pornise întregul complot.

– Ai fi putut să mă duci înapoi. Ai fi putut să-l lași pe tatăl meu să mă apere. Așa ar fi trebuit să faci încă de când eram mică, înainte să...

– Tatăl tău nu te-a putut apăra de mine, Alana, o întrerupse Tăticul cu severitate. Se putea ajunge prea ușor la tine. N-aveam de gând să risc atât de mult o viață pe care o prețuiesc mai mult chiar decât pe a mea.

În vocea lui se simțea o supărare defensivă care o făcu pe Alana să ezite. Părea atât de sincer, dar *cum* ar fi putut să creadă toate astea? Asasini, comploturi, prințese răpite. Dacă povestea lui era adevărată, nu-și dădea seama că așteptase mult prea mult ca să-i spună? Era majoră acum. Casa ei era *aici*, nu în cine știe ce țară străină care nu însemna absolut nimic pentru ea. Nu era interesată să-și cunoască adevăratul tată, pe care Tăticul îl credea incompetent și incapabil să o protejeze.

- De ce ai așteptat atât de mult până să-mi spui? îl întrebă.

- Nu puteam să-ți spun mai devreme. N-am vrut să crești știind cine ești și crezându-te prea importantă ca să mai înveți ceva de la alții. Nu ți-aș fi spus nici măcar acum, dar...

- Importantă? *Cine* sunt?

- Ți-am zis: ești o Stindal.

- Numele nu-mi spune nimic, replică frustrată Alana. Te rog să fii mai explicit.

Tăticul scoase un sunet dezaprobator.

- Știi deja. Ai învățat asta cu profesorii tăi. Tatăl tău este Frederick Stindal, regele care domnește în Lubinia.

După toate lucrurile șocante pe care le auzise, ultimele cuvinte ale Tăticului veniră ca un balsam, fiindcă erau dovada supremă că tot ce-i spusese până atunci era o minciună. Începu chiar să râdă.

- Totul n-a fost decât o glumă proastă, nu-i așa? Îmi testezi rezistența? Naivitatea? E clar că am dat greș formidabil. Dumnezeule, cât de ușurată mă simt. Chiar credeam... că...

Cuvintele ei se pierdură. Tăticul nu râdea, iar expresia lui devenise mai serioasă ca oricând.

- Nu mi-a fost ușor să iau hotărârea asta. De câteva săptămâni mă tot gândesc ce să fac. Am știut dintotdeauna că va trebui să te duc înapoi la un moment dat, să-ți primești dreptul din naștere, dar n-am vrut să risc până nu știam sigur că nu mai e nici un pericol. Sunt atât de furios că *încă* nu e așa! Însă am primit o veste care ne obligă să plecăm acum.

Alana sări în picioare.

- Nu! Nu voi renunța la viața pe care o am aici, nu o voi face.

- Alana, vechiul regim, susținătorii fostului rege Ernest, încearcă să-l dea jos pe tatăl tău. Se folosesc de rebeli ca să instige revolte, împrăștie zvonuri mincinoase cum că regele ar fi bolnav și pe moarte, fără nici un moștenitor. Se va ajunge la război dacă nu...

- Ajunge! strigă furioasă Alana, cu obrajii plini de lacrimi. Nu mai vreau să aud nimic. Cum poți să-mi ceri așa ceva când nici măcar nu-ţi pasă de ţara aia, iar mie nici atât? Cum ar putea să-ţi pese? Eşti un... un asasin! Dumnezeule!

Capitolul 5

Alana fugise din biroul Tăticului şi se închisese în camera ei. O urmase şi el, dar fata plângea prea tare ca să audă cum o implora să îi dea drumul înăuntru. În cele din urmă, bătăile în uşa ei încetară.

Alana nu îşi dorea decât să se trezească, să nu mai aibă alte griji în afară de lordul Adam Chapman şi intenţiile sale, de intrarea în societatea londoneză, care i se părea atât de superficială acum, că se hotărâse să îşi continue munca la orfelinat...

Lacrimile nu se opreau. Şi nici să se trezească nu reuşea. Coşmarul era real.

Tăticul o minţise de o viaţă întreagă. Cum s-ar fi putut aştepta să îl creadă acum, mai ales că pretindea nişte lucruri atât de ridicole?! O prinţesă? Ar fi trebuit să-i spună pur şi simplul adevărul, nu să o mintă în asemenea hal. Îl credea când spunea că fusese un ucigaş. Încercase să nege asta. Dumnezeule, cât de mult încercase! Dar nu i-ar fi spus ceva atât de îngrozitor dacă n-ar fi fost adevărat. Era imposibil să nu aibă însă şi alte motive pentru a se întoarce în Lubinia. Putea fi ceva simplu; poate fusese făgăduită cuiva la naştere, şi viitorul ei soţ îşi cerea acum soţia. Iar Tăticul îşi schimbase povestea din mers după ce îi spusese ea cât de mult îşi dispreţuia ţara de baştină şi că nu avea de gând să se căsătorească vreodată cu cineva de-acolo. Dar o prinţesă? Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-avea să creadă *aşa ceva!*

–Alana, deschide-mi, o auzi strigând pe Annette. Ţi-am adus cina.

Alana privi fix uşa, apoi merse până acolo şi îşi lipi obrazul umed de ea.

–Eşti singură?

–Bineînţeles, de ce n-aş fi?

Alana îşi şterse repede obrajii cu o mânecă şi deschise uşa, apoi se retrase imediat spre birou. Nu îşi pusese încă deoparte pistolul. Îl scoase din buzunar şi îi dădu drumul într-un sertar. Era atât de stupid că Tăticul insista ca ea să-l care peste tot doar fiindcă ştia cum să-l folosească.

Încă mai simţea o greutate în buzunar. Uitase de statueta pe care i-o făcuse cadou Henry – părea că trecuse atât de mult timp, nu doar o după-amiază. Aşeză soldatul pe birou, lângă cealaltă statuetă, cea care înfăţişa o domnişoară. Henry era cu adevărat talentat, căci statueta mai veche semăna într-adevăr cu Alana într-o rochie de iarnă, fără bonetă. Henry. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Oare avea să-l mai vadă vreodată? Sau Tăticul avea să-i interzică să mai meargă la orfelinat?

– V-aţi certat? întrebă Annette din spatele ei în timp ce aranja o tavă pe măsuţa de lângă canapea. Nu l-am mai văzut niciodată pe unchiul tău atât de trist. Trebuie să fi fost ceva foarte serios.

Annette părea îngrijorată, dar Alana nu spuse nimic. Nu avea să povestească nimănui lucrurile oribile care îi fuseseră împărtăşite. Niciodată.

– Haide, am adus de mâncare şi pentru mine, ca să putem lua cina împreună. O să ţinem farfuriile în mână. E un exerciţiu bun pentru petrecerile la care primeşti de mâncare, dar nu există nici o masă la care să stai!

Annette încerca să pară veselă acum? Care petreceri? Alana urma să plece probabil şi de aici. Nu putea rămâne după tot ce aflase despre trecutul Tăticului. Avea să-l caute pe lordul Chapman. Dacă nu se înşela cu privire la intenţiile lui, poate reuşea să-l grăbească puţin. În mod sigur ar fi putut găsi o scuză plauzibilă pentru a se căsători fără întârziere.

– Alana, te rog. Vorbeşte-mi. O să intervin şi pe lângă unchiul tău, ca să îndreptăm situaţia. O să râdeţi amândoi când o să vă daţi seama că v-aţi certat din nimic.

– Nu cred că voi mai râde vreodată.

Alana vorbise pentru sine însăşi. Stătea cu spatele la Annette, aşa că probabil aceasta nu o auzise. Însă Alana îi auzi respiraţia sacadată.

– Nu are legătură cu Adam, nu-i aşa?

Alana se întoarse brusc.

– De ce ai crede asta?

Annette roşi. Era atât de drăguţă. Cineva ar fi trebuit să o ia de soţie imediat după moartea soţului ei. Bine, poate nu imediat, ci după perioada de doliu cuvenită.

– Fiindcă ştiu ce plănuieşte, recunoscu Annette. Încearcă să-ţi intre în graţii ca să mă facă geloasă pe mine. Speram să se oprească înainte să fiu nevoită să-ţi spun ce se petrece.

– Tăticul te-a pus să-mi spui asta? întrebă suspicioasă Alana.

– Sigur că nu, dar unchiul tău cunoaşte situaţia. N-am avut de ales şi i-am spus ce ar fi trebuit să-ţi spun şi ţie mai curând. Stai jos, te rog. Lasă-mă să-ţi explic.

Alte revelaţii? Alana se simţea deja sufocată de ele! Dar se aşeză lângă Annette şi îşi luă chiar şi farfuria. Era firesc să mănânce, deşi nu se simţea în stare, la cât de agitată era. Oare avea să fie nevoită să-l şteargă şi pe lordul Chapman de pe lista cu opţiuni?

– Ştii că am fost orfană, începu Annette. Verişoara mea n-a avut de ales şi m-a crescut, dar m-a urât pentru asta, chiar dacă nu m-a avut în grijă decât câţiva ani, până când am devenit majoră. Mi-a aranjat cât mai multe petreceri, ca să-mi găsească imediat un soţ şi să mă dea afară. L-am cunoscut pe Adam la una dintre petrecerile date de ea. M-am îndrăgostit de el aproape imediat. Şi el la fel.

– De ce nu v-aţi căsătorit?

– Credeam că vrea să mă ia de soţie. Eram atât de fericită. Apoi însă mi-a mărturisit că se simţea prea tânăr pentru căsnicie. Voia să guste viaţa mai întâi, orice o fi însemând asta. Eram tare furioasă. Ne-am certat groaznic. Îmi frângea inima doar fiindcă nu voia să îşi asume deocamdată nici o responsabilitate. Iar eu nu puteam să-l aştept, chiar dacă aş fi vrut, fiindcă verişoara mea insista să accept fără discuţii primul pretendent.

– Aşa că te-ai căsătorit cu lordul Hensen?

– Da, m-am căsătorit cu un bărbat care nici măcar nu-mi plăcea. Dar măcar era un om blând. Eu însămi mă făceam nefericită fiindcă iubeam un alt bărbat. Soţul meu a murit însă după nici un an, iar rudele lui m-au dat afară ca să-şi poată împărţi între ele proprietăţile lui. Nici verişoara mea nu mai voia să audă de mine. Nu aveam de ales: trebuia să-mi găsesc o slujbă. Dar nimeni nu voia să mă angajeze. Eram prea tânără sau prea drăguţă. Am vândut tot ce aveam de valoare doar ca să supravieţuiesc de pe o zi pe alta. Unchiul tău m-a găsit într-un parc, plângând. Tocmai îmi vândusem ultimele lucruri şi rămăsesem doar cu hainele de pe mine. Urma să duc o viaţă la limita sărăciei – sau mai rău. Mi-a vorbit calm, liniştit şi m-a întrebat ce se întâmplase. Apoi mi-a oferit slujba asta. Mi-a redat pacea şi demnitatea. M-a salvat. Nici nu îţi poţi închipui câtă recunoştinţă îi port pentru asta.

Alana nu voia să audă cât de generos fusese Tăticul. Totul era doar un joc! Annette nu ştia nimic – şi nici nu avea să afle vreodată. Alana nu avea să spună nimănui că fusese crescută de un *asasin*. Bărbatul care înfiinţase un orfelinat, care salvase o doamnă, care îşi schimbase întreaga viaţă ca să salveze o prinţesă de cei care îi doreau moartea – nu! Minciuni, minciuni şi iarăşi minciuni. Cum ar fi putut să mai creadă ceva?

Începu din nou să plângă. Annette îi văzu lacrimile şi înţelese altceva.

– Oh, draga mea, doar *nu* s-a jucat şi cu inima ta! Este doar vina mea. Ar fi trebuit să...

– Ce? Nu, nu chiar. Lordul Chapman a fost foarte politicos şi distant. Mi-a spus că acum este gata să se căsătorească, dar poate a sperat să-ţi transmit ţie asta? De ce crezi că încearcă să te facă geloasă?

– Fiindcă a venit să mă vadă. M-a implorat să-l iert pentru acea greşeală din trecut şi mi-a cerut mâna. Însă acum e prea târziu, şi i-am spus şi lui asta. Mi-a frânt inima. N-are cum să se aştepte să-l primesc cu braţele deschise după atâţia ani. După ce am stat de vorbă, s-a dus direct la unchiul tău şi i-a cerut permisiunea să te curteze. L-am urmărit. Încerca să mă forţeze. Vedeam asta după chipul lui. Şi chiar m-a forţat, dar nu cum se aştepta. În schimb, am vorbit cu unchiul tău şi i-am spus tot ce ţi-am zis şi ţie acum. L-a alungat imediat pe Adam şi l-a avertizat să te lase în pace. Dar asta nu l-a oprit. Mary mi-a spus cât de des te opreşti în stradă să vorbeşti cu el.

– Şi asta te-a făcut geloasă, ghici Alana. Şi ţi-a sporit furia?

– Nu, eu...

La un moment dat Annette se opri. Părea, încurcată, stânjenită şi plină de regrete.

Alana îşi dădu seama că lordul Chapman nu intenţionase niciodată să-i facă ei curte. Nu conta prea mult în comparaţie cu toate celelalte lucruri pe care le aflase astăzi, dar înţelese că pentru Annette conta enorm. Annette nu-i fusese doar profesoară şi doică de-a lungul anilor, ci şi o prietenă de nădejde.

– Ar trebui să-l ierţi, spuse Alana. E un alt om acum. E pregătit să-şi asume responsabilităţi. Te poate face fericită şi îţi poate oferi căsnicia pe care o visai. Nu renunţa la asta. Şi el te iubeşte, şi tu îl... iubeşti.

Chipul Alanei îşi pierdu culoarea. „Ar trebui să-l ierţi. E un alt om acum. Te iubeşte." Dumnezeule, ce făcuse?

Fugi afară din cameră şi coborî scările în goană. Tăticul era încă în birou, dar acum stătea în mijlocul încăperii. Părea atât de îndurerat, atât de învins, de parcă ar fi pierdut tot ce avea mai scump pe lume. Şi chiar aşa era. Alana îi răpise totul prin cuvintele pe care i le spusese, condamnându-l pentru ce făcuse în loc să-l iubească şi mai mult pentru că îşi răscumpărase în atâtea feluri greşelile din trecut.

– Îmi pare rău! strigă, alergând spre el şi aruncându-i-se în braţe. N-am vrut să fiu aşa de... aşa de...

Nu mai reuşi să continue, înecată de suspine. Annette, care o urmărise alarmată, închise încet uşa. Tăticul o îmbrăţişă strâns pe Alana, mângâind-o cu blândeţe, aşteptând să se elibereze de toate emoţiile care o copleşiseră.

– Sst, spuse în cele din urmă. Eu sunt de vină fiindcă ţi-am spus totul odată. A fost prea mult. Mă aşteptam să mă urăşti.

– Nu! Nu te urăsc! Te iubesc, Tăticule. Nimic nu va schimba asta vreodată.

– Atunci poţi să mă ierţi?

Era greu să spună că da, dar nu la fel de greu să spună:

– Ştiu că te-ai schimbat. Eşti blând şi bun şi ai ajutat atâţia oameni.

Alana îi simţi uşurarea. Tăticul o îmbrăţişă şi mai strâns, iar fata se lăsă pe spate ca el să poată vedea că era sinceră. Ochii lui erau umezi când îi șterse obrajii cu dosul palmei. Însă Alana se simțea în continuare îngrozită de toate celelalte lucruri pe care le auzise. Nu-l putea lăsa să creadă că voia să se întoarcă în Lubinia, când, de fapt, nu era așa.

-Tăticule, te rog, cel puțin spune-mi că nu tot ce mi-ai povestit este adevărat, îl imploră ea. Te rog spune-mi că nu sunt fiica unui rege.

-Nu pot face asta, răspunse el cu tristețe.

Alana închise ochii.

-Tot ce iubesc e aici, în Londra. Nu vreau să plec. Vreau să fiu profesoară. Vreau să-i ajut pe alții, așa cum ai făcut și tu.

-Atunci ajută-ți țara și oprește războiul înainte să înceapă, prințesă. Știi că doar tu poți face asta. Nu te-aș duce înapoi dacă n-ar fi vorba despre atâtea vieți, despre oameni pe care îi poți salva pur și simplu stând alături de tatăl tău, ca să arăți lumii întregi că există un moștenitor.

Capitolul 6

Tăticul urma să o ducă acasă, în Lubinia. Adevăratul ei tată nu era pe moarte. Apăruse în fața supușilor de multe ori, ca să o dovedească – sau cel puțin asta spunea spionul Tăticului. Dar asta nu fusese de prea mare folos, fiindcă dușmanii tronului împrăștiaseră un zvon cum că inima lui era slăbită și nu avea să mai reziste prea mult. Unii oameni dădeau chiar vina pe boala închipuită pentru faptul că numai avusese nici un moștenitor de atâția ani încoace. Mulți dintre supușii care erau pe cale să se revolte erau atât de înapoiați încât să creadă o asemenea minciună. Doar Alana ar fi putut să îi mai liniștească.

Bineînțeles că trebuia să se întoarcă în Lubinia, nici nu mai încăpea discuție. Indiferent ce visase și sperase, nimic nu era mai important decât viețile celorlalți. Dar, după ce rebelii aveau să dispară și minciunile lor aveau să fie dezmințite, Alana avea să se aleagă cu un tată pe care nu-l dorea şi cu o nouă viaţă pe care o dorea chiar mai puţin decât pe noul ei tată.

Nu era nimic care să-i ţină pe loc în Anglia. Mulţumită eforturilor Tăticului de-a lungul anilor, orfelinatul avea o listă lungă de donatori care să îl sprijine şi care aveau să-l administreze în continuare. Iar Alana avea deja o garderobă întreagă pe care o pregătise pentru intrarea în societatea londoneză şi care era mai mult decât potrivită pentru o prinţesă. O adevărată prinţesă. Nu doar un cuvânt de alint. Niciodată nu şi-ar fi închipuit asta. Cum ar fi putut să-şi dea seama că Tăticul îi spunea aşa fiindcă era într-adevăr o prinţesă? Chiar şi acum, adevărul era greu de acceptat.

Alana ştia că Tăticul nu plănuia să se reîntoarcă singur în Anglia, fiindcă nu credea că ea avea să o facă, şi voia să rămână cât mai aproape de ea. Intenţiile lui deveniră şi mai clare când îi dărui casa lui Annette, fie să stea în ea, fie să o vândă, după bunul-plac. Dar, când Alana îşi îmbrăţişă pentru ultima oară prietena în semn de rămas-bun, îi şopti:

– Mă voi întoarce.

Şi chiar asta intenţiona. Avea să facă tot ce era de făcut ca să oprească războiul din ţara ei de baştină, dar apoi avea să-i spună tatălui ei să-şi aleagă alt moştenitor. Nu-i împărtăşi intenţiile şi Tăticului, dar nici nu încetă să se gândească la asta. Altfel ar fi fost de-a dreptul îngrozită de ce o aştepta, nu doar neliniştită.

Singurul lucru care-i însenină plecarea fu apariţia lui Henry Mathews, care se căţără în trăsură în dimineaţa plecării şi, cu zâmbetul lui obraznic şi adorabil, îi spuse:

– Vin şi eu cu voi! Ce zici? Eu, călătorind pe tot nenorocitul de Continent! Cine-ar fi crezut?!

Alana nu reuşi decât să-l îmbrăţişeze, atât era de fericită. Mai târziu, în port, când rămaseră singuri o clipă, Tăticul îi explică:

– Ştiu cât de drag îţi e băiatul. Mă gândeam că o să-ţi fie mai uşor să călătoreşti cu el. După ce te reîntâlneşti cu tatăl tău, îl putem folosi ca mesager de încredere.

Alana bănuia că Tăticul se obişnuise prea mult să crească un copil, şi Henry putea fi un înlocuitor bun al ei. Asta făcea să se simtă bucuroasă şi tristă în acelaşi timp. Dar Henry o ajută de multe ori în timpul călătoriei, să nu se mai gândească la ce o aştepta, mai ales în orele în care studiau împreună, şi ea îl învăţa limba din Lubinia.

Alana ştia deja cele două limbi importante pe care aveau să le folosească de-a lungul călătoriei şi alte câteva în plus. De când începuse să vorbească germana, reuşise să-l înţeleagă pe Tătic şi când îi vorbea în lubiniană, fiindcă cele două limbi erau foarte apropiate. Atunci nu ştia că Tăticul făcea asta dinadins, ca să o pregătească pentru un viitor pe care nu şi l-ar fi dorit niciodată.

Tăticul îi amintea în continuare de acel viitor, încercând de fiecare dată să o facă să nu mai judece atât de aspru ţara pe care el o iubea.

– Lubinia nu e o ţară perfectă, dar ar putea fi, îi spuse el. Şi, într-o lume perfectă, poţi avea absolut tot ce vrei. Nu văd de ce n-ai putea să le predai copiilor chiar în palat. Poţi trimite pe cineva să ţi-i aducă. Ai putea să continui chiar şi după căsătorie.

– Dar nu-mi voi putea alege soţul, nu-i aşa? întrebă Alana amărâtă.

Tăticul oftă şi recunoscu ceea ce Alana ghicise deja.

– Eşti o prinţesă. În mod sigur, soţul tău va fi ales de altcineva, iar căsnicia va servi unei alianţe politice care îţi va ajuta şi ţara. Dar nu cred că tatăl tău va vrea să te înstrăineze din nou, printr-o căsătorie, nu la scurt timp după ce vă veţi reîntâlni. Majoritatea prinţilor şi prinţeselor ştiu încă de mici ce vor avea de făcut şi ce responsabilităţi îi aşteaptă. Tu nu ai ştiut nimic. Regele trebuie să ţină cont şi de asta.

– Şi mă va lăsa să aleg? se strâmbă Alana, fără să-l creadă.

– Pari supărată. Chiar nu vrei să...?

– Sunt aici, nu-i aşa? îl întrerupse Alana, apoi încercă să-i liniştească temerile spunându-i adevărul: Sunt doar îngrijorată. Mi-e teamă că nu o să-mi placă tatăl meu sau, mai rău, că o să-l jignesc cu dispreţul meu.

– E vina mea. Nu trebuie să îl urăşti doar fiindcă eu simt asta. *Singura* dată când a dat greş în calitate de conducător a fost atunci când s-a pus la cale uciderea ta. Sunt sigur că există motive pentru care acest complot nu a fost scos la lumină încă, şi le vom afla în curând. Tatăl tău e un om bun, Alana. Eram şi eu pe străzi în ziua în care te-ai născut, când moştenitoarea lui Frederick a fost arătată mulţimii. Nu conta că erai femeie. Uralele mulţimii erau asurzitoare. Tatăl tău e foarte iubit de supuşii lui.

– Atunci de ce vor să scape de el?

– Din teamă. Au fost făcuţi să creadă că regele lor e pe moarte şi că în curând vor rămâne fără nici un conducător. Mulţi vor să aştepte până se întâmplă asta. Bărbaţii tineri sunt îndemnaţi să se revolte acum, fiindcă ei nu-şi amintesc de ce a fost răsturnat vechiul regim. Oricum, conspiraţia lor nu va mai dura mult după întoarcerea ta. Îl vei iubi pe rege. Nici nu se poate altfel. Este tatăl tău.

Dar dacă avea să-i placă într-adevăr regele, într-atât încât să accepte absolut orice i se cerea doar ca să-l facă fericit? Nu avea de ce să spere la asta, căci n-ar fi fost decât o dilemă în plus!

– Te-am pregătit pentru ziua asta, continuă Tăticul. Te-am pregătit să-ţi recapeţi locul de drept şi să te poţi apăra singură. N-am ştiut însă *cum* să te pregătesc pentru a deveni o regină. Am făcut însă tot posibilul să ai parte de o educaţie vastă, ca un adevărat aristocrat.

– Cred că m-ai învăţat mult mai multe. Diplomaţie, arta negocierii, cunoştinţe despre toate familiile regale din Europa – inclusiv a mea. Am fost atentă la lecţiile despre Lubinia. Casa Bruslan a domnit timp de secole, dar ultimul rege, Ernest, a luat decizii atât de proaste pentru popor, încât s-a ajuns la război civil, iar regele a fost în cele din urmă ucis. Membrii casei Stindal au fost aleşi să-i urmeze la tron. A domnit tatăl, apoi fiul. Îmi amintesc bine?

– Într-adevăr, dar nu ţi-am spus şi de ce a fost ales cineva din casa Stindal şi nu un Bruslan, deşi erau destui Bruslani care ar fi putut urma la tron. Şi tu eşti înrudită cu casa Bruslan, deşi cele două ramuri ale familiei au rupt orice legătură acum multă vreme şi nu şi-au mai vorbit de atunci. Aşa că, deşi cei din casa Stindal aveau sânge regal, ascensiunea lor la tron a fost privită totuşi ca o schimbare. Oamenii nu mai aveau încredere în casa Bruslan. De-asta a fost ales un Stindal. Tradiţiile au fost îndeplinite, iar oamenii au scăpat de o familie regală pe care o dispreţuiau şi care condusese ţara mult prea mult timp.

-Se pare că membrii casei Bruslan ar avea mult de câştigat dacă n-ar mai exista nici un Stindal în viaţă.

-Într-adevăr. Acum nu aţi mai rămas decât tu şi tatăl tău. E firesc să bănuieşti că un Bruslan a fost vinovat de complotul asasinării tale. Şi tatăl tău trebuie să-şi fi dat seama de asta, dar nu a făcut nimic împotriva lor. Până nu aflu de ce, trebuie să presupun că are şi alţi inamici de care nu ştiu eu. Dar ajunge cu lecţiile de istorie. Ai învăţat multe lucruri folositoare, dar nu destule. Ai ani întregi în care să înveţi tot ce trebuie să facă o prinţesă şi toate celelalte lucruri pe care eu le-am trecut cu vederea.

O prinţesă. Cum putea Tăticul să creadă că Alana îşi dorea asta? Deşi era adevărat că voia să-şi cunoască tatăl. Nu se putea abţine să nu fie curioasă, mai mult chiar decât era pregătită să recunoască. Dar nu îşi dorea şi responsabilităţile care urmau să apară după prima lor întâlnire. Nu-şi putea închipui cum ar fi fost ca o ţară întreagă să ajungă să depindă de deciziile ei. Nici îngrădirile cu care avea să se confrunte nu o făceau să se simtă mai liniştită. Şi în nici un caz nu voia să se despartă de Tăticul ei, care nu avea să fie nici pe departe la fel de bine-venit ca ea.

Tăticul o îngrijora. Plănuia să se implice cu totul în ceea ce tatăl ei ar fi trebuit să facă de mult: să găsească persoana - sau persoanele - care îl angajase să o ucidă. Până nu avea să-i descopere pe vinovaţi şi să-i pedepsească, Alana nu avea să fie nicăieri în siguranţă.

-Ai mai ucis pe cineva după ce m-ai adus în Anglia? îl întrebă Alana într-o seară.

Erau în drum spre un teatru din Paris. Călătoriseră fără oprire până atunci, aşa că Tăticul hotărâse să se odihnească o zi şi să vadă câte ceva din vechiul oraş. Şocul naşterii ei temperase oarecum cealaltă revelaţie legată de trecutul lui. Dar măcar acum se simţea cel puţin în stare să discute despre asta fără să îi vină rău.

-Nu, deşi poate ar fi trebuit la un moment dat, mărturisi Tăticul. Trecuseră abia câteva luni de când îi scrisesem tatălui său. Am auzit că doi oameni, fără îndoială străini, răscoleau cartierele de imigranţi din Londra întrebând dacă văzuse cineva un bărbat din Lubinia care sosise de curând cu un copil sau cu mai mulţi.

Londonezii nu erau prea cooperanți, din câte am auzit. Nimeni nu a venit la ușa noastră.

– Deci se poate să nu mă fi căutat pe mine?

– Se poate să fi fost vorba despre altceva, dar nu m-am îndoit niciodată că cineva avea să te caute, deși i-am dat toate asigurările tatălui tău. Poate și-a închipuit că te poate proteja mai bine decât o pot face eu.

Alana îl privi insistent.

– Deci i-ai fi ucis pe oamenii trimiși de tatăl meu?

– Nu înțelege greșit situația, Alana, spuse grav Tăticul. Eram cât de sigur se poate că persoana care mă angajase nu mai avea nici un interes să insiste, fiind convins că erai moartă de mult. Dar nu puteam să nu iau în calcul faptul că era posibil să mă fi înșelat.

Destinația lor era la jumătate de continent distanță. Nu era momentul cel mai potrivit al anului ca să călătorească. Iarna se apropia cu pași repezi. Avea să ningă în curând, cu atât mai mult după ce intrau în munți. Alana știa ceva despre toate țările prin care treceau, începând cu Franța, apoi ținutul Rinului, unde se opriră în Marele Ducat al Badenului, apoi continuară prin Württemberg.

La jumătatea drumului prin Regatul Bavariei, se mai opriră o dată, în München. Tăticul îi sugeră apoi să se deghizeze în băiat pentru restul călătoriei. La început, Alana nu crezu că vorbea serios, dar bărbatul nu glumea.

– Ești prea frumoasă, îi spuse. Atragi atenția, și nu vrem asta. Mă deranjează că nu știu dacă semeni sau nu cu mama ta. Ar fi foarte rău dacă te-ar recunoaște cineva înainte să ajungem la palat.

– Dacă nu arăt ca ea? Cum o să dovedesc cine sunt?

– Cu adevărul. Și cu asta.

Tăticul scoase o brățară micuță din buzunar și i-o puse în palmă. Era făcută din aur și decorată cu mici pietre prețioase. Pe o parte avea o gravură. Alana nu putu citi decât jumătate: era numele ei.

– Literele sunt prea mici, nu pot citi primul cuvânt. Ce mai scrie?

– Este cuvântul lubinian pentru „prinţesă". Înseamnă „Prinţesa Alana".

Alana puse brăţara în cutiuţa căptuşită cu mătase în care îşi ţinea bijuteriile şi statuetele lui Henry, cutiuţă pe care o păstra ascunsă la fundul unuia dintre cuferele pe care le adusese cu ea. Acea bijuterie micuţă, parte dintr-un trecut atât de îndepărtat, o făcu să conştientizeze mai mult faptul că ea era Alana, fiica lui Frederick, regele Lubiniei. În acea seară plânse până adormi. Nimic nu mai avea să fie la fel.

Capitolul 7

Astăzi aveau să ajungă în Lubinia. Deşi călătoria durase atât de mult, Alana încă mai avea sentimentul că ajunseseră mult prea repede. Erau sus în munţi, înconjuraţi de un peisaj alb, pur. Apoi însă o furtună de zăpadă se stârni din senin şi îi prinse din urmă într-o clipită. Drumul de munte pe care mergeau se îngusta din ce în ce mai mult pe măsură ce urcau şi era atât de abrupt, încât toată lumea, chiar şi birjarul, se văzu nevoită să coboare şi să meargă înaintea trăsurii. Zăpada venită pe neaşteptate făcuse drumul deja alunecos chiar mai periculos.

– Este un drum vechi, foarte rar folosit în ziua de azi, strigă Tăticul pe deasupra urletelor vijeliei care le sufla zăpada în faţă.

El era cel care deschidea drumul, la doar un pas în faţa ei, dar tot era nevoit să strige ca să se facă auzit. În spate, birjarul îşi îndemna cu grijă caii, pas după pas.

– Puţini se aventurează prin părţile astea, adăugă Tăticul.

– Tot ar trebui să facă drumul mai puţin periculos, se plânse Alana, agăţându-se de bolovanii de pe partea sigură a drumului. Măcar nişte garduri sau...

– Poţi să porunceşti asta după ce devii regină.

Alana simţi nota de umor.

– Pot să-i cer tatălui meu să poruncească asta, replică ea.

Tăticul râse.

Era atât de frig, încât Alana se simţi bucuroasă că nu purta o rochie, care i-ar fi dat mari bătăi de cap pe o asemenea vreme. Părul ei era împletit într-o coadă strânsă şi ascuns în haină, în spatele gulerului ridicat. Purta o şapcă de lână coborâtă pe frunte, care îi ascundea restul părului. Ar fi trebuit totuşi să ia un fular dintr-unul dintre cufere şi să-şi ascundă şi faţa. Simţea cum fulgii îi înţeapă obrajii – mai degrabă gheaţă decât zăpadă. Măcar pantalonaşii pe care îi purta pe dedesubt fuseseră croiţi special pentru o vreme ca asta, şi erau atât de groşi, că păreau vătuiţi.

Alana se sprijini în continuare cu o mână înmănuşată de stânci, iar cu cealaltă îl strânse puternic pe Henry. La un moment dat i se păru că îl aude fluierând, sau poate fusese vântul. Dar ştia că Henry vedea toate astea ca pe o aventură, prostuţul. Se distrase copios toată călătoria, punând tot felul de întrebări şi arătându-se fascinat de toate lucrurile noi pe care le vedea. Bineînţeles, Alana şi Tăticul îi explicaseră motivul pentru care călătoreau, dar lăsaseră la o parte toate poveştile despre regi şi prinţese. Nu îi spuseseră decât că Alana mergea să-şi întâlnească tatăl, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Şi Henry primise în München haine noi de iarnă. Nimic extravagant. Şi el, şi Alana arătau ca doi ţărani, după cum îi spusese în glumă fata.

În vreme ce se străduiau să depăşească o curbă a drumului, câţiva cai le apărură în cale. Orbiţi de zăpadă şi de vântul puternic, caii se ridicară în două picioare când întâlniră obstacolul neaşteptat. Unul dintre ei fu cât pe ce să alunece în jos pe munte. Alana ţipă, uitându-se cum animalul încerca să-şi recapete echilibrul, dar apoi un alt cal o izbi de stâncă, atât de tare, că i se tăie respiraţia. Şi ceilalţi cai se ridicară în două picioare ca să nu intre în cei din faţă, dar nu reuşiră să se oprească imediat.

Alana se sperie o clipă când mâna lui Henry alunecă dintr-a ei, dar băiatul se trăsese pur şi simplu în spate, într-un loc adăpostit de caii furioşi, de unde putea vedea mai bine ce se întâmpla. Încă ningea la fel de puternic, aşa că nu reuşea să distingă mare lucru. În schimb, Alana nu vedea nimic altceva, fiind încă prinsă sub unul dintre cai. Reuşi să se strecoare afară şi să se retragă spre trăsură, unde era ceva mai mult spațiu. Tăticul o urmă și o luă cu un braț pe după umeri, într-un gest protector.

– Nu spune nimic, o avertiză el. Vocea ta te trădează.

Fiindcă se opriseră atât de brusc, caii nou-veniților blocau tot drumul. Alana își ținu respirația. Cineva sau unul din cai ar fi putut să cadă oricând în hăul care se deschidea în partea cealaltă.

Erau atâția cai, că le pierdu șirul, și mulți oameni în șa. Cu toții purtau aceleași uniforme lungi, militare, șepci căptușite cu blană și fulare groase, înfășurate atât de strâns, că nu li se vedeau decât ochii. Arătau ca niște bandiți, constată Alana, deși bandiții nu s-ar fi îmbrăcat niciodată așa, toți la fel. Erau oare soldați? Sau, poate, chiar rebeli?

Apoi observă că bărbații îi țânteau cu pușca pe ea, pe Tătic și pe birjar. Mâinile ei alunecară pe nesimțite în buzunarele hainei și strânseră pistoalele de acolo. Nu ar fi reușit niciodată să tragă purtând mănuși așa groase și nici nu îndrăznea să le scoată. Probabil ar fi împușcat-o imediat.

Câțiva bărbați descălecară și își traseră caii în spate. Unul se apropie de trăsură, deschise ușa și se uită înăuntru. Alana nu îl văzu dând ocol, ci doar îl zări când ieși pe neașteptate din partea cealaltă. Se opri ca să o prindă de bărbie, dar îi dădu drumul înainte ca ea să-și tragă capul. Făcu la fel și cu Henry, care se apropiase între timp de ea.

Apoi îi raportă cele aflate unuia dintre bărbații care călăreau în față și care tocmai descălecase.

– Doi bărbați, doi copii. Nu mai e nimeni în trăsură.

Mai mulți cai se întoarseră și porniră înapoi, pe drumul de pe care veniseră. Se făcuse mai mult loc în fața lor, dar bărbatul care tocmai descălecase părea să îl umple aproape pe tot. Era înalt, lat în umeri și se ținea drept, ca un soldat. Alana nu reuși să-i vadă prea bine fața. Era ca și când l-ar fi privit printr-un văl alb, din pricina zăpezii care se răsucea în bătaia vântului. Nu reuși să-i distingă decât părul deschis la culoare, presărat cu fulgi de zăpadă, și ochii umbriți de blana șepcii. Își scoase mănușa de pe mâna dreaptă și își coborî fularul sub bărbie, lăsând la vedere un nas puternic și o gură fermă, care afișă o expresie severă când îl privi cu ochii mijiți pe Tătic.

-Dacă sunteţi rebeli şi aţi început să recrutaţi până şi copii, o să vă împuşc pe toţi.

Alana îşi ţinu respiraţia, dar Tăticul se grăbi să râdă la o asemenea acuzaţie.

-Nu suntem rebeli.

-Atunci ce naiba faceţi aici pe o asemenea vreme, dacă nu veniţi din tabăra despre care se spune că ar fi dincolo de trecătoare? Sunt doar rebeli acolo. Ăsta este un drum prea periculos pentru cineva întreg la minte.

-Încercăm să ajungem la casa stăpânei noastre înaintea ei. Ea a plecat cu gărzile pe drumul mai lung, prin trecătoarea dinspre nord-est. Nu a mai avut răbdare să ne aştepte când trăsura noastră a pierdut o roată. N-am luat o hotărâre bună. Mi s-a spus că pe aici vom ajunge mai repede, dar nu şi că va fi atât de riscant.

Soldatul nu spuse nimic preţ de o clipă, un moment extrem de tensionat. Apoi pufni:

-În fiecare an ninge aici sus. Cine e stăpâna voastră?

-E o doamnă Naumann.

Soldatul se strâmbă imediat.

-Singura doamnă Naumann care a mai rămas e o bunică. Prea bătrână ca să mai călătorească. Minţi.

Dumnezeule, Tăticul alesese *fix* un nume pe care bărbatul îl recunoscuse. Cel puţin cinci puşti se ridicară din nou odată cu acuzaţia, dar Tăticul nu avea de ales decât să continue cu minciuna, lucru pe care îl făcu dând impresia că era indignat:

-Nu, domnul meu, nu e singura. Stăpâna noastră e o verişoară de-a doua care nu mai locuieşte aici de treizeci de ani. Din câte ştiu, e doar a doua oară când vine în Lubinia, ca să-şi viziteze rudele de aici.

-Deci sunteţi doar servitori, aşa-i? Chiar şi copiii? adăugă dezgustat soldatul. Apoi lătră un ordin: Căutaţi imediat prin bagaje după arme!

Oare asta însemna că soldatul încă îl mai suspecta pe Tătic? Sau îşi făcea pur şi simplu datoria? Soldaţii rămaseră încordaţi şi nu îşi coborâră puştile.

Alana l-ar fi urmărit cu atenție pe soldatul care se cățărase pe trăsură și căuta prin cuferele ei, dar Tăticul îi atrase din nou atenția când spuse:

– Stăpâna nu i-a angajat și pe nepoții mei, dar a fost generoasă și le-a permis să stea cu mine în gospodăria ei.

Conducătorul soldaților, pe care Henry îl urmărise fascinat de la început, se apropiase destul încât să-l ia de bărbie și să-i spună în treacăt:

– Nu semeni cu unchiul tău.

Alana nu credea că băiatul progresase suficient cât să înțeleagă toate cuvintele, dar totuși mormăi:

– Ba da.

Alana, care stătea lângă el, îl auzi limpede. Băiatul vorbise în engleză! Aparent însă, soldatul nu auzise nimic fiindcă vântul șuiera prea puternic. Îl împinse pe Henry la o parte și ajunse în fața ei.

Când soldatul ajunse lângă ea, Alana se încordă și își ridică bărbia într-un gest sfidător, pentru a evita să o atingă la fel ca pe băiat. Îi vedea mai bine chipul acum. Avea ochii albaștri și fermecători, iar buzele sale încordate se arcuiră într-o urmă de zâmbet.

Se uită din nou spre Tătic.

– Pe ăsta ar trebui să-l îmbraci în fuste, nu? E prea drăguț să fie băiețel.

Soldații din spate începură să râdă, dar conducătorul nu terminase încă. O întoarse și, înainte ca Alana să-și dea seama de ce, o pocni cu putere peste fund. Era atât de șocată, că abia îl simți ciupindu-i obrazul.

– E așa mică de obicei sau s-a veștejit de la frig?

Tăticul o trase la o parte înainte ca Alana să reacționeze din instinct și să-l plesnească. Nu avea habar ce însemnau cuvintele soldatului, dar ceilalți râdeau ca la o glumă bună.

– De ce naiba spune idiotul ăla că m-am veștejit? șuieră spre Tătic în timp ce era împinsă mai departe, spre stânci.

– E o tâmpenie, n-a vrut decât să-și destindă soldații.

Atunci chiar funcționase. Toți călăreții râdeau încă, în vreme ce Alana era scandalizată. O plesnise! Nu-i venea să creadă!

– Stai departe de el, o avertiză Tăticul înainte să se întoarcă din nou spre comandant.

Zâmbi în semn că înțelesese gluma care o ofensase atât de mult pe Alana.

– Știe și băiatul asta. Abia așteaptă să înceapă să-i crească barba.

– A, da? spuse comandantul, dar deja începuse să-și piardă interesul.

Celălalt soldat, care căutase prin cufere până atunci, sări jos și raportă:

– Multe haine de femei, domnule. N-am găsit arme.

Bineînțeles că nu găsise arme. Tăticul le ținea la el, la fel ca Alana, care nu-și amintea să își fi dorit să le folosească vreodată mai mult ca acum. Dar era evident că soldații se uitau doar după puști, altfel i-ar fi percheziționat și pe ei în căutare de arme mai mici.

Alana se întoarse înainte ca bruta să observe că se uita fix la el, de parcă ar fi vrut să-l sfredelească pe dată cu privirea. Îl auzi lătrând încă un ordin:

– Tu. Mută-ți trăsura din drum până la marginea mai lată de-acolo, cea pe lângă care am trecut. Ai grijă. Dacă împingi pe cineva de pe drum, tu o să fii următorul. Apoi i se adresă din nou Tăticului: Ai văzut vreo tabără de rebeli în drum?

– Nu am văzut pe nimeni în preajma trecătorii și nu ningea când am început să urcăm. Dacă e o tabără pe undeva, nu se vede de pe drum.

– Tot trebuie să verificăm dacă zvonul este adevărat sau nu. Vedeți-vă de drum! O să ieșiți din zăpadă în curând.

Cu asta, comandantul îi expedie mai departe. Se aliniară în spatele trăsurii, gata să o urmeze în josul muntelui. Alana ar fi trebuit să fie liniștită și ușurată, dar încă se simțea groaznic de indignată la gândul că fusese obiectul unei glume pe care nici măcar nu o înțelesese. Soldații trecură pe lângă ei într-un șir lung, după care își continuară călătoria. Alana observă că erau cu toții înalți și se întrebă dacă înălțimea era un criteriu de alegere a soldaților lubinieni sau, mai rău, dacă toți bărbații din țara ei de baștină erau niște uriași!

Capitolul 8

Întâlnirea cu soldații se terminase, dar zăpada cădea în continuare. Imediat ce ultimul soldat dispăru în vălurile albe și mișcătoare ale ninsorii, Alana îl trase deoparte pe Tătic și îl întrebă:

– De ce i-ai spus „domnule“ idiotului ăluia?

– Din simplul motiv că jucam rolul unui servitor.

– Familia Naumann există? Oare chiar îi cunoaște sau era doar o cacealma?

– Sunt proprietari de terenuri, răspunse Tăticul. Este aceeași familie de la care părinții mei închiriaseră pământul pe care aveam casa. E primul nume de aristocrați care mi-a venit în minte.

– Ah, spuse Alana. Oare toți soldații sunt în halul ăsta de necioplíți? întrebă ea.

– Lubinia e prea mică pentru a avea o armată profesionistă, dar garda palatului e destul de mare, și nu m-ar mira să se fi recrutat niște oameni în plus care să se ocupe de problema rebelilor.

– Bărbații ăia erau gărzi la palat? gâfâi Alana. Atunci e cu atât mai rău! Parcă ar fi fost crescuți cu o sută de ani în urmă, sau chiar mai mult. Cât de înapoiată e țara asta?

– Când am plecat, încă nu exista nici un ziar în capitală.

Asta spunea multe. Prea multe, chiar. Oare și tatăl ei era o brută?

Dar Tăticul adăugă:

– Orice soldat e necioplit, Alana, oriunde. Dar majoritatea celor din gardă au fost recrutați probabil direct din mijlocul țăranilor. Sunt oameni dintr-o bucată, oameni care nu pot fi schimbați așa ușor. Majoritatea celor de aici cred că educația este o pierdere de vreme și că e mai bine să-și folosească timpul la altceva, dar gândește-te: nici în Anglia, educația nu este obligatorie, și oamenii săraci de-acolo cred exact același lucru despre educație. În gospodăriile unora dintre aristocrați, există mai mult rafinament.

– Dar nu în toate?

Tăticul răspunse clătinând scurt din cap, dar îi dăduse deja ceva la care să se gândească. Alana comparase soldații cu gentilomii englezi care fuseseră crescuți la fel ca ea, în lumea privilegiată a păturii superioare din Londra, un loc rafinat și plin de bune maniere. Trebuia să renunțe la dezgustul pe care îl simțise până acum după ce Tăticul îi povestise atâtea lucruri rele despre țara ei de baștină. Până la urmă, nu o făcuse decât fiindcă dorise ca Alana să nu spună nimănui de unde veniseră.

Când ninsoarea se opri în sfârșit, la fel de brusc pe cât începuse, în față li se deschise o priveliște uimitoare: văi înverzite, neatinse de zăpada de pe munți, cu sate și ferme răspândite din loc în loc. În depărtare, Alana văzu pentru prima oară capitala, care avea același nume ca micul regat din munți.

Tăticul zâmbi mulțumit, o luă pe după umeri și îi confirmă gândurile:

– Aceasta e capitala țării tale, prințesă. Am ajuns acasă.

„E casa ta“, se gândi Alana. Ea nu se simțea deloc acasă și era sigură că nu avea să se simtă niciodată.

Ajunseră în oraș chiar înainte de lăsarea serii, prea târziu pentru a merge direct la palat. Alana se simțea ușurată, chiar dacă întârzierea era atât de mică. Acum, că mai avea puțin până să-și întâlnească tatăl, neliniștea îi revenise.

Închiriară camere la han de la marginea orașului. Tăticul îi explică lui Henry că urma să se despartă de Alana când intrau în oraș. Băiatul păru să înțeleagă că era nevoie de discreție, și că exista riscul să fie urmărit când urma să meargă la palat cu mesaje pentru Alana, după ce fata avea să se mute acolo. Tăticul îl duse chiar în oraș, căutând un loc în care s-ar fi putut întâlni clandestin, fără să lase impresia că se cunoșteau. Henry era încântat de noua aventură.

Cuferele Alanei fură aduse în han, și aveau să rămână acolo până când i se dădea Alanei camere la palat. Tăticul voia ca fata să arate cât mai bine în dimineața următoare, așa că o trimise la culcare devreme. Să doarmă? Când era atât de agitată? Cumva, reuși totuși.

Dar dimineața veni mult prea devreme. Mâinile Alanei aproape tremurau în timp ce își puse rochia călduroasă, din catifea, de un albastru palid. În loc să îmbrace o haină grea pe deasupra, alese o manta de un albastru-închis, căptuşită cu blană albă şi moale, şi o căciulă asortată. Aşa putea cel puţin să scape de manta dacă era prea cald la palat. Reuşi chiar să-şi aranjeze cât de cât părul lung şi brunet. Nu era nici pe departe o coafură la fel de reuşită ca atunci când o aranja Mary, dar căciula o acoperea destul de bine.

- Alana?

Când îi deschise uşa Tăticului, acesta spuse:

- Nu uita brăţara.

Se opri o clipă, privind-o.

- Arăţi atât de frumos - ca întotdeauna. Tatăl tău va fi mândru să îşi recunoască fiica.

- Mi-aş dori să fi fost fiica ta.

Tăticul o îmbrăţişă atât de strâns, încât ea se îngrijoră că el ar putea crede că era ultima oară când avea ocazia să o facă.

- Eu îmi doresc asta cu atât mai mult, prinţesă, dar să nu te îndoieşti niciodată că ai fost dintotdeauna fiica inimii mele. Acum, vino! O îndepărtă puţin. Adu brăţara. Poţi să o ţii în poşetă deocamdată. Poate ar trebui să porţi acea broşă cu perle pe care ţi-am dat-o anul trecut. Ar merge bine cu rochia.

Alana încuviinţă şi merse să caute în cufere. Poşeta ei era deja plină cu banii pe care i-i dăduse Tăticul, şi ascunsese înăuntru şi un pistol, cel mai mic. Brăţara era atât de uşoară, că părea imaterială. Scoase caseta de bijuterii şi suspină adânc: încuietoarea era îndoită, aproape smulsă.

Se răsuci pe călcâie.

- Cred... cred că m-au jefuit!

Tăticul veni lângă ea.

- Te-au jefuit? Când?

- Ieri, sigur. În fiecare dimineaţă îmi verific caseta de bijuterii înainte să se încarce cuferele în trăsură. Sunt prea valoroase ca să le las la voia întâmplării. Uită-te tu, îi ceru Alana, căci nu se simţea în stare să deschidă ea caseta.

Tăticul se uită. Când Alana îi văzu încruntătura, luă caseta şi se uită şi ea. Înăuntru nu rămăseseră decât cele două statuete făcute de Henry. Soldatul care căutase în cufere cu o zi în urmă!

El îi furase toate bijuteriile. Cel puțin fusese prea netot ca să-și dea seama cât de valoroase erau sculpturile, așa că nu le luase.

Și Tăticul se gândea la același lucru.

– Soldatul a stat prea mult pe trăsură. Ar fi trebuit să-mi dau seama și să te pun să te uiți dacă lipsește ceva înainte să se îndepărteze prea mult. Comandantul părea să se bucure de suficient respect din partea oamenilor lui, deși s-a lăsat înșelat atât de ușor. Ți-ar fi recuperat bijuteriile imediat.

– Poate că ei ne-au înșelat pe noi, și erau, de fapt, bandiți.

Tăticul chicoti.

– Cu toții? Excelent, Alana! Nu m-am gândit la asta. Nu cred, dar este posibil. Să sperăm că nu, fiindcă tatăl tău poate afla destul de ușor care gărzi au fost trimise să verifice acel zvon și să-ți recupereze bijuteriile. O ceată de bandiți ar fi mai greu de găsit. Deși, dacă mă gândesc mai bine, niște bandiți ne-ar fi omorât pe loc. Le-ar fi fost foarte ușor să facă totul să pară un accident, o trăsură care s-a prăbușit în râpă. Oricum, nimeni nu va ști care e treaba cu brățara.

Alana se simțea din ce în ce mai furioasă, fiindcă pierduse nu doar brățara, ci și toate bijuteriile pe care i le dăruise Tăticul de-a lungul anilor.

– Crezi că sunt așa de nătângi?

– Nu, un om poate fi strălucit, dar, dacă nu știe să citească – și mulți lubinieni nu sunt în stare –, inscripția nu-i va servi la nimic, chiar dacă o observă. Nici nu cred că va încerca să vândă bijuteriile imediat. Va vrea să se asigure că nimeni nu îl suspectează când „stăpâna" descoperă furtul.

– Bineînțeles că va fi suspectat. Știm exact cine e vinovatul.

– Da, încuviință Tăticul, dar el e sigur că va fi cuvântul nostru împotriva lui. Ne crede simpli servitori, și se știe că servitorii pot fi tentați să facă lucruri prostești când stăpânii nu sunt prin preajmă. Înțelegi ce vreau să spun.

Alana oftă și puse caseta aproape goală înapoi în cufăr, apoi trânti capacul.

– Brățara era dovada a ceea ce sunt de fapt.

– Prințesă, *tu* ești dovada. Știi ce s-a întâmplat și poți descrie brățara până în cel mai mic detaliu. Probabil tatăl tău ți-a făcut un cadou aşa scump înainte să se retragă în munţi şi să poarte doliu pentru mama ta. O să-şi amintească de ea. E posibil să şi semeni cu mama ta. Ţine minte: încearcă să nu-mi pomeneşti numele adevărat, dar povesteşte-le cum te-a răpit Rastibon. Numele le va fi cunoscut. Îţi va face povestea cu atât mai uşor de crezut. Şi ţine minte că regele şi sfetnicii lui abia aşteaptă să te creadă, fiindcă prezenţa ta va pune capăt rebeliunilor şi-i va linişti pe agitatori, cărora ei oricum nu au reuşit să le dea de urmă.

Capitolul 9

În drum spre palat traversară strada principală, care era mult mai lată decât străduţele lăturalnice şi avea magazine şi case cu un etaj sau două de ambele părţi. Nici una dintre case nu semăna cu următoarea. Magazinele nu păreau la fel de prospere sau de sofisticate ca în restul oraşelor prin care trecuseră, iar casele nu erau nici ele la fel de impunătoare, dar cel puţin capitala nu era atât de primitivă pe cât şi-o imaginase Alana.

Când observă unul dintre focurile aprinse pe marginea drumului licărind dintr-o groapă pietruită şi acoperită de un grilaj, Alana îşi aminti povestea tragică a Tăticului. Putea să îşi imagineze toată scena acum, accidentul care îi schimbase viaţa atât de drastic şi sfârşise prin a o schimba şi pe a ei.

–Acum sunt închise mai bine şi nu mai sunt aprinse aşa aproape de drum, murmură Tăticul, căci observase unde se uita fata. Înainte nu existau grilaje de metal.

Alana plânse închipuindu-şi durerea pe care trebuie să o fi simţit Tăticul atunci, dar îşi ţinu faţa ascunsă până când lacrimile i se uscară. Se linişti puţin – până când trăsura se opri. Dar apoi Tăticul o linişti şi mai mult, lăsând-o să vadă că nici el nu se simţea în apele lui.

–Ţi se pare că arăt... normal? o întrebă.

„Adică nu ca un asasin?" se gândi Alana.

- Ești foarte fercheș, îl asigură, zâmbind. Parcă ai fi un aristocrat englez.

- Ți se pare că sar în ochi?

- Nu, chiar deloc. N-ai observat că lumea se îmbrăca la fel ca în Londra în toate orașele prin care am trecut, în toată Europa.

Alana știa că nu-l ajuta prea mult să se relaxeze, dar era sigură că nimic nu l-ar fi putut ajuta acum. Neliniștea ei nu venea din grija că viața ei ar fi putea fi în pericol. A lui, în schimb, pornea chiar din asta. Risca mult însoțind-o la palat, dar Alana nu reușise să-l convingă să renunțe. Odată ce se afla cine era ea de fapt, orice însoțitor al fetei avea să fie arestat imediat ca fiind cel care o răpise. Deși plănuise să se furișeze afară chiar înainte ca Alana să intre în audiență, era oricând posibil să se întâmple ceva rău. Știau amândoi asta. Alana își dorea să-l fi putut convinge să-i dea dreptate, dar Tăticul refuzase din start să o lase de una singură până nu era absolut necesar.

În fața porților găsiră un șir lung de oameni și trăsuri. În curând își dădură seama că șirul nu se mișca încă. O parte dintre cei care se strânseseră acolo se împrăștiară când o gardă începu să se plimbe de-a lungul șirului.

Când ajunse la trăsura lor, spuse răstit:

- Azi nu primim decât demnitari.

- Dar dacă nu avem treabă cu regele?

- Veniți săptămâna viitoare. Toți oamenii importanți se ocupă de ambasadori săptămâna asta.

Nu mai zăbovi să răspundă la vreo întrebare. Alana se întrebă cu voce tare:

- Crezi că ne-am putea încrede într-unul dintre demnitari, din moment ce ei sunt singurii care pot intra în palat acum?

- Nu, doar în cineva de la palat și doar dacă e neapărată nevoie, cum am discutat, răspunse Tăticul. Nimeni nu trebuie să știe cine ești până nu treci cu bine de porțile palatului.

Întârzierea o făcuse pe Alana să se simtă ceva mai liniștită, dar Tăticul părea și mai agitat. Pe drumul înapoi spre han îi explică riscurile pe care și le asumau dacă rămâneau în oraș mai mult decât plănuiseră. Vecinii lui l-ar fi putut recunoaște și și-ar fi putut aminti că dispăruse în aceeași noapte în care dispăruse şi prinţesa. Alana însăşi ar fi putut fi recunoscută dacă semăna cu mama ei. Asta nu era un lucru rău, atâta timp cât s-ar fi petrecut înăuntrul palatului, nu în afară.

– Vrei să rămâi în oraş şi după, îi reaminti Alana.

– Da, dar nu mă pot ascunde în spatele hainelor, şi nici nu mai pot sta în umbră, acum că am o femeie frumoasă lângă mine. După ce te ştiu în siguranţă alături de tatăl tău, o să fiu bine. Până atunci însă, nici unul dintre noi nu e în siguranţă.

Ceea ce însemna că Alana nu avea să părăsească hotelul. Dar Tăticul se aventură în oraş de câteva ori noaptea, şi nu îi spuse decât după ce se întoarse, ca să nu o îngrijoreze prea mult.

Într-una dintre escapade verifică paza palatului, iar la întoarcere îi spuse:

– Zidurile sunt mult mai bine păzite ca înainte. Se poate să fie din cauza ambasadorilor care au venit în vizită sau din cauza rebelilor – ori poate se obişnuieşte aşa încă de când ai dispărut tu.

– Dacă nu ar fi fost aşa bine păzite, te-ai fi furişat înăuntru, nu-i aşa?

Tăticul nu negă asta.

– Dacă aş fi reuşit să ajung în camerele lui Frederick şi să-i spun că te-am adus acasă, am fi câştigat mult timp. Dar asta nu este posibil.

Într-o altă noapte se întoarse şi îi spuse:

– M-am întâlnit cu fostul meu socru. S-a bucurat să mă vadă, deşi nu mă aşteptam la asta din moment ce l-am evitat cât am fost în doliu. A fost de acord să-l ia pe Henry la el. O să-l duc acolo cu o noapte înainte ca palatul să fie deschis din nou. Va fi mult mai sigur să te întâlneşti cu el acolo, în secret, decât afară pe străzi.

Alana se relaxă toată săptămâna. Tăticul îi găsi cărţi de citit, şi jucară jocurile cu care se obişnuise în Londra. Henry rămase împreună cu ei, continuându-şi între timp studiile. Timpul trecu repede, iar Alana reuşi în sfârşit să îl convingă pe Tătic că nu trebuia să treacă şi el de porţile palatului, fiindcă risca prea mult.

Cu toate astea, Tăticul insistă să o conducă până la palat la o zi după ce ambasadorii părăsiră capitala. Ar fi fost poate mai bine să aştepte încă o zi sau două. Tăticul verificase de dimineaţă şi văzuse că şirul celor care aşteptau să intre era chiar mai mare ca înainte, fiindcă nici un vizitator nu fusese primit în ultima săptămână. Nu părăsiră hotelul decât spre prânz, când la porţile palatului nu se mai înghesuia nimeni. Alana spera ca oamenii care aşteptaseră înainte să nu fi venit pentru a sta de vorbă cu regele.

Tăticul îi acoperi mâna cu a lui şi spuse blând:

–Aici ne despărţim, după cum ai vrut.

Educaţia primită de Alana de-a lungul anilor îşi spunea cuvântul. Tăticul avea încrede că fata se putea descurca şi singură. Imediat ce trecea de porţile palatului, avea să fie protejată de gărzi şi de zidurile înalte.

–Încearcă să obţii o audienţă la rege fără să spui cuiva cine eşti, continuă Tăticul. Aminteşte-ţi ce te-am avertizat. Să nu ai încredere în nimeni.

Repeta ce spusese deja. Credea oare că fusese prea distrasă pentru a-i lua în seamă avertizările?

–Dacă nu mă lasă să-l văd fără să le spun cine sunt, trebuie să găsesc un înalt demnitar care să mă ajute, cineva care poate să obţină o audienţă privată, încheie Alana în locul lui.

–Sau să-i oferi o mită. Ai o poşetă plină cu aur, foloseşte-l cum crezi de cuviinţă.

Alana încuviinţă. Era mult mai greu să-l părăsească pe Tătic decât se aşteptase. Chiar dacă ea era cea care insistase că aşa era cel mai sigur, tot simţea un nod în gât. Abia reuşi să îngaime:

–Când o să te mai văd?

–Voi fi mereu aproape. Dacă – nu, *când* – vei fi în siguranţă alături de tatăl tău, trimite ăsta la reparat. Tăticul îi dădu un ceas stricat. Nu e decât un singur ceasornicar în oraş. Astfel, voi şti că ai reuşit. Dacă aflu ceva ce ar trebui să ştii şi tu, îl voi trimite pe Henry să-ţi spună. Brusc, o îmbrăţişă strâns. Sunt foarte mândru de tine, prinţesă. Mi-ai întrecut toate aşteptările. Fii încrezătoare acum. Ai sânge nobil. Să nu uiţi asta niciodată.

Apoi dispăru, lăsând-o singură în trăsură. Alana avu parte doar câteva minute la dispoziție pentru a-și reveni după despărțire, apoi trăsura trecu de porțile palatului. Viitorul o aștepta.

Capitolul 10

Christoph Becker se uita fix la focul din cămin, care nu reușea să încălzească prea mult camera principală din apartamentele lui. Ar fi aprins poate și vatrele cu jăratic din cealaltă parte a camerei, dar hotărâse să aștepte până când oaspetele lui avea să plece. Voia să o vadă plecată odată, dar deocamdată ea se hotărâse să rămână și să se plimbe furioasă în sus și în jos prin spatele lui. Din respect pentru vechea lor prietenie, Christoph nu voia să o dea afară - deși merita asta fiindcă îl agasa atâta cu ceva ce nu avea să se întâmple niciodată.

Tocmai o refuzase, din nou. Dar degeaba. Nu era prima oară când Nadia Braune încerca să reînnoade prietenia lor din copilărie și să-l seducă pentru o lua de soție. La cât de răsfățată era, de fiecare dată când dădea greș, ajungea să-i arunce vorbe grele. Și acum făcea la fel. Christoph îi întorsese spatele în semn că întrevederea lor se terminase. De regulă, atunci când era ignorată, Nadia se enerva suficient încât să plece fumegând. Acum nu era încă suficient de furioasă.

– De ce nu lași naibii slujba asta și-ți vezi de viață? strigase la el de data asta. Ai obținut deja ce-ai vrut. Ai demonstrat clar cât de loiali sunteți voi, cei din familia Becker.

– Nu te-ai gândit niciodată că îmi place slujba asta? ripostase el.

– Nu fi ridicol! Orice țăran ar putea face exact același lucru.

Christoph reuși să găsească suficientă răbdare încât să ignore insulta și să îi reamintească:

– Ai avut nenumărați pretendenți. Îi cunosc pe majoritatea. Alege unul și, așa cum mi-ai sugerat și mie, vezi-ți de viață.

– Nimeni nu e așa chipeș ca tine.

-Cele mai multe femei se căsătoresc pentru bogăție, pentru statut sau pentru pământuri. Nu ești într-o poziție în care să-ți permiți altceva. Toți bărbații care ți-au cerut până acum mâna au cel puțin două din cele trei, indiferent în ce ordine. Altfel n-ar fi avut niciodată curajul să te abordeze. Vrei să te ajut să alegi unul? Aș face-o cu mare drag dacă asta ar însemna că nu va mai trebui să-ți îndur vizitele.

Nadia încercase să se prefacă jignită, spunând:

-Acum ești nemilos. Știi că te iubesc.

-Nu simți asta nici pe departe. Pur și simplu nu vrei să te mulțumești cu două din cele trei lucruri pe care familia ta le-a cerut. Te avertizez de pe-acum, peste zece ani *nu* o să mai dai vina pe mine că ai rămas fată bătrână și că nu te mai vrea nimeni. Sau trebuie să iau o altă femeie de soție doar ca să-ți arăt că nu mă voi căsători niciodată cu tine?

-N-ai îndrăzni!

-Du-te acasă, Nadia.

Nadia n-ar fi fost atât de încrezătoare că ar fi putut să-l facă să se răzgândească dacă nu i s-ar fi spus că familiile lor avuseseră de gând să-i logodească și că discutaseră despre cât de bine s-ar potrivi chiar în anul în care se născuse ea. Dar războiul civil din Lubinia pusese punct oricăror asemenea intenții, iar acum Christoph era liber să hotărască singur pe cine să ia de soție. Nu avea să fie Nadia. Familia ei nu mai reintrase în grațiile tronului după război și nici nu erau șanse să se întâmple asta, având în vedere legăturile membrilor acesteia cu vechiul regim. Făcuseră parte din grupul care îl îmboldise pe fostul rege să ia decizii atât de proaste pentru supuși, încât aceștia ajunseseră să se revolte.

Familia lui Christoph fusese de asemenea loială coroanei, deși se împotrivise măsurilor luate de regele Ernest care aproape distruseseră întreaga țară. Așa se face că familia Becker își recăpătase vechiul statut. Din același motiv, Christoph simțea că trebuia să facă și mai multe ca să nu piardă favorurile regelui de acum. Dar Nadia știa cât de aproape fuseseră să se căsătorească și refuza să accepte că asta nu avea să se mai întâmple vreodată. Când erau mai mici, și Christoph își dorise căsătoria cu aceeași ardoare, fiindcă Nadia se făcea din ce în ce mai frumoasă - blondă, cu ochi căprui şi cu piele fină, delicată, doar cu puţin mai închisă la culoare decât a lui datorită strămoşilor veniţi din est.

Într-adevăr, şi el începuse la un moment dat să creadă că aveau să se căsătorească într-o zi. Apoi vorbise însă cu tatăl său şi înţelesese de ce nu era o soţie potrivită pentru el. După ce aflase tot ce era de aflat şi văzuse cât de îngrijorat era tatăl său, Christoph se hotărâse să-şi dedice absolut tot timpul încercării de a recăpăta încrederea absolută a regelui. Când plecase definitiv de acasă, începuse deja să se simtă iritat de capriciile Nadiei, care deveneau şi mai greu de suportat cu fiecare an. La şaisprezece ani, caracterul îi punea în umbră frumuseţea, făcându-l pe Christoph să se simtă recunoscător că obstacolele politice îl împiedicaseră să cadă pradă tentaţiei. Acum nu-i mai plăcea absolut deloc. Devenise prea enervantă.

-Ştii, am obosit să tot aştept să te răzgândeşti, spuse nervoasă Nadia.

-Nu mai aştepta.

-Luna asta împlinesc douăzeci şi doi de ani! Ce femeie aristocrată te-ar lua de soţ şi ţi-ar ierta faptul că te-ai coborât până într-atât încât să-ţi iei o slujbă de om de rând? Cine altcineva este la fel de potrivită pentru tine? Nu prea ai familii dintre care să alegi, Christoph.

Tânărul scrâşni din dinţi, simţindu-se din ce în ce mai iritat.

-Cine spune că trebuie să mă căsătoresc cu o femeie din Lubinia? Sau că trebuie să mă căsătoresc vreodată, dacă e să ne gândim la asta?

Nadia pufni.

-De ce trebuie să fii tot timpul atât de încăpăţânat?

Christoph se răsuci pe călcâie ca să-i arate că ajunsese la limita toleranţei.

-Ne-am simţit bine împreună când eram copii. Eram vecini şi prieteni, dar atâta tot. Iar acum n-ai altceva mai bun de făcut decât să-mi strici până şi amintirile frumoase cu insistenţa asta inutilă.

Tânăra servitoare a Nadiei încercă să se facă invizibilă într-un colţ. Cândva, nici Christoph nu ar fi observat-o, la fel cum nici

Nadia nu o băga în seamă. Datorită slujbei pe care o avea acum, bărbatul devenise mult mai atent la tot ce era în jur.

-Ba nu-i inutilă. Dacă nu te-ai fi mutat aici înainte să devin majoră, știi că prietenia noastră ar fi dus, în cele din urmă, la căsătorie. Întoarce-te acasă, Christoph. O să vezi. Familia ta și-a recăpătat toate pământurile și toate titlurile. Ce mai vrei să demonstrezi stând aici, în capitală?

Nadia nu avea să înțeleagă niciodată, fiindcă nu-i păsa prea mult. Familia ei își pierduse majoritatea pământurilor, dar încă era bogată. Fusese crescută la fel cum ar fi fost dacă părinții ei pierdeau titlurile nobiliare.

Dar Christoph nu avea de gând să pună în pericol tot ce obținuse pentru familia sa aliindu-se cu o Braune, ale cărei rude erau încă în dizgrație. Nu se îndoia că decizia lui se lega în mare parte de insistențele Nadiei și că, probabil, tatăl ei era cel care o îndemnase la asta. Rudele mai vârstnice ale Nadiei se căsătoriseră și intraseră în familii mai bune. Acum, ea era singura care mai putea face asta.

Christoph îi atrăsese la un moment dat atenția:

-Eu fac deja tot posibilul ca să recapăt onoarea familiei mele. Să nu te aștepți să îi ajut și pe cei din familia ta.

Nadia nici nu negase, nici nu recunoscuse că asta aștepta. În schimb, profitase de ocazie și îl jignise iarăși, spunând acru:

-Și ești atât de modest.

Războiul civil din Lubinia pornise de la un fiasco și le schimbase tuturor viețile, fără vreun sens. Avuseseră alternativa care le fusese pusă în față și celorlalte mici regate și ducate atunci când Napoleon ceruse bani și soldați pentru războaiele pe care le purta.

Lubinia ar fi trebuit să trimită un tribut și gata. Nu avusese niciodată vreo armată. Ar fi fost ridicol să creeze una. Dar aristocrații nu aveau de gând să renunțe la banii lor ca să sprijine eforturile de război ale unui francez care voia să controleze întreaga Europă. Tatăl Nadiei fusese unul dintre cei care strigaseră în gura mare să se trimită trupe în sprijin. Familia Braune, ai cărei membri fuseseră aristocrați până atunci, încerca încă să-și recapete onoarea fiindcă sprijiniseră o asemenea decizie. Dar cum putea fi iertată o prostie care aproape îi costase întregul regat?

Nadia stătea încă acolo, încăpățânată ca întotdeauna. La naiba cu trecutul, se hotărî Christoph. Nu mai erau copii. Nadia îi câștigase antipatia cu mult timp în urmă.

– E păcat că nu mă asculți. Știu că ți-am spus limpede că nu vreau să te iau de soție. Vrei să fiu și mai necioplit? În regulă. Noi doi nu ne vom căsători niciodată, fiindcă ori te-aș ucide într-o lună, ori ți-aș tăia limba. Ori una, ori cealaltă. Ar fi inevitabil. Acum ieși!

Nadia nu făcu decât să îi arunce o privire dușmănoasă. Nici chiar acum nu-l credea? Răbdarea lui se topi imediat. Făcu un pas spre ea ca să o dea afară, dar se opri când îi văzu sclipirea triumfătoare din ochi. *Se aștepta* să o atingă cu furie? Bineînțeles că da. Credea că aveau să sară în patul lui imediat după aceea, pentru ca apoi să fugă înapoi la tatăl ei și să-i povestească versiunea ei despre cele întâmplate, apoi familia Braune ar fi cerut căsătoria, ca o consecință firească. Erau niște idioți cu toții. Chiar îl credeau așa ușor de dus de nas?

Christoph ieși din cameră și trimise două gărzi să o escorteze afară pe Nadia. Știa că n-avea să se certe cu ei, fiindcă îi considera cu mult sub demnitatea ei. Avea să se prefacă pur și simplu că pleca din proprie inițiativă.

Capitolul 11

Alana fu condusă într-o anticameră a palatului care era mobilată doar cu câteva scaune incomode. Nimeni nu se așezase, așa că rămase și ea în picioare. Era prea agitată ca să se liniștească și îi venea să verse. *Astăzi* avea să-l întâlnească, în sfârșit, pe tatăl ei, pe regele din Lubinia. Știa că avea să fie deopotrivă șocat și peste măsură de bucuros să afle că fiica lui era în viață și că acum avea un urmaș legitim la tron. Spera, în același timp, să nu se atașeze prea mult de el, fiindcă astfel s-ar fi putut întoarce în Londra fără să aibă vreun regret, imediat ce rebeliunea avea să fie înfrântă. Dar dacă și ea, și tatăl ei aveau să fie copleșiți de sentimente și au să se apropie din prima clipă? Ar fi fost minunat – atâta timp cât regele nu se aștepta ca Alana să rămână într-un regat atât de înapoiat pentru tot restul vieții.

Alana nu se putea abține să nu compare palatul regelui de aici cu cel pe care îl vizitase în Anglia. Cel de aici era mult mai mic și avea un decor mult mai exotic. O parte a acoperișului era dominată de un dom magnific de aur. Coridoarele erau mărginite de coloane albe, ornate, iar tavanele erau migălos sculptate.

Pereții erau opere de artă în adevăratul sens al cuvântului. Unii erau acoperiți cu mozaicuri strălucitoare, poleite cu aur, iar alții cu pietre roz sau albastre. La fel ca alte clădiri pe care le văzuse în oraș, și palatul părea o combinație ciudată de influențe estice și vestice.

Alana privi în jur și, spre deznădejdea ei, văzu mai mult de douăzeci de oameni care așteptau să intre în audiență la rege. Se săturase de amânări. Se săturase să-și ascundă adevărata identitate. Abia aștepta să scape de neliniștea cu care trăise în ultima vreme și care îi făcea greață.

Începu să se plimbe prin anticameră. Nu fusese cea mai inspirată alegere: se apropie prea mult de un bărbat care povestea ceva deocheat unui grup de brute masive. Râdeau cu toții. Alana reuși să se îndepărteze de ei și fu la un pas să se împiedice de un păstor de capre care stătea turcește pe podea și mânca o halcă de ceva, cu mâinile. Avea o capră cu el! Era un tribut pentru rege, probabil, dar, serios, o capră la palat?!

Alana merse mai departe, căutând un loc sigur unde să aștepte, și începu să observe că în anticameră mai erau și alte femei. Majoritatea păreau supuse bărbaților care le însoțeau și erau îmbrăcate cu totul altfel față de ea. Alana purta haine care erau la modă în Anglia, ascunse sub o pelerină lungă și elegantă, și o căciulă căptușită cu blană. Una dintre femeile lubiniene era înfășurată într-o haină ca o togă, iar o alta purta o vestă lungă, scămoșată, care părea să fi fost împletită din blană groasă, netăbăcită. O alta, între două vârste, era îmbrăcată ceva mai modern, dar atât de obscen, cu sânii la vedere, încât nu încăpea îndoială că era o femeie de moravuri ușoare și că nu se sfia să arate asta. Alana observă că nu toți bărbații erau uriași, cum crezuse cu teamă după ce ea, Tăticul și Henry întâlniseră grupul de călăreți atât de înalți în trecătoarea din munți, când intraseră în țară.

La cât de colorați erau pereții, Alana fu cât pe ce să nu observe portretul unui bărbat care purta o coroană. Se opri în fața lui. Oare...? Șovăind, îl întrebă pe unul dintre bărbații de lângă ea cine era, și acesta îi răspunse cu mândrie:

– E regele nostru, Frederick.

Dumnezeule, el era tatăl ei. Arăta oare atât de chipeș și în realitate, sau artistul îl pictase așa ca să-l mulțumească? Alana era fascinată. Nu-și putea lua privirea de la portret. Simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Tatăl *ei* – care încă nu știa că fiica lui era în viață. Spre dezamăgirea ei, nu semănau deloc. El era blond și avea ochii albaștri, iar ea era brunetă, cu ochii cenușii. Avea să-i fie, oare, și mai greu din cauza asta?

Din când în când, un bărbat care părea să aibă o funcție oficială deschidea ușile duble din celălalt capăt al anticamerei și conducea un vizitator, sau un grup de vizitatori, în partea cealaltă. Între timp însă veneau și mai mulți oameni, așa că anticamera era în permanență aglomerată. Alana nu mai avea răbdare. Voia să-și întâlnească tatăl cât mai repede. Se apropie de una din cele două gărzi postate de o parte și de alta a ușilor care duceau spre camera cealaltă și întrebă:

– Când poate să mă primească regele? Aștept deja de o oră.

Soldatul nu-i răspunse. Nici măcar nu îi aruncă vreo privire! Alana îl întrebă și pe celălalt același lucru. Întrebă în toate limbile pe care le știa, dar și el o trată de parcă era invizibilă! Să fi fost oare din cauză că era o femeie venită singură sau era vreun obicei de prin părțile locului pe care nu-l știa?

Furioasă că fusese tratată în asemenea hal – deși era prințesa lor! –, Alana se așeză pe unul dintre scaune. Un bărbat cu trăsături grosolane pe care îl observase mai devreme se apropie de ea după o vreme. Alana îl privi, așteptând, dar bărbatul nu spuse nimic, ci întinse mâna și atinse cu un deget blana cu care era căptușită pelerina. Alana sări în picioare, scandalizată, dar bărbatul rămase locului și râse când tânăra îi aruncă o privire indignată. Gărzile din apropiere nu interveniră. Din fericire, o bătrână apăru și îl goni.

– Ferește-te de bărbați, îi spuse Alanei.

Alana se înroși, fiindcă nu ea fusese cea care se apropiase de el, apoi începu să se plimbe din nou prin anticameră, mai sigură ca niciodată că toți bărbații din Lubinia aveau sânge barbar.

La mai bine de o oră de la acel incident, un alt soldat intră în anticameră. Alana uită dintr-odată cât de obosită și de exasperată se simțea și cât de foame îi era. Spre uimirea ei, cele două gărzi de mai devreme vorbeau cu nou-venitul, deși ei doi nu schimbaseră o vorbă și nici nu răspunseseră la întrebarea ei. Noul soldat purta o uniformă identică – o jachetă neagră, strâmtă, cu două rânduri de nasturi auriți, scurtă până în talie, în partea din față. La spate, jacheta era mai lungă și despicată, ca să permită mișcări mai ample, așa presupuse Alana. Cele două fâșii de material erau lungi până la genunchi. Gulerul înalt și manșetele care ieșeau de sub mânecile jachetei erau de un alb strălucitor, brodate cu fir de aur. Pantalonii strâmți erau și ei albi.

Din cauza epoleților tiviți cu aur, nou-venitul părea lat în umeri. Era mai înalt decât ceilalți doi. Avea, probabil, peste un metru optzeci. Și mai era ceva care îl făcea să se deosebească de ceilalți: era chipeș. Nu conta prea mult, sau n-ar fi trebuit să conteze, dar Alana se uită la el mult mai mult decât ar fi fost cazul. Încă îl mai privea când unul din ceilalți doi arătă spre ea.

Alana se încordă puțin când soldatul cu epoleți auriți îi aruncă o privire și porni imediat spre ea. Să nu cumva să îndrăznească să-i spună să plece, după ce așteptase o jumătate de după-amiază să intre în audiență la rege.

Gândul o făcu să se simtă brusc extrem de furioasă, așa că privi în altă parte și se strădui să se liniștească. Dar nu reuși să-și țină pentru multă vreme privirea departe de el. Era *atât* de chipeș!

Părul lui era de un blond-închis, lung până la guler și pieptănat cu cărare pe mijloc. Șuvițele lui cârlionțate îi cădeau de o parte și de alta a feței în valuri moi, acoperindu-i urechile pe jumătate. Alana se convinse că avea ochii de un albastru intens când ajunse în fața ei și făcu o plecăciune rigidă, soldățească. Fata trebui să-şi ridice privirea înainte ca el să-şi îndrepte spatele, fiindcă era chiar mai înalt decât presupusese ea. Era tânăr, avea probabil vreo douăzeci şi cinci de ani. Chipul lui era masculin, cu sprâncene groase, trăsături ferme şi un nas subţire, puternic, perfect drept. Văzut de aproape, nu mai arăta ca un soldat obişnuit. Nu, nu era nimic obişnuit la el...

- E vreo problemă? întrebă Alana când văzu că soldatul nu zise nimic.

Fusese cât pe ce să folosească limba engleză, dar îşi dăduse seama la timp şi îi vorbise în lubiniană.

- Nu. Soldatul începu să zâmbească uşor, în vreme ce îi studia faţa, după care îşi coborî privirea... mai jos! Dar oamenii mei vor să ştie ce caută o fată aşa drăguţă aici.

Oare... flirta cu ea? Alana avu un sentiment deloc neplăcut odată cu gândul. Revelaţia o ameţi atât de mult, încât avu nevoie să se uite în altă parte să-şi revină.

- Oamenii tăi? întrebă ea

Soldatul deveni şi mai formal.

- Sunt contele Becker, căpitanul lor.

Alana simţi un val de uşurare. În sfârşit găsise pe cineva cu care putea vorbi mai uşor, cineva cu o funcţie oficială ale cărui buze erau strâns lipite. Cum era posibil ca un bărbat atât de tânăr să aibă atâta influenţă? Doar fiindcă făcea parte din rândul nobilimii? Sau poate era mai în vârstă decât credea ea. Avea o voce adâncă, matură, deci n-ar fi fost de mirare. Tonul lui i se părea vag cunoscut, deşi auzise atâtea voci vorbind în lubiniană în acea zi. Probabil ăsta era motivul.

- Şi eu mă întreb ce cauţi aici, adăugă soldatul pe acelaşi ton.

- Una dintre gărzile de la intrare m-a condus aici. Şi oamenii ceilalţi aşteaptă o audienţă la rege, nu-i aşa?

Soldatul încuviinţă.

- Într-adevăr, dar aristocraţii aşteaptă în altă cameră. E mult mai confortabilă. Hainele tale mă fac să cred că ar fi trebuit să fii condusă direct acolo. Ce le-ai spus gărzilor de te-au pus să aştepţi cu oamenii de rând?

Capitolul 12

„La naiba!" se gândi Alana. Oare chiar pierduse atâta timp doar fiindcă fusese mult prea prudentă? Dar nu avusese de ales! Tăticul o avertizase să nu aibă încredere în nimeni, decât poate într-un demnitar sus-pus căruia să-i spună de ce voia să-l întâlnească pe rege. Ce bine ar fi fost dacă acest căpitan ar fi apărut mai devreme și i-ar fi zis că poate să grăbească lucrurile dacă se dă drept aristocrată!

– Nu le-am zis gărzilor decât că vreau să vorbesc cu regele, recunoscu jenată. Nu am de gând să spun chiar oricui ce treburi am la palat.

– Ah, în regulă. Misterul e rezolvat.

– Care mister? Există vreun alt motiv pentru care a trebuit să aștept atât?

– Dacă nu spui de ce ești aici, nu vei ajunge prea departe, zise simplu căpitanul.

– Dar mi s-a spus că regele Frederick e gata oricând să își întâlnească supușii.

– Tu nu ești unul dintre supușii lui.

– Sunt mai mult decât atât.

– Oh?

Bărbatul din fața ei era căpitanul gărzilor de la palat și făcea parte din nobilime. Părea omul potrivit să o ajute. Alana voia să aibă încredere în el. Spera doar că atracția puternică pe care o simțea față de el nu avea nimic de-a face cu asta. *Era* un demnitar. Asta era suficient.

Alana se trase mai aproape, pentru ca doar el să-i audă rugămintea șoptită:

– Putem merge undeva unde să stăm de vorbă doar noi doi?

Brusc, expresia lui se schimbă din nou. Sprâncenele castanii se ridicară parcă într-un gest de surpriză și își aținti ochii calzi și albaștrii asupra ei. Când expresia lui severă se transformă într-un zâmbet, Alana simți din nou fluturi în stomac, chiar mai puternic decât înainte. Dumnezeule, cât de chipeș era! Se simțea oare la fel de atras de ea pe cât era ea de el? Sau pur şi simplu se relaxase şi lăsase garda jos? Alana regreta că nu avusese parte de asemenea întâlniri în Londra. Nu ştia nimic despre cum ar fi trebuit să decurgă lucrurile.

– Vino cu mine, spuse căpitanul.

Spre surprinderea ei, o luă imediat de mână. Alanei nu-i plăcu asta deloc. Un englez care făcea cunoştinţă pentru prima oară cu o doamnă nu s-ar fi comportat niciodată aşa. Dar aici nu erau în Anglia, îşi reaminti Alana. Pentru lubinieni era poate normal ca un bărbat să trateze astfel o doamnă. Poate chiar ăsta era obiceiul locului: bărbaţii se comportau ca nişte barbari şi târau femeile după ei. Alana oftă la gândul ăsta. *Chiar* se simţea de parcă era târâtă de căpitan, dar asta se întâmpla probabil din cauză că paşii lui erau mai lungi ca ai ei, şi trebuia să meargă mai repede ca să nu rămână în urmă.

Căpitanul o conduse afară din anticameră, şi se aventurară mai adânc în palat, până când ajunseră la o uşă care ducea spre o curte interioară. Nu era genul de curte în care ar fi putut sta de vorbă, ci spaţiul dintre palat şi zidurile vechii fortăreţe care îl înconjura. Erau de faţă şi soldaţi, şi curteni care îşi etalau ostentativ bogăţia. Un negustor care trăgea după el un cărucior vindea plăcinte cu carne gărzilor.

Încă era lumină, deşi soarele coborâse deja dincolo de vârfurile munţilor dinspre vest. Alana încercă să-şi încetinească paşii, dar nu reuşi. Unde o ducea căpitanul?

Când se opri în faţa uşii unei clădiri asemănătoare cu una dintre casele din oraş, lipită de peretele fortăreţei, Alana profită de ocazie şi îşi trase mâna dintr-a lui, deşi trebui să depună ceva efort ca să se elibereze. Căpitanul îi aruncă iute o privire şi începu să chicotească, dar se opri brusc în clipa în care o femeie nervoasă ieşi şi începu să-l lovească zdravăn cu pumnii în piept.

Alana se feri cu dibăcie. Căpitanul nici măcar nu încercă. Femeia – care era tânără, blondă şi bine îmbrăcată – îl lovea destul de puternic, dar căpitanul lăsa impresia că nici măcar nu îi simţea loviturile!

– Cum îndrăzneşti să-i pui să mă dea afară? ţipă femeia.

Căpitanul îi prinse încheieturile cu amândouă mâinile și o îndepărtă, împingând-o în curte. Un gentilom nu s-ar fi purtat așa, se gândi Alana, dar femeia era cea care îl atacase și era, evident, scos din sărite.

Însă vocea lui era perfect calmă când o întrebă curios pe femeie:

- De ce ești încă aici, Nadia?

- M-am ascuns de oamenii tăi, răspunse sfidător Nadia.

- Și vor fi pedepsiți pentru asta.

Căpitanul făcu semn la doi soldați care treceau pe lângă ei.

Nadia se întoarse și îi văzu apropiindu-se. Panicată acum, țipă către conte:

- N-am terminat de vorbit!

- Numai proștii nu știu să renunțe când ar trebui. Cât de proastă te crezi, Nadia?

La un moment dat femeia blondă icni, dar căpitanul adăugă fără să se sinchisească:

- Ai de gând să deschizi în sfârșit ochii și să vezi că trecutul n-are cum să te mai apere de dezgustul pe care mi-l provoci? Când soldații ajunseră lângă ei, căpitanul le spuse: Însoțiți-o pe domnișoara Braune până la porți. Nu mai are voie să intre în palat.

- Nu poți face asta, Christoph!

- Tocmai am făcut-o.

Alana se simțea mult mai neliniștită acum. Femeia care tocmai fusese îndepărtată cu atâta severitate era chiar frumoasă.

- E o fostă prietenă de-a ta? întrebă ea

Căpitanul așteptă o clipă să se liniștească, apoi o privi pe Alana. Din nou ochii lui nu se opriră doar asupra chipului fetei. Apoi zâmbi, și Alana simți că i se taie respirația, atât era de strălucitor zâmbetul lui.

- Nu în felul în care crezi tu, răspunse.

Apoi o luă de braț pe Alana și o conduse înăuntru, închizând ușa după ei. Era blând cu ea acum, nu dur cum fusese cu cotoroanța dinainte. Nu mai era nici măcar atât de ferm cum fusese când o târâse până aici.

Alana privi în jur o clipă și își veni în fire. Erau într-o cameră mare, cu două canapele tapițate cu catifea închisă la culoare, fiecare cu o măsuță în față, un scaun, câteva rafturi cu cărți, un clavecin elegant și o măsuță de cină pentru patru persoane. Deși servea atâtor scopuri, încăperea nu părea să ocupe tot spațiul de la parter. Alana se simți dintr-odată incapabilă să mai gândească.

Căpitanul încă o mai ținea de braț, dar nu-și dădu seama până nu o răsuci spre el. Își strecură cealaltă mână în jurul gâtului ei și o trase mai aproape, până când se lipi de el. Apoi se aplecă și îi apăsă buzele cu ale lui.

Nici chiar cel mai complicat antrenament nu ar fi putut-o pregăti pe Alana pentru fiorii copleșitori ai primului sărut.

Capitolul 13

Alana s-ar fi putut retrage oricând. Căpitanul nu se grăbise să o ia în brațe, ci se mișcase încet. Părea genul de bărbat care savura totul. Un bărbat care cucerea cu senzualitate, puțin câte puțin. Din clipa în care își strecurase mâna în jurul gâtului ei, Alana nu se mai putuse gândi decât la ceea ce avea să urmeze.

Deși avea reflexe rapide, Alana nu credea că s-ar fi putut elibera la timp. Sau pur și simplu nu voia. Lady Annette îi explicase și partea asta a vieții, roșind groaznic în timp ce vorbea, dar Alana nu și-ar fi imaginat niciodată ceea ce tocmai se întâmplase.

Când buzele lui i le atinseseră ușor pe ale ei, toate simțurile Alanei fuseseră cotropite. Simțise cum inima îi bătea cu putere, iar fluturii din stomac de mai devreme începuseră acum un dans puternic, amețitor. Dintr-odată, el îi cuprinse obrajii cu amândouă mâinile, mângâind-o, ceea ce însemna că ea stătea lipită de el de bunăvoie! Era o nebunie!

Alana încercă să se tragă înapoi. Preț de o clipă, îi putu simți frustrarea când îi dădu drumul, dar, când deschise ochii, văzu că zâmbea. Asta era tot ce reuși să vadă, fiindcă nu-și mai putu lua ochii de la gura lui, care tocmai îi provocase o asemenea plăcere umitoare.

Uluită, își atinse propriile buze.

- De ce-ai făcut asta? șopti, trăgându-și răsuflarea.

Înainte ca el să apuce să răspundă, Alana își ridică privirea și îi întâlni ochii albaștri. Fusese o greșeală. Era prea atrăgător așa, privind-o seducător, cu căldură, și zâmbindu-i fermecător. Ce i se părea atât de amuzant?

Căpitanul ridică puțin din sprâncene, apoi răspunse:

- Nu ești în căutarea unui protector? Dacă spui că nu, o să fiu foarte dezamăgit.

Nu părea foarte dezamăgit. Avea o voce încrezătoare, amuzată, ca și când ar fi râs de ea. Bineînțeles că Alana era aici în căutarea unui protector. Tatăl ei avea să o protejeze. Sau poate nu înțelesese ea exact ce voia el să spună? Oare folosise cuvântul cu un alt sens? Cum putea să gândească limpede când era atât de aproape de el?!

- Da, dar...

Dintr-odată, o săruta din nou, de data asta chiar mai pasional. Alana era și mai încântată acum. Simțea din nou senzațiile minunate pe care i le provocase sărutul de mai devreme, atât de copleșitoare, încât îl prinse pe după umeri ca să nu cadă din picioare. Căpitanul își strecură un braț la spatele ei, ținând-o strâns lipită la pieptul lui. Gurile lor se uniră, iar limba lui îi învinse inocența, afundându-se delicioasă în gura ei. Cu cealaltă mână începu să-i mângâie piciorul.

Icnetul ei se pierdu în sărutul lor. Dumnezeule, dar ce făcea aici?!

- Oprește-te!

Îl împinse la o parte, respirând cu dificultate, luptându-se să-și păstreze echilibrul acum că nu se mai sprijinea de el. Era atât de șocată de ceea ce lăsase să se întâmple, de ceea ce făcuse!

Căpitanul o privea cu o urmă de suspiciune.

- Nu mă supăr dacă mă tachinezi puțin, atâta timp cât amândoi știm exact ce-o să se întâmple până la urmă.

Alana nu avea habar de ce o acuza dintr-odată, dar își revenise suficient cât să răspundă înțepat:

-Nu ştiu ce vrei să spui, dar în mod sigur este o neînţelegere la mijloc.

Căpitanul se trase înapoi, lovindu-se cu spatele de uşă.

-Glumeşti, nu-i aşa?

O privi fix, aşteptând un răspuns. Alana nu mai trebuia să spună nimic. Expresia ei plină de indignare îl convinse că vorbea serios, dar, în loc să-şi ceară scuze, căpitanul înjură înfundat şi se îndreptă spre ea. Alana deveni dintr-odată neliniştită. Era mult prea înalt şi prea masiv ca să stea lângă ea, cu o expresie atât de încruntată.

-Ce şiretlic mai e şi ăsta? o întrebă. Întâi te dai la mine, iar apoi spui că e o neînţelegere?

Alana respiră adânc. Nu merita nici măcar să-i răspundă. Îl împinse la o parte şi se îndreptă spre uşă, dar căpitanul o prinse pe după talie, o opri şi o trase din nou la pieptul lui.

La o asemenea îmbrăţişare, Alana simţi un fior în tot trupul.

-Vrei să stabilim mai întâi regulile? întrebă nerăbdător căpitanul. Bine. O să-ţi dau orice îmi ceri. Astea sunt regulile. Acum fii din nou ca înainte.

Ultima frază fusese rostită aproape în şoaptă, făcând-o pe Alana să-şi închidă strâns ochii. *Nu* avea de gând să se mai lase atrasă în aceeaşi capcană. Se strecură din strânsoarea lui, sperând să-l determine să se comporte din nou ca atunci când se văzură prima oară – bărbatul politicos, puţin jucăuş, în care era pregătită să aibă încredere. Se întoarse din nou spre el în loc să se îndrepte spre uşă, iar el îi dădu drumul.

-Am vrut să vorbim într-un loc sigur fiindcă nu voiam să audă nimeni ce aveam să-ţi spun. Alana oftă. Cum ai putut crede că intenţionam altceva?

Chipul bărbatului trăda o succesiune de emoţii: frustrare, dezgust de sine şi, în fine, regret. Se întoarse cu spatele şi spuse:

-Ceea ce mi-ai şoptit m-a făcut să mă gândesc la altceva.

-La ce?

-Multe femei înstărite din alte părţi, majoritatea văduve, vin la palat ca să-şi găsească un protector, îi explică, întorcându-se din nou spre ea. Nu suntem singurul lor popas. Iau la rând curţile regale, până când găsesc un bărbat puternic sau înstărit care să le placă. Unele visează chiar să ajungă amante de regi și cer audiențe ca să își comunice intențiile. De regulă sunt prea stânjenite ca să spună gărzilor de ce au venit...

– Înțeleg! îl întrerupse repede Alana. Credeai că sunt genul ăsta de femeie și că de-asta voiam să stau de vorbă cu regele. Te înșeli amarnic. Sunt fiica lui.

– A cui?

– A regelui.

Trecu o clipă.

– Chiar așa?

Căpitanul spuse asta pe un ton plat, iar Alana își dădu seama că dorința i se îndeplinise. Avea de-a face din nou cu adevăratul căpitan al gărzilor de la palat, care nu voia decât să-și facă datoria, nu cu bărbatul care încercase să o seducă mai devreme. Dar de ce nu se arăta mai surprins de ceea ce-i spusese? Oare chiar atât de bine se pricepea să-și ascundă sentimentele? Și Alana fusese învățată să facă asta, deși în ultima lună talentele îi fuseseră puse la grea încercare.

– Pot să-ți explic, spuse Alana, după cum mi s-a explicat și mie. Poate nu te surprinde ce ți-am spus, dar pentru mine a fost un șoc. Am aflat abia luna trecută și...

Alana se opri. Vorbea atât de incoerent! Era încă prinsă de o mulțime de sentimente cu care nu era obișnuită.

Se îndreptă spre una din canapele, dar nu ca să stea jos, ci ca să se îndepărteze puțin de el și să aibă un pretext să se uite în altă parte. Își scoase pelerina și o puse pe canapea, împreună cu poșeta. Inima încă îi bătea cu putere. Simpla lui prezență avea un efect uluitor asupra ei.

– Dorești ceva de mâncare? întrebă căpitanul din locul în care rămăsese.

Alana fu derutată de întrebare, dar se agăță imediat de gestul de ospitalitate.

– Da, mulțumesc. Chiar îmi este foame.

Căpitanul strigă:

– Boris!

După câteva clipe, apăru un servitor.

– Spune-i lui Franz că în seara asta o să iau cina mai devreme și adu imediat niște mâncare pentru domnișoara.

Căpitanul avea propriul bucătar?

– Aici locuiești? întrebă Alana după ce el se întoarse din nou spre ea. Nu e puțin prea luxos pentru un căpitan?

– Regele mi-a dat voie să construiesc anexa asta. Când plec, va fi oferită altcuiva.

– Deci nu intenționezi să rămâi definitiv aici?

– Pot rămâne cât timp doresc. De fapt, s-ar putea să nu plec niciodată. E foarte important pentru mine ca regele și familia lui să fie bine protejați.

Alana se simți încurajată de cuvintele lui, din moment ce și ea făcea parte din familia regelui. Căpitanul nu părea deranjat de întrebările ei. Expresia nu i se schimbase deloc de când redevenise rece și formal. Trebuie să fi fost curios să-i afle povestea, dar o ascundea foarte bine. Sau poate nici nu o credea...

Nu voia să se gândească la asta. Căpitanul n-ar fi îndrăznit să nu o ia în serios. În mod sigur aștepta doar să audă ce avea de povestit. Spera însă că nu trebuia să povestească, cel puțin nu înainte de a intra la rege. Cu cât spunea mai puține despre Tătic, cu atât mai bine.

Căpitanul cel înalt se îndreptă spre cămin și se întoarse din nou spre Alana, ținându-și mâinile la spate. Focul era pe cale să se stingă. Trebuiau puse lemne, dar el nu avea ochi decât pentru ea. Începu să se apropie cu pași rigizi, milităresti, privind-o în continuare fix. Alana nu putu să nu observe că era deosebit de bine făcut. De fapt, nu-și mai amintea să fi văzut vreodată un bărbat într-o asemenea formă. Sau o fi văzut, dar nu fusese suficient de impresionată încât să-l țină minte. Până acum. Oare fiindcă era atât de chipeș?

Camera cea mare se cam răcorise. Bineînțeles, ar fi putut împărți căldura căminului cu Becker, deși ar fi fost poate prea îndrăzneț din partea ei să se apropie de el. Nu voia să-i stârnească din nou pofta de sărutat.

– De ce am fost lăsată să aștept astăzi? întrebă. Cel puțin unul dintre cei care au venit după mine a intrat înaintea mea.

-Birocrație, răspunse simplu Becker. Dacă nu spui de ce ai venit, treci la capătul șirului.

-Deci ar fi trebuit să le dezvălui adevărata mea identitate unor simpli soldați? Când cineva încearcă să mă ucidă încă de când eram în leagăn? Am fost avertizată să nu am încredere în nimeni.

Căpitanul ridică din umeri.

-Nu contează. Oricum n-ai fi ajuns prea departe. Am fi purtat discuția asta mai curând, e adevărat, fiindcă eu aș fi fost cel chemat să te vadă, nu regele.

Alana oftă. Ce pierdere de timp! Oare chiar își închipuise că avea să fie așa ușor să ajungă la rege? Toate speranțele ei de până acum îi păreau dintr-odată atât de copilărești! Dar cel puțin căpitanul părea destul de binevoitor, acum că își juca din nou rolul oficial. Fusese mult prea binevoitor când o luase drept o văduvă în căutarea unui iubit, dar nu trimisese nici un soldat să o conducă până la porțile palatului, așa cum făcuse cu cealaltă doamnă. Și nici nu îi luase în râs povestea, deși ar fi putut să o facă. Din câte se părea, avea să o asculte până la capăt.

Căpitanul îi confirmă bănuielile când spuse:

-Stai jos. Fă-te comodă. Cred că vei sta aici o vreme.

-Dacă tatăl meu nu pleacă nicăieri astăzi, n-am de ce să aștept, îl contrazise Alana.

-Regele va rămâne aici.

-Atunci poți măcar să mă duci la el, ca să nu povestesc totul de două ori? Povestea mea nu e chiar scurtă...

-Nu cred. Nu ești prima prințesă care vine cu asemenea afirmații.

Capitolul 14

Un servitor aduse de mâncare înainte ca Alana să spună ceva, și asta spre norocul ei, căci nu se simțea în stare să scoată un cuvânt. Era atât de surprinsă! Altcineva încercase să pretindă că era fiica regelui?

Tăticul nu o avertizase de asta, ceea ce însemna că totul fusese ţinut atât de secret, încât nici măcar spionul lui nu reuşise să afle. Dar ar fi trebuit să se gândească amândoi că era posibil să se întâmple aşa ceva. Bineînţeles că existau persoane fără scrupule care căutau să pună mâna pe atâta putere şi bogăţie. Tăticul îi spusese că o crezuseră cu toţii moartă după ce trecuseră şapte ani fără nici o veste. Îşi amintea limpede cuvintele lui. Ţinuseră chiar şi o înmormântare oficială! Iar veştile deschiseseră drum pentru toţi impostorii care voiau să-i ia locul. Cine ar fi îndrăznit să încerce aşa ceva cât timp se presupusese că doar „lipsea" şi s-ar fi putut întoarce acasă oricând?

– E groaznic că cineva a încercat să se dea drept fiica regelui! Dar nu mă surprinde, având în vedere miza, spuse Alana dezgustată. Se aşeză pe canapea şi se lăsă pe spate. Respiră adânc înainte să continue: Te aştepţi să-mi retrag cuvintele acum, nu-i aşa? Aş face asta dacă n-ar fi vorba despre vieţile atâtor oameni. Chiar dacă m-am născut aici, nu...

– Ce vieţi? se răsti căpitanul.

Tonul lui o făcu din nou să-şi piardă curajul. Se aplecă în faţă şi îşi încleştă mâinile pe canapea, gata să se azvârle înainte şi să fugă. Arăta mult prea ameninţător să mai şi ţipe la ea.

– Dacă nu eşti în stare să discutăm pe un ton amabil, du-mă la cineva care are răbdare să mă asculte, îi ceru ea.

Căpitanul râse, deşi nu părea prea amuzat.

– Vii aici şi te dai drept o prinţesă, iar eu nu te-am aruncat încă în temniţă, nu? Asta ar trebui să-ţi spună ceva despre cât de răbdător sunt, femeie. Despre ce vieţi vorbeşti?

Vorbea din nou pe un ton măsurat, dar Alana închise ochii o clipă, simţind un nou fior de teamă. Oare intenţionase să o sperie? *Spera* că aşa stăteau lucrurile. Şi în afara palatului fusese periculos, dar Tăticul o asigurase că înăuntru avea să fie în siguranţă – nu, avea să fie în siguranţă odată ce ajungea lângă tatăl ei. Iar bărbatul ăsta o ţinea departe de propria siguranţă.

Îl privi din nou şi îşi adună tot curajul.

– Mă refeream la viețile care vor fi pierdute în războiul care va porni dacă rebelii capătă suficient sprijin.

– Pedepsim toți rebelii cărora le dăm de urmă.

– Îi ucideți?

– Bineînțeles, spuse simplu căpitanul. Sunt trădători de țară.

Alana nu-l putea contrazice, dar nu asta insinuase ea.

– Mă refer la toți lubinienii nevinovați pe care rebelii îi folosesc pentru scopurile lor. De fapt, nimeni altcineva nu trebuie să moară. Rebeliunea nu se bazează decât pe minciuni. Regele are un moștenitor la tron: pe mine. Prezența mea va pune capăt neînțelegerilor.

– Vrei să sugerezi că o minciună e cea mai bună soluție pentru a combate o altă minciună?

Alana oftă.

– Nu, sunt într-adevăr cine spun că sunt, adică fiica lui Frederick. Aș vrea să nu fie așa. Nici măcar nu știam de asta până luna trecută. Crede-mă, niciodată n-am visat să fiu o prințesă. Am crescut în Londra, gândindu-mă că într-o zi aveam să mă căsătoresc cu un lord englez – cel puțin, până când am descoperit că îmi place să lucrez ca profesoară, iar lorzii de acolo nu vor ca soțiile lor să-și piardă vremea cu o asemenea banalitate... Se opri, dându-și seama că bătea câmpii deja. Asta e o dilemă mai veche. Ideea e că m-am născut aici, dar nu consider că Lubinia ar fi țara mea. Nu vreau să rămân decât atât cât este necesar ca să opresc războiul.

– Dacă într-adevăr ai fii prințesa, nu ai avea de ales.

Alana sări în picioare.

– Pot să-l conving pe tatăl meu...

– Stai jos!

Alana nu se așeză, ci privi spre ușă. Căpitanul râse.

– Nu pleci nicăieri până nu mă hotărăsc ce vreau să fac cu tine. Poate ar fi trebuit să te gândești mai bine și să-mi povestești toate astea după ce făceam dragoste cu tine. Un bărbat e mult mai amabil față de o femeie cu care...

Alana suspină.

– Încetează! Nu spune lucruri pentru care va trebui să-ți ceri scuze când o să te convingi că zic adevărul!

Căpitanul rânji la un asemenea avertisment.

– Să-mi cer scuze pentru un imbold perfect normal? Prinţesă sau nu, nici nu-mi trece prin minte să fac asta. Dar dacă ai terminat cu glumele, spune-mi te rog ce te face să crezi că eşti membră a familiei regale. Hai să începem cu numele tău.

Încă nu o credea, dar asta era de înţeles, căci Alana nu-i spusese încă nimic care ar fi putut să-i susţină pretenţiile. Se aşeză din nou şi explică:

– Aveam o brăţară pentru a-mi dovedi povestea, dar mi-a fost furată când...

Căpitanul o întrerupse cu un sunet neîncrezător.

– Cât de convenabil, nu?

Alana îşi ridică bărbia.

– Ştiu cine a luat-o. A fost unul dintre oamenii tatălui meu.

Căpitanul se încruntă.

– Când?

– În ziua în care am ajuns în ţară, ne-am întâlnit...

Căpitanul o întrerupse imediat:

– Cum adică, „ne-am întâlnit"? Cu cine călătoreai?

Alana deveni dintr-odată circumspectă. Nu era încă suficient de calmă cât să-i povestească despre Tătic.

– Nu e treaba ta.

– Te înşeli. Cel care te-a îndemnat să faci asta şi te-a adus aici se face vinovat de complot împotriva regelui, iar datoria mea este să îl protejez.

Alana îşi ridică din nou bărbia.

– Nu e nici un complot nou aici, doar unul vechi – de optsprezece ani.

Căpitanul îi aruncă o privire lungă, severă, apoi spuse:

– În regulă. O să revenim şi la asta. Deocamdată continuă şi povesteşte-mi despre brăţara ta.

Alana încuviinţă.

– Am intrat în Lubinia printr-o trecătoare din munţi care nu e folosită de prea multă lume. Am fost opriţi de o bandă de soldaţi. Au fost foarte nepoliticoşi cu noi. Ne-au acuzat că am fi rebeli, şi unul din ei a căutat prin cuferele mele după arme. Apoi am descoperit că toate bijuteriile mele, inclusiv brăţara, dispăruseră.

Află cine era comandantul lor bădăran şi o să descoperi şi cine a fost hoţul.

Căpitanul se încruntă şi mai mult. O privi fix minute în şir, astfel că ea îi putu descifra mânia. De ce? Fiindcă îl făcuse bădăran pe unul din oamenii lui?

-Descrie-mi brăţara asta pe care o consideri atât de importantă, se răsti la ea.

Alana se conformă repede şi adăugă:

-O purtam când am fost răpită de aici, cu atâţia ani în urmă.

Chiar credea că bărbatul începea să o creadă, dar apoi îi văzu strâmbătura.

-Ai fi putut foarte bine să o comanzi unui bijutier şi să te foloseşti de ea. Cine spune că nu ştiai deja cum trebuia să arate brăţara pentru că ţi-a zis altcineva? Chiar te-ai obosit să faci o copie atât de exactă sau aveai în plan să pretinzi că ţi-a fost furată încă de la început?

Uluită să audă că el trăsese asemenea concluzii, Alana spuse:

-Chiar n-ai de gând să încerci să o găseşti? Tatăl meu ar putea să o recunoască!

-Ai nevoie de mult mai mult de-atât pentru a acuza un soldat din garda regelui că este un hoţ. E cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Nu.

Alana tocmai îşi pierduse singura dovadă tangibilă pe care putea conta. Devenea din ce în ce mai puţin dispusă să coopereze cu un asemenea om. Dacă nu ar fi intimidat-o atât cu postura lui impresionantă, i-ar fi spus asta în faţă. Dumnezeule, chiar că îşi alesese prost demnitarul! Din tot palatul ăsta, peste căpitanul gărzii de la palat trebuia să fi nimerit?

Se agăţă în schimb de o altă dovadă tangibilă şi întrebă:

-Semăn cu mama mea?

-Care mamă?

Alana răspunse frustrată:

-Prima soţie a lui Frederick. Regina Avelina, evident.

-Nu.

Căpitanul folosea cuvântul cu o asemenea fermitate, încât părea să-i dea un nou înţeles. Alana nu îl mai auzise niciodată rostit aşa.

-Nu, chiar deloc? Sau nu, nici măcar nu vrei să iei în calcul posibilitatea?

-Regina era blondă. Şi celelalte impostoare erau blonde. Tu nu eşti. Şi nu contează. Oamenii pot să semene unul cu altul fără să fie rude. Acum...

-Stai puţin! Ai spus „celelalte impostoare"! Au fost mai multe?

-Bineînţeles, destule chiar. Să ne întoarcem la numele tău.

Dumnezeule, niciodată nu aveau să o creadă dacă era doar una dintr-un şir întreg.

-Te aştepţi ca numele meu să fie altul decât Alana Stindal?

-Nu-mi răspunde la întrebare cu o altă întrebare, o avertiză căpitanul.

-Îmi pare rău, dar am fost învăţată să analizez orice situaţie şi chiar să-mi reevaluez adversarii.

-Probabil că ăsta este primul lucru adevărat pe care mi l-ai spus – că ai fost învăţată...

-Să fiu o *regină*, încheie Alana în locul lui. Tutorele meu ştia că avea să fie nevoit să mă aducă înapoi într-o zi, ca să-mi pot lua locul de drept. Aşa că a făcut tot ce i-a stat în putinţă să mă pregătească pentru asta, deşi nu mi-a spus niciodată de ce am fost crescută atât de diferit faţă de alte fete.

-Cine este acest tutore şi de ce te-ar fi învăţat să crezi că protectorul regelui îţi este adversar?

Becker o întreba din nou despre Tătic, sperând probabil că Alana avea să se piardă şi să scape ceva important. Când îşi dădu seama de asta, deveni şi mai precautǎ şi spuse simplu:

-Te consider un adversar fiindcă exact aşa te comporţi. Stai între mine şi părintele pe care până nu de mult nici măcar nu ştiam că îl am. Am venit aici pentru a salva vieţi. Spune-i asta şi tatălui meu. Indiferent dacă mă credeţi sau nu, tot mă poate folosi ca să prevină un război. După ce rebelii se ascund din nou în văgăunile din care au ieşit, o să plec în linişte, şi tatăl meu va putea face toate eforturile pentru a avea un nou moştenitor... Chiar, *de ce* nu a făcut-o în toţi aceşti ani?

Nu ar fi trebuit să întrebe asta. Lipsa unui moştenitor era argumentul de căpătâi din propaganda rebelilor. Ultimul lucru pe care Alana și-l dorea era să fie bănuită că se afla în cârdășie cu ei, fiindcă întrebase așa ceva. Dar observă cu groază că expresia lui se schimbă.

Sări în picioare, panicată. Era la un pas de ușă, când degetele lui o prinseră de rochie, dar nu reuși să o țină bine și nici să o oprească. Becker nu îi dădu drumul, ci mâna lui alunecă în jos pe catifeaua albastră, până la pistolul din buzunar. Alana îl auzi înjurând, dar degetele ei se încolăciră în jurul clanței și traseră. Piciorul lui lovi ușa de lemn din fața ei și o trânti la loc. Alana se întoarse imediat, strângând pumnul și pregătindu-se să-l lovească în gât, una dintre mișcările pe care le știa de la Tătic. Era suficient de disperată încât să o încerce, chiar și împotriva unui adversar de asemenea dimensiuni. Dar nu avu noroc, chiar deloc.

Căpitanul îi prinse pumnul și încercă să-i răsucească brațul la spate, ceea ce ar fi făcut-o să se lipească de pieptul lui și să rămână prinsă acolo. Alana îi dejucă încercarea întorcându-se în aceeași direcție și câștigând suficient spațiu cât să-și tragă mâna înapoi. Spre ghinionul ei, nu fusese o idee bună să-l surprindă așa. Nu era sigură cine se dezechilibrase mai întâi, dar amândoi căzură pe covor. În ultima clipă, Becker se răsuci ca să cadă el dedesubt, după care se răsuci din nou și o prinse sub trupul lui. Alana nu mai avea cum să se elibereze!

Căpitanul îi luă pistolul pe care îl simțise în buzunarul ei și îl aruncă deoparte. În semn de apărare și înainte ca Becker să tragă concluzii greșite, Alana strigă:

– Nu-mi voi cere scuze pentru arme. Cineva din țara asta a încercat să mă omoare! Am nevoie de ele ca să mă apăr...

– Mai mult de *o* armă? fu tot ce înțelese Becker din explicația ei. Apoi chicoti dintr-odată. Cred că va trebui să te percheziționez cu băgare de seamă, femeie. Da, aș putea spune chiar că asta e datoria mea.

Alana îi privi ochii de un albastru întunecat și văzu că avea să se bucure de „datorie“ mult prea mult. Rânjea acum, privindu-i sânii. Alana suspină. N-ar îndrăzni!

– Oprește-te! O să-ți pară rău...

– Nu, dacă voi simți ceva, cu siguranță nu va fi regret.

Şi chiar făcu întocmai ce spusese: îi prinse unul din sâni în palmă şi ţinu mâna acolo mult mai mult decât era nevoie, strângând uşor, ca să se asigure că nu avea nici o armă ascunsă acolo. Apoi făcu la fel şi cu celălalt sân! Alana înţelese că datoria îi cerea să confişte orice armă, dar nu aşa!

Se zbătu, încercând să-l dea la o parte. Ştia că nu avea nici un rost. Închise ochii, prea ruşinată ca să mai simtă altceva decât furia că el era mult prea puternic pentru a i se putea împotrivi.

–E bine că eşti atât de cooperantă, nu?

Distinse o notă de amuzament în glasul lui şi deschise ochii, pironindu-l cu privirea.

–Asta crezi că fac? Aş putea să jur că ţi-am cerut să te opreşti.

Căpitanul îi ignoră sarcasmul şi spuse în schimb:

–Mă întreb unde altundeva ai ascunde o armă.

Alana încercă să-i spună:

–În...

–Sst.

Căpitanul îi duse un deget la buze.

–Poţi să-mi dezvălui toate ascunzişurile, dar îţi dai seama că va trebui să mă conving singur.

Ar fi putut la fel de bine să o facă mincinoasă. Asta insinua: că nu putea avea încredere în cuvântul ei. Şi ar fi putut chiar să aibă dreptate – când era vorba despre arme. Dar ceea ce făcea acum era atât de scandalos, că nu avea cum să fie procedura normală într-o asemenea situaţie.

–Ai fi putut găsi o femeie care să mă percheziţioneze, îi spuse indignată.

–Şi să-mi neglijez datoria?

Dintr-odată, expresia lui deveni senzuală. Preţ de o clipă, Alana se simţi captivată, fascinată. Apoi însă căpitanul se trase într-o parte suficient cât să-i ridice fusta şi tot ce purta pe dedesubt atât de sus, încât un picior ieşi la iveală cu totul. Alana ţipă, scandalizată.

–Ah, în cizme, bineînţeles, spuse căpitanul, privind încă o armă pe care o descoperise.

Îi îndoi piciorul ca să poată ajunge la armă fără să se mişte prea mult. Alana încercă să îl lovească cu genunchiul, dar nu reuşi decât să se apropie cu cizma suficient de mult încât pumnalul să îi fie aruncat la o parte fără prea mare efort. Apoi căpitanul își plimbă palma pe de-a lungul piciorului ei, ca să vadă dacă mai avea vreo armă ascunsă acolo.

– O să strig și o să-ți pierzi slujba, îl avertiză Alana.

– Dacă țipi, s-ar putea să fie nevoie să te sărut ca să te reduc la tăcere. Nimeni nu ar îndrăzni să intre aici ca să vadă ce se petrece, așa că nu o să te alegi decât cu un sărut. Îmi ceri să te sărut?

– Nu!

– Ești sigură?

– Ești de-a dreptul mârșav! șuieră Alana.

– Așa credeai și mai devreme, când te-ai dat la mine?

Alana se înroși imediat și simți cum ceva cald și plăcut se aprinde în ea la amintirea acelui sărut. Sentimentul dispăru aproape imediat când căpitanul o întoarse și o pipăi pe spate, apoi pe talie, peste posterior și în jos pe celălalt picior. Cel puțin piciorul ăsta nu era expus. Auzi un chicot când Becker ajunse la cealaltă cizmă.

– Încă unul?

Căpitanul puse deoparte celălalt pumnal.

– Mai ai și altele?

Alana își strânse ferm buzele, ceea ce îl făcu să-și răspundă singur:

– Probabil că da.

Mâinile ei erau libere acum. Își suflecă o mânecă și scoase la iveală pumnalul pe care îl avea prins la încheietură. Îl aruncă peste celelalte.

– Mulțumit acum, brută ce ești? spuse ea cu asprime. Ai fi putut să-mi ceri să ți le dau! N-aș fi încercat să le păstrez ca să mă protejez de atacatori dacă tu te-ai fi oferit să mă aperi. Din câte văd, ai alte gânduri.

Căpitanul se ridică brusc și o trase după el. Alana îi văzu doar o clipă expresia plină de furie, apoi se trezi aruncată peste un umăr, ca un sac. Furia lui o speria mult mai mult decât gesturile de până acum. Nu-și putea închipui ce îl făcuse să reacționeze așa. Spusese ceva ce n-ar fi trebuit? Sau era din cauză că ultima armă fusese ascunsă atât de bine, încât probabil n-ar fi găsit-o singur? Dar Alana nu voia să-i arate cât de mult o intimida.

– Te-ai comportat suficient ca un barbar. Vrei neapărat să-mi dovedești că asta ești? Lasă-mă jos!

Căpitanul nu făcu asta. O purtă în spate de-a lungul camerei, apoi intră mai adânc în clădire. Trecură prin alte două încăperi, apoi ajunseră dincolo de vechile ziduri ale fortăreței, trecând printr-o magazie lungă, dreptunghiulară, unde erau și câteva paturi de paie. O lumină slabă venea prin câteva ferestre înalte, înguste, care se deschideau spre curtea interioară. Celălalt perete nu avea nici o deschidere.

Următoarea cameră în care intrară era la fel de lungă, dar de o parte și de alta se deschideau două șiruri de uși cu gratii. Era o închisoare, evident. Era atât de liniște; așa că probabil nu era nimeni închis aici. Ce prostie din partea ei să creadă că și pe aici erau tot doar în trecere...

Capitolul 15

Alana fu așezată în mijlocul unei temnițe uriașe. Ușa lată, cu gratii, rămase deschisă deocamdată, dar căpitanul se așeză chiar în fața ei. Expresia lui era încă măsurată, stoică, însă Alana nu se îndoia că furia era încă acolo. Altfel de ce ar fi aruncat-o în temniță?

– Gata cu joaca, femeie.

Căpitanul se referea la ceea ce se întâmplase în cealaltă cameră. Pentru *el* fusese cu siguranță distractiv, dar Alana nu simțea decât frustrare la gândul că nu reușise să îl oprească. Îl auzi adăugând:

– Poți să te dezbraci singură sau pot să te ajut eu.

Dumnezeule, Alana nu se așteptase să *audă* așa ceva!

– De ce?! Nu mai am nici o armă! Jur!

– Te-ai dovedit mai vicleană decât m-aș fi așteptat. Acum ne vom asigura că nu mai ai nici o surpriză pregătită.

Alana începu să se îndepărteze de el, mergând cu spatele.

– În regulă atunci. Să știi că nu mă supăr să-ți dau o mână de ajutor.

Disperată, Alana încercă să se strecoare pe lângă el, dar nu reuși decât să îi cadă în brațe mai repede. Se zbătu din răsputeri când el se întinse să-i desfacă nasturii de la rochie. Erau în față, nu în spate, fiindcă nu călătorise cu o servitoare care să o ajute. Aproape toate hainele pe care le luase cu ea erau la fel. Căpitanul o prinse strâns pe după talie cu un braț, ținând-o lipită de el, și își văzu de treabă cu cealaltă mână, atingându-i în treacăt sânii. Alana nu se îndoia nici o clipă că o făcea intenționat. Teama pe care o simțise până acum dispăru, înlocuită de indignare. Se zbătu și mai puternic și încercă să îl împingă la o parte și să se elibereze, îl plesni peste mână sau i-o trase la o parte, dar căpitanul își continuă răbdător eforturile fără să-i pese prea mult.

În curând, Alana obosi să tot încerce să-l oprească. Oricum nu reușea mare lucru, ci doar amâna inevitabilul. Încă nu-l privise în față. Fusese prea ocupată să-i dea mâna la o parte. Nu voia să-i vadă hotărârea din ochi, nu atâta timp cât încă mai spera că avea să se oprească înainte să o dezbrace de tot.

Când ultimul nasture fu desfăcut, Alana încercă din toate puterile să-și țină rochia pe ea, ceea ce îl făcu să spună:

– Știi, am putea face asta în pat, nu aici.

Alana suspină.

– Nu? Păcat!

Alana îl privi în sfârșit și simți cum i se taie respirația. Nu mai părea deloc amuzat. În schimb, ochii îi scăpărau atât de puternic, încât Alana se înroși imediat. O dorea! Revelația o făcu să se înfioare. Avu nevoie de toată furia de care se simțea în stare ca să-și înfrângă propria dorință, dar nu reuși decât să rămână nemișcată.

Mânecile îi căzură de pe umeri și, cu câteva smucituri, cordoanele care îi strângeau rochia în talie dispărură. Câteva clipe mai târziu, rochia și fustele pe care le purta pe dedesubt căzură pe podeaua de piatră.

– Ești prea frumoasă, spuse mirat căpitanul, cercetând cu privirea ceea ce tocmai descoperise. Apoi însă își schimbă brusc expresia și adăugă: Bărbații care te-au pus să vii aici și să te dai drept prințesa noastră au făcut o alegere bună. Asta au intenționat? Sperau să mă seduci și să mă faci să-mi uit datoria?

Ea? Dar *el* era cel care făcea pe seducătorul! Acum bărbatul se înfurie că dăduse glas acelui gând. O ridică și împinse la o parte cu piciorul hainele căzute. Apoi luă singurul scaun din celulă, îl trase în mijloc și o așeză pe el.

Alana nu se mai simțise niciodată atât de stânjenită ca acum, stând așa, îmbrăcată doar cu o cămașă, indispensabili și ghete. Asta o făcu să se înfurie la rându-i. Iar faptul că Becker stătea triumfător în fața ei, admirându-și opera, o făcu și mai furioasă.

– Cine este tutorele tău?

Alana își strânse ferm buzele și îl privi sfidător. Chiar se aștepta să coopereze acum? Era prea furioasă ca să-i mai fie teamă. Căpitanul se comportase cu ea asemena unui barbar. Într-adevăr, Alana avusese dreptate să-și judece atât de aspru țara de baștină.

Tăcerea ei îl făcu să se aplece spre ea, să-și apropie fața de a ei și să continue pe un ton înșelător de amabil:

– Să nu crezi că mai ai vreo șansă, femeie. Ești prizoniera mea și îmi vei răspunde la întrebări. Deja începe să-mi pară rău că ți-am lăsat astea. Trase de șnururile cămășii. Dar asta se poate corecta...

Alana își ținu respirația. Dumnezeule, chiar avea de gând să o facă. Teama pe care încercase să o înăbușe cu furie apăru din nou, mult mai puternică decât înainte.

Căpitanul se lăsă pe spate și o privi cu atenție, cu ochii lui albaștri ațintiți asupra ei, gata să se arunce asupra ei la cea mai mică schimbare a expresiei. Nici urmă de joacă senzuală. În multe țări, tortura încă era considerată cea mai bună metodă de a smulge informații de la prizonieri, iar Lubinia era chiar mai înapoiată decât vecinele ei. Oare și celelalte impostoare fuseseră torturate când se prezentaseră la curtea regelui? Nu... tatăl ei n-ar fi permis niciodată asta – *dacă* ar fi știut.

Alana întrebă brusc:

-*Ai* de gând să-i spui tatălui meu că sunt aici? Într-un final?

Căpitanul nu răspunse, făcând-o să înțeleagă mai limpede ca niciodată că el era cel care punea întrebările aici. Trecu în spatele ei. Alana ar fi trebuit să se simtă ușurată fiindcă nu o mai privea îmbrăcată într-o ținută atât de sărăcăcioasă, dar deveni și mai agitată. Apoi simți cum căpitanul începe să-i desfacă părul.

-Ce faci...? Alana ridică o mână ca să le îndepărteze pe ale lui. Oprește-te! Nu am nici o armă suficient de mică încât să o pot ascunde în păr!

Căpitanul îi trase o agrafă lungă și ascuțită din păr și i-o ținu în față.

-Chiar așa?

Alana nu se pierdu cu firea, ci insistă:

-Nu consider *asta* o armă.

Dar îi permise totuși să-i scoată și celelalte agrafe. Era chiar bucuroasă că avea părul suficient de lung încât să-i acopere pieptul, fiindcă avea o cămășuță aproape transparentă. Dar căpitanul nu se opri la ultima agrafă. Îi atinse pielea capului într-un masaj senzual, iar fiorul care o străbătu nu avea nimic de-a face cu frigul din temniță.

Asta o făcu să izbucnească:

-Tutorele meu se numește... Mathew Farmer. Îi spun „Tăticul" fiindcă el m-a crescut. Credeam că e unchiul meu, că părinții mei au murit în război și el era singura rudă care îmi mai rămăsese. Credeam că suntem la fel ca restul aristocraților străini care fugiseră în Anglia pentru a scăpa de Napoleon și că Tăticul luptase și el în războaiele lui. Știam că suntem din Lubinia, dar nu mi-am închipuit niciodată că tot ce știam despre viața mea era, de fapt, o minciună. Nici măcar când am împlinit optsprezece ani, Tăticul n-avea de gând să-mi spună adevărul sau să mă aducă aici.

Alana spera ca povestea ei să-i distragă atenția și să-l facă să se oprească, dar masajul continuă. Căpitanul întrebă doar atât:

-Atunci de ce a făcut-o?

– Fiindcă a auzit ce se întâmplă aici. Asta l-a făcut să-mi spună totul. Nu a mai putut amâna, deşi era sigur că aveam să-l urăsc pentru asta.

– Aţi vrut să puneţi capăt războiului înainte chiar să înceapă.

Vocea ei era aşa stranie, încât Alana nu s-ar fi mirat să-l vadă schimonosindu-se a dispreţ. Încercă să se întoarcă şi să-l privească, dar mâinile lui îi ţineau ferm capul şi umerii şi o forţau să se uite fix înainte.

Alana îl întrebă totuşi:

– De ce te-ai îndoi, când motivul nostru este unul atât de altruist? Tăticul nu voia să-şi vadă ţara de baştină distrusă de o minciună pe care o putea dovedi. Îşi iubeşte ţara, deşi încă nu-mi dau seama de ce.

Mâinile lui se strânseră şi mai mult, în semn că se simţea insultat de replica ei. Alana se apără:

– Nu e vina mea că nu am aceleaşi sentimente. Când eram mică, el ura Lubinia. În toate poveştile lui o descria ca fiind o ţară plină de barbari.

– De ce?

– Ca să-mi fie prea ruşine să povestesc cuiva de unde am venit cu adevărat.

– De ce?

– În eventualitatea în care cineva punea prea multe întrebări – fie oamenii tatălui meu, fie duşmanii lui.

– Deci acest tutore te-a ţinut ascunsă de rege?

– Bineînţeles. Cineva mă voia moartă. Tăticul nu avea de gând să mă lase să mă întorc până nu era convins că nu mai exista nici un pericol.

Becker râse.

– Deci crede că eşti în siguranţă acum?

– Nu, nu crede asta. Dar pot salva multe vieţi de aici, şi asta e mai important decât orice altceva. Iar tutorele meu are de gând să se ocupe singur de cei care au vrut să mă omoare, fiindcă se pare că adevăratul meu tată nu a făcut-o niciodată.

Becker tăcu o clipă, apoi spuse:

– Deci acum o lună tutorele tău ți-a mărturisit că toată viața ta de până atunci a fost o minciună și ți-a spus că ești o prințesă. Iar tu îl crezi? De ce?

– Glumești? întrebă Alana cu durere în glas. La început n-am crezut absolut nimic din ce mi-a spus. Era prea oribil, prea...

Căpitanul se strâmbă.

– Era oribil că ești o prințesă?

Alana închise ochii. Își dorea să nu-i fi spus asta. Îndoielile lui începeau să o obosească. Încă nu-și luase mâinile de pe ea. N-ar fi trebuit să o trateze în halul ăla!

– Nu ai nici un răspuns pregătit de data asta, Alana? Dacă într-adevăr așa te cheamă.

Vocea lui atât de aspră deveni plată și lipsită de orice inflexiune. Își luă și mâinile de pe umerii ei, deși un deget îi alunecă de-a lungul brațului aproape fără să-și dea seama. Alana tremura. Probabil din cauza frigului. În nici un caz nu din cauza atingerii lui.

– Poți să crezi ce vrei, spuse sfârșită. Oricum asta faci.

– Așa ai de gând să salvezi vieți?

Alana tresări și deschise ochii din nou. Avea dreptate. Nu-și putea permite să renunțe.

Oftă.

– Ascultă-mă, căpitane. Văd că te îndoiești serios de povestea mea. E obositor. Să știi că eu m-am îndoit de o sută de ori mai mult când Tăticul mi-a spus că sunt o prințesă, și sunt foarte bună la matematică, așa că nu exagerez deloc. Tăticul îmi spunea „prințesă“ de mică, dar nu mi-am imaginat nici o clipă că o spune în adevăratul sens al cuvântului. Bineînțeles că nu am crezut că sunt fiica regelui din Lubinia. Dar trebuie să știi un lucru: Tăticul mă iubește. Și-a schimbat întreaga viață pentru mine. Nu mi-ar fi mărturisit niciodată motivele pentru care a făcut-o dacă n-ar fi fost adevărat.

– De ce?

– Fiindcă era absolut convins că aveam să-l disprețuiesc pentru asta.

– Pentru că te-a răpit din palat acum optsprezece ani? *Asta* ți-a spus, nu-i așa? Sau n-a fost implicat în răpirea ta? Bărbatul care te-a crescut îl cunoștea pe răpitor? De la el te-a luat?

Alana se simți tentată să mintă și să-l scoată cu totul din povestea răpirii. Asta l-ar fi făcut și pe căpitan să-l lase în pace. Dar Tăticul îi ceruse să spună adevărul, și trebuia să aibă încredere că în cele din urmă avea să-și întâlnească adevăratul tată.

– Nu, Tăticul a fost cel care m-a răpit din palat, deși nu asta era de așteptat să facă. Fusese plătit să mă ucidă.

– Unde e acum?

– Nu știu.

– Unde *e?*

– Îți jur că nu știu! Am stat la un han de la marginea orașului, dar m-a avertizat că nu am să-l mai găsesc acolo. Ți-am spus, vrea să le dea de urmă celor care l-au angajat acum optsprezece ani să mă ucidă.

– Când o să pricepi oare că nu-mi place să fiu mințit?

Dintr-odată era din nou în fața ei. Oare voia să vadă cât de mult o speria cu toate întrebările lui răstite? Sau să o facă să-și dea seama că era cu-adevărat furios?

– Ți-am spus doar adevărul, și asta voi face și de-acum înainte. Nu am de ales.

– Întotdeauna ai de ales, și dacă vrei să scapi de aici vreodată, va trebui să faci o alegere mai bună.

Alana își ținu respirația. Nu o putea ține închisă aici. Nu ar îndrăzni. Era fiica regelui! Dar începu să tremure, atât din cauza frigului, cât și a fricii. Și totuși nu-și *putea* permite să-i arate cât de mult o speriase. Teama ar fi făcut-o să pară vinovată și atunci n-ar mai fi crezut-o în veci.

Încercă să gândească asemenea unei prințese. Să se concentreze asupra propriei indignări – singurul sentiment pe care îl putea avea.

– Mi-e frig, fu tot ce reuși să spună

– Nu mă interesează dacă...

– Mi-e frig!

Alana lăsă la o parte orice urmă de prudență și își ridică sfidător bărbia. Căpitanul înjură, apoi ieși cu pas grăbit și trânti ușa cu gratii în urma lui. Deși Alana nu se aștepta la asta, îl auzi răsucind și cheia în broască.

Capitolul 16

– Cum îndrăznești să mă ții aici? Am să să te țin minte, căpitane.

Furia lui Christoph nu dispăruse încă. De fiecare dată când își amintea cuvintele ei, o simțea din nou. De unde își găsise curajul să-i vorbească cu atâta convingere? Nu ridicase vocea. Îi vorbise calm, pe un ton înghețat. Dar ochii ei o trădau, nu prin expresie, ci prin felul în care își schimbau culoarea. Erau gri în mod obișnuit, dar, când îi era teamă, deveneau gri-albăstrui.

– Văd că ai inventat o poveste fantastică, mârâi la ea printre gratii. Dar până la urmă o să-mi spui și adevărul.

– N-ai fi în stare să vezi adevărul nici dacă ți-ar da un șut în fund.

Alana rosti insulta în engleză. Christoph nu voia să-i dea de înțeles că știa ce spusese; s-ar fi putut folosi de asta dacă o lăsa să creadă că nu o înțelegea. Dar nu-și mai putea permite să rămână acolo. Simțea prea multă furie, o dorea prea mult. Avea să facă ceva nesăbuit până la urmă.

În semn de rămas-bun, îi spuse:

– Vreau să mă liniștesc înainte să hotărăsc ce să fac cu tine. Te avertizez, asta – indică întreaga temniță – nu e nimic în comparație cu ce-o să pățești dacă nu începi să spui adevărul.

Îi auzi suspinul, apoi o văzu cum se întoarce cu spatele la el. Imediat ce Christoph părăsise celula, Alana își înșfăcase rochia și o ridicase în fața ei ca pe un scut regal. Dar era suficient de speriată încât să nu-și dea seama că, făcând asta, își etala amândouă picioarele frumos sculptate. Bărbatul ieși în grabă, căci altfel s-ar fi năpustit în celula ei.

Teama ei îl liniştea puţin, suficient cât să-şi dea seama că indignarea ei fusese cea care-l înfuriase. Situaţia ei era mult prea gravă. Trebuia să ştie că nu avea cum să scape cu bine dacă nu era într-adevăr nevinovată. Dacă fusese minţită cu atâta convingere, încât ajunsese să creadă ceea ce spunea, putea să o pedepsească mai blând. Dar cum ar fi putut verifica asta?

În acelaşi timp, Christoph era foarte furios şi pe sine însuşi, fiindcă se lăsase distras într-atât încât să nu o percheziţioneze imediat ce auzise ce pretindea. Bărbaţii erau percheziţionaţi la poartă, dar femeile, nu. Asta avea să se schimbe începând din acel moment.

Dorinţa era un lucru periculos. Dacă n-ar fi gustat-o deja, nu ar fi dorit-o cu atâta ardoare acum. Dar greşeala lui era de înţeles: ea se aplecase spre el şi îi ceruse o întâlnire privată, pe un ton atât de provocator.

Chiar luna trecută avusese de-a face cu o văduvă între două vârste care nu spusese gărzilor de la poartă de ce venise la palat, dar apoi îi mărturisise căpitanului însuşi că spera să ajungă în patul regelui. I se oferise până şi lui, pentru a-i facilita o întâlnire cu Frederick. Christoph nu se simţise deloc tentat. În schimb, îi arătase uşa. Nu era prima femeie care venise nepregătită. Toţi lubinienii ştiau că Frederick fusese suficient de norocos încât să se îndrăgostească de două ori, de cele două regine, şi că, de când se căsătorise a doua oară, nu-şi mai luase nici o amantă.

Având proaspătă amintirea acelui fiasco, nici nu era de mirare că se lăsase atât de uşor sedus de Alana – sau ăsta era doar un pretext, fiindcă Alana era atât de tânără şi de frumoasă. La naiba, cât de mult îşi dorea să aibă dreptate! Atunci când o adusese în apartamentele lui, îşi dorise cu atâta ardoare să fie exact ceea ce credea că era!

După ce îi dădu ordinele lui Boris şi îşi trase pe el o pelerină, fiindcă începuse din nou să ningă, Christoph merse să stea de vorbă cu soldatul pe care Alana îl acuzase că îi furase brăţara. Nu putea lăsa o astfel de poveste neelucidată înainte să stea de vorbă cu regele. Fu chiar destul de dezamăgit când soldatul negă totul, aşa că îl puse pe un alt soldat să caute prin lucrurile acestuia.

Bineînțeles, brățara n-ar fi făcut decât să dovedească faptul că Alana nu mințise chiar întru totul.

Apoi merse imediat să stea de vorbă cu regele între patru ochi. Înainta cu pas grăbit, fiindcă spera să ajungă în apartamentul regal înainte ca monarhii să se așeze pentru cină. Se știa că mesele regelui nu trebuiau întrerupte decât pentru lucruri absolut urgente, iar situația de față nu era o urgență – încă.

Monarhii aveau oaspeți însă, așa că erau cu toții în sufragerie, așteptând cina. Atât regele, cât și regina îl salutară cu căldură pe Christoph, dar Frederick nu îl întrebă imediat de ce venise. Christoph îi salută și pe cei doi oaspeți, pe care îi cunoștea.

Nu era surprins să o găsească acolo pe Auberta Bruslan. Celălalt oaspete era Norbert Strulland, un servitor plăpând care o însoțea de obicei. Era așezat lângă ea pe o canapea bej, brodată cu fir de aur. Rareori se întâmpla ca unul să fie văzut fără celălalt. Norbert era cărunt, la fel ca stăpâna sa, și ar fi trebuit să iasă la pensie cu ani în urmă. Dar Auberta era miloasă și nu se descotorosise de el.

Fosta regină era deseori invitată la palat atunci când aveau loc întâlniri sau petreceri regale. Și Frederick, și Nikola o plăceau cu adevărat pe bătrână. Era blajină, dar avea un simț viu al umorului. Era în interesul ambilor monarhi să se folosească de prietenia lor ca să-și apropie o parte cât mai mare din familia fostului rege. Nu toți cei din clanul Bruslan se împotriviseră atunci când un Stindal devenise rege.

–Christoph, ce mai face bunicul tău Hendrik? îl întrebă cu căldură Auberta. Suntem prieteni buni, dar nu l-am mai văzut de când am fost la cursele de sănii – trebuie să fi trecut aproape zece ani!

Christoph zâmbi. Știa și el zvonurile cum că Hendrik o curtase pe Auberta înainte ca Ernest, fostul rege, să se îndrăgostească de ea, să îi câștige afecțiunea și să o facă regină.

–Nu mai trece prin oraș la fel de des ca înainte, răspunse Christoph.

–Ce păcat! Mi-e dor de glumele lui. Întotdeauna reușea să mă facă să râd. Și ce mai face scumpa ta vecină, Nadia Braune?

Ai reuşit să o cucereşti? Oare vom fi invitaţi la o nuntă cât de curând?

Lui Christoph îi veni să se strâmbe a lehamite, dar îşi stăpâni sentimentele. Auberta nu voia decât să audă ultimele bârfe, dar trecuse prea puţin timp de la ultima vizită, atât de dezastruoasă, a Nadiei ca să-i răspundă cu vreo dulcegărie.

- Eu şi Nadia am fost prieteni în copilărie, nimic mai mult.

Auberta părea surprinsă, iar însoţitorul ei chiar se încruntă. Christoph ştia că Norbert era aşa bătrân, încât mintea i-o mai lua razna uneori. Poate nici nu fusese atent la conversaţia de până acum. Bătrâna schimbă repede subiectul la una dintre temele ei favorite şi se întoarse spre Frederick.

- Nepotul meu Karsten m-a făcut iarăşi mândră, spuse Auberta. A început să pună la punct una dintre afacerile familiei şi să creeze locuri de muncă pentru oamenii de rând. Este atât de loial, atât de devotat ţării noastre. Nu seamănă nici pe departe cu părinţii lui, care n-au altceva mai bun de făcut decât să călătorească prin Europa şi să se bucure de o viaţă fără griji. Dar măcar l-au lăsat pe Karsten în grija mea.

Auberta avea rareori ceva bun de spus despre fiica ei, mama lui Karsten, care se căsătorise cu un francez, deşi mama ei se împotrivise. Dar nu obosea niciodată să povestească despre nepotul ei iubit. Era evident că spera ca Frederick, care încă nu avea un moştenitor, să-l numească pe Karsten urmaş la tron.

- De ce ai venit, Christoph? întrebă în sfârşit regina Nikola, puţin neliniştită.

Christoph ştia că Nikolei îi era mereu teamă de rebeli, aşa că o asigură:

- Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Trebuie doar să mă consult cu Alteţa Sa legat de o chestiune privată care nu mai poate aştepta până mâine-dimineaţă.

Frederick nu îl mai lăsă să aştepte. Se scuză în faţa celorlalţi, apoi îl conduse pe Christoph până la biroul din apartamentele regale, unde puteau fi siguri de intimitate. Regele se apropia de cincizeci de ani, dar era încă sănătos şi robust. Era blond, cu ochii albaştri, la fel ca prima lui soţie (te-ai fi aşteptat ca impostoarea să semene măcar puțin cu ei!). Celelalte impostoare fuseseră toate blonde cu ochii albaștri. Bineînțeles, jumătate dintre femeile lubiniene arătau așa.

Imediat ce ușa se închise în urma lor, Christoph trecu direct la subiect:

- A mai venit o impostoare, Alteță. Vreți să o întâlniți?

Frederick răspunse fără să ezite:

- Pentru ce? Ca să constat încă o dată cât de obraznice pot fi fetele astea? Te las să te ocupi singur de problemă. Află cine a trimis-o, apoi alung-o de la palat.

- Mi-a spus că v-ați putea folosi de ea ca să preveniți un război. Cred că familia Bruslan a trimis-o, ca să vă tenteze să faceți o greșeală capitală, ceea ce ar însemna că au început să aibă sfetnici mai deștepți.

- Se poate, Christoph, dar ține minte: clanul Bruslan și-a vândut sufletul diavolului de multă vreme. Sunt peste tot. Unii dintre ei îmi sunt chiar rude de sânge. Mulți sunt oameni buni, cinstiți, chiar prieteni ai coroanei, cum e și Auberta. Dar sunt de acord că există și tineri care cred că un Bruslan ar trebui să stea pe tron. Detestă faptul că succesorul direct al lui Ernest, Karsten, nu a fost ales urmaș la coroană.

- Karsten era doar un copil când a murit bunicul lui, spuse Christoph. Oamenii nu s-au răsculat împotriva lui Ernest doar ca să pună un alt Bruslan pe tron.

- Dar a trecut destul timp de la războiul civil încât generația mai tânără a Bruslanilor să fi uitat toate astea. Nu mă îndoiesc că unii dintre ei dau bani rebelilor. Urmărește-l mai ales pe Karsten. Știu că Aubertei îi e foarte drag, dar e un bărbat șiret, și mi-e teamă că a reușit să-și înșele bunica asumându-și atâtea responsabilități dintr-odată.

Christoph încuviință.

- Ar fi o schimbare destul de mare, având în vedere faptul că singurele lui interese de când a devenit major au fost băutura și femeile.

- Exact. De fapt, Auberta mi-a spus că nepotul ei plănuiește să meargă la curse mâine-dimineață. Asta ar fi o ocazie bună să-ți dai seama dacă începe într-adevăr să se schimbe în bine sau nu. Dar vreau, de asemenea, să urmăreşti în continuare mişcările celorlalte familii de viţă nobilă - Naumann, Weinstein, chiar şi familia Braune - da, ştiu că sunteţi vecini, dar nu lăsa asta să-ţi influenţeze judecata.

- Bineînţeles că nu, Alteţă. Ei au avut mult mai mult de pierdut decât ceilalţi când s-a schimbat regimul.

Frederick încuviinţă.

- Cât despre impostoare, presupun că ar putea fi totuşi nevinovată. Se poate ca persoanele care au trimis-o să o fi ameţit cu cine ştie ce poveşti de vitejie despre cum poate salva vieţi.

- Mă gândesc şi eu la asta, dar există şi alte circumstanţe neobişnuite. Era înarmată când a venit. A cerut să vă vadă imediat din cauza a ceea ce pretinde.

- Crezi că e o altă asasină?

Christoph ştia că una dintre amantele străine ale regelui dinainte ca acesta să se recăsătorească încercase să-i taie gâtul. Unii presupuseseră că fusese vorba despre un complot, dar majoritatea credeau că femeia încercase asta doar din gelozie.

Christoph clătină din cap.

- Mă îndoiesc că e în stare să ucidă pe cineva. E prea tânără şi mult prea naivă. Şi nu avea doar o singură armă, ci mai multe. Este prea de tot. Mai degrabă le-a adus cu ea ca să îşi susţină teoria cum că cineva îi vrea răul, aşa că are nevoie de arme să se apere.

- Trebuie să fii absolut sigur, Christoph. Nu-mi place deloc să ţin femei în temniţă, şi cu atât mai puţin să le condamn la moarte. Poate foloseşti asta ca s-o sperii suficient încât să îţi spună adevărul.

- Bineînţeles, Alteţă, dar asta nu e tot. E englezoaică. A intrat deghizată în ţară.

- A recunoscut asta?

- Nu, dar ştiu asta fiindcă am întâlnit-o săptămâna trecută, când plecasem cu o companie ca să verific un zvon cum că rebelii îşi construiseră o tabără. Doi bărbaţi, doi băieţi şi o trăsură dichisită. Din păcate ningea atât de tare că nu i-aş recunoaşte pe nici unul dacă ar fi să-i reîntâlnesc.

- Dar acum crezi că ea era unul din băieţi? De ce?

-Mi-a descris întâlnirea şi a susţinut că unul dintre oamenii mei i-ar fi furat bijuteriile în aceeaşi zi. Am vorbit deja cu el. A negat totul, dar a fost recrutat de curând, şi încă nu am deplină încredere în el. Aşa că am trimis câţiva soldaţi să percheziţioneze ferma pe care o are familia lui. Este prea târziu să plece în seara asta, aşa că se vor întoarce, probabil, peste câteva zile.

-Îmi place că te-ai ocupat de toate detaliile, îl lăudă Frederick. Speri să o prinzi cu minciuna?

-Da, şi asta, dar mi-a descris şi o brăţară de bebeluş, care era printre bijuteriile ei şi care i-ar fi putut susţine povestea.

Frederick ezită.

-Am dat, într-adevăr, ordin să i se facă o brăţară în ziua în care s-a născut, dar apoi a primit şi altele. Multe. O parte dintre bijuteriile ei au dispărut după ce Avelina s-a stins şi am început să aducem doici din afara palatului. Nu ştiu dacă brăţara pe care i-am dat-o a fost printre cele care s-au pierdut, dar mă supără să ştiu că duşmanii mei au aflat de asta şi se folosesc de ea acum. Doar sfetnicii mei cei mai de încredere ştiau de brăţară. Vreau răspunsuri, Christoph. Foloseşte-te de toate mijloacele pe care le crezi de cuviinţă pentru afla adevărul, dar să nu-i faci nici un rău. Poţi să o sperii. Poţi chiar să o seduci, dacă trebuie neapărat. Află cine a trimis-o şi vom avea în sfârşit numele duşmanului.

-Desigur, Alteţă.

Şi Christoph se gândise la acelaşi lucru. Fostul căpitan al gărzii se ocupase el de primele trei impostoare. Fuseseră doar nişte copii. Una fusese adusă de un pungaş dintr-un principat germanic. Fuseseră goniţi din Lubinia şi li se spusese să nu se mai întoarcă niciodată, altfel urma să fie executaţi. Următoarea venise împreună cu un lubinian peste măsură de lacom. Povestea lui fusese cusută cu aţă albă, şi până la urmă fusese întemniţat, iar fetiţa - trimisă la o şcoală religioasă. A treia pereche părea extrem de convingătoare, dar, după ce fuseseră amândoi interogaţi suficient încât să li se dovedească minciuna, reuşiseră să evadeze, aşa că gărzile regelui nu aflaseră niciodată cine fusese în spatele înşelăciunii, deşi familia Bruslan fusese cea bănuită.

Cu aproape doi ani în urmă, Christoph se ocupase de a patra impostoare. Fusese o situaţie aproape caraghioasă. Fata pretindea că avea şaisprezece ani, deci aceeaşi vârstă ca prinţesa dispărută, dar arăta mai degrabă de vreo douăzeci. Abia începuse să o interogheze, că impostoarea plângea deja în suspine. Christoph presupusese că i se făcuse frică şi o lăsase în pace, dându-i prilejul să plece acasă. Pusese însă câţiva soldaţi să o urmărească discret. Impostoarea se lăsase imediat păcălită.

Până la urmă, ieşise la iveală o legătură cu una dintre doicile care o îngrijiseră pe prinţesă cu atâţia ani în urmă. Deşi era destul de bătrână, susţinea că încă îşi mai alăpta copilul, dar, după câteva întrebări, devenise limpede că bebeluşul era mort de mult - lucru care probabil îi luase minţile. După ce răpirea prinţesei devenise un fapt cunoscut tuturor, începuse să se laude că ar fi putut să o apere pe prinţesă şi că doar ea ar fi putut să o crească aşa cum s-ar fi cuvenit. Apoi răpise o fetiţă din oraş şi o crescuse ca şi când ar fi fost o prinţesă, ca să-şi dovedească spusele.

Dar fetiţa avusese parte de o copilărie cruntă. Bătrâna o bătea de fiecare dată când micuţa o întreba de ce o prinţesă era crescută într-o asemenea mizerie. Până la urmă, nu avusese curajul să continue înşelătoria. Aşa că impostoarea aia nu fusese parte dintr-un complot ticluit cu bună ştiinţă împotriva regelui.

Dar fata care venise de data asta era complet diferită. Celelalte fuseseră prea mici sau prea prostuţe. Alana nu era nici mică, nici proastă. Christoph încercase deja să o sperie zdravăn, deşi încă nu reuşise să o facă să mărturisească adevărul. Avea să ţină cont de asta. Sau poate că era mai bine să o seducă? Nu mai fusese niciodată nesincer cu vreo femeie. Da, într-adevăr dorea să o aibă, iar regele îi dăduse permisiunea lui! Era interesant de văzut cum avea să reacţioneze fata la o schimbare de tactică...

Capitolul 17

Dacă așa erau tratate fiicele rătăcite, Alana își închipuia cum erau tratați dușmanii coroanei. Avea să se bucure de statutul ei de prințesă suficient cât să-l pună la punct pe Christoph Becker!

Înainte disprețuise Lubinia, dar acum începea deja să o urască. Dacă nu ar fi fost vorba despre atâtea vieți, și-ar fi retras pretențiile cât ai clipi. Bădăran primitiv și îngust la minte, cum îndrăznea să o trateze așa când nu-i greșise cu nimic? În regulă, ar fi putut să-i predea armele mai devreme, poate, înainte ca el să le descopere singur. Asta nu dădea bine. Dar o tulburase atât de mult, că nu mai avusese timp să se gândească la asta!

Alana nu simțise nici un fel de teamă în copilărie. Tăticul o învățase cum să se descurce în situații periculoase, dar nu și cum să-și înfrunte frica. Acum se simțea și indignată de felul în care fusese tratată, iar combinația era oribilă și îi făcea pieptul să se strângă dureros ori de câte ori se gândea la asta.

Se temea că Becker îi provocase intenționat teama, ca să o facă să-i spună ce voia el să audă, nu adevărul. Dumnezeule, nu putea să lase asta să se întâmple. De hotărârea ei depindeau atâtea vieți. Trebuia să-și recapete cumva încrederea. Avea nevoie de un sentiment mai puternic cu care să-și înece teama. Indignarea nu era suficientă. Trebuia să se înfurie din nou, își dădu ea seama, privind ușa cu gratii. Observă că era destul spațiu între gratii. Un bărbat n-ar fi reușit să se strecoare printre ele, dar ea avea o șansă.

Servitorul de mai devreme, Boris, apăru înainte ca Alana să se apropie de gratii.

– N-o să mă împuști, nu? o întrebă din ușă, pe un ton glumeț.

Probabil glumea. Până și el trebuia să-și fi dat seama că nu mai avea nici o armă, așa că nu se obosi să-i dea un răspuns.

Rânjind, Boris se apropie și îi dădu mai întâi o lampă micuță, deja aprinsă, pe care o întinse printre gratii și o așeză pe podea. Era un dar bine-venit, fiindcă acum, că se lăsase seara, prin ferestrele din zidul interior nu mai intra nici un pic de lumină. Torțele de la ușa care dădea înspre restul zidului, care nu era prea departe de temniță, fuseseră singura sursă de lumină până acum.

Apoi îl auzi pe Boris gemând sub greutatea unui vas uriaș cu jăratic, pe care îl lăsă în fața ușii. După ce îl aprinse, puse un paravan în jurul lui, ca să îi îndrepte căldura spre celulă.

– Dacă nu l-ai fi supărat atât de tare pe căpitan, nu cred că te-ar fi încuiat, îi spuse servitorul, și ți-aș fi putut pune vasul în cameră.

Era o temniță, nu o cameră! Alana vru să-i strige asta, dar se stăpâni. De fapt, în afară de ușa cu gratii, ar fi putut să o ia drept o cameră. Era mai mare decât celelalte celule pe lângă care trecuseră și, cât de cât, confortabilă, așa că Alana presupuse că era pentru prizonierii de rang mai înalt. Patul era îngust, fără nici un așternut, dar salteaua era umplută cu ceva moale. Alana o încercase deja. Pe jos era un covoraș oval, cu o măsuță ca un piedestal, și scaunul acela odios pe care o așezase căpitanul. După ce Becker plecase, Alana nu se mai atinsese de scaun.

Boris părea să aștepte un răspuns la comentariul lui de mai devreme. Era un bărbat tânăr, bărbierit la fel de bine ca stăpânul lui, cu păr șaten, cârlionțat și destul de lung. Avea ochii de un albastru-deschis, sclipind de inteligență.

– Nici nu mă aștept la altceva din partea unui asemenea barbar, răspunse ea.

– Dacă aș fi în locul tău, nu i-aș spune asta.

– De ce nu? E atât de orb și de prost, că nu e în stare să vadă adevărul nici când îl lovește în față.

Boris râse și o lăsă în pace. De când se îmbrăcase la loc, Alana reușise să se încălzească plimbându-se în sus și în jos prin celulă. Căldura de la vasul cu jăratic fu bine-venită, cel puțin la început.

Camera se încălzi repede. Alana își suflecă mânecile și descheie câțiva nasturi de la rochie. Își scoase ghetele și ciorapii, chiar și fustele pe care le purta pe dedesubt. Dar tot îi era mult prea cald. Când își dădu seama că asta putea fi o tactică menită să o facă să mărturisească, furia ei începu să crească odată cu temperatura.

Era bine că se înfuriase. Furia era un sentiment pe care îl putea controla. Tăticul o învățase să-și controleze toate sentimentele. Uite cât de bine se descurcase în timpul acelui interogatoriu atât de scandalos! Nici măcar nu îi arătase lui Becker cât de furioasă era. Dar căldura asta era prea mult!

Se gândi să-l strige pe Boris, dar servitorul nu avea să se întoarcă dacă făcuse asta în mod intenționat, iar Alana era sigură acum că așa era. Nici un om în toate mințile nu și-ar fi imaginat că atâta căldură i-ar face bine. Se gândi să încerce să răstoarne paravanul, dar părea prea departe ca să ajungă la el, și s-ar fi putut frige dacă încerca să se apropie. Așa că se trase spre cealaltă parte a temniței, cu spatele la căldură, și se folosi de una dintre fuste să-și șteargă transpirația de pe față și de pe gât.

Din nefericire, nu trecu mult și căldura o epuiză, luând cu ea și furia. Alana se întinse în pat. Transpirația de pe obraji fu brăzdată de lacrimi. În ciuda a ceea ce îi spusese căpitanul, se temea că nu avea să mai iasă vreodată din acea temniță. În curând nu mai avea nici măcar suficientă energie cât să-și plângă de milă. Știa că devenea periculos de nepăsătoare, dar nu reușea să-și adune curajul pentru a nu se lăsa pradă indiferenței.

Aproape adormise, când auzi vag ușa închisorii deschizându-se. Cineva se apropia cu pași grei, militărești. Încercă să se ridice, dar nu reuși întru totul, așa că renunță. Era la capătul puterilor, cu hainele îmbibate de transpirație. Deschise ochii o clipă, ca să se asigure că Becker era cel care se apropia. Într-adevăr, el era. Părea chiar mai mare și mai intimidant, fiindcă purta o uniformă militară lungă, fără nici o formă.

Alana îl văzu oprindu-se lângă vasul cu jăratic și îl auzi înjurând și trântind paravanul la podea. Apoi împinse vasul la o parte cu piciorul. După ce făcu toate astea, privi înăuntru – și scoase un șuierat.

Litania de înjurături care urmă era atât de vulgară, încât Alana nici măcar nu știa ce însemna. Nu că ar fi putut să o facă să roșească, fiindcă toată fața îi era deja roșie de la căldură.

Ştia că ar fi trebuit să îşi adune puterile. Becker tocmai descuia uşa şi se pregătea să intre. Dar era prea secătuită ca să-i pese.

Căpitanul o ridică în braţe şi o scoase de-acolo. Asta o alarmă pe Alana suficient cât să-i şoptească:

- Pune-mă jos.

- Te duc să te răcoreşti puţin.

- Deci nu intenţionai să mă topeşti?

- Nu aşa.

Alana îşi aminti ce vorbiseră mai devreme şi înţelese exact la ce se referea căpitanul. Aerul răcoros din magazie nu reuşi să o scoată din starea de amorţeală, dar zăpada de afară o făcu să caşte ochii. Erau afară, chiar lângă apartamentele căpitanului. Se întunecase şi, odată cu lăsarea nopţii începuse din nou să ningă. Fulgii se topeau imediat ce îi atingeau hainele fierbinţi. Dar asta nu avea să dureze prea mult. Era prea frig afară.

- Vrei să mă ucizi? suspină Alana.

Căpitanul scoase un sunet batjocoritor.

- E abia începutul iernii, altfel te-aş fi aruncat într-o grămadă de zăpadă. E o metodă sănătoasă de a te răcori.

- Nici pe departe. Acum pune-mă jos!

- Desculţă?

Abia acum îşi aminti că îşi scosese ghetele mai devreme. Cel puţin era îmbrăcată mai cuviincios decât ultima oară când o văzuse. Acum, când îi privea chipul acoperit de zăpadă, Alana îşi aminti de prima lor întâlnire. Dumnezeule, el era bruta din trecătoare! Cu *el* avea de-a face? Un bărbat care nu se sfia să o atingă în toate locurile nepermise doar ca să-şi amuze subalternii? Bineînţeles! Ar fi trebuit să-şi dea seama, la halul în care se purtase cu ea toată ziua! Iar el ştia. De ce nu spusese nimic când îi povestise întâmplarea şi îi zisese că unul din oamenii lui îi furase brăţara?

Căpitanul nu aştepta vreun răspuns şi nici nu se aştepta la vreunul, dar o duse înăuntru înainte să o ia dârdâitul. Merse de-a lungul holului care pornea din prima cameră. Alana se încordă, dar apoi îşi dădu seama că nu o ducea înapoi în celulă. Se opri între cele două uşi din mijlocul holului, dintre care una era deschisă. Alana reuşi să vadă puţin în bucătărie. Bucătarul o zări şi ridică din sprâncene. Boris era şi el acolo, sprijinindu-se de o masă. Alana nu avu timp să îi arunce o privire suficient de indignată pentru ce făcuse, căci Christoph deschise cealaltă uşă şi o aşeză înăuntru.

Era un dormitor, dormitorul *lui*. Nimic dinăuntru nu era militar sau spartan. Era opulent mobilat, la fel ca orice altă cameră dintr-o casă bogată, deşi era puţin mai mic. Alana îşi aminti că Becker era un aristocrat suficient de bogat încât să-şi construiască o casă în curtea palatului. Păcat că avea un comportament nedemn de un asemenea titlu.

Deşi o văzuse în lenjerie şi înainte, Alana spuse totuşi:

– Ceea ce faci e foarte nepoliticos.

– Ce? Că ţi-am dat o cameră în care să te îmbraci cum se cuvine? Sau credeai că vreau să stau şi să mă uit la tine?

Alana se întoarse cu spatele. Căpitanul pufni şi spuse:

– Ai apă în ligheanul de-acolo. Întoarce-te în salon când termini, ca să luăm cina.

Cina în salon? Nu înapoi în temniţă? Cel puţin ăsta era un semn bun. Alana se văzu nevoită să recunoască:

– Am nevoie de ceva cu care să mă îmbrac. Rochia mea e udă de transpiraţie şi trebuie spălată. Şi eu aş avea nevoie de o baie. Iar ghetele mele...

– Ajunge! Ia ceva din dulapul meu.

Alana se întoarse din nou spre el, intenţionând să-i spună că nu avea de gând să-i poarte hainele, dar nu văzu decât uşa care se închidea în urma lui. În regulă atunci, oricum nu avea de ales. Cel puţin uşa avea o încuietoare pe care o putea folosi ca să-şi asigure intimitatea.

Simţindu-se ceva mai vioaie acum, se îndreptă spre ligheanul de care îi pomenise Becker, îşi scoase şi restul hainelor şi se stropi cu apă rece. Hainele de pe podea primiră picăturile de apă în locul covorului scump de pe podea. Îşi turnă restul de apă prin păr, apoi se şterse repede cu un prosop.

În camera alăturată se auzi o bufnitură. Alana presupuse că bucătarul scăpase ceva. Era prea ocupată să scotocească prin dulap ca să tresară la un asemenea zgomot. Uniforme, cămăşi, pantaloni mult prea lungi pentru ea, o altă haină de iarnă, mult mai groasă decât cea cu care îl văzuse îmbrăcat, un halat alb. Descoperirea o făcu să ofteze.

Încercă una dintre cămăşi, care îi ajungea până deasupra genunchilor. Avea nevoie de ceva mai lung, eventual o cămaşă de noapte, dar nu găsi una nici în dulap, nici în biroul de lângă. Avea să se descurce cu halatul alb şi cu cămaşa pe care o îmbrăcase deja. Închise nasturii cămăşii până sus şi împături manşetele bluzei de câteva ori până să-şi scoată mâinile. Christoph îi luase toate agrafele de păr, aşa că nu şi-l putea prinde din nou, dar găsi un pieptene pe birou şi îşi descâlci puţin părul. Nu voia să vadă cum arăta, aşa că nu scotoci după vreo oglindă.

Înainte să deschidă uşa, Alana luă o gură mare de aer. Trebuia să-i arate lui Christoph că avea încredere în ea, altfel n-avea s-o creadă niciodată. Căpitanul trebuia *să vadă* că se comporta ca o prinţesă, nu ca un şoricel speriat, aşa cum fusese în temniţă. Din păcate, ţinuta pe care o purta acum nu arăta nici pe departe regal. Dar aparenţele erau superficiale, îşi reaminti Alana. Ştia exact cine era.

Capitolul 18

Când Alana se întoarse în salon nu era nimeni acolo, dar auzi imediat vocea lui Christoph în spatele ei:

–Aş putea să tai poalele halatului dacă vrei, ca să nu îl mai târăşti pe jos.

Alana se răsuci pe călcâie şi îl văzu apropiindu-se. Ţinea ghetele ei într-o mână. Se opri, studiindu-i ţinuta cu interes. Gâtul şi pieptul ei erau acoperite de cămaşa lui, dar Alana tot simţi nevoia să-şi ţină halatul şi mai strâns în jurul ei. Dintr-odată îl văzu rânjind, de parcă şi-ar fi dat şi el seama cât de mult o intimida cu o privire simplă.

Până atunci, Alana se simţise destul de calmă, deşi puţin furioasă şi stânjenită din cauza felului în care era îmbrăcată.

Dar, văzându-se privită atât de insistent, începu să simtă şi altceva. El era cel atras de ea? Sau ea de el? Brusc, atracţia deveni cea mai puternică senzaţie din întreaga încăpere, deşi nici măcar n-ar fi trebuit să existe!

-Nu va fi nevoie, îi răspunse înţepat.

-Eşti sigură? Nu cred că m-ar deranja să îngenunchez în faţa ta - pentru a face asta.

Ca să-i poată vedea picioarele pe sub cămaşă, fireşte.

-Într-o bună zi *vei* îngenunchea în faţa mea - în calitate de prinţesă - şi vei regreta felul în care m-ai tratat.

Căpitanul chicoti şi îi aruncă ghetele pe canapea. Îşi dezbrăcase haina şi jacheta de la uniformă. Alana se întrebă dacă asta însemna că acum era în timpul liber. În orice caz, nu semăna deloc cu bărbatul care o încuiase în temniţă. Ar fi fost drăguţ să o ia de la capăt, dar Alana nu credea că aşa ceva mai era posibil.

Dar, în eventualitatea în care se înşela, îi spuse:

-Am un revolver în poşetă, dacă nu l-ai găsit deja.

-Ştiu.

Deci asta nu era o modalitate bună de a face pace. Alana rezistă tentaţiei de a se uita în poşetă ca să vadă dacă şi aurul îi fusese confiscat. În loc de asta, se aşeză pe canapea, să-şi încalţe ghetele. Înăuntru găsi şi ciorapii pe care îi scosese mai devreme ca să nu se ude de transpiraţie, aşa că se întoarse cu spatele la el ca să îi îmbrace. Dumnezeule, asta era şi mai rău. Purta ghete şi halat! Nici că ar fi putut arăta mai ridicol!

Simţindu-se şi mai neîncrezătoare acum, Alana se ridică şi văzu că el se aşezase la masă. Căpitanul întinse o mână şi o invită să ia loc pe scaunul de lângă el. Un gest atât de civilizat părea extrem de bizar într-un context care nu era deloc civilizat.

Înainte ca Alana să se apropie de masă, Boris intră cu două farfurii cu supă - şi cu un ochi învineţit. Alana se întrebă dacă zgomotul pe care îl auzise mai devreme însemna că Boris se împiedicase şi căzuse în bucătărie. Servitorul îi aruncă o privire mizerabilă, apoi căzu într-un genunchi şi, în mod incredibil, nu vărsă nici măcar o picătură de supă.

-Domnişoară, îţi jur, mă temeam că o să-ţi fie frig chiar şi cu toată căldura aceea. În temniţă e frig până şi vara, darămite iarna.

-Domnişoara nu vrea să-ţi asculte scuzele prosteşti, se răsti Christoph.

Nu, nu voia, dar sentimentele de vinovăţie ale lui Boris puteau fi folositoare.

-Poţi să te revanşezi dacă găseşti pe cineva care să-mi spele hainele, îi sugeră ea.

-Voi face eu asta.

-Nu, o femeie...

-Va fi onoarea mea!

Alana renunţă şi încuviinţă înţepat, dar, imediat ce Boris servi supa şi plecă, îi spuse căpitanului:

-Nu trebuia să-l loveşti.

-Ba da.

-Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-ai fi închis acolo. De ce nu-ţi învineţeşti şi ţie un ochi?

Căpitanul ridică o sprânceană la o asemenea acuzaţie.

-Mai ai să-mi spui ceva înainte să mâncăm, frumoaso?

Vorbi astfel încât să-i dea de înţeles că nu avea nici un motiv să se simtă jignită.

-Da, vreau să-ţi spun că ştiu cine eşti. *Eşti* necioplitul din trecătoare!

-Şi? De ce te înfurie asta? Ah, pentru că eu sunt cel care ţi-a dat una peste fund, aşa-i? Începu să râdă. Ningea aşa tare că n-am putut să-mi dau seama.

Alana se înroşi din pricina furiei, ceea ce-l făcu pe Christoph să râdă şi mai tare. Doar nu se aşteptase ca el să-şi ceară scuze pentru felul în care se comportase atunci! Ce prostuţă fusese. Era clar că bărbatul nu se simţea ruşinat de grosolănia lui. Cel puţin nu mai trebuia să-şi piardă timpul căutându-l pe comandantul soldaţilor pe care îi întâlnise, din moment ce el era acela, ceea ce însemna că ştia deja cine îi furase fetei bijuteriile.

-Ai lipsit suficient de mult încât să apuci să stai de vorbă şi cu hoţul care mi-a furat bijuteriile. L-ai găsit?

-Spune că minţi.

-*El* minte!

-Atunci e remiză – deocamdată. Dar am trecut prin satul lui în drum spre oraş, deci se poate să-ţi fi ascuns bijuteriile la ferma pe care o are familia lui acolo. Mâine dimineaţă trimit nişte oameni să cerceteze.

În sfârşit, o veste bună. Alana nu se aşteptase la o asemenea reacţie, mai ales după ce căpitanul se arătase atât de sceptic la povestea ei.

Era pe cale să se întrebe dacă nu cumva şi l-ar putea apropia totuşi, dar Christoph adăugă:

-Mai ai ceva de dezvăluit? Sânii ăia frumoşi, poate?

Şi Alana se înroşi din nou. Dar, din felul în care o privea, avu sentimentul că o punea cumva la încercare. Încerca să o jignească? Să o provoace să spună ceva ce n-ar fi trebuit? Cât de naivă fusese să se creadă în stare să-şi ţină sentimentele sub control într-o situaţie ca asta?! Dar se putea descurca mai bine.

Vocea ei era doar puţin mai aspră când răspunse:

-Aş dori să ştiu de ce ignori complet faptul că eu sunt Alana Stindal.

-Încă nu mi-am format o părere.

-Ba da. Voi fi absolut sinceră cu tine. Fă şi tu acelaşi lucru. *Nu* m-ai fi închis într-o temniţă dacă nu mi-ai fi respins din start întreaga poveste. De ce? Doar fiindcă au fost şi altele înaintea mea? A fost vreuna confundată cu mine? Cea care a fost îngropată când aveam şapte ani?

Căpitanul îi ignoră întrebările şi spuse:

-Stai jos, Alana. Mănâncă-ţi supa cât e caldă.

-Dumnezeule, parcă ai sta de vorbă cu un copil, replică Alana pe un ton jignit.

-Câţi ani ai?

-Ştii foarte bine că am împlinit optsprezece ani. Sunt suficient de în vârstă ca să mă căsătoresc, să am copii şi să-mi ocup locul care mi se cuvine de drept – aici.

-Credeam că nu vrei să rămâi aici, zise el zâmbind.

Sătulă de atâtea întrebări şi de felul în care cuvintele îi erau răstălmăcite, Alana oftă şi merse la masă, dar se aşeză acolo unde voia ea, de partea cealaltă față de Christoph. Se întinse după supa care fusese pusă în fața locului pe care i-l indicase căpitanul și așeză farfuria în fața ei.

– Dacă reușesc să am o întrevedere scurtă cu tatăl meu, și asta-i tot ce-ți cer, îl voi convinge că nu asta este viața pe care mi-o doresc. Tăticul crede că trebuie să rămân aici. Eu nu sunt de acord.

– Uite un subiect bun de conversație: Tăticul tău. Vreau să știu mai multe despre el – de exemplu, numele lui real – și vreau să știu și dacă băiețelul și conducătorul trăsurii sunt și ei implicați în planul vostru.

Alana ridică puțin bărbia.

– Nici nu mă gândesc. Răspunde-mi tu mai întâi.

Christoph ar fi putut insista. Spre surprinderea Alanei, în ciuda tentativelor lui anterioare de a o intimida, nu o făcu. În loc de asta, spuse pe un ton aproape batjocoritor:

– Mănâncă. Apoi poate o să-ți răspund.

Dacă nu i-ar fi fost atât de foame, Alana nici nu s-ar fi atins de lingură. Înainte să mănânce, se întinse și schimbă între ele farfuriile. Căpitanul râse, dar Alanei nu-i păsa. Cel puțin nu încerca să o înfometeze pentru a smulge informații de la ea.

Nu trecu mult, și Boris apăru *din nou* cu felul principal, două plăcinte uriașe cu carne. Alana nu-și dădea seama ce fel de carne era, dar era puțin ațoasă și condimentată din belșug.

– Capră? întrebă.

– Ai mai mâncat așa ceva?

– Nu, dar mi s-a spus că în Lubinia se cresc multe capre. Nu este singura voastră sursă de carne, nu-i așa?

– Cu secole în urmă, era. Dar nu și acum. Cum să-ți spun, apropo? Care e numele cu care ai fost crescută?

– Presupun că Tăticul nu s-a simțit în stare să-mi schimbe numele mic. Dintotdeauna a fost doar Alana.

Alana mai luă câteva înghițituri de plăcintă, sperând că roșeața din obraji avea să-i dispară între timp. Christoph întrebase asta pe neașteptate, iar Alana răspunsese fără ca măcar să se gândească! Trebuia să fie mai atentă data viitoare.

În timpul mesei nu se servise vin nici pentru el, nici pentru ea. Oare așa făcea de obicei căpitanul sau doar dăduse un ordin diferit pentru seara asta? Îi era teamă că un pahar de vin avea să-i întunece judecata? Dacă Alana n-ar fi fost încă supărată pentru ce se întâmplase mai devreme, ar fi putut chiar să zâmbească la un asemenea gând.

-Îmi pui răbdarea la încercare? îl întrebă într-un final.

-Absolut deloc. Încerc doar să nu-ți stric pofta de mâncare.

Alanei nu-i plăcea tonul lui, așa că puse jos furculița și răspunse:

-Așa cum tocmai ai făcut-o?

Christoph râse.

-Ești un adversar pe cinste, dar n-am ajuns încă acolo. O să încerc să nu trag concluzii pripite, ci să te judec cinstit. Dar este evident că ești emoționată, și să știi că asta nu lasă o impresie bună. Pot să fac o sugestie?

Dumnezeule, iarăși avea privirea aia seducătoare, zâmbetul acela care spunea atât de multe. Alana nu îndrăzni să întrebe ce credea el că ar fi putut să o liniștească.

-Ce? se auzi întrebând.

-Dacă mergem în dormitor și stăm puțin în pat, ar fi...

Alana suspină:

-Nici măcar n-are rost să-ți dau un răspuns!

Christoph ridică din umeri, apoi rânji.

-Ești sigură, Alana?

Ce își închipuia că face? Se folosea de seducție ca să o facă să admită adevărul la care spera el? Dacă da, nu era nici pe departe subtil! Dar ar fi putut să meargă? Alana îl lăsase mai devreme să o domine. Se lăsase cucerită, fără putință de scăpare. Când venea vorba despre sentimentele pe care acest bărbat era în stare să i le provoace, nu avea nici o șansă. Nu știa dacă asemenea sentimente puternice puteau fi folosite și împotriva ei, dar nici n-avea de gând să afle.

Se înroși din nou amintindu-și sărutările dintre ei. Îi era greu să-i reamintească asta, dar totodată necesar:

-Ce s-a întâmplat între noi mai devreme a fost o greșeală. Te rog să nu mai vorbești despre asta.

– Ți-a plăcut când te-am ținut în brațe.

– Nu-i adevărat!

– Mincinoaso! Christoph chicoti. Ce s-a întâmplat cu sinceritatea de mai devreme?

Alana se înroși și mai mult, dar provocarea fusese lansată, așa că trebuia să îi spună totuși adevărul:

– Ai încălcat un privilegiu exclusiv feminin, lucru care nu are absolut nimic de-a face cu discuția noastră.

Căpitanul rânji din nou, dar pasiunea din privirea lui era atât de fierbinte, că ardea ca focul.

Disperată, Alana privi în jos.

– În plus, reuși să adauge, nu eram emoționată când am venit aici, ci furioasă. E o diferență.

– În loc să-ți fie teamă, erai furioasă? Îți imaginezi cumva că nu mai ești prizoniera mea doar fiindcă luăm masa împreună?

Dacă Alana nu i-ar fi auzit oftatul, teama despre care tocmai pomenise s-ar fi putut întoarce. Privi în continuare în jos și, preț de câteva minute lungi, nu mai spuse nimic.

– Deci la ce întrebare voiai să-ți răspund? zise Christoph într-un final.

Alana se relaxă auzindu-i tonul calm, profesional. Devenise iarăși căpitanul gărzii de la palat, nu un vagabond seducător.

Reuși să-i răspundă și ea la fel de calm.

– Amândoi știm că nu m-ai fi închis niciodată dacă n-ai fi eliminat din start posibilitatea că sunt într-adevăr fiica lui Frederick. După tot ce ți-am spus, cum poți să fii în continuare atât de neîncrezător?

Alana trebui să își ridice ochii ca să-i observe reacția. Îl văzu cum ezită, dar apoi ochii i se îngustară brusc.

– Nu-ți dai seama cât de gravă e fapta ta. Oricine intră cu arme în palat e tratat în consecință, fiindcă știm că anumiți oameni îi vor răul regelui nostru.

– Doar nu mă acuzi că aș fi o asasină! replică Alana, nevenindu-i să creadă.

– Nu am spus asta, dar încă nu mi-ai dat o explicație suficient de bună pentru faptul că ai apărut la palat înarmată până în dinți.

– Ți-am explicat. Aveam pistoalele ca să mă apăr în primă fază și pumnalele pentru eventualitatea în care primele dădeau greș. Toate erau însă doar pentru a mă apăra și nimic mai mult. Dar asta nu-ți schimbă cu nimic bănuielile, nu-i așa?

– Ți-am spus că nu vreau să trag concluzii pripite.

Alana încuviință, deși nu îl crezu nici o clipă. Era mult prea grăbit să o acuze că ar fi venit la palat din alte motive și nu părea dispus nici o clipă să îl ia în calcul pe cel adevărat.

Exasperată, arătă din cap spre spadele de pe perete.

– Știu cum să le folosesc. Vrei o demonstrație?

Christoph izbucni în râs.

– Vrei să-mi demonstrezi că ești o asasină?

– Cred că astfel ți-aș demonstra că nu sunt, fiindcă un asasin n-ar folosi o *asemenea* armă, nu-i așa? Într-un duel contează și ofensiva, și defensiva.

Christoph încă mai zâmbea.

– Se pare că ai un răspuns pregătit pentru orice. Îmi dau seama că ești ageră la minte. Probabil ai și o memorie excelentă, pe măsura inteligenței pe care o scoți la iveală cu fiecare cuvânt.

Alana scoase un sunet dezaprobator.

– Deci spui că fac parte dintr-un complot și că mi-am învățat pe de rost toate replicile? Chiar crezi asta?

Christoph o măsură din priviri o clipă nesfârșită. Nu mai era amuzat, iar intensitatea cu care o privea o neliniști din nou. De data asta însă, Alana își dădu seama că nu mai era vorba despre pasiune, ci despre suspiciune. Trebuia să reziste imboldului de a privi în altă parte.

În cele din urmă, Christoph spuse:

– Îmi pare rău.

Voia să se distreze? Sau căuta cu disperare ceva, orice, care să-i confirme concluzia falsă la care ajunsese?

Alana decise să fie brutal de sinceră:

– Am făcut parte dintr-un singur complot, în care rolul meu a fost să mor. Tăticul l-a dejucat atunci când m-a luat de aici.

– Ce l-a transformat pe asasin într-un răpitor?

– I-am zâmbit. Sună siropos, știu, dar din acea clipă mi-a devenit protector. Îi datorez viața mea. Dacă altcineva ar fi fost trimis să mă ucidă, nu aş mai fi aici acum. Apoi, fiindcă bărbatul era mult mai cordial, îi răspunse şi la o altă întrebare, de mai devreme. M-ai întrebat de cei cu care călătoream. Am traversat întreaga Europă în trăsuri închiriate. Băiatul, Henry, este un orfan de care şi eu, şi Tăticul ne-am ataşat. Nu e vorba despre nici un complot, aşa cum ai spus tu. Am crezut de cuviinţă că ar fi mai bine ca Henry să nu ştie cine sunt.

– Care este numele adevărat al tutorelui tău?

– Ţi-am spus deja numele lui. E numele pe care l-a folosit în toţi anii pe care i-am petrecut în Anglia. Şi eu credeam că mă cheamă la fel, până mi-a spus despre adevăratul meu tată.

– Asta numeşti tu sinceritate? „Farmer“ nu e nici pe departe un nume lubinian.

– Îl protejez pe bărbatul care mi-a fost ca un tată – de tine. Mă ai pe mine. Nu ai nevoie de el.

Căpitanul o privi. Trecu o clipă lungă, apoi spuse:

– Te am pe tine, într-adevăr.

Se lăsă pe spate în scaun. Expresia nu îi trăda gândurile. Oare credea ceva din ce auzise? Alana îşi dorea să nu fi fost atât de încăpăţânat şi de precaut. Ultima replică o făcea să se simtă şi mai neliniştită.

– Boris! strigă dintr-odată căpitanul.

Servitorul apăru atât de repede, încât era evident că stătuse în hol şi ascultase tot ce se vorbise. Iar căpitanul ştia asta, altfel nu l-ar fi chemat.

Alana nu voia să-şi împărtăşească povestea nimănui altcuiva. Acum era furioasă pe Christoph că permisese să se întâmple asta.

– Avem ceva la desert? îl întrebă căpitanul pe Boris în timp ce servitorul îşi făcu de lucru strângând farfuriile goale de pe masă.

– Dulce sau acrişor? întrebă Boris, oprindu-se o clipă.

– Mai avem lămâi?

– Dulce, dacă se poate, interveni Alana.

Căpitanul încuviinţă. Alana aşteptă până când Boris ieşi din cameră, apoi întrebă:

– Ai încredere în el?

–Boris? Părinţii lui s-au născut pe moşia familiei mele. La fel şi el. Am crescut împreună. Deşi nu avem acelaşi statut social, suntem prieteni.

–Atunci de ce l-ai lovit astăzi?

–Pentru că nu e prost. A comis o greşeală fără rele intenţii, dar şi-ar fi făcut oricum procese de conştiinţă pentru asta. Dacă nu l-aş fi lovit eu, ar fi făcut-o singur. Mă întrebi dacă am încredere în el? I-aş încredinţa bucuros viaţa mea.

Asta era foarte bine pentru el, dar nu şi pentru ea.

–Te rog să-mi spui dinainte dacă vrei să mai aduci pe cineva la următorul interogatoriu. Ceea ce am de spus e doar pentru urechile tale – şi pentru ale tatălui meu.

–Te-am adus în casa mea ca să-mi spui totul, nu ca să ţii în secret faptul că eşti aici.

–Nu, am venit la palat ca să-i spun totul tatălui meu şi să opresc războiul, *nu* ca să-mi fac prezenţa cunoscută înainte de asta, răspunse Alana enervată. Până când nu sunt sigură de protecţia regelui, cu cât ştiu mai mulţi oameni că sunt aici, cu atât risc mai mult. Eşti de acord că asta mă pune într-un mare pericol?

–Sunt de acord că tot ce spui va rămâne în spatele acestor uşi.

–*De ce* nu poţi să-l chemi, pur şi simplu, pe tatăl meu să mă vadă? Du-mă înapoi în temniţă, fără apărare, fără să-l pot atinge, dar adu-l să mă întâlnească!

–Ai venit în ţara noastră crezându-ne pe toţi nişte idioţi? mârâi căpitanul.

Capitolul 19

Alana îşi ţinu respiraţia. Îl enervase din nou. *Cum?* Simţ cum ochii i se umplu de lacrimi. Dumnezeule, nu avea să se iert niciodată dacă îi permitea să o înfrângă cu propriile ei sentimente din simplul motiv că o intimida când se uita la ea.

–Răspunde-mi!

– Nu-ți spun nimic dacă țipi la mine!

Alana sărise în picioare, pregătită să fugă dacă bărbatul s-ar fi apropiat de ea.

Dar căpitanul nu se ridică; de fapt, comportamentul ei îl făcuse să ezite. Se lăsă pe spate și îi studie chipul preț de o clipă, apoi oftă și spuse:

– Deși n-ar trebui, o să-ți spun un lucru simplu. Cât timp ești aici, ești protejată – chiar și de mine. Totuși, nu este bine să mă provoci.

Alana fu la un pas să cadă înapoi pe scaun, atât de ușurată se simțea. Putea să-și stăpânească toate sentimentele, mai puțin pe cel atât de misterios pe care i-l inspira căpitanul. Dacă nu avea de ce să se teamă de el, nu avea nici un motiv să fie atât de precaută, așa că putea vorbi mai liber. Așa că fix asta făcu.

–Am venit aici gândindu-mă că e o țară barbară, rămasă undeva prin Evul Mediu. Tu mi-ai întărit părerea de trei ori într-o singură zi, se plânse.

– Doar de trei ori? Sunt în stare de mai mult.

Glumea? Nu, probabil că nu. Alana își ridică bărbia.

– Dacă vrei adevărul, nu fi jignit de el. Nu eu te-am făcut idiot, tu singur ai spus-o. Și nici măcar nu înțeleg de ce.

– Fiindcă ai recurs la farmecele tale de femeie, m-ai implorat să îl aduc pe rege la tine și ai sperat să mă convingi pentru că te doresc. Chiar crezi că îmi pasă atât de puțin de datoria mea, încât să o las la o parte pentru o fată drăguță?

Alana reținu că încă o mai dorea, deși o desconsidera atât de mult. Se răzgândi: nu doar teama ar fi putut să o înfrângă.

–Nu am făcut nimic din toate astea, negă ea. Regele e prea ocupat pentru a-și permite o pauză de câteva minute ca să mă întâlnească? Dacă mă recunoaște? Dacă mă cunoaște instinctiv? Îți ceream doar să fii rezonabil.

– Nu e nimic rezonabil în a-ți facilita o întrevedere cu regele – deocamdată.

– Doar ca să știi, tacticile de care mă acuzi nici nu mi-au trecut prin minte. Și, având în vedere lucrurile de care mă bănuiești, înclin chiar să fiu de acord cu tine. Alana oftă. Probabil sunt prea obosită, de-asta am spus-o din nou. Dacă nu vine nici un desert, poate ar trebui să mă conduci în camera mea și să ne reluăm mâine discuția de la capăt.

-E devreme, spuse căpitanul.

-Mă simt secătuită de energie. Poate că nu asta intenționai, dar așa s-a întâmplat.

-Chiar crezi că aș renunța la avantajul de a te interoga când ești obosită?

Alana ridică din sprâncene.

-Deci ai de gând să mă interoghezi toată noaptea? În regulă, dar se termină totul când adorm aici, pe scaun. Poți să mă trezești de câte ori vrei, nu vei scoate altceva de la mine.

Căpitanul nu se sinchisi de avertismentul ei. Strigă doar:

-Boris de ce durează atât de mult?

Trecu încă o jumătate de minut înainte ca servitorul să se repeadă în cameră cu două boluri umplute în grabă cu o substanță cremoasă.

-Îmi pare rău, domnule. Franz nu s-a putut hotărî. Apoi adăugă în șoaptă: Cred că vrea să o impresioneze pe domnișoara care vă este oaspete.

-Nu e un oaspete. Spune-i să nu mai facă vreodată un lucru atât de prostesc.

Christoph îi făcu semn lui Boris să plece.

Alana avu impresia că ultimele cuvinte fuseseră adresate de Christoph sieși, nu bucătarului. Dar măcar avea să-și poată mânca desertul în pace. Avea gust de vanilie, plus o altă aromă pe care Alana nu o recunoștea.

-Anason, din sud-est, spuse căpitanul de parcă i-ar fi citit gândurile.

Alana încuviință în semn de mulțumire.

-Sunt tot felul de mirodenii în Londra, dar n-am stat niciodată într-o bucătărie suficient de mult încât să le învăț denumirile. Nu cred că bucătarul nostru a folosit vreodată anason.

Înainte să pună bolul deoparte, Alana nu se putu abține și își plimbă degetul înăuntru ca să ia și ultimele picături. Își băgă degetul în gură, apoi înghețǎ. Căpitanul o privea fascinat. Imediat, Alana se întinse spre prosopul umed și micuț pe care Boris îl lăsase lângă ea și se șterse.

-Iartă-mă, te rog, a fost nepoliticos din partea mea. Îmi plac prea mult dulciurile, explică Alana. Te rog, *nu* mă mai acuza de altceva.

-Nu aveam de gând. Şi eu făceam la fel când eram mic. Acum pur şi simplu mai cer o porţie. Vrei şi tu?

-Nu, am mâncat suficient. Mulţumesc oricum.

Căpitanul încuviinţă şi chiar zâmbi. Era mult prea amabil, din nou. Oare voia să îşi răscumpere furia de mai devreme? Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, Alana ar fi preferat să-i răspundă la câteva întrebări.

-De câte ori a atentat cineva la viaţa tatălui meu? întrebă. Complotul cu rebelii ar putea fi o extensie a celui în care trebuia să fiu ucisă? E vorba despre aceiaşi oameni?

-Aveai dreptate. E târziu, deci nici eu nu mai sunt la datorie. Gata cu întrebările, OK?

Alana îi aruncă o privire neîncrezătoare. Asta era tot? Cât de convenabil pentru el, cât de frustrant pentru ea. Dar oricum nu i-ar fi răspuns, îşi dădu ea seama după o clipă. Era un singur om care punea întrebările în salon. Deşi Alana uitase, el încă mai ţinea minte asta.

Însă Christoph nu terminase.

-E totuşi suficient de devreme încât să ne distrăm puţin.

Îşi împinse scaunul mai în spate, dar nu ca să se ridice, ci ca să-şi facă loc să-şi salte picioarele pe masă, unul peste celălalt. Îi făcu semn să i se aşeze în poală.

-Vino, spuse, rânjind din nou. Sunt sigur că mă poţi convinge cumva să nu te duc înapoi în temniţă.

Capitolul 20

Pereţii înalţi nu aveau ferestre, iar cele două uşi erau încuiate, aşa că Leonard nu-şi dădu seama că magazia era abandonată până nu descuie cea de-a doua încuietoare şi intră prin spate. Cel puţin clădirea nu era cu totul goală. Foştii ocupanţi lăsaseră aici mai multe lăzi de toate mărimile, dar numai în jumătatea din spate. Toate erau goale, multe chiar sparte. Podeaua era acoperită cu rămășițe, așa că Leonard trebuia să se miște foarte încet ca să nu facă nici un zgomot.

Își găsise ținta, pe omul care îl angajase să scape de moștenitoarea la coroană cu optsprezece ani în urmă. Bărbatul avea o față care îi rămăsese în minte în toți acești ani. Acum îi știa și numele: Aldo. Avusese nevoie de toată ziua și de câteva ore din noapte ca să dea de el. Leonard nu se așteptase să reușească atât de repede. Noroc? Nu credea în noroc. Aldo era, pur și simplu, un om cu tabieturi, care frecventa singurul loc din capitală unde putea afla veștile care îl interesau.

Vechea tavernă unde Leonard mergea să „audă" de clienți în căutarea unui asasin arsese, iar acum locul ei era ocupat de o moară. Cercetase tot orașul, verificase toate celelalte taverne și petrecuse suficient timp în fiecare cât să-și dea seama dacă era ceea ce căuta. Ultima în care intrase era mai nouă, construită chiar pe strada principală, și mult mai elegantă decât celelalte. Era o acoperire foarte bună pentru ce se vindea cu adevărat înăuntru: moartea. Chiar și Leonard ar fi trecut locul cu vederea dacă nu și-ar fi recunoscut un vechi rival, așezat la una dintre mese.

Barmanul era la fel de nou ca taverna, dar avea probabil aceeași ocupație ca fostul barman: făcea legătura între oamenii dispuși să plătească pentru servicii mai neobișnuite și cei care erau dispuși să le facă. Leonard încercă să confirme asta comandând ceva de băut și apoi mărturisindu-i barmanului:

– Caut de lucru.

– Ce anume?

Leonard nu răspunse. În trecut, asta era suficient pentru a i se oferi câteva alternative. Dar omul de legătură nu-i cunoștea nici vocea, nici obiceiul de a-și ascunde chipul sub o barbă falsă și o glugă. Și, având în vedere cât de înstăriți erau clienții care frecventau un asemenea local, Leonard știa că barmanul trebuia să fie precaut.

– Nu e nimic de lucru aici, decât dacă vrei să servești băuturi, chicoti.

-Nu.

După o clipă, barmanul spuse:

-Ia loc. Poate o să vină cineva lângă tine.

O insinuare. Leonard nu era cunoscut aici. Barmanul era prea precaut. Oare nu se mai lucra cu intermediari? Sau pur şi simplu nimerise unde nu trebuia?

Îşi luă băutura şi se mută la masa cea mai apropiată de bar, gândindu-se că urma să-şi petreacă restul nopţii aşteptând, urmărind şi sperând să observe şi alte semne, nu doar prezenţa vechiului său rival. Aşteptările însă îi fură cu mult depăşite când ţinta lui intră pe uşă şi se aşeză chiar la bar.

Barmanul îl ştia, ba chiar îi spuse pe nume:

-Aldo, ce pot face pentru tine?

-Vreau o băutură, rapid. Ai ceva să-mi spui?

-Poate.

-Atunci aşteaptă. N-am timp acum, dar mă întorc înainte să închizi.

Leonard fu pe fază şi ieşi imediat din cârciumă. Abia avusese timp să se ascundă în poarta magazinului de lângă tavernă înainte ca Aldo să iasă şi să pornească grăbit în jos pe stradă, apoi pe o altă stradă mai îngustă. Leonard îl urmări. Voia să îl confrunte între patru ochi, dar se părea că avea de aşteptat. Vechea magazie în care intrase Aldo ar fi fost un loc foarte potrivit. Nu se mai vedea nimeni prin preajmă, dar Leonard era suficient de precaut încât să nu se grăbească. Faptul că Aldo venise într-o fugă aici însemna că avea stabilită o întâlnire.

Leonard nu îl văzu bine decât atunci când Aldo aprinse un felinar în jumătatea din faţă a magaziei. Până atunci fusese prea întuneric ca să ştie exact unde era, fiindcă nu îi auzise decât sunetul paşilor. Felinarul trebuia să fi fost deja pe podea, fiindcă Leonard nu îl văzuse pe Aldo ducându-l. Semăna tot mai mult cu un loc de întâlnire secret, pe care era posibil ca Aldo să-l folosească în mod regulat. Poate nici nu avea să fie nevoit să-l confrunte dacă reuşea să afle în seara asta ceva relevant.

Leonard reuși din timp să se strecoare între două lăzi care mărgineau zona în care aștepta și Aldo. Era un loc perfect, suficient de departe de felinar ca să se ascundă în umbrele adânci, dar suficient de aproape ca să vadă și să audă ce se întâmpla.

Primul om care sosi era înfofolit din cauza frigului și, din nefericire, nu-și dădu nimic jos când sosi. Avea o glugă pe cap, așa cum obișnuia și Leonard pe vremuri, și stătea cu spatele la lăzi. Era imposibil de identificat. Dar vocea lui era suficient de aparte – răgușită și plină de o încredere reținută –, astfel că Leonard era sigur că avea s-o recunoască dacă o mai auzea.

– Ce cauți aici? îl întrebă Aldo. Treaba asta n-are nici o legătură cu supravegherea palatului. Mă mir că ai fost în stare să pleci de-acolo, fata aia e atât de frumoasă, că...

– Am informații de raportat mâine, îl întrerupse celălalt. Dacă aduc și raportul lui Rainier cu mine, o să te scutesc de un drum până acolo. Rainier întârzie?

– Nu, ai venit tu mai devreme. Atunci ia și astea două cu tine. Aldo chicoti și îi înmână nou-venitului un săculeț. Ierburile pe care le-a cerut stăpânul.

– Le-a cerut acum trei săptămâni. Nu dau rezultate decât în primul stadiu. S-ar putea să fie deja prea târziu.

– Nu sunt eu de vină că negustorul din est vine în oraș o dată la câteva luni, se plânse Aldo.

– Nu e niciodată vina ta, nu-i așa, Aldo?

– Ce vrei să insinuezi?

Cei doi tresăriră când un al treilea bărbat intră prin poarta din față. Un soldat? Spre surprinderea lui Leonard, bărbatul purta uniforma gărzilor de la palat.

– *Tu* ce naiba cauți aici? întrebă Aldo. E rândul lui Rainier să dea raportul. De ce-ai venit în locul lui?

– Rainier crede că e urmărit, așa că n-a vrut să riște în seara asta. Căpitanul gărzii însuși i-a pus niște întrebări astăzi. Voia să știe dacă a furat niște bijuterii dintr-o trăsură pe care a percheziționat-o săptămâna trecută. Se pare că prizonierul căpitanului l-a acuzat de asta.

– A furat? întrebă Aldo.

-Da, dar nu poate fi dovedit. Este cuvântul unui prizonier împotriva unei gărzi.

Soldatul scoase un sunet dispreţuitor.

Bărbatul cu chipul ascuns părea deranjat de veştile aduse de soldat.

-Încă un incompetent care nu e în stare să facă treaba pentru care a fost plătit? Furtişagurile atrag atenţia! Toţi sunteţi aşa idioţi?

-Hei, ai grijă ce spui, mârâi soldatul. Nu eu sunt cel care s-a lăsat ispitit şi a furat. Dar o să-ţi placă să afli ce are de spus Rainier legat de asta.

-Mă îndoiesc. Dacă e urmărit, nu ne mai e de nici un folos.

Soldatul era suficient de înfuriat de dispreţul celuilalt încât să bălmăjească:

-Erau câteva bijuterii aduse în ţară de nişte servitori, săptămâna trecută. Printre ele era şi o bijuterie micuţă pe care scria „Prinţesa Alana". Sau nu te interesează nici asta?

-E un fals, pufni Aldo. Rastibon n-ar fi păstrat-o când a ucis-o pe prinţesă, acum optsprezece ani. Ar fi îngropat-o împreună cu ea. Era cel mai bun asasin de atunci, de-asta l-am angajat. Nu făcea greşeli şi nu păstra niciodată trofee. Poate fi vorba despre un alt complot, ceva despre care să nu ştim încă.

Bărbatul cu pelerină îl ignoră pe Aldo şi îi spuse soldatului:

-După părerea mea, dacă ţii la viaţa ta, ar fi bine să spui tot ce ştii.

Soldatul se retrase imediat şi continuă pe un ton împăciuitor:

-Evident, Rainier a negat furtul. Bijuteriile sunt bine ascunse. A spus că nici căpitanul nu părea să fie prea preocupat de asta, ceea ce îl face să creadă că nu a băgat în seamă spusele prizonierei. Dar Rainier nu a văzut-o. Eu da. Este o tânără foarte frumoasă.

-Ce legătură are? întrebă nerăbdător Aldo. Poate căpitanul s-a prefăcut că o crede ca să o înmoaie puţin. Înţelegi ce vreau să spun.

-De fapt, ceea ce insinuezi impune o întrebare: Eşti sigur că e prizonieră acolo? întrebă bărbatul cu pelerină şi cu vocea răguşită.

-A fost închisă în apartamentele lui toată ziua, și el locuiește chiar lângă temnițe. Iar Becker nu e genul de bărbat care să-și piardă timpul la datorie.

-Cu alte cuvinte, habar n-ai de ce a ținut-o acolo toată ziua, nu-i așa? Crezi că o să raportez presupunerile tale? Stăpânul vrea certitudini!

Aldo se plimbase în sus și în jos, agitat, dar acum se răsuci pe călcâie și se răsti:

-Spune-mi mai multe despre ea. Câți ani are?

-E tânără.

-Adică are optsprezece ani?

-Se poate, da.

-Ticălosul! Aldo exclamă furios. N-a ucis-o pe prințesă! A așteptat până a împlinit optsprezece ani și a adus-o înapoi. Du-te și spune-i stăpânului, îi ordonă bărbatului cu pelerină. O să vedem ce vrea să facem în această privință.

-Faci mai multe presupuneri decât oricine altcineva, spuse dezgustat bărbatul cu pelerină. Nu el este stăpânul, imbecilule. E doar un servitor, la fel ca tine.

-Îndrăznești? răcni Aldo pe un ton scandalizat. Tu ești servitorul meu!

-Nu mai sunt.

Leonard strânse din dinți văzând cum trupul lui Aldo se prăbușește la pământ. Preț de o clipă, ceilalți doi studiară cadavrul în tăcere.

În cele din urmă, soldatul întrebă:

-De ce-ai făcut asta?

-Pentru că așa mi s-a cerut. Era bătrân. Începuse să se ramolească. Făcuse mult prea multe greșeli. Era prea plin de sine și și-a făcut destui dușmani. Devenise riscant.

-Dar ceea ce a spus Aldo legat de treaba de atunci care... nu a fost dusă la capăt, nu ai de gând să ignori asta, nu-i așa?

-A făcut o presupunere neîntemeiată și complet irațională, mai ales dacă asasinul era atât de bun pe cât îl lăudase.

-Chiar crezi asta?

-Nu am de gând să exclud vreo variantă doar fiindcă pare mai puțin probabilă decât alta. Tu și Rainier ar trebui să începeți să faceți la fel dacă nu vreți să ajungeți ca Aldo. Poate că femeia despre care spunea a venit la palat doar ca să reclame că i s-au furat bijuteriile, și, cum presupunea și Aldo, căpitanul s-a hotărât să o țină prin preajmă până își termină îndatoririle pe ziua respectivă. Poate Rainier s-a înșelat în ceea ce privește inscripția. Măcar o știi să citească?

– Nu l-am întrebat, dar, dacă tot iei în calcul orice variantă, se poate și ca femeia să fie adevărata prințesă.

Bărbatul cu pelerină râse, dar nu părea amuzat.

– Văd că te prinzi repede. S-ar putea să fii totuși mai capabil ca Aldo.

– Ce facem cu el? Soldatul lovi cadavrul cu un picior. Vrei să-l îngropăm undeva?

– De ce să ne mai obosim? Oricum nu-mi plăcea să ne întâlnim aici. E o clădire prea mare, cu prea multe ascunzișuri. Întoarce-te la palat. Mâine o să ți se transmită un nou loc de întâlnire – și răspunsul stăpânului legat de toate astea.

Leonard nu se clinti până când nu auzi cum ușile se închid pe dinafară, după care ieși în grabă prin spate și ocoli colțul magaziei la timp ca să-i vadă pe cei doi despărțindu-se în capătul străzii. Se hotărî să îl urmărească pe bărbatul cu pelerină. A doua zi urma să îi transmită un mesaj Alanei pentru a o avertiza să aibă grijă, fiindcă era posibil ca servitorii celor care o voiseră moartă să-și fi dat seama că era în viață. Totul din cauza brățării.

Leonard își dorea să nu o fi declarat pierdută, dar probabil Alana avusese nevoie să o folosească drept dovadă ca să-l convingă pe căpitanul gărzilor. Dacă se hotărâse să aibă încredere în el, de ce naiba n-ar fi crezut-o? Era absurd să fi fost întemnițată, dar Leonard nu-și mai putea permite să ignore cu totul posibilitatea, deși nu se putea convinge decât în ziua următoare. Era însă mult mai probabil că Alana fusese temeinic interogată, iar căpitanul era încă sceptic, ceea ce era de înțeles. Leonard prefera să-și închipuie că povestea Alanei fusese crezută și că acum era în permanență sub protecția căpitanului.

Capitolul 21

Alana înțelese că Becker era un cameleon care era în stare să-și schimbe culorile chiar sub privirea ei.

Nu-i plăcea căpitanul ursuz cu care își petrecuse o bună parte a zilei. Și, în ciuda a ceea ce susținea, părea să cam sară la concluzii pripite. O făcea să se simtă atât de frustrată încât îi venea să urle. Dar o asigurase că avea s-o protejeze, și asta era bine, așa că nu credea că ar putea să o sperie din nou – sau, cel puțin, așa spera. Atâta timp cât nu țipa la ea, putea să îi facă față.

Dar nici seducătorul nu-i plăcea. Îi submina calmul în alte moduri. Nici măcar nu putea să gândească în prezența lui.

În schimb, îi plăcuse bărbatul fermecător pe care îl întâlnise în anticameră. Poate chiar prea mult. Dar acel om dispăruse... și probabil nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Dar bărbatul de *acum*, bădăranul pe care îl întâlnise și pe munte, era cel mai rău dintre toți. O jignea, o șoca, o trata ca pe o femeie de moravuri ușoare, nu ca pe o doamnă, deși asta era. Stătea cu picioarele pe masă și o chema să i se așeze în poală! Dumnezeule, cât de mult o înfuria!

Alana nu reuși să-și ascundă disprețul din voce când răspunse:

– Înțeleg că aristocrații din Lubinia nu sunt la fel de gentilomi ca londonezii cu care am crescut, dar chiar *trebuie* să fii așa vulgar?

– Dacă încerci să mă jignești, trebuie să te străduiești mai mult, femeie.

– Ești un necioplit și un barbar și cred că ești suficient de deștept încât să-ți dai seama și singur. Îți place să te comporți atât de nepoliticos! Nici măcar nu încerci să te abții.

Asta îl făcu să râdă. Își împreună mâinile la ceafă. Arăta atât de relaxat, atât de neoficial, atât de chipeș, fir-ar să fie! Alana închise ochii și numără până la zece.

– Te gândești la patul meu?

– Nu! exclamă Alana, deschizând ochii.

– Sunt dezamăgit.

Nu părea. Arăta mai degrabă amuzat, lucru întărit şi de felul în care zâmbea.

Alana spuse înţepat:

- Cred că am petrecut destul timp împreună astăzi. Vrei să mă conduci până în camera mea?

Căpitanul îşi coborî picioarele de pe masă şi se aplecă. Redevenise dintr-odată demnitarul de mai înainte.

- Ştii deja unde e camera ta.

Nimic n-ar fi putut-o dezamăgi mai mult. Avea să fie dusă înapoi în temniţă? Chiar era prizonieră?

Dar apoi, spre surprinderea ei, căpitanul adăugă:

- Boris s-a ocupat de temniţă cât timp ai fost aici. Ar trebui să fie mult mai comodă acum. A pus şi o draperie la uşă, ca să ai intimitate. Sper că nu a folosit vreo pătură veche şi putrezită.

Oricât de comodă ar fi fost celula, tot era singură. Asta o făcu să intre în panică. Oricine ar fi fost în stare să tragă draperia la o parte şi să arunce un pumnal printre gratii, iar căpitanul nu avea să afle până dimineaţă, când ea avea să fie deja moartă!

- Nu există vreo cameră obişnuită în care să pot sta şi eu?

- *Pot* fi convins să te las să dormi în camera mea... Nu? Atunci, noapte bună.

- Dar în palat? Trebuie să fie...

- Chiar eşti obosită dacă ai ajuns să sugerezi aşa ceva. Christoph se încruntă. Aminteşte-ţi că ai fost acuzată de lucruri foarte grave.

Alana respiră adânc.

- Chiar mă acuzi că aş fi o asasină?

Căpitanul pufni şi explică:

- Te acuz că eşti o impostoare.

Încă susţinea asta, chiar şi după ce îi auzise întreaga poveste?

- De ce nu mă împuşti şi gata? mârâi Alana.

- Pentru că nu ai mărturisit nimic încă.

Alana începu să râdă amar. Era mult prea frustrată să îi mai pese. Căpitanul o înfrânsese din nou. De ce naiba îi dăduse drumul din temniţă dacă încă mai credea asta?

- De ce tragi de timp, dacă eşti aşa obosită? o întrebă. Sper să nu mă acuzi că profit de epuizarea ta.

-M-am întors în locul unde ar fi trebuit să mor. Nu mă poți lăsa fără apărare. Cel puțin dă-mi înapoi unul din pumnale pentru noaptea asta. Ți-l dau înapoi mâine-dimineață.

-Cred că n-ar trebui să mai spui nimic. Nu mai gândești limpede, altfel ți-ai da seama că nu o să se întâmple asta, pentru *nimic* în lume.

-Dar...

-Nu faci altceva decât să îmi dai un motiv să te țin lângă mine în noaptea asta. Nu trebuie să cauți pretexte, femeie. Invitația e încă valabilă.

Nu merita să-i răspundă.

-Ce zici de asta? Încui ușa care dă în afară...

-Va fi încuiată.

-... Dar îmi dai cheia de la celulă.

Căpitanul râse.

-Vrei să te închizi înăuntru?

-Nu, vreau să te închid pe tine afară, se răsti Alana.

Christoph râse și mai tare, iar Alana nu-și putu stăpâni un căscat. Era un semn clar că nu mai avea energia necesară să facă față unui om precum Christoph Becker. Era imposibil de înfrânt. Ăsta era un avantaj pentru tatăl ei, dar nu și pentru ea.

Alana ignoră teama care o făcuse să se certe cu el. Nu credea că era cu adevărat în pericol, cel puțin nu atâta timp cât doar Becker știa că era aici. Și Boris, dacă trăsese suficient de mult cu urechea. Și poate și tatăl ei – asta dacă fusese informat că fiica lui venise la palat. Căpitanul avusese timp să stea de vorbă cu el câtă vreme o lăsase în temniță...

Christoph pocni din degete ca să îi atragă din nou atenția. Cât de nepoliticos! Alana avea de gând să-i facă observație, dar căpitanul se grăbi să o avertizeze:

-Dacă mă ridic să te conduc până în pat, o să-ți dai seama exact cât de mult îmi doresc să dormi cu mine în noaptea asta. Boris! strigă, iar servitorul apăru imediat din bucătărie și prinse inelul de chei pe care i-l aruncă Becker. Apoi căpitanul o avertiză pe Alana: Pentru ultima oară, du-te cât te mai las să pleci. Vei fi în siguranță acolo. Te va apăra chiar și de mine.

Alana se repezi pe lângă Boris, care se văzu nevoit să o ia la fugă ca să se poată ţine după ea. Nu trebuia să înţeleagă tot ce-i spusese căpitanul ca să-şi dea seama că ameninţarea fusese una sexuală.

Alergă până în temniţă. Nu intră imediat, ci mai întâi verifică uşa de la capătul coridorului, să se asigure că era încuiată, aşa cum spusese căpitanul. Era. Alana se întoarse şi trase draperia la o parte, apoi intră în temniţă. Nu-i spuse nimic lui Boris, care aştepta să închidă uşa după ea. Se înfioră când auzi sunetul cheii răsucite în broască. Patul avea aşternut acum, şi un vas mai mic cu jăratic fusese aprins şi lăsat într-un colţ, umplând întreaga cameră cu o căldură plăcută. Cât de frumos. „O temniţă plăcută şi confortabilă", se gândi sarcastic Alana.

Se aruncă în pat, prea epuizată ca să se mai gândească la ceva. Nu se îndoia că avea să adoarmă în câteva clipe, deşi... Se ridică obosită. Căpitanul nu se temea pentru viaţa ei, dar ea era îngrozită de gândul că cineva încercase să o ucidă şi că avea să o facă din nou. Iar el o lăsase atât de vulnerabilă.

Alana căută cu privirea ceva ce ar fi putut folosi drept armă. Se gândi la scaun, dar era prea solid şi ar fi făcut prea mult zgomot dacă îl lovea de podea ca să-l rupă şi să obţină o bucată de lemn ascuţit. Masa nu era la fel de solidă însă. Alana o întoarse, se urcă pe ea şi îi încercă fiecare picior. Unul nu era prins foarte bine, aşa că îl lovi de câteva ori şi reuşi să îl smulgă. Îl putea folosi pe post de măciucă – o armă greu de mânuit, pe care Alana o luă totuşi în pat şi o ascunse sub pătură.

Spera să nu doarmă atât de adânc încât să nu audă un eventual intrus. Se ruga din tot sufletul să nu fi fost un gest necugetat din partea ei să vrea să-şi păstreze onoarea în loc să accepte oferta lui Christoph de-a se cuibări la el în pat. Îşi aminti însă cât de mult îi plăcuseră sărutările lui, înainte să afle cât de necioplit era el de fapt, şi îşi dădu seama că nici acolo n-ar fi fost întru totul în siguranţă.

Frederick îngenunche între cele două morminte – unul marcat de o piatră mare, gri, celălalt de o piatră mai mică şi albă. Nu mai ningea, dar zăpada se aşternuse, şi genunchii i se udară imediat.

Regele nici măcar nu observă. Durerea pe care o simțea era mult mai puternică. Fuseseră amândouă mult prea tinere ca să se stingă așa. Mamă și fiică. Soție și fiică – ale lui!

Avelina nu avusese decât douăzeci de ani când o luase de soție, douăzeci și unu când dăduse naștere copilului lor. Când Frederick părăsise Lubinia, tânăra mamă din cauza complicațiilor de la naștere, sângera. Doctorii știau, dar Avelina nu-i lăsase să-i spună și regelui. Întâlnirea cu austriecii era mult prea importantă, capitală chiar, fiindcă trebuia să își reînnoiască alianța cu ei. Avelina fusese convinsă că avea să-și revină până la întoarcerea lui, dar murise înainte de asta. Iar regele fusese la un pas să o piardă și pe Alana, orbit fiind de durerea morții soției lui. Însă o pierduse oricum, fiindcă își ascultase sfetnicii în loc să asculte glasul inimii.

-Mă temeam că o să te găsesc aici. Aveai acea expresie mai devreme... Mă doare sufletul să te văd suferind așa.

Nikola Stindal se apropiase cu pași tăcuți. Se aplecă și îl îmbrățișă, lipindu-și obrazul de al lui. A doua regină, Nikola, avusese doar șaisprezece ani când se căsătoriseră. Regele îi promisese mamei ei că nu avea să o atingă până nu împlinea optsprezece ani. Fusese tare greu. Era la fel de frumoasă ca prima lui soție, și, deși căsnicia lor fusese una politică, nu trecuse mult până să se îndrăgostească unul de celălalt. Dar nici măcar atingerea ei blândă nu îi putea alina suferința de acum.

-O să îți dăruiesc un alt copil, îți jur, spuse Nikola cu înfocare.

-Știu.

Regele nu se îndoia de asta. Chiar acum se bănuia că Nikola era însărcinată din nou, dar, chiar dacă era, Frederick nu se grăbea să anunțe public, ca să pună capăt zvonurilor răspândite de rebeli. Nikola s-ar fi îngrozit și mai mult și ar fi pierdut copilul, așa cum se întâmplase și-n trecut. Dorința ei fusese ca fiecare sarcină să fie ținută în secret, așa cum se întâmplase și cu Alana, dar regele refuzase. În definitiv, discreția nu îi fusese deloc de ajutor Alanei.

Faptul că viețile le erau în pericol o îngrozea pe Nikola. Regele auzise de nenumărate ori că teama era motivul pentru care Nikola nu putea duce nici o sarcină până la capăt. Îi era mult prea teamă că şi copilul lor avea să fie răpit sau ucis. Dar o ascundea atât de bine. Nu se întâmpla decât rareori să izbucnească în plâns în braţele lui.

Regele se gândise serios să o trimită altundeva dacă era însărcinată din nou. Era singura modalitate de a-i oferi puţină linişte.

- Haide, nu suntem în siguranţă aici, spuse regina. Ştii că Christoph nu are încredere în oamenii pe care a fost nevoit să-i recruteze din cauza rebelilor.

Frederick se ridică, dar doar ca să o îmbrăţişeze strâns pe Nikola.

- Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. Noii recruţi patrulează împreună cu oameni în care putem avea încredere.

Nikola oftă şi întrebă:

- Ce s-a întâmplat în seara asta de ţi-a stârnit amitirile legate de marea ta pierdere?

- A mai apărut o impostoare care crede că mormântul Alanei este gol.

- Ai văzut-o?

- Mi-e teamă. Mi-e teamă că o s-o ucid cu mâinile mele fiindcă îndrăzneşte să se dea drept fiica mea, când Alana mea e îngropată aici, în ţărână!

- Trebuie să încetezi să te învinuieşti pentru asta. Ştiu că îţi închipui că te-au urmărit, sperând să te găsească lipsit de apărare.

- Întotdeauna speră asta! Şi m-au văzut cu ea! Au intuit bine cine era şi au ucis-o imediat după ce am plecat!

- Dispariţia ei ar fi putut fi un accident. Nu tu eşti vinovat!

- N-ar fi trebuit să o vizitez atât de des.

- Cum ai fi putut face asta? Era fiica ta.

- Ar fi trebuit să o aduc acasă! Ar fi fost mult mai bine protejată aici. În loc de asta, i-am ascultat pe sfetnicii care se temeau că linia mea de sânge avea să se sfârşească. Ascunde-o, mi-au zis. Protejeaz-o, nu spune nimănui cine e. Lasă-ţi duşmanii să creadă că au reuşit, ca să nu mai încerce nimeni să ţi-o răpească.

Dar au găsit-o oricum. Dumnezeule mare, ar fi trebuit să ucid tot clanul Bruslan, pe toţi până la unul!

-Spui asta doar fiindcă suferi atât de mult. Sunt atâţia părinţi buni în familia Bruslan, mame, taţi şi copii nevinovaţi, bătrâni şi bolnavi, chiar prieteni ai coroanei. Da, unii ar putea să fie atât de lipsiţi de scrupule încât să vrea să ne rănească. Poate chiar Karsten, sub influenţa celorlalţi tineri care se grăbesc să sară la bătaie de fiecare dată. Pur şi simplu nu ştim! Dar este timpul să aflăm. Permite-i lui Christoph să folosească măsuri mai aspre. Te rog, Frederick, coşmarul trebuie să se sfârşească!

Capitolul 22

Când Alana deschise somnoroasă ochii, lumina din jur era dureros de puternică. Mai voia să doarmă puţin! De unde naiba venea toată lumina?

Deschise mai mult ochii, apoi ridică o mână ca să-şi ferească ochii. Nu visa. O lumină strălucitoare intra prin ferestrele înalte de pe coridor, fiindcă draperia care acoperea uşa fusese dată la o parte.

-Bună dimineaţa, domnişoară... Farmer.

Alana se întoarse spre locul de unde venea vocea şi icni când îl văzu pe Boris stând lângă patul ei, zâmbind. Îşi trase pătura până sub bărbie şi se răsti:

-Ce cauţi aici?

-Ţi-am adus un mic dejun foarte drăguţ.

Boris aşeză farfuria la celălalt capăt al patului.

-Aş fi adus şi o masă dacă aş fi ştiut că asta de aici e ruptă.

Alana se înroşi. Masa fără un picior era încă răsturnată pe podea. Nu avea însă de gând să explice ce se întâmplase şi nici să renunţe la măciucă.

-Nu mă simt ca şi când aş fi dormit suficient. Cât e ceasul?

– E foarte devreme. Căpitanul m-a rugat să-ți găsesc niște haine pe care să le porți astăzi.

Împinse cu piciorul un sac de pe podea, apoi ridică masa.

– Să înțeleg că hainele mele nu au fost curățate încă?

– Nu. În curând va veni și căpitanul, așa că ai face bine să te îmbraci repede. Și nu uita să mănânci! strigă peste umăr în timp ce dispărea cu masa.

Alana observă că Boris lăsase ușa deschisă. Oare uitase? Sau Christoph își dăduse, în sfârșit, seama că nu avea de gând să fugă nicăieri până nu își întâlnea tatăl? Apropiata sosire a lui Christoph o îngrijoră suficient cât să se dea jos din pat și să golească sacul cu haine.

Hainele erau aspre la pipăit, iar când îmbrăcă bluza, Alana văzu că decolteul era extrem de jos. Cine mai purta asemenea haine în epoca modernă? Nici măcar nu îi acoperea sânii cum trebuia! Cămașa de dedesubt era subțire și chiar mai indecentă, fiindcă abia îi acoperea sfârcurile! Singurul lucru din sac pe care-l putea folosi ca să-și acopere decolteul era o eșarfă lungă, pătrată, care se purta probabil în jurul taliei, dar pe care Alana și-o înfășură în jurul gâtului.

Mâncase cam jumătate din micul dejun când Christoph apăru în ușă. Alana se ridică imediat. Căpitanul purta o haină lungă, dar nu cea de la uniforma militară pe care o purtase cu o seară în urmă. Cea pe care o purta acum era croită dintr-un material mai grosolan. Fiindcă Becker nu își încheiase încă nasturii din față, Alana văzu că nu purta nici restul uniformei. În loc de asta îmbrăcase o bluză de lână și o pereche de pantaloni largi, îndesați într-o pereche de cizme până la genunchi cu manșoane largi, îmblănite. De ce era îmbrăcat atât de lejer astăzi?

– Foarte colorat, spuse, privind-o de sus până jos.

Alana îl văzu că se străduia să-și ascundă un zâmbet, dar nu avea cum să nu fie de acord: *chiar* era îmbrăcată colorat. Fusta era de un galben strălucitor, bluza era albă și eșarfa – roșie.

– Dar nu e bine, adăugă Christoph.

„Slavă Domnului", se gândi Alana, dar apoi căpitanul se întinse și îi trase eșarfa de la gât.

– Ce faci?!

Alana își ridică mâinile ca să acopere ceea ce căpitanul tocmai dezvelise.

- Unde mergem trebuie să arăți autentic, nu comic.

Îi înfășură eșarfa de câteva ori în jurul taliei, apoi făcu un nod.

-Așa e mult mai bine, dar vei avea nevoie de o haină. O s-o împrumutăm pe a lui Franz; e la fel de scund ca tine. Să mergem!

Alana nu se clinti din loc.

-Unde mergem?

-Trebuie să asist la un festival în munți. Este ceva oficial. Pică prost, fiindcă trebuie să fiu cu ochii pe tine. Așa că pot să-mi îndeplinesc ambele responsabilități dacă te iau cu mine.

-Nu pot merge îmbrăcată așa!

-Bineînțeles că poți. Aveam de gând să te prezint ca servitoarea mea, dar orice bărbat care se uită la tine o să-și dea seama că n-aș putea lăsa o asemenea frumusețe să-mi scape, așa că...

Alana luă o gură de aer.

-Să nu îndrăznești să mă prezinți drept amanta ta!

-Doar pentru o zi, Alana. Nu trebuie să atragem atenția la festival, fiindcă oamenii de rând s-ar simți stânjeniți să știe că sunt și nobili printre ei. Trebuie să dăm impresia că suntem acolo doar ca să ne distrăm, la fel ca toată lumea.

Alanei îi surâdea ideea de a se distra puțin, deși nu era sigură că s-ar fi putut simți bine în compania lui. Totuși, nu se mai plânse și se supuse când Becker îi făcu semn să iasă din celulă înaintea lui. Cel puțin avea să primească o haină cu care să-și acopere ținuta îngrozitoare.

Acum, că înțelegea de ce căpitanul era îmbrăcat ca și când tocmai ar fi venit de la muncă, Alana nu se putu abține să nu comenteze:

-Deci, azi n-ai de gând să fii decât barbarul, așa-i?

Fusese sarcastică, dar Becker ridică o sprânceană și răspunse:

-Dacă ții neapărat.

Alana suspină când palma lui o lovi peste fund. Dă Doamne să fi fost doar o pedeapsă pentru ce spusese și nu o avanpremieră a ceea ce o aștepta astăzi!

Ninsese mult în timpul nopții. Alana fu aproape orbită de lumina pe care o reflecta zăpada strânsă în curte. Becker o ridică în şa, apoi se urcă în spatele ei. Alana îşi ferea încă ochii când porniră la drum, aşa că nu observă băiețelul care stătea lângă căruciorul vânzătorului de plăcinte şi nici nu-l văzu luând-o la fugă imediat ce calul căpitanului ieşi pe poartă.

Capitolul 23

Alana dădu vina pe haina bucătarului fiindcă drumul până la festival se transformă într-una dintre cele mai ciudate călătorii pe cal pe care le făcuse vreodată. Blana moale cu care era căptuşită haina o făcea să se simtă ciudat când îi atingea pielea expusă de dedesubt. De fiecare dată când calul o scutura cât de puțin, blana se freca de sânii ei, sfârcurile i se întăreau, iar brațul lui Christoph i se strângea şi mai mult în jurul taliei. Era ca şi când căpitanul şi-ar fi dat seama că blana o excita şi ținea cu tot dinadinsul să o facă să se simtă şi mai ciudat. Bineînțeles, n-avea de unde să ştie. Era doar îngrijorat să nu cadă de pe cal, aşa că o strângea la piept – şi toată povestea începea din nou.

Când ajunseră, Alana era deja destul de încălzită şi de stânjenită. Fuseseră nevoiți să ocolească poalele muntelui, apoi să urce până pe o pajişte. Drumul fusese curățat de zăpadă de la toate căruțele, trăsurile şi pâlcurile de călăreți care se îndreptau spre festival, dar era evident că în partea asta de țară, aflată la o altitudine mai mare decât capitala, ninsese mult mai mult. De ambele părți ale drumului se ridicau ziduri de zăpadă de aproape un metru, care înconjurau şi pajiştea unde se desfăşura carnavalul.

Cortul uriaş din centrul pajiştii era plin de oameni – negustori care vindeau mâncare şi băutură şi cetățeni de toate vârstele care mâncau, beau şi se simțeau bine. Mulți erau aşezați la mesele lungi. Un spectacol cu păpuşi era în plină desfăşurare pe o scenă improvizată, urmărit cu amuzament de un pâlc de copii. Din cauza aglomerației era atât de cald, încât Alana se temea că avea să fie nevoită să-și scoată haina dacă rămâneau acolo. Dar Christoph cumpără câte o halbă de bere, apoi o conduse din nou afară, și începură să se plimbe.

Peste tot fuseseră amplasate cabine cu tot felul de jocuri. Erau ținte pentru tras cu arcul, pistolul sau pușca, țepușe înfipte în pământ care trebuiau nimerite cu potcoave și cu alte obiecte mari sau mici și câteva ringuri de lupte. Erau concursuri de îndemânare – o serie de obstacole care trebuiau ocolite cu o halbă de bere pe cap! Și concursuri de forță – o întrecere de alergare în zăpadă, dar fiecare concurent trebuia să mai care unul în spate. Alana observă că mulțimea se amuza copios pe seama alergătorilor. Majoritatea jocurilor păreau gândite spre distracția celorlalți, nu a celor care își încercau norocul, dar, din câte se părea, și asta făcea parte din farmecul carnavalului.

Christoph o ținu pe Alana pe după talie tot timpul cât se plimbară. Alana înțelesese ce rol avea de jucat în ziua respectivă, așa că nu încercă să se tragă la o parte, deși se simțea neliniștită știindu-l atât de aproape. Efectele călătoriei până aici nu dispăruseră cu totul, și Alana nu credea că aveau să dispară până când nu avea să scape de blana care încă îi mai gâdila pielea. Dar alternativa era de neînchipuit, fiindcă celelalte haine pe care le primise erau mult prea indecente. Și totuși, tocmai fiindcă se simțea atât de excitată, nu putea să nu îl dorească pe bărbatul de lângă ea!

Alana sorbi puțin din bere, sperând că asta avea să o liniștească. Christoph se aplecă spre ea și spuse:

–Nu trebuie să bei. Am cumpărat-o doar ca să ne potrivim și mai bine cu decorul.

–Oamenii beau așa devreme de obicei?

–De obicei, nu. Apoi Christoph rânji. Dar la un festival, categoric.

–Atunci cred că o să mai beau puțin, dacă nu te superi.

Alana luă o înghițitură mai mare.

Christoph râse.

–Nu poți să vorbești așa politicos și să bei bere în același timp, femeie. Dar nu ai nevoie de permisiunea mea ca să te simți bine.

Nu, nu avea. Poate Christoph o credea încă prizoniera lui, dar, imediat ce Alana avea să-şi cunoască tatăl, lucrurile aveau să se schimbe, şi căpitanul avea să primească fix ce merita. Alana luă o înghiţitură şi mai mare. Berea o liniştea, o împiedica să se mai gândească la cât de aproape era de el. Se simţea, de asemenea, expusă. În regulă, poate chiar era, fiindcă Christoph atrăgea mult atenţia, ceea ce însemna că mulţi se holbau şi la ea. Poate nu voia să-i intimideze pe ceilalţi, şi noua lui atitudine părea să dea rezultate - mulţi oameni îl salutară sau îi zâmbiră -, dar lumea ştia cine era de fapt.

-Ai venit aici doar ca să vezi ce se întâmplă sau ca să vorbeşti cu cineva? Sau n-ai voie să-mi spui?

Christoph nu răspunse, ceea ce era un răspuns în sine, aşa că Alana insistă:

-Dacă într-adevăr vrei să nu atragem atenţia prea mult, poate ar trebui să încerci şi tu câteva dintre jocurile astea.

-Tu pe care vrei să le încerci?

-Eu? Să ştii că, dacă aş avea chef, aş alege să trag cu pistolul şi aş câştiga. Dar presupun că bărbaţilor nu le-ar conveni să fie învinşi la aşa ceva de o femeie.

-Cred că ai dreptate. Femeile au voie să se laude cu ceea ce ştiu şi pot face în bucătărie... şi în dormitor.

-Te rog, replică sec Alana. Iarăşi te-ai comportat ca un barbar. E un obicei foarte prost.

-Faptul că sunt eu însumi? Ca să nu facem pe nimeni de râs astăzi, poate o să încerc eu ceva în locul tău. Ce-mi sugerezi?

Alana privi în jur, de două ori, dar de fiecare dată atenţia îi fu atrasă imediat de ringul de lupte, unde cei doi adversari care îşi încercau norocul acum erau îmbrăcaţi doar pe jumătate, cu piepturile goale. Într-adevăr, Alanei i-ar fi plăcut să-l vadă şi pe Christoph acolo.

Mai sorbi puţină bere, apoi arătă spre platformă.

-Poftim, asta n-ar trebui să fie prea greu pentru tine. Arată-le cum se face.

-E prea uşor.

-Ha, ha! râse Alana. Deci barbarii sunt şi lăudăroşi pe deasupra?

Căpitanul ridică din sprâncene.

-Te-ai îmbătat de la câteva înghițituri de bere?

-De unde să știu? N-am fost niciodată beată, dar m-ai pus să aleg, și am ales. Arată-mi de ce ești în stare, căpitane.

Christoph chicoti.

-Tocmai mi-ai aruncat o provocare pe care nu o pot refuza, nu? În regulă.

Se îndreptară spre ring.

-Dacă am înțeles bine, trebuie să-l arunci din ring pe celălalt ca să învingi?

-Cam așa ceva.

-Ei bine... mult noroc.

-Crezi că noroc îmi trebuie?

-Dacă mă iei cu tine, o să ai nevoie de noroc, comentă un alt bărbat din spate.

Amândoi se întoarseră – Alana nu avu de ales, la cât de strâns o ținea Christoph. Bărbatul care îl provocase era blond, cu ochii căprui și chipeș. Era cam la fel de înalt, și probabil cam de aceeași vârstă. Se pare că aristocrații nu se codeau să vină la carnavaluri, fiindcă bărbatul era îmbrăcat în haine scumpe. Era însoțit nu de una, ci de două femei, fiecare ținându-l de câte un braț.

-Mă bucur să te văd din nou, Christo, spuse sarcastic bărbatul. Dar mă tem că n-ai fi prea inspirat dacă te-ai apuca să sapi după rebeli aici. Cu toții sunt supuși loiali ai regelui.

-Îți sunt loiali și ție? Există mai multe feluri în care poți fi neloial regelui, Karsten.

Tensiunea dintre cei doi bărbați crescu. Karsten se încruntă la replica celuilalt.

-Mă acuzi cumva de ceva?

-Ți se pare că aș fi la datorie azi? contră Christoph. După ce am auzit atâtea cuvinte de laudă, eram doar curios să văd dacă într-adevăr ai început să-ți asumi câteva responsabilități în numele familiei tale. Ultima oară când te-am văzut – când să fi fost, acum vreo doi ani? – îți pierdeai vremea din chef în chef.

Karsten râse.

-Și tu nu tot asta făceai?

Christoph ridică din umeri.

– Mi-am petrecut o bună parte a timpului la palat. Bineînțeles, când nu sunt la datorie...

Se apleacă spre Alana și o sărută pe gât ca să dea de înțeles la ce se referea. Alana avu nevoie de toată voința de care era în stare pentru a nu se înroși brusc și pentru a-i mângâia ușor obrazul de parcă ar fi fost încântată de gestul lui. Dar asta atrase și atenția lui Karsten.

Studiind-o curios pe Alana, tânărul aristocrat îl întrebă pe Christoph:

– Cine e noua ta amantă?

– E mult prea nouă ca să ți-o prezint, așa că las-o baltă! O să-i țin secret numele.

Karsten râse din nou.

– Tot nu m-ai iertat că ți-am furat-o pe târfa aia austriacă?

– Ce târfă austriacă?

Amândoi râseră de data asta, și încordarea dintre ei dispăru. Karsten făcu semn din cap spre ring.

– Hai să mergem o tură, ce zici?

Se îndreptară spre ring. Ultimul meci se terminase, dar învingătorul era încă acolo, așteptându-și următorul adversar. Când Christoph și Karsten se dezbrăcară până la brâu și rămaseră doar în cizme și pantaloni, fostul învingător sări grăbit din ring să le facă loc. „Cum pot face asta pe o asemenea vreme? Ar trebui să tremure de frig“, se gândi Alana. Dar nici unul din cei doi nu părea deranjat de asta.

Alana încercă să-și întoarcă privirea, încercă din răsputeri. Decența o cerea! Se întoarse pe jumătate, dar ochii nu o mai ascultau, și în cele din urmă o lăsă baltă. Dumnezeule, trupul lui Christoph era superb. Celălalt aristocrat, Karsten, nu era deloc plăpând, dar nici nu se puteau compara unul cu celălalt. Christoph avea mai multă forță în brațe, în spate și în mușchii pieptului. Picioarele îi erau mai musculoase și, judecând după expresia pe care o avea pe chip, Alana înțelegea că el știa că avea să învingă. Nu încăpea nici o îndoială. Dar Karsten nu părea îngrijorat. Poate că luptele nu se câștigau doar prin forță brută.

Își dădură târcoale, cu brațele întinse, fiecare fentând de câteva ori. Apoi începu cu adevărat lupta, iar oamenii din jur izbucniră în urale, ceea ce atrase și mai mulți privitori. Alana auzea cuvântul „căpitan" șoptit de peste tot, dar și numele „Bruslan". Oare Karsten era unul dintre acei Bruslani? Dumnezeule, Christoph se lupta cu unul dintre descendenții fostului rege? De-asta venise aici – să vadă ce plănuia Karsten Bruslan?

Alana era împinsă din ce în ce mai în spate, în timp ce tot mai mulți oameni veneau în fugă, dornici să-i vadă luptându-se pe cei doi nobili. Se părea că nici unul, nici celălalt nu luptau după regulile obișnuite. Christoph avusese deja câteva ocazii când ar fi putut să-l dea jos pe Karsten din ring, dar se părea că ambii evitau victoria ușoară, dornici să demonstreze cât de buni erau.

Alana fu împinsă din nou, mult mai brutal ca înainte, așa că vărsă o parte din bere. Deși băuse puțin, reușise să se relaxeze, așa că nu-i mai trebuia. Căută din priviri un loc unde să lase halba, fiindcă ultimul lucru pe care îl voia era să se întoarcă în cort, la căldură. Se îndreptă spre o ladă întoarsă cu susul în jos de lângă un stand unde nu era nimeni.

– Vrei să-ți ghicesc, domniță? întrebă cineva în spate.

Alana se întoarse să refuze oferta, dar simți cum i se taie respirația când recunoscu cine era, de fapt, persoana deghizată în țigancă.

– Tăticule?

– Uită-te la standuri, nu la mine.

– Cum ai știut că voi fi aici?

– Henry mi-a spus, dar nu avem timp să stăm de vorbă. Am venit să te avertizez că bărbatul care ți-a furat brățara e un spion care lucrează pentru aceiași oameni care m-au angajat și pe mine. S-ar putea să-și dea seama că ești în viață, așa că ai grijă.

– Pot să-i spun și căpitanului?

– Ai încredere în el?

– Eu... Da, am încredere.

– Speram să-i urmăresc până la locul lor de întâlnire, dar o să te las pe tine să te ocupi de asta. Trebuie să plec, nu sunt în siguranță aici.

Alana îl auzi îndepărtându-se și rezistă tentației de a se uita după el. Simți un junghi de singurătate. Cât de mult își dorea să fi mers cu el! Oftă încet. N-ar fi trebuit ca ei doi să fie nevoiți să-și ia atâtea precauții doar ca să se întâlnească. Alana ar fi trebuit să-și cunoască deja tatăl, să fie sub protecția lui, iar Christoph ar fi trebuit să lucreze cu Tăticul în loc să-i fie dușman. Oare chiar avea încredere în el? Da, probabil că da. Îi era loial tatălui ei, îl proteja cu orice preț, și de-asta ezita atât de mult să îi creadă povestea. Știind că mai fuseseră și alte impostoare, Alana nu-l putea acuza că era prea precaut. Și se oferise chiar să o scoată la carnaval, ca să se revanșeze pentru felul în care se purtase cu o zi înainte. Faptul că trebuia să aibă grijă de ea, era în mod evident un pretext, fiindcă ar fi putut la fel de bine să o lase în temniță toată ziua.

Alana simți că o trage cineva de haină și privi în jos, unde văzu o fetiță care arătă spre ceva aflat în partea opusă ringului de lupte și spuse:

– Cățelușul meu. Ajută-mă, te rog.

Alana zări un grup de copii care se jucau în zăpadă dincolo de ultimele standuri. Se poate ca părinții lor să-i fi supravegheat înainte, dar acum nu se vedeau nicăieri. Aproape toată lumea de la carnaval fie urmărea deja lupta dintre cei doi aristocrați, fie se îndrepta într-acolo. Așa că Alana o urmă pe fetiță.

În curând, Alana descoperi că fetița nu-i ceruse ajutorul pentru un cățeluș adevărat, ci pentru o jucărie care fusese aruncată la vreo cinci metri depărtare de locul în care se jucau copiii. Câțiva băieți din grup erau suficient de mari să o fi putut ajuta, deci probabil fuseseră întrebați și refuzaseră. Dintr-un motiv oarecare, fetița nu voia să-și recupereze singură jucăria.

Alana află motivul când începu să se îndrepte spre jucărie și ajunse într-o zăpadă înaltă de aproape o jumătate de metru. Copiii țipau la ea să se întoarcă fiindcă era periculos. „Animalele sălbatice nu se ascund în zăpadă, nu-i așa?“ se întrebă Alana. Fu la un pas să se întoarcă, dar jucăria era la nici un metru în față, atât de ușoară, că nici măcar nu se scufundase în zăpadă.

Însă Alana nu mai ajunse la jucărie. Gheața de sub picioarele ei cedă, și căzu în cea mai rece apă pe care o simțise vreodată.

Capitolul 24

Christoph începuse să se plictisească de mascarada cu Karsten, dar reuși să mai câștige câteva puncte când se rostogoliră din nou pe platformă, fiecare încercând să-l prindă pe celălalt dedesubt.

-Am auzit că ai făcut o donație pentru cursa de sănii de azi. Vei participa și tu? întrebă el.

-Nu, dar am și eu o sanie care aleargă – și i-am spus clar conducătorului să nu câștige, răspunse Karsten.

-Deci încerci să te dai bine pe lângă oamenii de rând de aici?

-De ce te miră? E firesc ca Frederick să mă numească pe mine urmaș la tron. Când se va întâmpla asta, o să vrem amândoi ca oamenii să se bucure. Așa că încerc doar să mă asigur că mă vor iubi la fel de mult ca pe el, și asta doar pe meritul meu. Nu, *nu* încerc să grăbesc lucrurile. Frederick e un rege bun. Îl iubesc. E ca un tată pe care mi-aș fi dorit să-l am.

Christoph gemu când fu trântit la podea. Karsten îl luase prin surprindere cu discursul de mai devreme. Christoph știa că tânărul se străduia din răsputeri să se facă plăcut și regelui, și oamenilor de rând, dar era surprins să audă asta chiar din gura lui.

Îl împinse la o parte și se ridică.

-Iar dacă regele nostru va avea un fiu, toate eforturile tale vor fi zadarnice.

-De ce să fie zadarnice? Băiatul ar avea nevoie de sfetnici, de sfetnici tineri, nu de moșnegi care să se plângă la orice schimbare. Îmi voi ajuta țara din orice postură, la fel ca tine. Când vine vorba despre Lubinia, să știi că amândoi gândim la fel.

Oare Karsten spunea adevărul sau doar încerca să intre în grațiile gărzii regelui? Când venea vorba despre el, era greu de spus. Dar Christoph era pregătit să încheie meciul. Privise în jur și nu o văzuse pe Alana în mulțime.

Tocmai se pregătea să-l ridice pe Karsten pe un umăr și să îl împingă afară din ring, când văzu mai mulți oameni din spatele mulțimii luând-o la fugă spre lac. Toată lumea știa de existența lacului și se ferea de el. Iarna următoare aveau de gând să îl amenajeze pentru carnaval, dar de data asta gheața nu era încă suficient de groasă. Christoph putea să vadă chiar din ring o gaură în gheață. Se părea că cineva fusese suficient de prost încât să o încerce pe pielea lui - sau nu știuse de existența lacului...

Christoph sări din ring și alergă cât îl țineau picioarele. Simți cum i se strânge stomacul. Cineva încerca să arunce o frânghie înspre gaură, dar nimeni nu era acolo să o prindă.

-Spargeți gheața! strigă la oamenii de pe margine, apoi o luă la fugă pe gheață.

Alergase doar vreo doi metri când gheața începu să îi crape sub picioare. Se trezi brusc în apă până la brâu. Dădu din coate ca să mărească gaura, apoi se cufundă în apa înghețată, căutând-o pe Alana. O văzu sub gheață, aproape de gaura prin care căzuse, încercând să se folosească de fundul lacului ca să se împingă înapoi, dar hainele prea grele o trăgeau înapoi. Mișcările ei erau prea încete, abia putea da din mâini și din picioare. Înotă până la ea și o împinse spre gaura de deasupra. Nu era suficient loc pentru amândoi, așa că se prinse cu mâinile de marginea găurii și rupse încă o bucată de gheață. O prinse din nou când începea să se cufunde iar, dar de data asta reuși să ajungă la suprafață cu tot cu ea. Alana respira, dar nici măcar nu încerca să se țină de el. Christoph se îngrozi gândindu-se cât stătuse sub apă.

Bărbații din mulțime spărseseră gheața până la ei. Christoph îl văzu pe Karsten străduindu-se împreună cu alți trei bărbați să dea și mai multă gheață la o parte.

-Ține-ți respirația, îi ceru Alanei. O să înotăm pe sub apă puțin, pentru că gheața de aici e prea subțire ca să ne țină pe amândoi.

-Nu... pot.

Christoph o ținu strâns la piept.

-O să înot eu pentru amândoi. Nu e mult.

Christoph o împinse în față și înotă pe sub gheață. Aveau de traversat o porțiune de vreo câțiva metri acoperită de gheață, apoi căpitanul reuși în sfârșit să o ridice pe Alana în brațe și să meargă până la țărm. Femeile care așteptau acolo îi înveliră în pături, și se grăbiră cu toții până la coliba cea mai apropiată, unde Christoph o așeză pe Alana pe un morman de pături, lângă un foc aprins. Femeile încercară să-l alunge ca să o poată dezbrăca pe Alana de hainele înghețate și pline de apă, dar Christoph nici nu voia să audă. Vedea cum amorțeala ei începea să dispară, fiindcă, deși era învelită cu pături calde, o apucase tremuratul.

O bătrână clătină din cap și spuse:

– Știi de ce are nevoie, domnule conte. E femeia dumitale, ai grijă ce faci.

Bătrâna crezu că se făcuse înțeleasă, așa că le chemă pe celelalte femei, și ieșiră toate, iar ultima închise ușa după ea. Christoph nu ezită. Se dezbrăcă imediat și se întinse aproape de foc, lângă Alana, apoi trase câteva pături peste amândoi și își încolăci brațele și picioarele în jurul ei. Alana abia dacă băgă de seamă. Tremura de îl zgâlțâia și pe el. Nu era de-ajuns.

Christoph începu să o sărute blând, întâi pe obraji, apoi pe gât, încălzind-o cu respirația lui, îmbrățișând-o strâns și plimbându-și mâinile pe trupul ei. Continuă să-și miște mâinile pe trupul ei și văzu în sfârșit cum obrajii încep să i se coloreze și respirația i se liniștește puțin. Își dădu în același timp seama că îi era din ce în ce mai greu să se controleze. Începu să transpire. Câteva minute mai târziu, și ea era leoarcă.

– Cred că ar fi mai bine să ieși de sub pătură, spuse în cele din urmă Alana pe un ton sfârșit, dar formal.

Lui Christoph îi veni să râdă.

– Da, ar trebui. Dar te avertizez: sunt dezbrăcat.

– Știu, chicoti Alana.

Christoph îi mângâie obrazul.

– Nu am avut de ales, Alana. Nu e nimic rușinos în a te încălzi cu trupul meu când aveai atâta nevoie de asta. Ai fi putut să mori în apă. Când te-am găsit, erai gata să renunți.

– Nu-i adevărat. Pur și simplu nu-mi dădeam seama dacă mă mișc sau nu și, ei bine, nici nu știu să înot, așa că a fost și mai rău. Dar mă bucur că m-ai găsit. Nu mai puteam să respir.

– E vina mea. N-ar fi trebuit să te las singură.

– Nu, trebuia să faci lucrul pentru care ai venit aici. Înțeleg. Apropo, ai câștigat?

– Nu, am sărit din ring ca să te caut.

– A, da? Atunci trebuie să-l provoci din nou pe Karsten Bruslan. Ai fi câştigat.

Capitolul 25

Christoph era convins că prizoniera lui adormise deja, după sperietura prin care trecuse mai devreme. Abia fusese în stare să-şi ţină ochii deschişi în timpul cinei. Încercă şi el să adoarmă, dar nu reuşi.

Nu credea că avea să uite vreodată imaginea trupului ei gol. Era atletică, slăbuţă, cu sâni rotunzi şi obraznici. Nu avea forme generoase, ci micuţe. Era evident că lucrase mult ca să devină atât de atletică. Îşi aminti şi imaginea ei din ziua trecută, din temniţă, cu ochii ei cenuşii, cu părul lung şi brunet care îi cădea până în talie, îmbrăcată doar în lenjerie. Dar cel mai des şi-o amintea încercând să se ridice din pat, tot în temniţă, cu faţa roşie şi transpirată şi cu părul umed ca după o partidă bună de sex. Amintirea îl ţinuse treaz ore în şir şi noaptea trecută. La naiba...

Era de trei ori mai idiot fiindcă nu se folosise de scuza pe care i-o dăduse şi nu o ţinuse lângă el. Alana repetase chiar că era în pericol şi îl întrebase răstit:

– Dacă hoţul e un spion al familiei Bruslan? Dacă găsesc brăţara, vor şti că sunt în viaţă.

Fusese o acuzaţie fără nici un temei, dar hoţul în cauză dispăruse înainte ca ei să se întoarcă la palat. Din punctul de vedere al lui Christoph, asta era ca şi când omul şi-ar fi recunoscut vina, cel puţin în ceea ce priveşte furtul bijuteriilor. Când îi spusese asta, Alana păruse să se mai liniştească puţin.

Ce îl împiedicase să o aducă în dormitorul lui, aşa cum dorise de fapt? Să fi fost oare vina pe care încă o mai simţea fiindcă o lăsase singură la carnaval? Probabil. Să fi fost oboseala ei? Şi asta. Ar fi trebuit să profite de asta cu neruşinare, dar nu fusese în stare, chiar dacă îşi dorea atât de mult să o aibă. De ce? Oare fiindcă începea să creadă în nevinovăţia ei?

Alana era prea inteligentă ca să nu se îndoiască de povestea ei dacă n-ar fi crezut-o cu toată ființa. Asta însemna că era, într-adevăr, o domnișoară nevinovată din Anglia, singurul responsabil pentru complotul ăsta fiind tutorele ei. Sau era și el nevinovat și fusese forțat de altcineva să inventeze toată povestea? Asta ar fi fost mult mai ușor de crezut decât faptul că un asasin se răzgândise fiindcă îi zâmbise un copil. Singurul care ar fi putut înlătura toate îndoielile era însuși tutorele, iar Alana urma să fie momeala cu care avea să-l prindă. Deci, indiferent dacă era nevinovată sau nu, Christoph nu putea să o elibereze deocamdată.

Abia adormise, când fu trezit de țipătul unei femei. Apoi, noaptea se cufundă din nou în liniște. Christoph sări din pat și alergă imediat spre temnița Alanei să vadă ce se întâmplase. O găsi în magazie. Boris și Franz, care dormeau acolo, se treziseră și ei și încercau să o ajute, dar Alana nu se opri până nu îl văzu pe căpitan.

-Așa mă aperi? îl acuză pe un ton ridicat, aproape isteric.

Christoph abia auzi întrebarea, fiindcă privirea îi fu atrasă imediat de petele de sânge de pe halatul ei alb. Alergă lângă ea.

-De ce sângerezi?

-Nu sângerez.

Christoph luă o gură mare de aer.

-Ce s-a întâmplat?

-Unul dintre oamenii tăi a încercat să mă omoare!

-Un om de-al *meu?*

-Presupun că putea să fi furat uniforma de undeva, recunoscu Alana, dar am văzut cum era îmbrăcat când a fugit din temniță.

-Aveți grijă de ea, le ceru Christoph servitorilor înainte să alerge până la temnița Alanei.

Înăuntru văzu imediat măciuca plină de sânge de pe podea și dâra de sânge care ieșea din temniță și se îndrepta spre magazia de arme.

Ușa magaziei de arme era larg deschisă, și la fel și cea care dădea spre curte.

Dâra de sânge se oprea acolo, dar intrusul lăsase urme de pași în zăpadă. Bărbatul nu ajunsese prea departe; mergea cocoșat, ţinându-se de cap cu o mână, încercând să se caţăre pe scările care duceau la parapet şi, probabil, să sară dincolo de zidul fortăreţei.

Christoph nu strigă după gărzi fiindcă voia să se ocupe singur de intrus. Îl ajunse din urmă în capul scărilor, trase şi îl lovi cu pumnul în faţă. Nu era o dovadă de profesionalism, dar se simţea mult prea furios din cauza a ceea ce încercase intrusul să-i facă Alanei, aşa că nu se mai putu stăpâni. Îl lovi totuşi mult prea tare. Intrusul căzu la pământ cu un pârâit de oase rupte şi nu se mai ridică. Christoph îl recunoscu imediat: Rainier, soldatul pe care Alana îl acuzase că îi furase bijuteriile. Probabil se furişase înapoi după lăsarea întunericului, sau poate nici nu plecase, ci stătuse ascuns undeva. Sau poate fusese ajutat de cineva, ceea ce era şi mai alarmant.

Christoph dădu drumul unui şir nesfârşit de înjurături. Doi dintre oamenii lui, care patrulau în apropiere, văzuseră ce se întâmplase şi alergau deja în direcţia lui.

– Este un trădător, le explică el. Închideţi-l în temniţă. Percheziţionaţi-l mai întâi, probabil veţi găsi şi cheia care deschide toate celulele. Vreau patru gărzi care să-l păzească. Dacă dispare până dimineaţă, o să vă ia naiba pe toţi.

Apoi se întoarse direct în magazie. Franz îşi frângea mâinile, iar Boris încerca să o liniştească pe Alana. Nu părea să aibă prea mare succes, fiindcă Alana încă arăta îngrozită.

Christoph nu o putea învinovăţi că era isterică şi nervoasă.

– L-am prins, o asigură calm. O să-l interoghez imediat ce îşi revine.

– Hoţul?

– Da.

– Ştiam că era posibil aşa ceva, spuse Alana tremurând. Dar nu cred că m-am gândit vreodată că o să se întâmple asta, că va fi nevoie să mă lupt pentru viaţa mea.

Christoph îşi dădu seama că Alana se străduia din răsputeri să nu izbucnească iarăşi, aşa că se apropie de ea ca să o scoată imediat din magazie. Alana icni când îl privi din cap până-n picioare, iar căpitanul ezită. Oare abia acum observase că era gol?

Alana avea de gând să pretindă că exact aşa stăteau lucrurile, fiindcă se întoarse cu spatele la el şi spuse sever:

-Cum îndrăzneşti să vii aşa aici?

Christoph era prea furios, mai ales pe el însuşi, fiindcă nu îi luase avertismentele în serios, aşa că trecu cu vederea o acuzaţie aşa absurdă. Tocmai fusese atacată, deşi i se promisese că avea să fie protejată. Şi tocmai se dovedise perfect capabilă să se apere.

-Ai fi preferat să mă îmbrac mai întâi în loc să vin imediat şi să te ajut când te-am auzit ţipând?

Căpitanul nu îi aşteptă răspunsul, ci o luă imediat de mână ca să o scoată de acolo. Boris încercă să-i pună în braţe o pătură, dar Christoph îi făcu semn că nu era nevoie. Faptul că era dezbrăcat era ultima lui grijă.

O duse pe Alana în dormitorul lui, unde nimeni nu avea să-i deranjeze. Îşi controlă cu străşnicie propria furie - sau cel puţin încercă. Imediat ce închise uşa în urma lui, i se adresă:

-Spune-mi ce s-a întâmplat.

-Unul dintre oamenii tăi a încercat să mă omoare. Am ţipat imediat ce l-am dat jos de pe mine.

Alana părea să se fi liniştit deja, dar tot nu se întorsese să-l privească. Christoph trebuia să-i vadă expresia ca să-şi dea seama exact ce simţea.

-Cum adică să te omoare? Uită-te la mine!

-Îmbracă-te mai întâi.

Christoph oftă, dar merse până în locul unde îşi aruncase hainele mai devreme şi îşi trase pe el pantalonii.

-Şi o bluză, spuse Alana.

Christoph îşi ridică privirea spre ea, dar Alana tot nu îl privea. Oare se uitase pe furiş sau pur şi simplu făcuse o presupunere?

Căpitanul se bătu peste piept.

-Nu-i nici o problemă cu asta.

Alana se uită peste umăr, dar îşi feri imediat privirea şi spuse:

-Nu sunt de acord. Nu m-ar deranja dacă ar fi oricine altcineva, dar mă tulbură prea mult să te văd aşa.

Christoph o privi fix. Oare îi făcuse un compliment, în toată nebunia asta? Sau pur şi simplu încerca să-l liniştească fiindcă simţea cât de furios era? În orice caz, îşi îmbrăcă bluza şi chiar o băgă în pantaloni.

-Acum întoarce-te și spune-mi exact ce s-a întâmplat, de la început.

Alana se răsuci încetișor. Imediat, privirea lui fu din nou atrasă de petele de sânge de pe halat, de un roșu atât de viu pe materialul alb. Dacă unul dintre oamenii lui făcuse asta...

-Așteaptă, spuse el.

Se duse la dulap și scoase un alt halat. Alana se schimbă imediat. Christoph o ajută și îi ridică părul lung, negru, de sub guler. Sângele nu ajunsese să-i păteze și hainele de noapte de dedesubt. Se postă în fața ei și îi legă halatul în talie.

Înainte să se îndepărteze, îi mângâie ușor obrazul.

-Te simți mai bine? Îți jur, asta nu se va mai întâmpla vreodată. Te voi apăra cu viața mea.

-Mulțumesc.

-Acum poți să-mi povestești ce s-a întâmplat? întrebă cu blândețe Christoph.

Alana încuviință.

-Dormeam. M-am trezit în clipa în care am simțit cum cineva îmi smulge perna de sub cap, dar eram prea amețită ca să-mi dau seama că eram în pericol - până când l-am simțit cum se trântește deasupra mea. Mi s-a tăiat respirația. Apoi mi-a acoperit fața cu perna, ca să mă sufoce. Am încercat să-l zgârii pe față, dar era prea departe. Eram atât de speriată! Nu știu cum, dar mi-am amintit de măciuca pe care o ascunsesem în așternuturi înainte să adorm.

-Deci era măciuca ta?

-Da, am rupt un picior al mesei. Am lovit cu ea la nimereală, unde presupuneam că era capul lui. Speram să-l amețesc, dar probabil s-a întors și s-a ferit de lovitură, fiindcă l-am nimerit în față. Dar tot l-am amorțit suficient cât să-l dau la o parte.

Christoph era nedumerit.

-Chiar se urcase peste tine? Ești sigură că nu încerca să te siluiască?

Alana se încruntă la o asemenea presupunere.

-Și să mă ucidă în același timp? Mă sufoca! În Anglia, asta se numește crimă!

-Sau încerca doar să-ți oprească țipetele. N-ar fi prima oară când un soldat își face de cap cu o prizonieră.

-Permiți așa ceva? întrebă Alana, nevenindu-i să creadă.

-Bineînțeles că nu! se răsti Christoph la ea. Orice soldat care este prins făcând asta e biciut în public până e aproape mort, apoi e alungat de la palat.

Alana încă îl mai privea cu ochi mari.

-Atâta tot?

-E o dizgrație care îi va distruge întreaga viață. Dacă cineva e ucis, ucigașul e omorât și el. Dacă nu...

-Înțeleg! Și chiar îmi doresc să-l fi ucis pe nemernic - dacă într-adevăr asta intenționa. Bine că măcar i-am spart nasul. Mă simt mult mai bine acum, mulțumesc. Dar, spre deosebire de tine, nu sunt gata să renunț încă la ideea că a fost trimis să mă ucidă.

-Nici eu.

-În regulă. Dacă nu ți-ai dat seama încă, ai avut sub comanda ta un trădător al coroanei. De-asta ești așa furios?

-Sunt furios fiindcă cineva a încercat să-ți facă rău.

-Când ai de gând să mă crezi? Chiar sunt cine spun că sunt, și cineva, poate chiar aceiași oameni care au vrut să mă ucidă acum optsprezece ani, vrea să îmi facă rău. Mi-e... mi-e tare teamă.

Christoph o atinse ușor cu un deget sub bărbie.

-Voi afla ce s-a întâmplat, Alana. De fapt, voi merge chiar acum să văd dacă trădătorul s-a trezit.

Se încălță, își îmbrăcă haina și îi spuse în drum spre ieșire:

-Încuie ușa după mine.

I se părea că o auzise răspunzând:

-Cu mare plăcere.

Nu conta deloc. Alana nu-l putea închide afară, fiindcă avea și el o cheie în buzunarul de la haină. Dar probabil avea să o găsească adormită la întoarcere. Chiar dacă gărzile lui reușiseră deja să-l trezească pe hoț, Christoph nu se grăbea să obțină o mărturisire. Avea mare nevoie de cineva pe care să-și descarce furia.

Capitolul 26

Alana adormi şi se trezi de mai multe ori. De două ori avu coşmaruri. Ba se îneca, ba cineva încerca să o sufoce. Cele două întâmplări oribile ale zilei fuseseră atât de asemănătoare, că nu era de mirare că se contopeau în visele ei. Dar apoi îşi aminti cum Christoph îi salvase viaţa şi îl prinsese pe cel care încercase să o ucidă. Se simţea în siguranţă în preajma lui şi, ştiindu-l aproape, adormi la loc.

O ajuta şi patul imens. Nici măcar nu mai simţea greutatea halatului care parcă o înăbuşea când se strecurase sub pături. Probabil se dezbrăcase la un moment dat fiindcă i se făcuse prea cald. Dar acum temperatura era perfectă, chiar şi cu trupul lui Christoph atât de aproape de al ei – şi, la fel ca mai devreme, în coliba în care o duseseră după ce fusese la un pas să se înece, iar el o încălzise cu trupul lui, şi aici focul din cămin arunca o lumină plăcută în jur.

Alana nu se mira de faptul că îşi dorea să reexamineze săruturile pe care le împărtăşise cu Christoph, dar se întreba cum de îşi amintea atât de limpede gustul lui. Apoi îşi dădu seama. Probabil ţipase şi îl trezise, iar el o liniştise în singurul fel în care ştia, ca să o adoarmă la loc. Inima începu să-i bată mai repede, tot mai repede, amintindu-şi buzele lui moi şi catifelate, limba lui aspră. Liniştită? Nici pe departe!

Părul lui mirosea a iarnă. Alana îi simţi parfumul când începu să o sărute pe gât. Atingerea lui îi trimise furnicături în josul braţelor. Simţea din nou aceeaşi plăcere ca înainte – poate chiar mai mult.

Mâna lui Christoph îi atingea un sân. *Gura* lui îi atingea un sân. Era o senzaţie atât de excitantă, că Alana nu-şi putu stăpâni un geamăt, simţind cum plăcerea îi cuprinde toată fiinţa. Ceva o atinse în locurile cele mai intime şi – Dumnezeule, nimic nu se putea compara cu asta! Alana respiră adânc iar şi iar, apoi îşi ţinu răsuflarea. Valul de plăcere era atât de minunat, atât de uluitor, că îi îneca până şi cea mai firavă răsuflare. Se lăsă cu totul în voia lui, răsuflând din nou, simțind o plăcere erotică fantastică. Senzațiile se repetară, făcând-o să scoată un geamăt atât de sonor, încât fu ea însăși luată prin surprindere.

Degetele de la picioare i se strânseră, și zâmbi, simțind încă pulsul năvalnic din locul ei ascuns. Dar era atât de secătuită. Obosită, prea obosită pentru a-și pune întrebări. A doua zi avea să...

Dar coconul fierbinte care o înconjura deveni dintr-odată greu. Alana își desfăcu picioarele ca să-i facă loc. Brusc simți ceva tare frecându-se de zona care pulsa, făcând-o să tresară, amintindu-i că încă era acolo.

-Deschide ochii, Alana. Te-ai topit pentru mine. Acum, haide să ne topim împreună. Vreau să îți ofer și mai multă plăcere și vreau să vezi câtă plăcere îmi va stârni mie faptul că... fac dragoste cu tine.

Alana deschise ochii și văzu chipul frumos al lui Christoph deasupra ei. Ochi albaștri, răscolitori. Un zâmbet atât de fierbinte, că ar fi putut topi și gheața.

-Mult mai bine, spuse Christoph. Începusem să cred că ai adormit iarăși.

Alana aproape izbucni în râs. Cum să adoarmă când tocmai trecuse prin așa ceva? Dar încă mai savura langoarea delicioasă care o cuprinsese. Nici măcar trupul lui nu-i mai părea atât de greu ca înainte, fiindcă se întinsese cu totul deasupra ei și îl putea atinge.

Cedă în fața nevoii de a-l atinge, apucându-l strâns pe după umeri, mângâindu-i brațele groase, musculoase, pe care el se sprijinea ca să nu o strivească cu pieptul. Era tot dezbrăcat. Nu-i spusese să se îmbrace mai înainte? Ce fusese în mintea lui? Avea un corp perfect, magnific, care îi stimula simțurile. Era atât de puternic, barbar de masculin, dar totuși atât de rafinat. Alana se întrebă dacă i l-ar fi putut descrie lui Henry suficient de bine încât să-i facă o statuetă. Ar fi fost fantastic.

Christoph o privea fix, aproape fascinat de felul în care degetele ei îl explorau. Alanei nu-i mai păsa. Orice urmă de timiditate o părăsise.

De fapt, îi zâmbi și glumi:

– E un vis frumos.

Christoph chicoti.

– Aş vrea să am şi eu vise aşa erotice. Apoi, pe un ton mai adânc, continuă: De fapt, visele mele chiar sunt aşa. Dar hai să nu ne trezim încă din cel de-acum, ce zici?

Apoi o sărută atât de repede, încât Alana presupuse că nu aştepta vreun răspuns. Îi răspunse oricum, sărutându-l la rândul ei. Dar poate nu fusese o idee aşa bună să îl sărute cu atâta patos. Langoarea dispăru aproape imediat. Se lăsară amândoi cuprinşi de o pasiune reînnoită, care nu mai venea doar dinspre el. Alana nu se mai sătura de el. Voia mai mult, tot mai mult!

Până şi aerul din jur începu să fiarbă. Spatele lui era acoperit de sudoare şi alunecos, aşa că Alana îi prinse gâtul cu braţele. Şi locul ei ascuns era umed. Ceva încă se mişca înăuntrul ei cu atâta uşurinţă, înainte şi înapoi, senzaţiile deveneau tot mai intense, tensiunea creştea şi tot creştea, făcând-o să se excite. Dar acum ea ştia unde avea să se ajungă. Ştia...

– Eşti sigură, Alana?

Dacă mai spunea ceva, Alana avea să ţipe. Simţea o nevoie disperată de el. Îi cuprinse buzele, apoi suspină. Oare fusese un junghi de durere? Trecuse prea repede ca să-şi dea seama. Căldura o cuprinse, se strânse în măruntaiele ei... şi...

– O, Doamne!

Valul se sparse din nou, dar acum se simţea cu totul altfel! Era mult mai bine aşa, cu căldura aia străbătându-i tot corpul şi prelungindu-i plăcerea. Se simţea atât de plină de tandreţe faţă de cel care îi oferise un asemenea dar. Îşi permise luxul de a savura senzaţia o vreme. Îşi dorea să mai poată...

Dar senzaţia persistă chiar şi după ce Christoph ajunse pe culmile extazului şi se lăsă peste ea, iar Alana îl cuprinse cu braţele şi îl strânse la piept. Dar Christoph nu voia să o strivească. O sărută pe gât, apoi pe obraz, după care se rostogoli într-o parte. Dar nu terminase cu ea încă. O trase aproape, apoi îi săltă un picior peste ale lui şi îi prinse talia cu braţul, ca să o ţină acolo. Îi mângâie blând părul, dându-l la o parte de pe obrazul care nu era lipit de pieptul lui.

Alana oftă adânc, fericită. Se simţea atât de relaxată, atât de împlinită lângă el.

-A fost frumos, apucă să şoptească, apoi se abandonă toropelii şi adormi imediat.

Capitolul 27

„Ce zi incredibilă fusese ieri", se gândi Alana. Oare chiar se întâmplaseră toate acele lucruri într-o singură zi? Chiar şi...? Nu îşi duse gândul până la capăt.

Alana nu ştia cât era ceasul. Dormitorul lui Christoph nu avea ferestre, aşa că nu-şi putea da seama dacă era zi sau noapte. Cineva lăsase o lampă aprinsă pe marginea şemineului. Se simţea mai liniştită şi mult mai odihnită, dar toropeala îi dispăru subit în clipa în care îşi dădu seama că nu stătea cu capul pe o pernă şi nici nu era învelită cu o pătură care să-i încălzească spatele şi fesele. Christoph era încolăcit în jurul ei! Focul se stinsese la un moment dat, dar nu mai aveau nevoie de el. Christoph era cald ca o sobă!

-Cum te simţi în dimineaţa asta?

De unde ştia Christoph că se trezise şi îl puteai auzi? Alana nu se mişcase şi abia respira, ca să nu-l trezească înainte să-şi adune gândurile.

-Am făcut tot posibilul să te liniştesc ieri-noapte după ce te-ai trezit din cauza coşmarului, continuă el gânditor. Mă bucur că m-ai dorit şi tu. E normal să vrei să ai pe cineva aproape după ce ai trecut printr-un eveniment atât de traumatizant.

Alana încercă să se ridice, dar braţul lui se strânse în jurul ei şi vocea lui răsună ferm:

-N-ai visat, Alana.

-Ştiu. Noaptea trecută am glumit când am spus că e un vis frumos. Dar n-ar fi trebuit să se întâmple.

– Şi totuşi, nu putem şterge din memorie cele întâmplate. Plăcerea pe care am împărtăşit-o va rămâne veşnică – la fel ca orice amintire atât de frumoasă.

Alana gemu.

– Te rog, hai să *nu* vorbim despre asta.

Christoph o împinse imediat pe spate şi se ridică într-un cot, privind-o. Doar ca să vadă cât de mult se înroşise? Nu, de fapt zâmbea la ea, un zâmbet fermecător, care îi tăie răsuflarea şi o făcu să tremure în aşteptarea sărutului.

Dar Christoph abia îi atinse vârful nasului cu buzele, apoi zâmbi şi spuse:

– Bună dimineaţa! Sau poate e deja după-amiază.

Alana răsuflă zgomotos. Ar fi trebuit să se simtă furioasă din cauza celor întâmplate, dar mai ales din cauza a ceea ce se petrecuse în noaptea trecută. Christoph se purtase ca un barbar şi profitase de ceea ce i se oferise. Dar Alana ştia că nu aşa stătuseră lucrurile. Christoph fusese dulce şi tandru. Îşi alungă rapid acest gând, fiindcă nu voia să accepte cât de mult ajunsese să îl placă.

– Chiar e după-amiază?

Christoph ridică din umeri.

– Foarte posibil. Am mâncat acum ceva vreme. Începusem să cred că n-o să te mai trezeşti niciodată, dar presupun că aveai nevoie de ceva odihnă în plus.

Putea s-o mai spună o dată. Dar... stai, se trezise deja? Dar se întorsese şi se întinsese la loc lângă ea? Alana spera că asta nu însemna că avea de gând să continue de unde rămăseseră în noaptea trecută. Dădu să se ridice, dar braţul lui se strânse din nou în jurul ei.

De data asta însă, Christoph spuse:

– Chiar vrei să te las să te ridici din pat? Eşti dezbrăcată. Presupun că ai putea lua cearşaful cu tine, dar atunci m-ai lăsa pe mine gol în pat. Cum preferi?

Alana gemu.

– Aş prefera să stau sub pături până pleci tu. Ce zici, crezi că merge aşa?

Christoph râse.

-Nu.

Alana mormăi:

-De ce mai ești aici dacă e așa târziu? N-ar trebui să-ți vezi de îndatoriri?

-Nu.

-Fiindcă eu sunt îndatorirea ta acum? ghici Alana.

-Sunt încântat să spun că da.

O, Dumnezeule, de ce era așa de fermecător cu ea acum? Avea un zâmbet care o făcea să-și piardă mințile! Mâna pe care o ținea pe după talie nu stătea nici ea locului, ci îi mângâia umărul gol. Oare credea că n-avea să observe dacă se mișca atât de fin? Sau poate nu-și dădea seama că o făcea? Nu se putea baza pe asta.

Încercând cu disperare să îi distragă atenția, Alana întrebă:

-Bărbatul care a încercat să mă ucidă era unul dintre soldații tăi?

Christoph încuviință.

-Era hoțul care ți-a furat bijuteriile, Alana.

Alana își ținu respirația. Felul în care spusese asta dădea de înțeles că el considera chestiunea încheiată.

-Și cu asta, gata? Crezi că un hoț e dispus să comită o crimă ca să-și ascundă furtișagul? Stai să ghicesc: în țara asta, hoții sunt spânzurați, iar criminalii sunt băgați în temniță.

Alana nu fu surprinsă când Christoph se ridică în capul oaselor, apoi se dădu jos din pat. Tocmai îl insultase, și încă atât de sarcastic. Și *era* gol!

Acoperindu-și ochii cu o mână înainte să se simtă în stare să continue, Alana întrebă:

-Știa măcar că eu eram cea care l-a acuzat? I-ai spus unde m-ai închis?

-Bineînțeles că nu, dar ar fi putut ajunge și singur la concluzia asta. Ai fost văzută când te-am condus în apartamentele mele. Se poate să fi presupus că te țin aici până îți găsesc lucrurile.

Alana se simțea jignită că amenințarea principală fusese cu atâta ușurință trecută cu vederea.

-Chiar crezi asta? întrebă ea.

Christoph se așeză de partea cealaltă a patului, lângă ea, și îi luă mâna de la ochi. Cu ochii închiși, Alana întrebă:

-Ai pantaloni pe tine?

-Da, spuse calm Christoph. Şi ascultă-mă cu atenţie: sunt dispus să cred că situaţia e mai încâlcită decât pare, dar până acum nu mi-a zis decât că a încercat să te sperie şi să te facă să-ţi retragi acuzaţia.

-Îl crezi?

-Nu. Dar gândeşte-te la asta: fie hoţul a încercat pur şi simplu să-şi ascundă infracţiunea scăpând de acuzator, fie, aşa cum presupui tu, cineva i-a ordonat aceluiaşi om să te ucidă, deşi, în afara mea şi a regelui, nimeni altcineva nu ştie că eşti aici. Sincer, care poveste pare mai verosimilă?

-Deci i-ai spus?

-Bineînţeles.

Alana era şocată. Propriul ei tată nu se sinchisise să vină şi să o întâlnească?

Înainte ca bărbatul să-i poată citi dezamăgirea, întrebă:

-Eşti sigur că regele nu a mai spus nimănui? Unui membru din familie? Unui prieten apropiat, unui sfetnic? Era singur când l-ai anunţat?

Christoph îi mângâie obrazul cu degetele.

-De ce nu ai deschis ochii?

Fiindcă nu avusese timp să tragă pe el şi o bluză! Oare putea să se stăpânească într-atât să-i privească doar faţa nu şi ce era mai jos? Încercă. O, Dumnezeule, zâmbea! Îi citise gândurile!

-Ca să-ţi răspund la întrebările tale, nu, nu, şi da. Am vorbit cu el între patru ochi.

-Şi nu m-a crezut din start, la fel ca tine! De ce?!

-Ţi-am spus deja...

-Din cauză că eram înarmată? izbucni Alana. Asta întăreşte povestea mea, nu presupunerile tale.

-Nu eşti o asasină.

-Mulţumesc frumos, începeam să mă îndoiesc.

Christoph râse.

-Încerci să mă enervezi cu replicile tale sarcastice, dar astăzi n-o să-ţi meargă. Te-am avertizat că o să fiu amabil după ce...

-Să *nu* îndrăzneşti să mai spui ceva!

Christoph se prefăcu a-i da un bobârnac peste nas, dar Alana și-l acoperi. Apoi se ridică.

-Sunt de acord cu tine - deocamdată, dacă ești și tu de acord că n-are rost să vorbim despre hoț înainte să termin cu interogatoriul.

Christoph nu așteptă vreun răspuns, ci merse la dulap ca să se îmbrace. Alana ar fi trebuit să se uite în altă parte, dar căpitanul stătea cu spatele la ea, așa că pur și simplu nu se putu abține să nu-l urmărească. Pantalonii uniformei erau mult prea strânși, arătau ca o a doua piele în lumina slabă, evidențiindu-i fesele ferme și perfect sculptate. Privirea ei se ridică încet, de-a lungul spatelui care se lărgea în sus, spre umeri - apoi priveliștea dispăru brusc sub o bluză de bumbac. Alana oftă încet.

Era puțin probabil ca el să o fi auzit. O privi într-un final peste umăr, așteptând un răspuns la condițiile pe care i le pusese mai devreme ca să nu mai vorbească despre ce se întâmplase între ei noaptea trecută.

-Mi se pare corect, spuse Alana.

-Bine.

Christoph se așeză pe marginea patului ca să se încalțe, apoi își călcă imediat cuvântul când spuse:

-Deși aș prefera să te țin goală în patul meu, cuferele tale sunt în cealaltă cameră. Pot să trimit după ele acum.

-Cum ai...

-Am trimis câțiva oameni să întrebe la hanurile din oraș, ieri, cât timp am fost la carnaval. Am presupus că o să-ți găsească lucrurile la unul dintre ele.

Ochii Alanei se îngustară.

-Mi-ai adus cuferele aici ca să poți scotoci în ele, nu-i așa?

-Bineînțeles! Mă așteptam să mai găsesc două, trei arme.

Alana ezită la gluma lui. Părea gata să râdă din nou. Oare o necăjea? El?

Christoph adăugă:

-Știu, a fost exagerat din partea mea să-mi închipui că vrei niște haine curate care să ți se potrivească - mai ales că îți place atât de mult să le porți pe ale mele.

Alana nu avea habar cum de reuși să nu roșească.

– N-ai găsit arme, murmură.

– Nu... Şi nici pe tutorele tău.

Alana ridică din sprâncene.

– Chiar credeai că o să-l găseşti?

– Speram.

– Ţi-am spus că nu ştie cine l-a angajat să mă ucidă – încă. De ce nu-l laşi în pace să mă protejeze, la fel ca până acum?

– Fiindcă are nişte răspunsuri pe care vreau şi eu să le aflu.

Ce voia să spună cu asta? Dar Christoph se îndrepta deja spre uşă, şi Alana se simţi dintr-odată înfricoşată la gândul că avea să o lase din nou singură şi neajutorată.

– Aşteaptă! Am nevoie de o armă...

Nu reuşi nici măcar să termine, căci Christoph se răsuci imediat pe călcâie. Dar nu părea supărat când spuse:

– Eu sunt arma ta. Voi fi mereu prin preajmă, cu ochii şi urechile în alertă. Apoi, Christoph rânji şi aruncă o privire spre pat: Niciodată „datoria“ nu a fost atât de plăcută.

Capitolul 28

Spre norocul ei, imediat ce coborî din pat, Alana găsi halatul pe care Christoph îl purtase cu o seară înainte. Abia apucase să îşi strângă cordonul, când Christoph se întoarse, însoţit de Boris, amândoi cărând unul dintre cuferele cele mai grele. Plecară după celelalte două. Alana nu se mişcă. Faptul că hainele ei erau în dormitorul lui nu putea să însemne decât că şi ea avea să doarmă acolo de-acum înainte – şi explica de ce lui Christoph îi plăcea dintr-odată aşa de mult „datoria lui“.

Dar scena din noaptea trecută nu avea să se mai repete. Christoph susţinuse că Alana avea nevoie de alinare, spusese chiar că fusese ceva perfect normal după coşmarul prin care trecuse. Alana considera că era posibil să aibă dreptate. Dar trauma trecuse, şi Alana era suficient de rezistentă încât să nu se mai lase iarăşi pradă disperării. Faptul că aveau să locuiască împreună urma să fie... greu, pentru amândoi, dar asta nu însemna că trebuiau să împartă și patul. Christoph nu trebuia decât să-și aducă un pat de campanie, să doarmă pe canapeaua micuță din colț sau să o lase pe ea acolo.

Ultimul cufăr fu așezat în sfârșit lângă perete, iar Christoph îi făcu semn lui Boris să plece și începu să le deschidă, unul câte unul. Încuietorile erau sparte. Văzându-le, Alana își aminti că el le percheziționase deja.

-Îmbracă-te, îi spuse. Ai un vizitator.

Ochii Alanei străluciră:

-Tatăl m...?

-Nu. Un copil. A venit la palat de dimineață și a cerut să te vadă. Oamenii mei i-au spus să se întoarcă mai târziu. Nu voiau să mă deranjeze cu o problemă pe care nu o considerau importantă.

-Aș vrea ca oamenii tăi să nu mai tragă asemenea concluzii când e o chestiune care are legătură cu mine. Ar fi trebuit să mă trezească.

-Erai în apartamentul meu. Au judecat corect și s-au gândit la mine, nu la tine. Oricine vrea să stea de vorbă cu tine trebuie să treacă mai întâi de mine.

Alana se înroși amintindu-și că atât de mulți oameni știau deja unde își petrecuse noaptea.

-Dar nu te-aș fi trezit chiar dacă mi s-ar fi spus mai devreme, adăugă căpitanul. Aveai nevoie de odihnă.

-Dar Henry s-a întors?

Christoph ridică din sprâncene.

-Băiatul cu care ai călătorit? Ai zis că e orfan. Cel de acum susține că o să-l bată mama lui dacă nu se întoarce cu aurul care i-a fost promis în schimbul mesajului pe care a venit să ți-l transmită. Deci care e adevărul? Ori e orfan, ori e un ștrengar din oraș pe care îl așteaptă acasă o mamă furioasă?

-Habar n-am, recunoscu Alana, apoi râse. Cred că e Henry. Probabil s-a gândit că ajunge mai ușor la mine dacă scornește o asemenea poveste. Dar de ce nu ieși, ca să mă pot îmbrăca liniștită, iar apoi vom afla amândoi?!

Christoph se conformă, închizând ușa după el. Alana se îmbrăcă repede. Alese o rochie de zi cu guler înalt, de culoarea lavandei, care părea să aibă o nuanță mult mai închisă în lumina lămpii pe care căpitanul o aprinsese probabil de dimineață. În mod sigur Henry era cel care o aștepta, chiar și cu asemenea improvizații, dar de ce venise atât de curând? Alana abia vorbise cu Tăticul cu o zi în urmă, deși conversația durase atât de puțin. Oare aflase deja și altceva?

Alana nu intrase bine în salon, că Henry îi sărise deja în brațe. Degeaba încercase să se dea drept un puști lubinian care nu o cunoștea. Alana îl îmbrățișă strâns, dar îl observă și pe Christoph, care îi urmărea cu interes.

- M-am speriat de nu-i adevărat când nu mi-au dat voie să te văd, îi spuse Henry.

- Ssst, ai venit prea devreme, atâta tot. După cum vezi, sunt în regulă. Mă apără chiar căpitanul gărzii de la palat. N-o să pățesc nimic atâta timp cât e și el prin preajmă.

Alana vorbea în engleză, ca să se asigure că Henry înțelegea perfect și Christoph nu înțelegea nimic.

Henry se trase înapoi și îl privi atent pe Christoph.

- El?

- Da, el. De ce-ai venit?

- Pot să-ți spun? întrebă Henry în șoaptă.

- Da, el nu înțelege engleză.

Henry încuviință și repetă ce i se spusese.

- Sunt doi spioni la palat, hoțul și încă una dintre gărzi. Oricare poate încerca să-ți facă rău. El vrea să-i spui și lui (Henry arătă din nou cu capul spre Christoph). Zice că nu vei fi în siguranță până nu dispar amândoi.

Alana se albi la față, deși presupusese și ea același lucru după atacul din noaptea trecută. Dar reacția ei fusese prea evidentă ca să nu o observe și Christoph.

- Ce te supără? întrebă căpitanul.

Alana nu ezită să îi răspundă. Informațiile pe care tocmai le primise confirmau ce îi zisese și ea, iar acum avea și permisiunea Tăticului să spună de unde știa.

- Ce ți-am spus seara trecută știam de la Tătic. Mi-a zis ieri, la festival.

- A fost acolo? întrebă Christoph, evident surprins.

-Preţ de câteva clipe, da. A spus că hoţul şi încă una dintre gărzi lucrează pentru aceiaşi oameni care l-au angajat acum optsprezece ani. Intenţiona să îi urmărească şi să afle mai multe, dar acum crede că e mai important să fii şi tu la curent cu toate astea. Acei oameni ştiu de brăţară, ceea ce înseamnă că ştiu şi că n-am murit acum optsprezece ani, aşa cum credeau... Şi s-ar putea să vrea să dreagă asta.

Christoph oftă.

-Sau mesajul pe care l-ai primit a fost gândit dinainte ca să-ţi susţină povestea.

Amândoi avuseseră acelaşi gând, dar cu scopuri total opuse. Dumnezeule, Christoph era exasperant. Spusese că nu voia să tragă concluzii pripite, dar exact asta făcea! De ce? Oare ce ştia el şi nu-i spusese şi ei? De ce era atât de convins că Alana minţea?

Henry se uită de la unul la altul şi întrebă:

-El nu crede că ai venit aici ca să previi războiul?

-Nu încă, răspunse Alana. Dar nu-i spune Tăticului asta dacă vă întâlniţi. Nu vreau să-şi facă şi mai multe griji din cauza mea.

Henry încuviinţă.

-Trebuie să plec.

Alana îl mai îmbrăţişă o dată, apoi îl împinse spre uşă. Dar abia ieşise, când Christoph se îndreptă la rându-i spre uşă. Alana păli, temându-se că Henry avea să fie închis până când căpitanul avea să afle ce mesaj îi adusese. Ştia cât de înfricoşător putea fi când voia să afle ceva. Sări în faţa lui.

-Nu. Te rog.

Christoph o privi de sus şi ridică o mână să-i mângâie obrazul, dar apoi se răzgândi şi o împinse la o parte.

-E datoria mea, Alana.

-La naiba cu tine şi cu datoria ta!

Nici asta nu-l opri. Christoph deschise uşa şi le făcu semn gărzilor postate acolo să vină la el.

-Urmăriţi-l pe băiat până în oraş. Ţineţi-vă la distanţă. Vreau să arestaţi pe oricine stă de vorbă cu el.

Asta era şi mai rău decât se aşteptase Alana! Încercă să fugă pe lângă Christoph şi să-l avertizeze pe Henry înainte să ajungă prea departe, dar căpitanul o prinse de talie şi o ridică în braţe, apoi trânti uşa.

– O să observe că e urmărit şi o să scape de ei, spuse Alana, încercând să se convingă pe ea însăşi mai degrabă decât pe Christoph.

– Pot da ordin să se închidă poarta înainte să ajungă la ea. Preferi să-l arunc în temniţă?

Alana izbucni în plâns. Christoph o ridică şi o duse până în salon. Traversă camera, dar nu ca să o lase din braţe. Se aşeză pe canapea, ţinând-o încă la piept. Alana plângea în continuare, lovindu-i umerii cu pumnii până când începură să o doară.

Se scurse aşa multă vreme. Lacrimile îi secaseră. Respiraţia îi reveni la normal. Pumnii o dureau. O durea şi sufletul. Dacă Christoph avea de gând să-l arunce într-o temniţă îngheţată pe acel copil, l-ar fi... ar fi...

Christoph începu să vorbească pe un ton împăciuitor:

– Şi eu eram la fel de mic atunci când fetiţa regelui a fost răpită din palat. Dar ştiu cine a fost bănuit. Familia Bruslan, din care se trăgea şi regele Ernest, bineînţeles, deşi războiul civil se încheiase de curând şi era prea devreme pentru a încerca să revină la tron. Deşi ar fi avut de câştigat pe termen lung, faptul că familia Stindal avea să rămână fără moştenitori nu îi putea ajuta pe moment.

Alana nu putea înţelege de ce i se spuneau acum lucruri pe care ar fi vrut să le ştie mult mai devreme.

– Dar au fost absolviţi de orice vină până la urmă?

– Nu. Au fost şi încă sunt cei mai aprigi duşmani ai regelui. Nu te lăsa păcălită de farmecele lui Karsten. Ar face orice ca să devină rege.

– Dar şi el era un copil atunci, sublinie Alana.

– Da, dar rudele lui credeau că el ar fi trebuit să fie numit rege după moartea lui Ernest, bunicul lui. Apoi mai erau şi aristocraţii căzuţi în dizgraţie. Mulţi şi-au pierdut titlurile şi pământurile după ce s-a încheiat războiul. Ar fi trebuit alungaţi din ţară, dar tatăl lui Frederick, noul rege, spera că îşi vor răscumpăra cumva greşelile. Câţiva au şi făcut-o, dar mulţi insistă până azi că şi-au făcut pur şi simplu datoria faţă de fostul rege.

-Şi ar vrea să vadă familia Bruslan din nou la tron, fiindcă un rege Bruslan le-ar da înapoi titlurile şi pământurile, ghici Alana.

-Da, deci şi unul dintre ei ar fi putut fi vinovat. Nici o variantă nu a rămas neexplorată. Chiar şi asasinii renumiţi ai vremii, cei pe capul cărora se puseseră deja atâtea recompense, au fost căutaţi cu şi mai mare ardoare. Câţiva au fost găsiţi şi interogaţi, dar nici unul nu era implicat în răpire. Nu mai rămăsese decât un singur bărbat care locuia aici, în oraş, şi care dispăruse în aceeaşi zi în care fusese răpită şi prinţesa. Câţiva dintre sfetnicii regelui au presupus că răpirea nu fusese ordonată de cine ştie ce organizaţie politică obscură, susţinând că era vorba doar despre un hoţ care profitase de faptul că majoritatea gărzilor de la palat plecaseră împreună cu regele.

Alana bănuia că bărbatul vorbea despre adevărata identitate a Tăticului, Leonard Kastner, care dispăruse într-adevăr în aceeaşi noapte. Dacă un „hoţ" fusese suspectat atunci, era logic să se fi ajuns la concluzia că Leonard Kastner fusese răpitorul.

-De-*asta* nu ştie nimeni cine a încercat să mă ucidă? Fiindcă erau mult prea mulţi suspecţi?

-Au fost trimişi spioni până şi în fortăreaţa familiei Bruslan, dar cei câţiva care nu au fost prinşi şi executaţi nu au găsit nici o dovadă. Aşa că Bruslanii s-au bucurat de durerea lui Frederick, dar, dacă ei au ordonat într-adevăr răpirea, s-au bucurat prea discret ca să aflăm ceva. Nici măcar nu s-a aflat cine trecuse la cârma familiei după moartea lui Ernest. Erau mult prea mulţi. Ernest a avut două fiice, trei fraţi, doi unchi, fiecare având la rândul lui copii care au avut şi ei copii. Chiar şi soţia lui, Auberta, încă mai trăieşte.

Alana voia să afle dacă se mai ştia ceva de Leonard Kastner şi îşi făcu curaj să audă numele real al Tăticului, iar apoi întrebă:

-Presupun că bărbatul care a dispărut în aceeaşi noapte n-a mai fost găsit niciodată, aşa-i?

-Nu, niciodată. Nu exista nici o dovadă că prinţesa fusese ucisă şi trecuse atâta timp de-atunci, încât devenea tot mai probabil faptul că Leonard Kastner fusese cel care o răpise, fiindu-i apoi prea teamă ca să ceară o răscumpărare. Numele îți spune ceva?

Dumnezeule, o interoga, deși nu voia să lase impresia asta. Chiar dacă făcuseră dragoste cu o noapte înainte, încă punea datoria pe primul plan, dar acum era mult mai subtil!

-Crezi că nu-mi dau seama ce faci? spuse înțepat Alana, luptându-se să scape din brațele lui. Ți-am spus deja de ce am fost răpită și de cine. N-a fost vorba despre nici o recompensă, deci, dacă presupui că un hoț a făcut-o, te înșeli amarnic.

-Nu mi-ai răspuns la întrebare, Alana. Tutorele tău e Leonard Kastner?

-Mi-a spus numele lui. Mi-a spus și cu ce se ocupa înainte. Mi-a spus că a fost angajat să mă ucidă de un lacheu care lucra pentru altcineva. Nu mi-a povestit cum a ajuns la mine, doar că a fost mult prea ușor.

-Ți-a *spus* numele lui? O să-mi zici în sfârșit adevărul?

-Ți l-am zis deja. Aș fi făcut-o mai curând, dar mi-ai dat limpede de înțeles că vrei să-l arestezi. Așa că m-am hotărât să aștept, să-i dau o șansă să ducă la bun sfârșit ceea își propusese - adică să afle cine l-a trimis să mă ucidă.

-Asta e treaba *mea,* Alana. Cine e tutorele tău?

-Rastibon.

-Interesant, spuse Christoph după o clipă. E foarte convenabil pentru tine să spui asta. Numele lui e foarte cunoscut aici. Ți s-a pomenit de el atunci când ți s-a spus și că ești fiica regelui? Sau ieri, când ai vorbit cu tutorele tău la carnaval?

-Ce naiba vrei să spui cu asta?

Christoph ridică din umeri. Deși Alana se luptase atât de aprig să se elibereze, încă nu-i dăduse drumul. O privea prea insistent. Căuta să afle altceva, dar ce?

-Dispariția lui Kastner nu a fost niciodată explicată, continuă Christoph pe același ton blând pe care îl folosise și mai devreme. Când am fost numit căpitan al gărzii, am crezut că voi fi în stare să privesc problema dintr-o nouă perspectivă și să rezolv în sfârșit misterul. I-am interogat din nou pe toți vecinii lui Leonard Kastner și i-am căutat până și pe cei care părăsiseră capitala între timp. Dar totul nu a fost decât o formalitate.

Alana ridică o sprânceană.

-Deci niciodată nu l-ai bănuit pe Kastner? Atunci de ce l-ai menționat?

-Bineînțeles că a fost bănuit, dar niciodată nu am crezut că e un asasin. Un hoț ceva mai neobișnuit, poate, însă nu un ucigaș. Dar am descoperit că faimosul Rastibon nu a mai ucis pe nimeni de-atunci, ceea ce înseamnă că s-a retras cam în aceeași perioadă. Sunt unul și același om, nu-i așa, Alana?

Alana înțelese ce voia de fapt să afle Christoph. Era o concluzie la care ajunsese cu mult timp în urmă, dar încă nu credea că Tăticul era Kastner sau Rastibon. Convenabil? Un nume care îi fusese spus abia ieri? Încerca să vadă dacă Alana urma să se folosească de ceea ce tocmai aflase ca să-și întărească povestea, fiindcă *tot nu o credea!*

-Nu am eu ce să-ți spun legat de asta, zise ea obosită.

-Sau nu vrei.

Conversația devenea mult prea frustrantă. Alana se zbătu din nou.

-Dă-mi drumul!

-Îmi place când ești în poziția asta.

-Mie nu.

-Cred că pot câștiga disputa noastră.

Era vorba despre cine era mai puternic? Dumnezeule, Alana observă abia acum amuzamentul din privirea lui. De ce nu-și încorda și mușchii, dacă tot se dădea așa mare?

-Știi, forța brută e instrumentul celor înguști la minte, se răsti Alana.

Christoph izbucni în râs.

-O să-ți fie foarte greu să mă superi astăzi, Alana mea. Te-am avertizat, nu?

-O, te rog, replică dezgustată Alana. Nu mai face insinuări cu tentă sexuală, fiindcă nu e momentul. De ce mi-ai spus toate astea?

-Eram curios să văd cum reacționezi la povestea despre familia Bruslan.

-Crezi că nu am mai auzit niciodată numele ăsta până ieri? Am fost educată la fel ca oricare alt tânăr lord din Anglia.

Am învăţat pe scurt istoria tuturor caselor regale din Europa, inclusiv a acesteia. Ştiu chiar şi ce ai uitat să-mi spui, anume că tatăl meu e o rudă îndepărtată a lor, dar cele două ramuri ale familiei au început duşmănia cu mult înainte ca el să se nască.

Christoph nu mai era amuzat.

- Nu mă aşteptam să ştii chiar atât de multe, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva Bruslanii au răpit-o pe prinţesă ca să o crească şi să o facă să le fie loială, nu ca să o ucidă... Ar fi un complot care i-ar instala pe tron imediat ce ar reuşi să scape de Frederick.

Alana pufni.

- Te-ai agăţa până şi de un fir de pai. Îţi dau cuvântul meu că nu am fost crescută aici şi, în mod sigur, nu de vreun Bruslan.

- Sunt de acord că nu ai fost crescută aici, dar nu cred că Tăticul tău nu este...

- O, Dumnezeule!

Alana îşi dădu ochii peste cap.

- Acum crezi că e şi un Bruslan? Ce acuzaţii mai ai de gând să îi aduci?

Christoph scoase un sunet dezaprobator, dar apoi rânji.

- Chiar crezi că o să-ţi spun detaliile unei investigaţii care e în curs de desfăşurare? Mai ales că şi *tu* faci parte din ea?

- A, da, să nu uităm *asta*, mormăi Alana. Cred că armistiţiul nostru tocmai a luat sfârşit.

Îşi strânse ferm buzele ca să fie limpede că nu glumea. Asta îl făcu pe Christoph să îi dea drumul - sau cel puţin aşa crezu ea. Sări în picioare. Şi el se ridică la fel de repede şi, înainte ca Alana să reuşească să se îndepărteze, îi cuprinse obrajii cu palmele.

- Nu am avut niciodată vreun armistiţiu, îi spuse cu blândeţe. Între noi există o relaţie, ceea ce e mult mai plăcut decât un armistiţiu. N-o să-i fac nici un rău băiatului, îţi dau cuvântul meu. Dar îl voi găsi pe Tăticul tău. Nu am de ales. Însă, dacă bănuielile mele se adeveresc, nici el nu va păţi nimic.

Alana rămase nemişcată. Ce mai făcea acum? Ce capcană îi pregătea? În întreaga Lubinie, şi chiar dacă n-ar fi fost banii la mijloc, tot n-avea să primească onoruri fiindcă o răpise pe fiica regelui şi o ţinuse ascunsă până acum. Aveau să îl execute. Iar ea nu avea de gând să-i ajute.

Capitolul 29

Căpitanul o făcea din nou să aştepte. Era o strategie bună. Abia apucă să-l întrebe ce voia să spună prin faptul că nici Tăticului n-avea să i se întâmple nimic că îl şi strigă pe Boris.

-Dă-i de mâncare femeii, îi spuse servitorului, şi păzeşte-o cu viaţa ta. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

Boris făcu o grimasă când merse să închidă uşa. Deci Alana nu se putea folosi la nevoie de vinovăţia lui. Din păcate, Christoph îşi dăduse seama că ea ar putea încerca aşa ceva. Dar unde îşi închipuia că putea ea fugi dacă reuşea totuşi să plece? Înapoi acasă? De ce nu? Ajunsese la capătul răbdării. Îi spusese tot ce ştia, şi încă o mai credea o impostoare, aşa că nu mai avea cum să prevină războiul.

Mâncarea o aştepta deja. Fu adusă imediat, mult mai mult decât ar fi putut să mănânce. Era de aşteptat să se întoarcă şi Christoph şi să ia masa împreună? Alana nu credea asta. Probabil căpitanul plecase să-l interogheze din nou pe hoţ sau să mai trimită nişte gărzi în oraş, după Henry. Dar Henry crescuse pe străzile din Londra înainte să vină la orfelinat. Ştia cum să scape de urmăritori, de hoţi şi de oricine altcineva îl privea prea insistent. Alana spera că Henry încă se mai pricepea la asta, fiindcă nu se aştepta ca tânărul căpitan să îl arunce în temniţă dacă nu obţinea ceea ce voia.

Christoph se întoarse înainte ca Alana să termine de mâncat. Arăta dezamăgit. Se aşeză de partea cealaltă a mesei şi începu să-şi umple o farfurie de pe platourile aduse de Boris.

-Ai scos ceva de la hoţ?

-Îl cheamă Rainier şi, da, a fost mult mai vorbăreţ de data asta, după ce m-a implorat să-i cruţ viaţa în schimbul numelor pe care le ştie. A recunoscut că un bărbat pe nume Aldo l-a plătit să se infiltreze în garda regală și să-l țină la curent cu toate mișcările noastre și cu orice altceva le-ar putea fi de folos dușmanilor regelui. Mi-a spus și numele celuilalt trădător, care se pare că a dezertat deja.

– Cel puțin ai aflat un nume. De ce arăți așa dezamăgit?

– Pentru că Aldo a fost ucis ieri-noapte, așa că nu am rezolvat nimic.

– Ai scăpat de doi trădători. Asta înseamnă că lucrurile stau mai bine decât ieri.

– Da, așa e.

– Dacă Rainier te-a rugat să-i cruți viața înseamnă și că a recunoscut că voia să mă ucidă?

– Nu, insistă că nu a încercat decât să te sperie. Înclin să-l cred.

– Deci mai degrabă ai crede un trădător care și-a mărturisit infracțiunea decât pe mine? Mulțumesc foarte mult, strigă ea nervoasă.

– Nici măcar nu încerci să vezi în ce dilemă sunt, nu-i așa? Povestea ta nu este cu nimic neobișnuită. Am mai auzit-o și înainte, cu diverse variațiuni.

– Înțeleg că ești într-o dilemă, dar nu mă așteptam la asta. Tăticul era sigur că urma să fiu dusă în fața tatălui meu imediat și că el avea să mă recunoască. Aveam brățara cu care îmi puteam dovedi spusele. Chiar crezi că un asemenea obiect ar fi putut fi copiat fără ca meșterul să aibă originalul în față? Detaliile erau prea fine, pietrele prețioase prea migălos aranjate. Tatăl meu ar fi recunoscut-o. Dar a fost furată, așa că trebuie să te înfrunt pe tine, cu toate îndoielile tale. Deci și eu sunt într-o dilemă la fel de mare.

Alana încheie cu un oftat. Christoph o ignoră și spuse:

– Bineînțeles, sper că îți dai seama că nici măcar nu e povestea, ci e ceea ce ți-a spus Tăticul. Dacă te-a mințit?

– N-ar fi făcut-o.

– Dar dacă a făcut-o?

Alana ridică una dintre sprâncenele ei negre.

– Adică m-a crescut timp de optsprezece ani cu intenția de a-mi turna apoi numai minciuni? De ce?

-Orice om, oricine, ştie că regii au putere. Puterea e o motivaţie extrem de serioasă.

-Aşa e, recunoscu Alana, dar optsprezece ani înseamnă prea mult, mai ales că unul dintre noi - eu, regele sau Tăticul - ar fi putut să moară între timp. La asta se adaugă presupunerea că în tot acest timp tatăl meu nu a avut un băiat care să-i urmeze la tron. Alana clătină din cap. Îl ştiu pe Tătic. Nu m-a minţit. Mi-aş fi dorit să o fi făcut. Orice altă minciună ar fi fost mai uşor de suportat decât ce mi-a spus.

-Te contrazici, Alana? Deja mi-ai zis că nu era omul pe care credeai că îl cunoşti.

-Îmi scoţi vorbele din context şi încerci să le dai un alt sens. Am fost şocată să-i aflu trecutul. Am fost şi mai şocată când am aflat de propriul meu trecut. Dar asta nu schimbă cu nimic cine e el acum, cine a fost în toţi anii în care l-am cunoscut.

-Eşti uluitoare, spuse Christoph, spre surprinderea ei. Ai un răspuns pregătit pentru orice, nu-i aşa?

Alana îi aruncă un zâmbet slab.

-Ai putea să te întrebi de ce. Întreabă-te dacă tu simţi vreodată nevoia să faci o pauză înainte să spui un adevăr. Dacă te-aş minţi, atunci da, aş fi într-adevăr uluitoare.

Christoph râse.

-Ştii, nu te comporţi deloc asemenea unei fete de optsprezece ani.

Alana îl privi, curioasă să vadă ce îl amuza atât de mult, dar întrebă doar:

-Ce te face să spui asta?

-Majoritatea femeilor de viţă nobilă abia încep să se maturizeze la vârsta ta, dar tu nu pari deloc copilăroasă.

Acum fu rândul ei să râdă.

-Poate fiindcă n-am fost tratată niciodată ca un copil.

-Niciodată?

Alana ridică din umeri.

Presupun că, deşi i-am fost dragă Tăticului de la început, tot s-a gândit că voi fi regină într-o zi şi din cauza asta nu m-a tratat ca pe un copil obişnuit.

Alana își aminti ceva ce se întâmplase la un moment dat și se hotărî să îi povestească și lui Christoph.

– De fapt, m-a tratat ca pe un copil o dată. Mi-am scrântit un deget într-unul dintre parcurile din Londra. Am plâns ca un bebeluș. Cred că aveam șase ani. Era prima dată când simțeam o durere atât de puternică. Tăticul m-a ținut în brațe cât timp s-a uitat doctorul la rană și mi-a spus tot felul de prostioare, ca să-mi distragă atenția. Chiar am râs, deși încă îmi curgeau lacrimile.

– Încă îl mai iubești, nu-i așa?

Christoph o spuse cu atâta blândețe, că Alana simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Imediat însă intră în gardă. Oare era o tactică nouă de-a lui? Încerca să se folosească de sentimentele ei? Nu-l lăsă să vadă că funcționase.

Îi răspunse cu o altă întrebare:

– Cum aș putea să nu-l mai iubesc, din moment ce l-am iubit toată viața? Da, mi-a spus că a făcut niște lucruri oribile în trecut, dar a fost alt om de când m-a luat în grijă. Nu știu ce altceva aș putea spune ca să te conving că e schimbat acum.

– Chiar așa? N-ai spus că a venit aici să-ți omoare dușmanii?

– Nu e deloc același lucru. Ne protejează și pe mine, și pe tatăl meu. Asta, căpitane, înseamnă că se ocupă de îndatoririle tale în locul tău.

Christoph nu se înfurie, ci zâmbi la ea.

– A fost un răspuns foarte bun.

Alanei nu-i plăcea zâmbetul lui. Îi atrăgea privirea spre buzele lui și o făcea să se gândească la alte lucruri. Și-ar fi dorit să nu fie atât de chipeș. Dacă ar fi fost bătrân sau hidos sau dacă n-ar fi avut un asemenea corp, i-ar fi fost mult mai ușor să-l înfrunte. Dar era mult prea atrasă de el, iar asta o încurca mult prea des.

– Hai să vorbim despre cum s-ar putea să nu fii vinovată de nimic, zise el dintr-odată.

Alanei i se părea aproape incredibil să audă așa ceva de la el, așa că Alana deveni imediat bănuitoare.

– Ca să-mi dai drumul?

– Nu.

-Atunci ce rost are?

-Rostul e să nu fii întemnițată când toată povestea asta va lua sfârșit... Și nici tutorele tău.

Alana se aplecă dintr-odată, încruntându-se.

-Ai spus asta și mai devreme, dar nu mi-ai dat nici o explicație. Ce vrei să spui, mai exact?

-Înclin să cred că ai fost mințită, că sfetnicii familiei Bruslan sunt mai deștepți decât cei dinainte și-au fost în stare să inventeze un asemenea plan.

-Cum adică am fost mințită?

-Tutorele tău a fost cumpărat – sau poate forțat să te mintă... Poate fiindcă viața ta era în pericol. Poate i s-a zis exact ce să-ți spună, inclusiv numele de Leonard Kastner, care este deja un suspect în dispariția prințesei. La fel și numele de Rastibon, care a fost cel mai faimos asasin al vremii. Da, cred că Tăticul tău este din Lubinia, poate unul dintre aristocrații care au căzut în dizgrație și s-au hotărât să o ia de la capăt altundeva, nu să rămână aici și să-și trăiască rușinea mai departe... Ceea ce ar putea explica mărturisirea lui de când erai mai mică. Poate a păstrat legătura cu vechii lui prieteni de aici, așa că Bruslanii au descoperit și că are o nepoată de vârstă potrivită. Gândește-te, Alana. Tot ce mi-ai povestit ai aflat de la el, și asta de curând. Dacă era cu adevărat convins că vei fi ucisă dacă nu-l crezi, s-ar fi putut folosi de absolut orice argument, inclusiv de faptul că a fost un asasin.

Alana nu răspunse imediat. Încercă să vadă lucrurile din perspectiva lui Christoph, dar nu avea sens.

-Dacă Bruslanii sunt în spatele complotului, atunci ce rost mai are rebeliunea? întrebă. Sau spui că nu există nici o legătură între ele?

-Sunt unul și același lucru. Propaganda lor a pregătit doar terenul pentru încoronarea ta.

-Dar un război întreg?

-Dacă reușesc să pună iar mâna pe coroană, nu au de ce să distrugă țara. Cu cât mor mai mulți oameni, cu atât mai puțini le rămân drept supuși. Revoltele n-au nimic de-a face cu războiul, Alana. Intenția e ca oamenii să devină nemulțumiți de regimul de acum și să accepte fericiți revenirea lui Bruslan. Tu erai ultima carte pe care o puteau juca. Dacă ai fi reușit, dacă Frederick te-ar fi prezentat drept fiica lui, ar fi fost acuzat că încearcă să păcălească oamenii cu o prințesă falsă. De-aici s-ar fi putut întâmpla două lucruri: fie o revoltă care s-ar fi terminat cu moartea lui, fie o cerere formală ca Frederick să renunțe la tron. Aici începe și se termină totul. Chiar tu mi-ai spus: „Folosiți-mă ca să preveniți războiul". Nu sunt astea chiar cuvintele tale?

Alana era uluită de teoria lui. Părea întru totul plauzibilă, dar Tăticul nu ar fi fost niciodată de acord cu așa ceva. I-ar fi spus adevărul și ar fi fugit împreună, chiar dacă asta ar fi însemnat să părăsească Anglia pentru totdeauna și să se refugieze într-o altă țară. În orice caz, nu ar fi făcut-o să treacă prin toate astea doar pentru o minciună.

– Pot să înțeleg de ce ai prefera o asemenea variantă în locul poveștii mele, spuse gânditoare Alana. Ai deflorat-o pe fiica regelui. Va trebui să-i dai socoteală pentru asta când va ajunge, în sfârșit, să mă vadă.

– Dacă ar fi adevărat, atunci n-aș avea de ales și ți-aș cere iertare cu toată umilința.

Christoph se strâmbă la gândul că ar putea fi nevoit să facă asta. Ce sens avea, dacă nu credea absolut deloc ce-i spusese Alanei?

– Știi măcar cum să fii umil? întrebă ea curioasă. Adăugă însă repede: Nu că te-aș ierta, chiar dacă ai reuși s-o faci pe umilul...

Căpitanul se încruntă și mai mult.

– Dacă tu ai fi prințesa, atunci familia mea ar cădea din nou în dizgrație, de data asta din cauza mea. M-aș exila singur din Lubinia, pentru totdeauna, fiindcă nu mi-am făcut datoria. Din fericire pentru familia mea însă, nimic din toate astea nu se va întâmpla vreodată.

Vorbea din nou pe un ton categoric, lucru care o exaspera pe Alana.

– Ar trebui să-ți dau dreptate și să termin cu toate astea, mormăi. Dar există totuși o discrepanță între teoria ta și ce s-a întâmplat de fapt, un amănunt care poate dovedi că Tăticul spune adevărul. Nu voiam să menționez asta, fiindcă Tăticul nu era sigur că informația a ajuns la rege. Dacă nu, ai fi spus că e o minciună, și asta te-ar fi făcut să nu crezi nimic altceva din tot ce ți-am spus. Dar din moment ce deja faci asta și nu știu cum te-aș putea convinge, n-am de ce să nu-ți spun. Poate *chiar* a ajuns la tatăl meu.

-Ajunge! Spune-mi și gata!

Dumnezeule, acum chiar că îl înfuriase. Doar fiindcă nu se arătase recunoscătoare pentru dorința lui de a o scoate „nevinovată" din toată povestea? Sau fiindcă spusese că nu avea să-l ierte vreodată? Nu bănuise cât de mult conta pentru el ca povestea ei să fie o minciună, mai ales acum, după tot ce se întâmplase între ei. Oare chiar era asta o chestie atât de gravă încât întreaga lui familie să cadă în dizgrație? Alana ar fi trebuit să spere asta, dar, spre surprinderea ei, gândul nu-i făcea deloc plăcere.

-Alana! spuse amenințător Christoph.

-În regulă! Dar te-am avertizat deja că s-ar putea să nu conteze absolut deloc. La câteva luni după ce am fost răpită de la palat, Tăticul a fost atât de înduioșat de durerea regelui, că i-a trimis o scrisoare. L-a asigurat că avea să mă ferească de orice pericol până când Frederick avea să afle cine voise să mă ucidă. Nimeni altcineva nu ar fi știut de scrisoare. Dacă într-adevăr a ajuns la tatăl meu, atunci dovedește și că Tăticul este cine susține că este, și că eu sunt cine susțin că sunt.

Furia dispăru imediat de pe chipul lui Christoph. Alana nu înțelese decât când îl auzi spunând:

-Ar fi trebuit să-mi spui asta mai devreme.

-Știi de scrisoare?

-Nu, dar o să aflu în curând.

Apoi se ridică și plecă imediat. Alana bănuia unde se ducea, și i se puse dintr-odată un nod în stomac. Dacă scrisoarea ajunsese într-adevăr la rege, cu atât de mulți ani în urmă, Frederick avea să se întoarcă împreună cu Christoph, iar Alana avea să-și cunoască în sfârșit tatăl.

Capitolul 30

Alana stătea la masa din salon, prea emoționată ca să mai mănânce, prea speriată ca să se miște din loc. Aproape spera să-l vadă pe Christoph întorcându-se și spunându-i:

– Aha! Încă o minciună!

Poate și el se gândise la același lucru când plecase, fiindcă nu părea prea îngrijorat că avea să-și piardă slujba de la palat. Probabil exagerase. N-avea cum să se întâmple asta.

– Vrei să faci o baie, domnișoară?

Boris întrebă de două ori înainte ca Alana să-l observe în sfârșit.

– Nu, eu... De fapt, da.

Servitorul îi zâmbi cald.

– Am umplut o cadă pentru tine în bucătărie.

– În bucătărie?

– Acolo ne îmbăiem cu toții. E camera cea mai caldă. Vei avea intimitate.

Alana se simțea mult prea murdară ca să nu accepte. Dacă se grăbea, putea să termine înainte să vină înapoi Christoph. În plus, deja goliseră bucătăria pentru ea și îi aduseseră o cadă mare, rotundă, pe care o lăsaseră lângă cuptor. Alana și-ar fi dorit să se poată îmbăia până își alunga toate temerile, dar nu îndrăzni să stea mai mult timp decât era nevoie. Nu se mai îmbăiase niciodată atât de repede – și tot nu reuși să termine la timp.

Deși nu privea spre ușă, curentul pe care îl simți pe umerii uzi o avertiză că cineva intrase pe furiș. Aruncă o privire peste umăr, apoi se cufundă și mai adânc în cadă. Bineînțeles că era el. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit.

– Te superi? spuse ea pe un ton jignit.

– De fapt, nu mă supăr deloc.

Christoph se sprijini de tocul ușii cu brațele încrucișate și-i zâmbi. Nu era destulă apă încât Alana să se cufunde cu totul, așa că se lipi de peretele căzii dinspre el ca să ascundă tot ce putea ascunde și ridică un braț ca să arate sugestiv spre ușă.

-Mai bine nu, spuse Christoph, dar, când Alana îi aruncă o privire ucigașă, oftă și se îndreptă. Presupun că pot lipsi câteva clipe. Suficient cât să-i învinețesc și celălalt ochi lui Boris, care te-a lăsat singură într-o cameră plină de cuțite.

-Te-am auzit! țipă Boris din salon.

Alana nu credea că Christoph vorbea serios, dar Boris nu-i împărtășea optimismul. O pală de vânt înghețat se strecură până în bucătărie, semn că servitorul fugise afară și lăsase ușa de la intrare deschisă. Christoph înjură și închise ușa de la bucătărie, lăsând-o din nou singură. Alana se ridică, își înfășură părul ud cu un prosop, se șterse repede cu un alt prosop și se îmbrăcă în fugă, înainte ca el să se întoarcă și să o facă să se simtă iar jenată.

Știa că regele nu era în camera cealaltă. Christoph n-ar fi stat în bucătărie să se holbeze la ea dacă ar fi venit împreună cu Frederick. În plus, păruse atât de binedispus - încât era foarte probabil ca scrisoarea Tăticului să nu fi ajuns niciodată la rege. Așa că erau iarăși ca la început - mai rău, de fapt, deoarece Christoph avea de gând să o folosească pentru a-l prinde în capcană pe Tătic.

Descurajată, Alana se îndreptă cu pași leneși spre salon. Christoph nu plecase să-l fugărească pe Boris, ci așezase unul dintre scaunele de la masă în fața șemineului în care trosnea un buștean proaspăt. Nu stătea pe scaun, ci lângă el.

-Vino aici, o îndemnă.

Alana ridică o sprânceană.

-Ca să te holbezi iar la mine?

-Nu mă așteptam să te găsesc... goală și udă. Nici nu-ți închipui cât de mult îmi doream să intru și eu în apă, lângă tine. Chiar și acum îmi vine greu să nu mă mai gândesc la asta.

Alana își ținu puțin respirația, apoi suspină:

-Aveam o înțelegere!

-Nu am încălcat-o. Este o ispită nouă, care nu a dispărut de tot. Așa că vino aici și lasă-mă să-mi fac de lucru uscându-ți părul. Dacă fac asta, s-ar putea să rezist tentației de a te atinge altundeva.

Cuvintele lui *nu* erau deloc încurajatoare, dar Alana își dădu seama că și ea era în pericol de a cădea pradă aceleiași tentații.

-Asta nu se poate repeta, îi spuse, dar de fapt își amintea asta ei înseși.

Christoph zâmbi.

-Bineînțeles că se poate. Odată ce am dat amândoi de gust, nu avem de ce să ne mai privăm de o asemenea plăcere.

Atitudinea lui o înfuria. Era atât de egoist, atât de arogant, că nici nu se gândea la nevoile și la dorințele celorlalți.

-Ție ți-e ușor să spui asta, i-o tăie Alana. Nu ai de suportat nici un fel de consecințe.

-Un copil?

Christoph o privi intrigat, dar apoi pe chip i se așternu un zâmbet răpitor.

-Cred că mi-ar plăcea asta. Știu să am grijă de ai mei.

-Scuză-mă, plec să iau niște cuțite din bucătărie.

Christoph izbucni în râs.

-Mulțumesc. Asta chiar că mi-a potolit... dorințele. Acum vino aici, Alana, și dă-mi voie să-ți usuc părul. Nu poți ieși afară până nu e uscat de tot.

Alana îngheță imediat.

-Afară? Scrisoarea Tăticului chiar a ajuns la rege?

-Da.

-De ce nu mi-ai spus că vrea să mă vadă acum?!

-Fiindcă nu vrea.

Alana se simți la un pas de leșin, atât de puternice erau sentimentele pe care le încercase în doar câteva secunde și care culminară cu o dezamăgire izbitoare. Nici măcar nu se mai întrebă de ce scrisoarea nu reușise să descâlcească toată povestea în favoarea ei.

-Nu fi așa tristă, o îndemnă Christoph. Am o veste bună pentru tine.

-Atunci trimite pe altcineva să-mi spună. Nu-mi place cum îmi dai tu veștile, mormăi Alana, dar era mult prea curioasă. Ce veste?

- Părul mai întâi.

- Vezi!? șuieră Alana. Ești mai mult decât exasperant. De ce mă mai obosesc să stau de vorbă cu tine?

Merse apăsat până la scaun și se așeză, dar se trase departe de el.

- Și să nu îndrăznești să-mi atingi părul! O să-l usuc singură.

Se întinse după prosopul pe care îl purta pe cap, dar Christoph îl trase și spuse:

- Eu am și prosopul, și pieptenele.

- Eu sunt mai caldă și pot să-mi pieptăn părul cu degetele.

- N-o să câștigi de data asta.

Christoph nu vorbise triumfător, ci scurt și la obiect, dar tot o aduse pe Alana în culmea disperării. Deja îi apucase o șuviță și o freca bine cu prosopul, așa că nici măcar nu se putea ridica fără să fie trasă înapoi imediat.

- Te urăsc, spuse ea neputincioasă.

- Nu, nu mă urăști. Îți place de mine.

- Ba nu! Habar n-ai cum să te porți cu o doamnă. Și, chiar dacă ai ști, o brută ca tine n-ar ști niciodată când să fie politicos.

Christoph scoase un sunet dezaprobator.

- Vorbești ca un copil mic. Cred că Tăticul tău te-a răsfățat.

Alana își strânse ferm buzele. Nu avea absolut nici un rost să încerce să-l schimbe. Dar nici Christoph nu mai încercă să o provoace. Nu îi lăsă șuvița din mână, dar felul blând în care îi ștergea părul începu să o liniștească.

După o vreme, Christoph îi lăsă părul să cadă liber peste umeri, ca să vadă cât de uscat și de cald era. Alana era aproape adormită. Blândețea cu care îi uscase părul fusese atât de senzuală și de liniștitoare. Alana nu mai reuși nici măcar să-și adune puterile pentru a protesta când Christoph îi lăsă capul pe spate ca să o sărute pe frunte.

Dar apoi căpitanul se îndreptă și spuse din spate:

- Am permisiunea regelui să-ți spun adevărul și să te duc să-ți cunoști mama. Îmbracă-te călduros, Alana mea. Mama ta locuiește sus, în munți.

Capitolul 31

-Mama mea?

Alana nu reuşi să spună mai mult. Chiar şi aşa, cuvintele îi păreau atât de stranii. Cu ochii mari, încercă să înţeleagă, dar nu reuşi. Iar Christoph nu mai spuse nimic. Alana se întoarse spre el, apoi se roti din nou, fiindcă el tocmai ieşea din cameră!

-Să nu îndrăzneşti! ţipă după el.

Christoph nu se opri.

-Părul tău ud a fost o întârziere la care nu mă aşteptam. Trebuie să ne grăbim, altfel o să ne prindă noaptea pe drum. În dulapul meu o să găseşti o valiză. Pune în ea câte un schimb de haine pentru amândoi. În câteva minute o să vin cu calul. Fii pregătită.

Alana i-ar fi spus să-şi facă singur bagajele, dar abia îi auzi ultimele cuvinte înainte să trântească uşa după el! Fugi în dormitor şi scoase repede o rochie groasă, de lână, pe care o purtase aproape toată călătoria de-a lungul Europei. Îşi pregăti mănuşi, câteva furouri, o pereche de ciorapi mai călduroşi şi ghetele de călătorie. Se îmbrăcă, apoi umplu valiza pe care i-o arătase Christoph. Îşi mai prinse părul într-o coadă simplă şi îşi puse pe cap căciula îmblănită.

Apoi merse înapoi în salon, ducându-şi pe braţ cea mai groasă haină pe care o avea. Luă şi o haină a lui Christoph, fiindcă acesta plecase îmbrăcat doar în uniformă. Pe ferestrele din capătul salonului nu se mai vedeau fulgi de zăpadă, semn că ninsoarea se oprise. Ieşise chiar şi soarele, dar Alana simţise o adiere îngheţată mai devreme, şi nu se îndoia că urma să aibă nevoie de haine groase.

Alana nu ştia ce să mai creadă, căci spusele lui Christoph de mai devreme nu avea nici un sens. Chiar şi acum, după ce avusese timp să-şi adune gândurile, lăsă valiza să-i cadă la picioare şi rămase nemişcată în mijlocul salonului, privind în gol.

Dar îşi reveni imediat când uşile se deschiseră. Christoph le lăsă aşa, şi Alana văzu calul care îi aştepta afară. Aerul era, într-adevăr, îngheţat. Îi întinse haina, ca să o poată îmbrăca şi ea pe a ei.

Christoph ridică din sprâncene către ea.

-Te preocupă confortul meu acum? Începi să te comporţi ca şi cum ai fi femeia mea?

Alana pufni.

-Mi-ai zis că trebuie să ne grăbim. Câştigăm timp aşa.

Christoph zâmbi, ridică valiza şi îi oferi braţul lui.

-Îmi place mai mult varianta mea. Dar vino!

Nu adusese decât un singur cal. După ce urcă în şa, o ridică şi pe ea şi o aşeză în poala lui, făcând-o să se plângă:

-N-ai de gând să mă duci aşa până în munţi, nu-i aşa? Drumurile trebuie să fie deja înzăpezite acolo sus, nu libere ca acelea pe care am mers până la carnaval.

-Motiv pentru care am dat ordin să ni se pregătească o sanie. Trebuie să călărim doar până la marginea oraşului.

-O sanie? E acoperită?

-Nu, dar vom ajunge mai repede şi vom fi în siguranţă.

-Dar va fi tare frig.

-Ţie nu-ţi va fi frig, îi promise Christoph.

Alana nu încercă să se întoarcă spre el, să vadă dacă vorbea serios. Nici nu îl asaltă cu întrebări deocamdată, fiindcă trebuia să se concentreze să-şi păstreze echilibrul fără să se ţină de el.

Ieşiră pe poarta palatului şi începură să se îndepărteze de oraş, lăsând în urmă străzile care fuseseră deszăpezite deja. Satele din preajmă erau acoperite de zăpadă, inclusiv drumurile, şi fără îndoială stratul de zăpadă era şi mai gros în munţi, unde mergeau, aşa că Alana trebuia să recunoască totuşi că o sanie făcută pentru astfel de călători era o alegere bună – dar nu dacă urma să îngheţe în ea!

Cam zece minute mai târziu, Christoph o ajută să se urce în sania care îi aştepta la intrarea în depozitul de sănii. Făcu asta ridicând-o în braţe, fiindcă sania era foarte înaltă. Avea deja înhămaţi doi cai suficient de înalţi cât să alerge prin valurile de zăpadă fără mari probleme. Bancheta din spate era lată şi acoperită de perne, iar în faţă era o capră înaltă pentru conducătorul pe care îl tocmise Christoph. În faţă, sania era înaltă şi rotunjită pentru ca pasagerii să simtă cât mai puțin curent, însă rămâneau expuși din cauza lipsei unui acoperiș.

– Cât de departe mergem dacă e posibil să nu ajungem până se întunecă? îi strigă Alana lui Christoph, care își lega calul în spatele saniei.

Căpitanul se întoarse și își lăsă pușca, valiza pe care o pregătise Alana și sacul care fusese legat de șaua calului în sanie, lângă picioarele ei. Alana nu se așezase încă, temându-se că bancheta era udă.

– Suficient de departe încât să avem nevoie de astea, spuse Christoph, luând un teanc de pături de la unul dintre muncitorii de la depozit.

Îi aruncă păturile. Alana se dezechilibră încercând să le prindă și se lăsă să cadă pe banchetă. Când Christoph se urcă în sanie și se așeză lângă ea, îi aruncă o privire jignită. Căpitanul nu păru să observe. Ridică păturile pe care ea le scăpase și le puse deoparte, apoi îi luă singura pătură pe care o prinsese și o întinse pe amândoi. Alana ar fi preferat să aibă fiecare pătura lui, dar voia să-l ia cât mai repede la întrebări, așa că nu protestă din cauza păturii.

Imediat ce sania se puse în mișcare, se întoarse încet spre Christoph.

– Am dat dovadă de o răbdare incredibilă.

– Da, într-adevăr, recunoscu Christoph.

Privindu-l fix pe vizitiu, Alana se apleacă spre Christoph și șopti:

– Mi s-a spus că mama mea, regina Avelina, a murit la puțin timp după ce m-a născut pe mine. Toată lumea știe asta. Este o minciună?

– Nu trebuie să șoptești. L-am ales pe vizitiul ăsta tocmai fiindcă e surd. Când Alana se trase din nou înapoi, Christoph clătină din cap. Ar fi trebuit să nu-ți spun asta imediat.

Alana îl ignoră.

– Răspunde-mi!

– Într-adevăr, soția lui Frederick a murit, dar nu ea era mama ta. Când Alana dădu să-l întrerupă, Christoph îi puse un deget peste buze. Acum știm cine ești. Ai avut dreptate: tutorele tău, Taticul, te-a răpit într-adevăr din palat. Tot ce ţi-a spus e probabil adevărat, chiar şi faptul că el e Rastibon. Dar nici el nu ştia un lucru: fetiţa care dormea la palat în acea noapte şi care a fost răpită nu era prinţesa, ci copilul doicii regale, Helga Engel.

Capitolul 32

Alana nu se putea opri din râs. Râdea atât de tare, că avea deja ochii plini de lacrimi. Când văzu cât de mult îl enerva pe Christoph, râse şi mai tare. Căpitanul aşteptă până se linişti de tot, apoi spuse:

-Nu mă crezi?

-Dimpotrivă, tocmai mi-ai luat o povară enormă de pe umeri. Acum pot să plec acasă. Dacă nu sunt fiica regelui, atunci n-am cum să previn războiul. De fapt, crezi că o să mai fie vreun război, acum când ştii că teoria ta cum că duşmanii regelui vor să mă folosească pentru o lovitură de stat nu mai e valabilă?

-Război? Nu, n-am crezut niciodată că s-ar putea ajunge la asta. Rebelii încearcă să răspândească zvonuri cum că lubinienii îşi vor pierde regele în curând fiindcă e atât de bolnav. Vor să-i facă pe oamenii de rând să ceară un nou rege sau să se bucure dacă o familie numeroasă, una cu mai mulţi moştenitori, va ajunge la tron.

-Vorbeşti ca şi când Bruslanii se pregătesc să mă... să-l ucidă pe rege.

Christoph zâmbi la ezitarea ei, iar Alana îşi dădu seama că avea să îi ia ceva timp să nu se mai gândească la regele din Lubinia ca fiind tatăl ei. Dar încă avea un părinte în viaţă – o mamă care, slavă Domnului, *nu* era de viţă nobilă şi pe care o putea întâlni fără să-şi facă o mulţime de griji. Se simţea prea uşurată ca să mai fie emoţionată de ceva.

-Într-adevăr, răspunse Christoph. Anul trecut am dejucat trei comploturi care urmăreau să-l ucidă, aşa că acum am devenit şi eu o ţintă.

Alana tresări, dar își dădu seama că n-ar fi trebuit să fie așa surprinsă.

– Ar prefera în locul tău pe cineva mai puțin competent?

Christoph zâmbi.

– Sau pur și simplu sunt furioși că le-am dejucat absolut toate încercările.

Alana observă că Christoph nu părea deloc îngrijorat de ideea că era o țintă, așa că presupuse că exagerase pur și simplu, ca să-i intre în grații. N-avea să meargă. Problemele lui Frederick Stindal nu o mai priveau – și nici cele ale lui Christoph Becker.

– Ce căutam în camera prințesei, de Tăticul a făcut o asemenea greșeală?

– Mama ta a schimbat bebelușii în aceeași noapte și a ascuns-o pe prințesă în camera ei, unde era în siguranță.

– Deci oamenii bănuiau că cineva încerca să o omoare pe prințesă?

– Nu, chiar deloc. Altfel, palatul ar fi fost mai bine păzit. Helga Engel a spus că a făcut ce a făcut din teamă. Asta e tot ce știu. Poți să o întrebi când vă întâlniți.

– Dar, din câte îmi spui, Helga și-a sacrificat propriul copil ca să apere viața altuia. Pare puțin nefiresc, nu-i așa?

– Poate a crezut că-și apăra propria viață. Ea era singurul gardian al moștenitoarei la coroană. Dacă prințesa pățea ceva...

– Înțeleg. Ar fi fost executată. Cum am putut să uit cât de înapoiată e țara asta?!

Christoph se încruntă auzindu-i tonul sarcastic.

– Nu suntem barbari, dar poate că, la fel ca tine, și Helga a crezut același lucru.

– Dar tatăl meu? întrebă Alana. Mai e în viață?

Christoph oftă.

– Ar trebui să-ți păstrezi întrebările pentru mama ta. Pot să-ți răspund, totuși. Când Helga a venit la palat, își pierduse de curând soțul. Avea și alte rude, dar nu știu dacă mai trăiește vreuna. N-o să-ți mai spun decât un lucru: Helga e o eroină fiindcă a făcut ce a făcut. A salvat viața prințesei știind bine că risca să-și piardă propria fiică. Asta s-a și întâmplat. Crede că ai murit. Va fi extrem de fericită să afle că încă ești în viață.

Alana suspină.

-Nu i s-a spus de scrisoarea trimisă de Tătic regelui?

-Nimănui nu i s-a spus.

Alana oftă. Venise în Lubinia crezând că va trebui să-și convingă tatăl de identitatea ei, iar acum se întreba dacă va trebui să facă același lucru și cu mama ei. Sau poate mama ei avea s-o recunoască imediat – așa cum sperase că avea să facă și regele. Ha! Dacă ar fi ajuns într-adevăr să-l întâlnească pe rege, ce glumă bună ar fi fost! Cel puțin nu mai trebuia să-l convingă de nimic pe Christoph. Era cel mai încăpățânat om pe care îl cunoscuse vreodată.

Alana îl pironi cu privirea.

-Tocmai mi-am dat seama că știai de la început că nu pot fi prințesa. *De ce* nu mi-ai spus asta pur și simplu?

-Am spus-o. Ții minte? Am zis că ești o impostoare.

-Știi ce vreau să spun. Știai că bebelușii fuseseră schimbați unul cu celălalt.

Christoph ridică din umeri.

-De la început am luat în calcul posibilitatea ca tu să fii copilul Helgăi, dar nu puteam discuta cu tine un secret care fusese păzit atât de bine vreme de atâția ani: că bebelușul răpit nu era prințesa. Părul tău este brunet, motiv pentru care am avut ceva ezitări. Helga a zis că fiica ei avea părul blond, la fel ca prințesa. De-asta i-a fost atât de ușor să schimbe între ei bebelușii.

Alana se încruntă gânditoare.

-Nu-mi amintesc să fi fost blondă vreodată. Tăticul nu mi-a spus dacă am avut părul mai deschis la culoare când eram bebeluș și s-a închis mai târziu.

Christoph chicoti.

-Încă mai speri că ești o prințesă?

Alana râse.

-Niciodată nu am sperat asta, și o știi prea bine. Mă surprinde doar că Tăticul nu mi-a spus niciodată că am avut părul blond când eram mică.

-Poate ți-a zis, dar erai prea mică să mai ții minte, spuse Christoph, ridicând din umeri. Sau poate, la fel ca tatăl meu, n-a crezut de cuviință să menționeze asta.

– Părul tău avea altă culoare?

– Eram aproape bărbat în toată firea când le-am auzit pe mama și pe sora ei povestind despre noi când eram copii. Mama mi-a mărturisit râzând că obișnuia să-mi spună că sunt un îngeraș cu părul alb până când am împlinit trei ani și părul mi s-a închis puțin la culoare.

Alana îi aruncă o privire dezamăgită.

– Iar tu mi-ai spus că părul meu nu era de culoarea potrivită ca să... Oh, nici nu mai contează. Nu pot să cred totuși că nu mi-ai *zis* că fiica regelui nu a murit niciodată, așa că bineînțeles că *nu puteam* fi eu. Și a fost ținută ascunsă atâta timp? Nici măcar supușii lui nu știu asta? De ce nu o aduce acum în fața poporului, ca să pună capăt zvonurilor o dată pentru totdeauna? Când are de gând să o aducă acasă?

– A adus-o deja, spuse solemn Christoph. E înmormântată în cimitirul de la palat, lângă mama ei.

Alana suspină adânc, amintindu-și de înmormântarea simbolică de care îi spusese Tăticul – și de cât de mâhnit și de furios fusese regele atunci. Lucru firesc, din moment ce nu fusese o ceremonie simbolică, așa cum presupusese toată lumea, ci o înmormântare adevărată.

– A murit când avea șapte ani, nu-i așa?

– Da. După toate aparențele, a fost un accident. Frederick nu crede asta și se învinuiește fiindcă o vizita atât de des. Nu poate merge nicăieri singur, trebuie să fie însoțit în permanență de garda de onoare. Iar asta atrage atenția.

– Deci e posibil să fi fost urmărit?

– Da, și a fost văzut împreună cu un copil de aceeași vârstă pe care ar fi putut să o aibă și fiica lui. Chiar dacă dușmanii lui nu erau siguri că era prințesa, tot ar fi vrut să scape de ea, pentru orice eventualitate.

– Dar asta e...

– Nu e diferit de angajarea unui asasin care să ucidă un bebeluș. Dar regele nu a spus nimănui despre scrisoarea trimisă de Tăticul tău atunci fiindcă fusese sfătuit să țină totul secret și să o ascundă pe prințesă astfel încât lumea să creadă că fusese răpită și să nu mai încerce nimeni să o ucidă. Nici măcar mama ta nu știa nimic.

Dar, după vreo cinci ani, toată lumea a început să creadă că erai moartă. Totuşi, persoana care l-a angajat pe Rastibon şi toţi ceilalţi oportunişti de teapa lui nu aveau cum să fie absolut siguri, aşa că au început să apară impostoarele.

-Nu-i adevărat! Se ştia că Tăticul nu dădea niciodată greş, aşa că el a bănuit că persoana care-l angajase ajunsese la concluzia că prinţesa era moartă. „Dispariţia" ei era o dovadă în acest sens.

-Dar acum nu mai crede asta din cauza brăţării, spuse Christoph.

Alana înlemni.

-Vrei să spui că nu sunt în siguranţă?

-Nu atâta timp cât duşmanii regelui bănuiesc că eşti Alana Stindal.

-Atunci regele trebuie să recunoască adevărul!

Christoph îi aruncă o privire plină de reproş.

-Nu noi îi spunem regelui ce să facă. Dar nu trebuie să te gândeşti prea mult ca să-ţi dai seama că nu poate face asta, cel puţin nu acum, într-un moment atât de nepotrivit. Şi-a minţit propriul popor. Unii vor înţelege de ce a fost nevoie de asta, dar duşmanii lui se vor folosi de întreaga poveste pentru propriile scopuri. Dacă prinţesa ar fi trăit până azi, dezvăluirea ar fi fost prilej de bucurie. Dar acum...

-Înţeleg, murmură Alana. Încă un motiv să mă întorc în Londra, unde pot să fiu din nou în siguranţă. Nimic altceva nu mă mai ţine aici.

-Nimic?

-Te referi la mama mea? O voi lua acasă cu mine.

-Trăieşte foarte bine în casa de iarnă a regelui. Drept răsplată pentru sacrificiul pe care l-a făcut, i s-a dat voie să stea acolo pentru tot restul vieţii. Cu siguranţă n-o să vrea să vină în Londra voastră posomorâtă.

-De unde ştii că Londra e posomorâtă?

-Bunica mea din partea mamei locuieşte acolo.

-De ce acolo şi nu aici?

-Fiindcă acolo s-a născut.

Capitolul 33

–Acolo s-a născut? repetă Alana. Când aveai de gând să-mi spui asta?

–Tocmai ţi-am spus, răspunse amuzat Christoph.

–Dar eşti pe jumătate englez!

–Doar pe sfert. Mama mea e pe jumătate, deşi, dacă ai auzi cât de bine vorbeşte lubiniana, nu ţi-ai da seama niciodată.

–Pun pariu că şi tu vorbeşti engleza, nu-i aşa?

–La perfecţie.

Christoph o apucă de bărbie, apoi râse când Alana îi împinse mâna la o parte.

–N-am putut să-ţi spun fiindcă erai ţinută pentru interogatoriu. Acum nu mai eşti.

–Deci acum poţi fi, în sfârşit, sincer cu mine? E prea târziu, spuse nervoasă Alana.

Alana rămase bosumflată şi nu-i mai dădu deloc atenţie preţ de un minut, după care curiozitatea birui.

–Cum s-a întâmplat asta?

Christoph chicoti.

–Aş zice că în felul obişnuit.

–Ştii ce vreau să spun.

–Bunica mea din Anglia era o artistă. Picta din pasiune, dar nu era mulţumită de talentul ei. Fusese inspirată de un pictor din Austria, care nu rămăsese însă prea mult în Anglia. Căutase apoi pictori din Anglia care să o înveţe, dar era deja mult mai bună decât ei. Aşa că, înainte să împlinească optsprezece ani, a convins-o pe mama ei să o ducă în Austria, ca să-l găsească pe vechiul ei profesor. Străbunica mea nu a avut nici o obiecţie. Singura condiţie a fost să se întoarcă în Anglia la timp ca bunica mea să se căsătorească.

–Era logodită?

–Da, dar s-a îndrăgostit în Austria de un lubinian care tocmai îşi termina studiile acolo.

–Pentru că aici nu există şcoli?

-Atunci nu existau. Acum sunt, deşi nu avem încă nici o universitate. Aristocraţii angajează tutori sau îşi trimit copiii în străinătate, ca să fie şcoliţi acolo. Frederick a construit însă şcoli pentru oamenii de rând. Multe dintre ele sunt goale.

-Deci *chiar* încearcă să aducă ţara asta la nivelul secolului al nouăsprezecelea?

-Îţi dai seama cât de jignitoare e întrebarea ta?

-Tocmai ai spus că şcolile sunt goale, ceea ce e scandalos. Îmi place să predau. Nu contează. Ce s-a întâmplat cu bunica ta?

-Eşti sigură că vrei să ştii? Nu e o poveste cu final fericit.

„Trebuie să fi fost şi momente fericite", se gândi Alana. În definitiv, Christoph era englez pe sfert.

-Da.

-Bunica mea ştia că mama ei nu i-ar fi permis niciodată să se căsătorească cu tânărul lubinian, aşa că s-au căsătorit în secret şi abia apoi i-au spus. Străbunica mea s-a înfuriat groaznic. A refuzat să le recunoască uniunea fiindcă bunica mea nu era încă majoră. Logodnicul ei era un conte cu influenţă, iar căsătoria lor fusese aranjată de tatăl ei înainte să moară. Străbunica mea a dus-o imediat înapoi în Anglia şi a obligat-o să se mărite cu contele.

-Fără să divorţeze mai întâi?

-De ce ar fi făcut asta, când oricum nu considera validă cealaltă căsnicie?

Alana îşi dădu ochii peste cap.

-Bunica ta nu era încă majoră când s-a căsătorit cu contele, nu-i aşa?

Christoph ridică din umeri.

-Unii sunt de părere că promisiunea de căsătorie trebuie respectată, ca şi căsătoria propriu-zisă. Străbunica mea credea cu siguranţă asta.

-Şi apoi?

-Bunica mea nu ştia că era deja însărcinată. Al doilea soţ ştia că nu mai era fată mare când a luat-o. Totuşi, ar fi păstrat-o - era frumoasă. Dar apoi au început să apară semnele sarcinii, şi era prea curând ca să pretindă că era copilul lui. A dat-o afară din casă şi a divorţat. Bunica mea a căzut în dizgraţie. Mama ei nu ar fi iertat-o niciodată dacă nu s-ar fi ataşat atât de mult de fetiţa ei - mama mea - după ce s-a născut.

-Soţul din Lubinia al bunicii tale nu a încercat niciodată să o găsească?

-Oh, a încercat. A iubit-o mult, iar familia lui le-a recunoscut căsnicia. Pentru ei, bunica mea era o soţie care fugise, aşa că insistau să o aducă înapoi. Din păcate însă, nu a mai găsit-o niciodată fiindcă străbunica mea a schimbat numele familiei şi a fugit din Anglia ca să scape de ruşine.

Alana îşi dorea să-l fi oprit când o avertizase că finalul nu avea să fie unul fericit.

-Nu s-au mai văzut niciodată, nu-i aşa?

-Nu. Bunica mea a încercat să-l găsească după ce mama ei a murit, opt ani mai târziu, dar era deja prea târziu. Primul ei soţ murise cu un an mai devreme. Bunica a rămas cu familia lui o vreme, împreună cu fiica lor, dar, înainte ca anul să se încheie, s-a întors în Londra. În fiecare vară de-atunci încolo a adus-o pe mama mea înapoi în Lubinia, ca să-şi viziteze rudele de aici. Într-una dintre vizite, când avea şaisprezece ani, mama mea l-a cunoscut pe tatăl meu. Povestea asta, cel puţin, are un final fericit.

-Deci mama ta a crescut în Anglia?

-Da.

-Atunci spune-mi, te rog, cum de-ai ajuns să ai semenea maniere deplorabile? O femeie care a crescut în Anglia te-ar fi învăţat să te porţi mai frumos.

Christoph rânji.

-M-a învăţat toate astea. Când sunt cu regele, mă comport aşa cum ar trebui să se comporte orice nobil. Când sunt cu soldaţii mei, mă comport aşa cum s-ar aştepta de la un soldat. Când sunt cu o femeie...

-Ajunge!

Christoph ridică din sprâncene.

-Deci părerea ta despre ţara noastră a rămas aceeaşi, nu?

-Şi nici n-o să se schimbe vreodată. Am crescut în cea mai civilizată ţară din lume, la fel ca mama ta.

-Atunci poate ar trebui s-o întrebi pe mama de ce iubește Lubinia atât de mult. Știi măcar cum a apărut țara asta? Păstorii de capre s-au așezat aici și au prosperat, iar familiile lor au crescut cu fiecare generație. În cele din urmă, a apărut și un conducător, Gregory Tavoris. Cu sprijinul poporului, el a devenit primul rege din Lubinia. Dar suntem oameni liberi cu toții. Nu am avut niciodată iobagi care să se plece în fața unui boier, fiindcă iobagii sunt la fel ca sclavii. În țara ta au existat sclavi.

Alana se înroși, dar ar fi ripostat imediat că nu putea spune că Lubinia era mai bună decât Anglia comparând prezentul uneia cu trecutul celeilalte. Dar glonțul care îi șuieră pe la urechi o făcu să se arunce la podea înainte să mai poată spune ceva.

Capitolul 34

Alana se lipi cât de mult posibil de podeaua saniei. Nu era o ascunzătoare ideală, dar măcar partea din spate a saniei era suficient de înaltă cât să o acopere. Din nefericire, marginile nu erau, fiindcă abia aveau treizeci de centimetri. Își dădu seama însă că împușcăturile veneau din spate când Christoph își luă pușca de lângă ea și trase în aceeași direcție.

Inima Alanei bătea deja cu putere, dar, când își dădu seama că tânărul trăgea fără întrerupere și se lăsa expus, se îngrozi. Stând în genunchi pe bancheta din spate, jumătate din piept și capul erau o țintă deschisă, mai ales pieptul!

-Ascunde-te! îi strigă.

Christoph îi aruncă o privire, se încruntă, apoi se lăsă puțin mai jos și răspunse:

-Sunt lași. Se retrag deja.

Era atât de evident că îi era frică? Dar remarca lui și faptul că se lăsase ceva mai jos o făcură pe Alana să se simtă ceva mai ușurată - asta până când auzi încă un foc de armă, și nu de la Christoph. Căpitanul înjură, enervat, și ținti spre dreapta.

-Sunt șmecheri, se ascund prin copaci.

– Pot să fie cât de șmecheri au chef, atâta timp cât nu sunt în stare să tragă cum trebuie, răspunse Alana.

– Ție îți e ușor să vorbești, nu te-a împușcat nimeni.

Ochii Alanei se măriră cu groază și inima îi stătu în loc. Căută pete de sânge, dar nu văzu nici una. Observă însă cum partea dreaptă a hainei, deasupra umărului, era găurită. Nu se vedea încă sânge. Haina era groasă, iar epoleții de pe umeri erau și ei întăriți, deci probabil că glonțul nu l-a atins deloc.

Simțindu-se ușurată fără ca măcar să-și dea seama de asta, Alana îl asigură:

– Nu ai fost împușcat. Glonțul nu ți-a atins decât haina.

Fără să o privească, Christoph replică:

– Nu ești îngrijorată chiar deloc?

Alana nu îi mai răspunse, temându-se că era chiar prea îngrijorată.

– Ai o armă în plus pe care să o pot folosi? Știu să trag foarte bine – și poți sta liniștit, nu o să te împușc pe tine.

– Nici să nu-ți treacă prin minte să te ridici de acolo și să tragi în ceva. Poți să-mi cauți niște muniție. Christoph adăugă: Unul mort, unul rănit. Mai sunt doi.

Alana se conformă imediat. Își dădu într-un final seama că sania nici nu se oprise, nici nu mergea mai repede. Continua cu aceeași viteză ca până atunci. Privi în spate și suspină când înțelese care era motivul. Bietul vizitiu, surd cum era, nu auzise împușcăturile.

– N-ar trebui să se adăpostească și vizitiul? îl întrebă pe Christoph. Nici măcar nu și-a dat seama că se trage în noi.

– Nu, n-ar trebui, dar cred ar fi bine să meargă mai repede. Spune-i.

– Cum? Nu aude.

– Arată-i, și fă-o fără să te ridici. Ah, și o să ajungem la o răscruce. Spune-i să o ia la dreapta.

Alana nu putea să ajungă la vizitiu fără să se ridice, așa că luă una dintre pături și i-o aruncă în spate. Vizitiul privi spre ea. Nu o văzu, ascunsă cum era, dar îl observă pe Christoph cu pușca și imediat biciui caii, ca să alerge mai repede. O problemă era rezolvată, constată Alana. Mai rămânea una. Îl lovi din nou cu pătura, ca să-i atragă atenția, apoi arătă spre dreapta. Vizitiul încuviință în semn că înțelese. Sau poate chiar înțelesese, dacă știa bine zona.

După ce făcu ce i se ceruse, Alana se întoarse din nou spre Christoph. Căpitanul țințea cu grijă înainte să tragă, dar Alana îi auzise râsul de mai devreme și nu avea nici cea mai mică îndoială că îi plăcea să se lupte cu asasinii, indiferent care dintre ei era ținta lor. Chiar dacă stătea în genunchi pe banchetă, capul și umerii îi erau expuși. Nu era nevoie decât o singură împușcătură norocoasă...

-*De ce* nu ai luat și niște soldați cu noi? întrebă Alana enervată.

-Am făcut asta. I-am trimis înainte. N-am vrut să atrag prea mult atenția.

-Ei bine, ți-a ieșit de minune, nu-i așa?

Christoph o privi de sus.

-De fiecare dată când ești îngrozită devii așa sarcastică?

Alana oftă.

-Nu știu. Nu sunt obișnuită să-mi fie frică. Dar de fapt nici nu mai sunt îngrozită acum.

-De ce nu?

-Fiindcă nici tu nu ești.

-Dar sunt înfricoșat...

-O, sunt sigură, pufni Alana.

-... De gândul că ai putea fi împușcată. Și eu știu să-mi ascund emoțiile, la fel ca tine.

Alana pufni din nou. Nu era deloc momentul să o tachineze. Dar apoi Christoph se întoarse, se așeză pe banchetă și îi întinse o mână.

-Au plecat? întrebă Alana.

-Doi au rămas la pământ, ceilalți doi răniți au fugit. O să trimit...

Se întrerupse ca să înjure cu năduf. Alana nu-și dădu seama de ce până nu se așeză lângă el și văzu și ea furtuna de zăpadă care zbura spre ei. În câteva clipe, erau înconjurați de vârtejuri albe, și fulgii alunecau în josul dealului.

-N-o să le mai găsim urmele de sânge, continuă dezgustat Christoph. Ar trebui să mă duc eu însumi după ei.

Alana știa că, dacă ningea atât de puternic, urmele lăsate de cai aveau să dispară în curând. Privi în spate, așteptându-se să vadă doar un vârtej alb, dar pentru o clipă reuși să vadă lumina soarelui care încă mai strălucea jos, între munți. Sclipirea dispăru însă în secunda următoare.

-Du-te, îi sugeră curajoasă, în timp ce Christoph luă una dintre pături și o trase peste amândoi. O să fiu în regulă.

Christoph o pironi cu privirea.

-Ți-am promis ceva. Nu am de gând să te las singură.

Alana era încântată - deși nu se bucura deloc de compania lui! Pur și simplu, nu voia să rămână singură în mijlocul viscolului.

Își scutură umerii de zăpadă, apoi își trase pătura până sub bărbie. Totuși, fața îi era încă expusă. Simțea cum fulgii de zăpadă i se topeau pe obraji.

-Mi-a înghețat nasul, se plânse Alana, dorindu-și mai mult ca niciodată să fi luat o trăsură.

Christoph o trase imediat mai aproape și îi culcuși capul la pieptul lui, apoi trase pătura până o acoperi. Alana se hotărî să nu protesteze. Haina lui nu era neapărat călduroasă, dar în câteva minute avea să fie.

-Speram să ajungem la cabană înainte să înceapă să ningă, spuse Christoph. Nu este bine. Drumul e înșelător dacă nu ai vizibilitate.

-Stai să ghicesc, murmură Alana de sub pătură. Nu sunt garduri pe margine pentru a împiedica vehiculele să alunece în prăpastie.

-Ba da, ceva mai sus sunt garduri. Dar nu suficient de solide ca să reziste dacă se lovește un cal de ele. Vizitiul trebuie să vadă suficient de bine încât să țină trăsura sau sania departe de margine. Nu sunt prăpăstii încă, dar vor fi.

-Deci ne întoarcem?

-Nu.

-Dar tocmai ai spus...

-Casa mea e aproape. Tocmai am intrat pe drumul care duce într-acolo. Dacă zăpada nu se potolește într-o oră, s-ar putea să ne petrecem noaptea împreună cu familia mea.

Familie?!

-Dar cine o să le spui că sunt?

-Amanta mea, bineînțeles.

Alana suspină.

-Pe naiba.

-În regulă atunci, n-o să spun nimic.

Alana încercă să iasă de sub pătură și să vadă dacă vorbea serios, dar Christoph o ținea strâns, așa că nu reuși. Intenționat, bineînțeles. Dar, înainte să se hotărască dacă merita să se zbată, sania se opri în fața proprietății familiei lui.

Capitolul 35

Alana reuși să iasă de sub pătură și văzu că se opriseră la intrarea într-un conac, atât de aproape de ușă, că trebuia să se întoarcă într-o parte și în alta ca să vadă cât de mare era, de fapt, casa. Destul de mare. Conacul avea câteva etaje la mijloc și câte o aripă de fiecare parte. Alana mai văzuse doar câteva ca el în drum spre capitală, când venise în Lubinia.

Unul dintre conace, construit sus în munți, la fel ca acesta, îi atrăsese atenția Tăticului și îl făcuse să-i explice:

-Cu mult timp în urmă, aristocrații din Lubinia se străduiau să-i impresioneze pe ceilalți construind conace tot mai mari, cu multe anexe pe care nu le folosea nimeni. Ar fi putut continua la nesfârșit dacă regele de atunci nu ar fi oprit o asemenea risipă de resurse. Gurile rele spun că era doar gelos fiindcă unele conace erau chiar mai mari decât palatul regal.

Alana știa că proprietățile ducilor din Anglia erau asemenea acestor conace, însă majoritatea caselor de la țară erau mult mai modeste. Aici, oamenii de rând stăteau în căsuțe, iar aristocrații în conace – sau cel puțin asta văzuse la marginea orașelor.

– Oamenii nu-i urăsc pentru o asemenea opulență? îl întrebase atunci pe Tătic.

– În mod ciudat, nu. Se mândresc cu cât de mare e conacul aristocratului căruia îi servesc. Știu că și familia mea gândea la fel. Dar spiritul de competiție poate deveni contagios, continuase Tăticul.

Christoph coborî și îi întinse mâna. Alana crezu că voia doar să o ajute să coboare și ea, dar căpitanul o luă în brațe și o duse așa până la ușa de la intrare. Mulțumită gestului atât de cavaleresc, ghetele ei nu aveau să se ude și să alunece pe treptele de la intrare, care erau deja acoperite de câțiva centimetri de zăpadă. Christoph își scutură picioarele chiar la intrare, apoi deschise ușa și intră.

Dar nu o lăsă din brațe nici acolo. Când Alana se uită la chipul lui ca să vadă motivul, căpitanul îi acoperi buzele cu ale lui. Alana tresări, deși tocmai stătuseră îmbrățișați sub pătură, în sanie. Gata cu gestul cavaleresc de a o duce în brațe până aici.

Și totuși, dintr-un motiv neștiut, rezistența ei era tare firavă. Nici măcar n-ar fi trebuit să încerce să se tragă în spate, fiindcă asta nu-l făcu decât să o strângă și mai tare și să o sărute mai adânc până când se văzu nevoită să se apropie de el, nu să încerce să fugă. Poate că faptul că stătuseră atât de apropiați în sanie o influențase fără să-și dea seama. Cum altfel ar fi putut să se întâmple asta din nou? De ce naiba i se predase cu atâta ardoare?

– Dacă nu ningea, s-ar fi aprins sania sub noi, spuse Christoph cu pasiune, cu buzele încă atingându-le pe ale ei. Când plecăm de-aici sper să-ți înghețe iar nasul, altfel o să mă comport la fel ca barbarul care mă crezi.

Să facă dragoste într-o sanie fără acoperiș, când vizitiul era la câțiva pași? Chiar o dorea atât de mult? Dacă sărutul nu ar fi încălzit-o atât de tare, vorbele lui ar fi făcut-o cu siguranță. Nu părea să glumească!

– În sfârșit ne-ai adus acasă o femeie? se auzi o voce adâncă, masculină. Când faceți nunta?

Christoph chicoti și se apleacă să o lase jos pe Alana.

-N-o pune pe domnişoară într-o situaţie stânjenitoare, îi spuse bătrânului care îi privea cu interes. Sunt escorta ei. Am avut nişte necazuri pe drum. S-ar putea să rămânem aici peste noapte dacă nu se opreşte ninsoarea.

De ce îi spunea Christoph atâtea amănunte? Se simţea la fel de stânjenit cu ea fiindcă fusese prins sărutând-o? Chiar dacă cel care îl văzuse era un servitor? Sau poate nu era un servitor.

Alana îl studie mai atentă pe bătrân. Avea părul argintiu, dar încă des. Îl purta lung, cu câteva şuviţe prinse şi restul căzându-i liber pe umeri şi făcându-l să arate neîngrijit. Avea ochii de un albastru-deschis şi chipul ridat. Dar era înalt, robust, cu umerii drepţi. Şi era îmbrăcat ciudat. Nu purta o jachetă peste bluza albastru-închis, cu mâneci lungi, ci o vestă de blană albă care îi ajungea până la tivul pantalonilor scurţi până la genunchi. Nu era încălţat decât cu ciorapi.

-Deci le săruţi pe toate domnişoarele pe care le escortezi? spuse bătrânul.

Christoph râse.

-Doar pe cele drăguţe. Domnişoară Alana, el e bunicul meu, Hendrik Becker.

Alana se întreba dacă obrajii ei s-ar fi putut înroşi mai mult de-atât. O clipă mai târziu se întâmplă şi asta, când o femeie între două vârste apăru în uşa care dădea spre salon.

Văzând-o, Hendrik spuse bucuros:

-Uite cine a venit, Ella. Şi l-am prins sărutându-se cu domnişoara care îl însoţeşte. Ar trebui să-i spui să o ia de soţie. Pe tine o să te asculte. Dacă fac un copil în curând, Wesley al nostru o să aibă cu cine să se joace.

-Ssst, Henry, spuse Ella. O faci pe fată să se simtă prost. Şi Wes are deja cu cine să se joace: cu tine. Niciodată nu vrei să-l laşi din braţe. Apoi îşi întinse braţele spre Christoph. Vino aici!

Christoph zâmbi şi merse să o îmbrăţişeze.

-Faceţi cunoştinţă, mamă, şi fă-o pe domnişoara Alana să se simtă confortabil. Mă întorc repede.

-Dar abia ai ajuns! protestă Ella.

Alana rămăsese fără cuvinte. Christoph avea de gând să o lase singură cu familia lui? Era și ea pe cale să protesteze, dar căpitanul adăugă:

–Am împușcat câțiva oameni în apropiere. Trebuie să mă asigur că au murit sau să-i car aici și să-i interoghez, dacă încă mai trăiesc. Apoi se întoarse către Alana și strângând-o ușor de bărbie, spuse: Te las pe mâini bune.

Capitolul 36

Când ieși pe ușă, Christoph redeveni căpitanul cel eficient care avea să se ocupe cu profesionalism de sarcina neplăcută ce-i revenea. Alana ar fi preferat totuși să meargă cu el. N-avea nimic împotrivă să facă cunoștință cu alte persoane, dar oamenii ăștia erau rudele *lui*. Aveau și ei oare aceleași obiceiuri barbare? Nu mama lui, bineînțeles, dar ceilalți? Christoph fusese crescut aici, deci de unde altundeva să fi deprins un asemenea comportament?

Dar Ella Becker o liniști imediat cu un zâmbet cald, deschis. Nu arăta cu nimic diferit față de alte englezoaice de vârsta ei pe care Alana le-ar fi putut întâlni în Londra. Avea părul șaten-deschis, aranjat simplu, și purta o rochie de zi de culoarea lavandei, atât de în vogă în Londra. Nu era mai înaltă decât Alana și avea ochii albaștri, la fel ca fiul ei. În afară de asta însă, Alana nu găsi nici o asemănare între ea și Christoph.

Ella o conduse pe Alana în salon. Focul era aprins, iar înăuntru era atât de cald, că Alana își dezbrăcă repede haina, mănușile și căciula. Mobila era făcută pe stil englezesc: mese și dulăpioare în nuanțe închise, cu suprafețe de lemn lustruit, și canapele și fotolii tapițate cu brocart maro și bej. Alana își aminti totuși că nu era în Anglia când văzu că un perete întreg era decorat cu un mozaic care înfățișa o vedere de sus a capitalei Lubiniei, vara. Era superb. La ferestre atârnau draperii de catifea cu ciucuri. Dincolo de ele se vedeau un peisaj acoperit de zăpadă, dealuri abrupte și munți care porneau din apropiere.

Deasupra șemineului era atârnat un portret de familie. Alana se întrebă dacă bunica lui Christoph îl pictase. O recunoscu ușor pe Ella, și probabil bărbatul de lângă ea era Hendrick în tinerețe. În afară de ei mai erau alți doi bărbați, o femeie mult mai în vârstă și un băiat tânăr, blond, cu ochii albaștri și chipeș. Alana nu se îndoia că era Christoph, și se simți puțin ciudat văzându-l așa.

Privi în altă parte și se așeză, dar abia se făcuse comodă, când Ella o întrebă direct:

-Sunteți într-o relație serioasă? O să presupun că da, din moment ce Christo te-a adus aici să ni te prezinte.

Era o întrebare destul de logică, având în vedere ce zisese Hendrick în clipa când îi prinsese sărutându-se, așa că Alana reuși să nu roșească de data asta. Dar ce se presupunea că ar fi trebuit să-i răspundă? Christoph nu-i dăduse libertatea să spună ce voia.

-Nu, nu cred că ne-am fi oprit aici dacă nu ar fi început să ningă. Mă escortează sus în munți, la o cabană.

-Cabana regelui? întrebă Hendrick, intrând în cameră.

Alana clipi, întrebându-se cum de ghicise așa repede. Ella chicoti.

-Nu fi surprinsă. Aristocrații locuiesc la poalele dealurilor, iar proprietățile lor se întind până în văile fertile. Doar regele are proprietăți sus, unde nu poți face altceva decât să te retragi pentru odihnă. Apoi Ella se încruntă. Iartă-mă că te întreb direct, dar Frederick nu și-a luat, în sfârșit, vreo amantă, nu-i așa?

-Nu! răspunse Alana cu un icnet. Cel puțin, *eu* nu știu nimic. Nu l-am întâlnit niciodată pe rege.

-Bine atunci. Nu vreau să cred că zvonurile care umblă prin țară l-au făcut să ia măsuri disperate ca să poată avea un moștenitor, mai ales că regina nu e stearpă. Are doar ghinion de n-a reușit să ducă nici o sarcină până la capăt. Știu cum e. Și eu am avut același ghinion după ce s-a născut Christoph - până de curând, încheie cu un zâmbet.

-De curând?

– Fratele lui Christoph, Wesley, n-a împlinit încă trei ani. Nu ne aşteptam să se mai nască atât de târziu, fiindcă eu şi Geoffrey am renunţat de mult să încercăm să mai avem un copil.

Era o diferenţă de douăzeci de ani între cei doi fraţi? „Uimitor", se gândi Alana. Oamenii ar fi crezut că sunt tată şi fiu, nu fraţi.

– Accentul tău îmi pare cunoscut, adăugă Ella. Eşti din Anglia, nu-i aşa?

– Am fost crescută acolo, la fel ca dumneavoastră.

– Ce te aduce atât de departe de casă?

– Am venit aici ca să întâlnesc... un părinte pe care nu ştiam că îl am, spuse precaută Alana.

Hendrick izbucni în râs.

– Şi asta sună cunoscut, nu-i aşa, Ella?

Cum Christoph îi povestise mai devreme despre bunica lui din Anglia, Alana înţelese ce voia să spună.

– Christoph mi-a spus câte ceva despre istoria familiei.

– O, da? întrebă cu interes Ella.

Alana era exasperată. Ella încerca în continuare să-şi dea seama ce fel de relaţie era între ea şi Christoph. Asemenea lui Hendrick, i-ar fi plăcut probabil să-l vadă aşezat la casa lui şi având grijă de propria familie.

Pentru a sublinia faptul că Christoph nu se oferise de bunăvoie să povestească, Alana spuse:

– Am fost surprinsă să aflu că are şi sânge englez şi i-am cerut să mă lămurească. Mama dumneavoastră mai trăieşte în Anglia?

Ella scoase un şuierat.

– Da, vine şi ne vizitează în fiecare vară, dar niciodată n-am reuşit să o conving să rămână. E ocupată cu arta în Londra. Are un studio la ea acasă şi poate să obţină uşor materialele de care are nevoie. Are o listă atât de lungă de comenzi pentru portrete... E foarte talentată, dar crede că talentul ei ar fi risipit aici din moment ce lubinienii preferă un alt gen de artă. Însă anul ăsta trag speranţe c-o să se răzgândească, altfel ar trebui să nici nu mai vină pe aici. Dacă n-ar vrea să rămână, atunci nici n-ar mai veni. În ultimii câţiva ani a ajuns aici de-a dreptul epuizată. E prea bătrână pentru o asemenea călătorie.

-N-o să înceteze niciodată să vină aici, spuse Christoph, intrând în cameră. Este prea vanitoasă ca să accepte faptul că a îmbătrânit.

-Deja te-ai întors? spuse surprinsă Alana.

Christoph își dezbrăcă haina.

-N-am avut nevoie decât de câteva minute ca să-mi dau seama că sunt amândoi morți.

-Ai adus cadavrele înapoi ca să le dai lupilor lui taică-tău? întrebă Hendrick. Nu le poți îngropa până nu se dezgheață pământul, dar lupii pot să scape de ele imediat.

Christoph râse de reacția Alanei la cele auzite.

-Nu vorbește serios, femeie.

-Deci tatăl tău nu crește lupi? întrebă Alana.

-Ba da, răspunse Christoph, așezându-se lângă ea pe canapea. Îi crește fiindcă sunt unici.

Alana se simți bulversată. S-ar fi putut așeza oriunde altundeva, inclusiv lângă mama lui. Și Ella observase și acum se uita când la unul, când la celălalt.

Mai mult ca să-i distragă atenția decât ca să-l corecteze, Alana spuse:

-Lupii nu sunt unici.

-Ai noștri sunt. Spune-i, te rog, îl îndemnă Christoph pe bunicul său.

Hendrick zâmbi.

-Când tatăl lui, Geoffrey, era încă un băiețel, mergeam în fiecare vară împreună la vânătoare, în munți. Zăpada nu se topește niciodată acolo. Într-un an, am urcat mai sus decât fuseserăm vreodată. Era o zi senină, fără nici un nor deasupra noastră. Am descoperit acolo o creatură neobișnuită, o lupoaică albinoasă, cum nu mai văzusem niciodată în Lubinia sau oriunde altundeva în Europa. Avea o blană superbă. I-am spus lui Geoffrey s-o împuște. Nu ținteam cu arcul la fel de bine ca el. Dar Geoffrey a refuzat susținând că ar fi mai bine s-o prindem, s-o ducem acasă și s-o îmblânzim. M-am gândit că urma să fie o lecție bună pentru el, că animalele sălbatice trebuiesc lăsate în sălbăticie. Nu credeam că avea să reușească, dar în mai puțin de jumătate de an lupoaica ajunsese să-i asculte fiecare comandă. Înainte să moară, i-a găsit și pereche.

– Și încă îi mai crește?

– De ce nu? Sunt blânzi, cel puțin față de el! replică Hendrik amuzat. Îi folosește ca să vâneze iarna. De multe ori, vânătorii din dealuri se întorc cu mâna goală fiindcă ninge des și nu sunt în stare să vadă prea departe. Dar asta nu-i oprește pe lupi.

Alana ar fi vrut să vadă și ea animalele astea unice, dar probabil erau ținute afară, și încă ningea puternic, așa că nu făcu decât să întrebi:

– Chiar vânați cu arcul și săgeata, nu cu puști?

– N-am văzut niciodată un foc de pușcă pornind o avalanșă, dar de ce să risc, dacă un arc e la fel de ușor de folosit ca o pușcă?

Dacă ar fi fost atât de ușor, Tăticul ar fi învățat-o și cum să tragă cu arcul. Totuși, Alana făcu ochi mari și se întoarse spre Christoph.

– Ai fi putut porni o avalanșă mai devreme?

– Și ce-ai fi vrut să fac? Dar nu, nu a nins suficient de mult cât să existe riscul unei avalanșe.

– Cine a tras în voi atât de aproape de acest loc? întrebă Ella. De regulă, banditii nu atacă oamenii ziua în drumul mare. Rebeli?

– Dușmanii regelui sunt și ai mei. Am devenit, de ceva vreme, o țintă.

Ella se încruntă.

– N-aș fi vrut să știu asta.

Christoph îi aruncă un rânjet.

– Asta nu e nimic neobișnuit și n-ai de ce să-ți faci griji. Nu trimit decât servitori după mine. Dar astăzi n-aș putea spune sigur în cine au tras – în mine... sau în ea.

O împunse cu umărul pe Alana când spuse asta. Fata se trase departe de el. Ce naiba era cu el de se purta atât de familiar cu ea în fața rudelor? Mai ales după ce fuseseră prinși sărutându-se!

– De ce în ea? întrebă Hendrick.

– Și ea este o țintă, răspunse Christoph, dar e o poveste lungă și implică informații confidențiale.

Ella ridică o sprânceană.

-Deci părinții tăi nu-ți pot fi confidenți?

-Hai să nu discutăm despre asta, spuse Christoph, suficient de ferm încât să nu mai lase loc de comentarii.

Ella încuviință și schimbă subiectul:

-Ce mai fac Frederick și Nikola? S-a mai întâmplat ceva interesant la curte?

-Regina e încă mult prea temătoare când vine vorba despre rebeli, dar cel puțin a început să primească din nou vizite. Ceea ce-mi aduce aminte... Christoph se întoarse spre Hendrick. Văduva lui Ernest Bruslan a luat de curând cina cu ei și a întrebat de tine. A spus că... hm, că îi este dor de *glumele* tale.

Christoph zise asta atât de sugestiv, că era evident că nu credea că glumele lui îi lipseau bătrânei, iar Hendrick râse în semn că era de acord.

-Chiar mă gândeam să reînnoiesc vechea noastră relație acum ceva timp, dar Norbert Strulland devenise deja „servitorul" Aubertei, și n-am avut chef să intru în competiție cu bătrânul ăla.

-Pare să pregătească terenul pentru ca Frederick să-l numească pe nepotul ei, Karsten, ca urmaș la tron. Se laudă cu toate realizările recente ale lui Karsten.

Ella păru surprinsă.

-Asta ar rezolva multe dintre problemele de acum, dar Karsten începuse să fie și el la fel de destrăbălat ca taică-său, nu-i așa?

Christoph râse.

-Chiar a încercat asta o vreme, și tot mai umblă după femei, dar lasă impresia că s-a schimbat suficient de mult cât să-și asume niște responsabilități - și totodată să se facă iubit de oamenii de rând.

-Deci și el pregătește terenul?

-Chiar crede că ar fi un rege bun.

-Și ar fi?

Christoph ridică din umeri, așa că Ella schimbă din nou subiectul:

-Dacă tot ești aici, trebuie să insist să rămâneți peste noapte. Tatăl tău se va întoarce în curând de la vânătoare. Știi cât de mult s-ar supăra să nu te mai găsească aici.

Se simţi dintr-odată un curent rece, ceea ce însemna că uşa de la intrare se deschisese, aşa că Ella adăugă:

– Cred că el e, deşi nu înţeleg de ce ar folosi uşa din faţă...

Dar nu era tatăl lui Christoph cel care apăru în uşa salonului, ci „prietena“ pe care Christoph o gonise de la palat. Nadia le zâmbi tuturor. Chiar şi acoperită de zăpadă cum era, tot era incredibil de frumoasă.

Ochii ei străluciră când îl văzu pe Christoph, şi nu privi mai departe.

– Cât de minunat e că ne întâlnim din nou atât de curând, Christo.

Apoi roşi drăgălaş, ca şi când tocmai îşi amintise de bunele maniere, şi îi spuse mamei lui:

– Îmi pare rău că nu am bătut la uşă, dar era prea frig afară să mai aştept. Mă bucur că am reuşit să mă întorc. Ieşisem să călăresc puţin, şi m-a prins ninsoarea. Probabil m-am rătăcit. Credeam că merg spre casă, dar am ajuns aici.

– Nu e nici o problemă, Nadia, spuse cu graţie Ella. Ştii că eşti întotdeauna bine-venită aici.

– Nu, nu mai e, ripostă Christoph. Ştie şi ea asta.

Ella suspină.

– Christo!

– A fost foarte răutăcios cu mine, doamnă Ella, se plânse Nadia pe un ton jignit. S-a jucat cu inima mea, apoi mi-a interzis să-l mai vizitez.

Chipul lui Christoph se întunecă de furie. Nimeni n-ar fi putut să nu înţeleagă exact ce insinua frumoasa blondă. Dar Alana nu se îndoia că era adevărat. Era tipic pentru un barbar să încheie o aventură într-un mod atât de grosolan.

Din câte se părea, şi Ella o credea.

– Vecina noastră, Christo? Cum ai putut?

– N-am putut, aşa că fii liniştită, mamă. Nadia a devenit tot mai răzbunătoare odată cu înaintarea în vârstă.

Nadia suspină. Hendrick găsi ceva de studiat pe tavan. Ella încuviinţă; îşi credea fiul fără să mai ceară vreo explicaţie.

Totuşi, ca o adevărată doamnă engleză, Ella îi spuse femeii:

-Nadia, încălzeşte-te în faţa şemineului câteva minute, cât timp ţi se pregăteşte o trăsură care să te ducă acasă. Hendrick, te superi dacă te ocupi tu?

Dar Hendrick nu voia să plece încă, aşa că strigă un servitor.

Ella oftă.

-Aş fi putut face şi eu asta.

Nadia părea extrem de indignată că nu mai era bine-venită. Merse înţepat până la şemineu. Când trecu pe lângă canapea, ochii i se îngustară privind-o pe Alana, după care se uită la Christoph.

-Asta e femeia pe care ai dus-o în apartamentele tale de la palat acum câteva zile? spuse pisiceşte Nadia. Îţi insulţi mama aducându-ţi amanta aici?

Spre surprinderea tuturor, Alana contră:

-Învaţă să te porţi, *femeie*. Sau vrei să fii dată afară şi de aici, aşa cum s-a întâmplat şi la palat?

Christoph izbucni în râs, şi furia îi dispăru. Se ridică şi îi aruncă haina Alanei.

-Vino, *femeie*, spuse râzând din nou, probabil fiindcă aşa i se adresase şi el de atâtea ori. O să-ţi arăt lupii ăia de care păreai atât de interesată mai devreme.

-Vin şi eu, spuse Hendrick. Apoi adăugă chicotind:

-Probabil e mai cald afară decât este înăuntru în momentul de faţă.

-Şi eu merg, spuse Ella.

Fiind însă ultima care îşi anunţă plecarea, se opri la uşă să-i spună Nadiei: Nu ştiu de ce e atât de supărat pe tine şi nici nu-mi pasă, dar te avertizez să nu mai încerci *vreodată* să mă întorci împotriva fiului meu aşa cum ai făcut azi. Să pleci până venim noi înapoi.

Capitolul 37

Alana avu nevoie de câteva minute singură ca să se pregătească înainte să iasă din nou. Familia Becker avea o toaletă micuţă jos. Hendrick ieşi înainte, ca să cureţe zăpada. Ella îi spuse Alanei cum să ajungă în curte, probabil fiindcă voia să stea de vorbă cu Christoph între patru ochi. Christoph, barbarul, o întrebă pe Alana dacă avea nevoie de ajutor. Ea îi închise uşa toaletei în nas.

Nu se aşteptase să găsească o toaletă modernă, la care se putea trage apa, fiindcă foarte puţine conace aveau aşa ceva, chiar şi în Anglia. Spre surprinderea ei, găsi o improvizaţie destul de bună – o cutie solidă de lemn negru, lustruit, cu o scobitură în care era aşezată o oală de ceramică, din fericire goală. Alana o folosi rapid, şi tocmai se spăla pe mâini, când auzi uşa deschizându-se în spate.

Se întoarse imediat. Nu rămase prea surprinsă când dădu cu ochii de Nadia. Privirea pe care i-o aruncase mai devreme în salon fusese destul de răutăcioasă încât să-i dea de înţeles că discuţia nu se terminase. Alana ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar Nadia o atacase direct, numind-o amanta lui Christoph. Alana răspunsese cu furie, fără să se gândească, iar acum avea să suporte consecinţele.

Se gândi să o dea la o parte şi să o ignore pur şi simplu, dar era prea curioasă să vadă dacă Nadia era într-adevăr atât de maliţioasă cum spunea Christoph sau dacă venise să-şi ceară scuze pentru răutatea de mai devreme. Alana putea înţelege de ce fusese Nadia atât de supărată la palat. După toate aparenţele, Christoph îi ceruse să plece, ea refuzase, iar el o dăduse afară. Dar erau vecini! Cât de apropiaţi fuseseră înainte să se certe aşa? Christoph nu spusese niciodată ce fel de prieteni fuseseră cândva.

Nadia îi clarifică imediat dilema spunând înţepat:

– Să nu crezi că o să te ia de soţie. O să ne căsătorim în curând. Familiile noastre asta vor.

Dacă Nadia n-ar fi adăugat ultima frază, Alana ar fi putut trage pur şi simplu concluzia că Nadia era o scorpie măcinată de gelozie. Acum se simţi dintr-odată curios de... dezamăgită.

– E un barbar, poţi să-l iei liniştită, răspunse. Simţi însă o scânteie bruscă de furie şi adăugă:

-Deşi, din câte am văzut, te-a dat afară de la palat, aşa că mă îndoiesc că o să te ceară de nevastă.

De ce spusese asta!? Acum părea şi ea la fel de geloasă ca Nadia. Faţa tinerei se înroşi de furie amintindu-şi scena. Totuşi, Alana nu se aştepta să fie plesnită pentru asta. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare pentru lecţiile de spadă din Anglia; braţul ei se ridică automat să blocheze lovitura.

-Te avertizez că n-am avut decât o ceartă neînsemnată, şuieră Nadia. S-a mai întâmplat şi înainte, dar ne-am împăcat de fiecare dată. Şi asta se va întâmpla şi acum.

-Atunci ce te îngrijorează?

-Absolut nimic.

Alana chicoti şi zise fără vreo urmă de amuzament:

-N-aş fi crezut. Poate ar trebui să-l convingi pe el că vă împăcaţi întotdeauna. Mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Acum trebuie să mă scuzi, dar vreau să văd nişte lupi. Ceea ce mi se pare mult mai plăcut decât să mai ascult vreun cuvânt de la tine.

Alana o împinse pe Nadia la o parte. Aproape spera ca femeia să încerce să o oprească, fiindcă asta i-ar fi dat un motiv să-i spună exact ce gândea. Era furioasă că aterizase în mijlocul unei certe între doi iubiţi. Şi fără nici un avertisment. Dar, bineînţeles, Christoph nu i-ar fi spus niciodată că se folosea de ea să-şi facă iubita geloasă. Dacă Nadia ajunsese repede la o asemenea concluzie, probabil nu era prima oară când se întâmpla asta.

Alana ieşi din conac prin spate şi îi aruncă o privire jignită. El era suficient de aproape ca să o poată observa, fiindcă tocmai pornise înapoi să vadă de ce întârzia atât.

Christoph rânji şi îi luă braţul, ca să o ajute să meargă pe poteca curăţată de zăpadă.

-Te-ai rătăcit? presupuse el.

-Nu. Ştiu să urmez instrucţiunile primite.

-Atunci...?

-Ar trebui să-ţi îmblânzeşti scorpia. Nu este deloc o companie plăcută.

-Nadia s-a luat de tine?

-Da, a ţinut neapărat să ştiu că o să o iei de soţie... până la urmă.

– Asta ar vrea ea, poate. Oricum n-o să se întâmple niciodată. Dar asta nu te priveşte.

– Cum să nu? Mă priveşte, fiindcă adineauri a încercat să mă plesnească! Are noroc că nu i-am spart nasul!

Christoph îşi reţinu un hohot de râs.

– Poate ar trebui să-ţi explic.

– Da, poate ar trebui, pufni Alana.

– Am crescut împreună fiindcă suntem vecini. Îmi era chiar cea mai bună prietenă. Dar asta s-a terminat de mult, tocmai fiindcă a devenit o scorpie, cum ai spus şi tu. M-am gândit să o cer în căsătorie la un moment dat, dar eram încă un băietan, şi ea nu devenise încă o zgripţuroaică.

Alana se înroşi fiindcă se lăsase păcălită atât de uşor.

– Deci nu e amanta ta?

– Nu, şi nu va fi niciodată. Singurul sentiment care a rămas între noi e unul extrem de neplăcut. Mă bate la cap să mă căsătoresc cu ea. Ba chiar încearcă să mă seducă. Dar e clar ce urmăreşte, şi nu sunt atât de prost încât să mă las păcălit şi să-i dau posibilitatea să se plângă apoi tatălui ei. Acum vino să-ţi alungi amăreala cu un lup proaspăt.

Alana era îngrozită de gândul care o străfulgerase...

– Ai omorât unul din lupii tatălui tău?

Christoph îşi dădu ochii peste cap.

– Proaspăt, adică nou-născut.

– Ah, pui! exclamă ea râzând.

Alana nu avusese niciodată vreun animal de companie, şi nici prietenii ei, cel puţin nu în oraş, unde nu erau condiţiile potrivite pentru ei. Era crud să ţii un câine închis în casă aproape toată ziua. Aşa că inima ei se deschise imediat când îi văzu pe cei patru pui de lup, trei albi şi unul gri, toţi de aceeaşi mărime, jucându-se cu un os de parcă ar fi fost o jucărie.

Erau într-un ţarc spaţios, cu pereţi înalţi de piatră şi cu acoperişul deschis. Încă mai ningea, aşa că Alana nu observă imediat lupul alb, adult, care stătea într-un colţ şi o privea, şi nici pe cel care ieşi dintr-o structură ca o peşteră de lângă ţarc, ca să-şi păzească puişorii. Mama ridică unul dintre pui de ceafă şi îl duse în peșteră. Hendrik țipă la ea, făcând-o să-i dea drumul, dar asta nu avea să o oprească prea mult.

-O să-i ascundă pe toți, nu-i așa? întrebă dezamăgită Alana. Speram să fac cunoștință cu ei.

-Nu cred că e o idee bună, o avertiză Christoph.

Dar Hendrick rânji.

-Sigur că se poate. Lasă-mă câteva minute să gonesc adulții în vizuină și să închid poarta. Pe mine mă tolerează fiindcă îi hrănesc din când în când.

-Adulții nu sunt îmblânziți?

-Ba da, dar nu-l suportă decât pe Geoffrey. Eu nu am răbdarea lui.

-Nici eu, recunoscu Ella. Îl las să aducă uneori un pui în casă. La vârsta asta sunt adorabili. Dar, imediat ce încep să molfăie mobila, îi trimit înapoi la restul haitei.

În curând, Hendrick reuși să închidă cei doi adulți în vizuină și deschise poarta țarcului, făcându-i semn Alanei să intre. În ciuda frigului și a ninsorii, Alana se jucă cu puii de lup aproape o oră. Christoph o avertizase să nu-și dea jos mănușile. Un sfat bun. Dințișorii lor se încurcau în mănuși, dar i-ar fi făcut franjuri pielea dacă nu le-ar fi purtat. În joacă. Alana le aruncă bulgări de zăpadă și se distră pe cinste. Alergau după câte unul până cădea în zăpadă, apoi săpau în jur încercând să-l găsească, deși se făcuse bucățele la aterizare. Lupoaica mârâi amenințător o vreme, dar Hendrick îi vorbi, liniștind-o și îndemnând-o să se culce. Totuși, ochii ei aurii rămaseră ațintiți asupra Alanei.

Lângă țarc, Ella observă zâmbetul tandru cu care Christoph o privea pe Alana.

-Deci chiar îți place de ea, nu?

Fără să-și mute privirea, Christoph răspunse:

-De ce să nu-mi placă? E fascinantă.

-Nu ești *doar* escorta ei?

-Nu trage concluzii când nu e cazul, mamă. În plus, nici nu vrea să rămână în Lubinia. E la fel ca mama ta: vrea să se întoarcă în Anglia.

-Eu am rămas aici pentru un bărbat, îi reaminti Ella.

Christoph o luă pe după umeri cu un braț.

– Şi mă bucur că ai rămas, altfel n-aş mai fi fost aici. Dar mai e un motiv pentru care nu e bine să-ţi faci speranţe deşarte. Pe lângă faptul că nu mă suportă...

Ella pufni.

– Toate femeile te adoră. Ce-ai făcut de nu i-ai lăsat o impresie prea bună?

– Poate o să îţi povestesc într-o zi, dacă o să mai vrei să ştii, dar acum nu e momentul.

– Mai e ceva, nu-i aşa?

Christoph încuviinţă solemn.

– S-ar putea să fiu nevoit să îl ucid pe bărbatul care a crescut-o. Iar ea îl iubeşte ca pe un tată.

Urmărind ce se întâmpla la porţile palatului, Leonard recunoscu soldatul pe care îl văzuse şi la magazia părăsită, cu o noapte înainte. Acum, bărbatul se îndrepta spre oraş. Leonard îl urmărise pe celălalt atunci – omul cu chipul acoperit, care devenise conducătorul grupului clandestin după moartea lui Aldo –, dar acesta mersese la un han şi se culcase, iar Leonard nu se întorsese la han suficient de devreme în dimineaţa următoare ca să vadă încotro plecase. Bărbatul cu glugă nu apăruse la han în seara următoare, dar Leonard plănuia să mai treacă o dată pe acolo în aceeaşi seară. Între timp, spera să afle ceva interesant urmărindu-l pe soldat.

Acesta nu era îmbrăcat în uniformă şi părea destul de neliniştit. Privea mereu în urmă, ca şi când s-ar fi aşteptat să fie urmărit, dar, după ce se îndepărtă de palat, păru să se liniştească. Leonard îl urmări pe cal, mergând la pas. Când văzu că soldatul se strecură într-o cizmărie şi întoarse semnul de la intrare cu faţa pe care scria „ÎNCHIS“, îşi legă calul în faţa unui alt magazin, ceva mai încolo, şi aşteptă. O clipă mai târziu, cizmarul plecă fără să încuie uşa.

Deci ăsta era noul lor loc de întâlnire? Leonard dădu ocol cizmăriei şi mai găsi o intrare în spate. Nu era încuiată şi ducea direct în camera din spate a magazinului, unde cizmarul lucra de obicei. Era încă devreme. Poate că omul cu care trebuia să se întâlnească soldatul avea să vină peste câteva ore, iar camera din spate nu oferea nici o ascunzătoare dacă soldatul se hotăra să o verifice.

Leonard se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să obţină ce voia să ştie în felul lui obişnuit, dar rezistă imboldului. Soldatul lucrase pentru Aldo, şi, din câte auzise, nici Aldo nu ştia exact pentru cine lucra, aşa că Leonard îşi dădea seama că soldatul n-ar fi putut să-i spună mare lucru. În plus, îl voia pe omul cu chipul acoperit, şi singurul semn distinctiv după care l-ar fi putut recunoaşte era vocea lui răguşită.

Trecu o oră. Soldatul începu să sforăie în camera din faţă. Leonard aruncă un ochi de după peretele în spatele căruia se ascunsese şi văzu că bărbatul se instalase într-un fotoliu comod. Oftând, se lipi din nou de perete şi îşi continuă aşteptarea.

După încă douăzeci de minute, uşa din faţă a magazinului se deschise şi se închise iarăşi, şi Leonard auzi vocea pe care o aştepta:

-Trezeşte-te, hei!

-Scuze, murmură soldatul. Nu ştiam cât timp trebuia să te aştept.

-Rainier a făcut ce i s-a ordonat?

-A încercat, dar a dat greş.

-Bine.

-Bine?! exclamă soldatul. Voiai să fie prins?

-Nu, dar a fost o decizie pripită, pe care stăpânul nostru a regretat-o aproape imediat, aşa că nu încerca să faci ceea ce Rainier nu a reuşit. Se poate să aibă alte planuri cu ea acum. L-au prins?

-Da, şi nu mă mai întorc la palat. O să le spună şi numele meu, dacă n-a făcut-o deja. Indiferent dacă mă cred spion sau dezertor, tot o să mă caute. Plec din ţară.

Leonard era furios. Încercaseră să o ucidă pe Alana din nou, dar acum aveau alte planuri? Toate astea trebuiau să se sfârşească, şi asta în curând. Venise vremea să se implice direct.

Părăsi magazinul în linişte, se urcă pe cal şi se pregăti să-şi urmărească din nou ţinta, fără s-o mai scape din ochi de data asta. Dacă nu afla numele „stăpânului" astăzi...

Omul cu voce răgușită ieși din cizmărie și se urcă pe cal, iar Leonard îi văzu în sfârșit chipul. Data asta nu avea glugă. Era un tânăr pe la vreo douăzeci și cinci de ani, chipeș, brunet și bine făcut.

Ținta merse spre sud și ieși din oraș pe unul dintre drumurile mai aglomerate. Familia Bruslan avea o proprietate destul de mare în zonă, căreia i se spunea Fortăreața, fiindcă semăna cu un mic oraș, cu multe case elegante înconjurate de pereți joși, de piatră. Fortăreața nu avea nici o poartă, și, fiind atât de aglomerată, nimeni nu îl întrebă pe Leonard ce căuta acolo.

Ținta lui dispăru înăuntrul reședinței principale, dar erau atâția bărbați și atâtea femei cu alură regală care intrau și ieșeau din clădire, că Leonard nu-și putea da seama cine era „stăpânul". Ținta lui nu rămase însă prea mult înăuntru. Ieși umăr la umăr cu Karsten Bruslan, dar cei doi se despărțiră fără să-și spună nimic. Karsten se urcă într-o trăsură elegantă, iar ținta porni în galop spre oraș.

Leonard nu l-ar fi recunoscut pe Karsten, urmașul regelui Ernest, dacă nu i-ar fi auzit numele cu o zi înainte, la carnaval, și nu l-ar fi văzut acolo. Era o coincidență că ieșiseră împreună? Se hotărî să îl urmărească pe Karsten. Era posibil ca favoritul familiei Bruslan să-i poată da răspunsurile pe care le căuta, dar, chiar dacă nu, era timpul să tulbure puțin apele.

Capitolul 38

Stătuseră afară suficient de mult ca vecina atât de enervantă a familiei Becker să fi plecat până să revină ei în conac. Înapoi în salon, Alana se încălzea în fața șemineului și nu-l văzu pe tatăl lui Christoph intrând în cameră.

– Kosha pare puțin supărată. S-a apropiat vreo sălbăticiune de haită?

Christoph râse și făcu semn cu capul spre Alana.

– Dacă o consideri pe ea o sălbăticiune...

-Aş prefera să nu, spuse sec Alana.

Christoph făcu prezentările, deşi nu era nevoie. Asemănarea dintre tată şi fiu era remarcabilă. Restul zilei fu la fel de plăcută. Spre deosebire de Christoph, ceilalţi membri ai familiei Becker erau oameni de treabă şi o făceau să se simtă bine-venită.

Ella voia să ştie totul despre moda din Anglia, ceea ce îi făcu pe bărbaţi să se vaite. Dar Ella râse şi o invită pe Alana să o însoţească în bucătărie, unde puteau sta de vorbă fără să-i plictisească pe bărbaţi.

-Îţi place de Christo al meu? o întrebă direct, căci asta voia să afle înainte de toate.

Alana nu se înroşi, ba chiar reuşi să dea un răspuns evaziv:

-E... genul de bărbat cu care nu te obişnuieşti imediat.

Asta o făcu pe Ella să râdă.

-Ştiu că nu seamănă deloc cu lorzii cu care te-ai obişnuit în Anglia. Bărbaţii din Lubinia spun totul pe şleau. Dar e băiat bun.

Alana chicoti. Doar o mamă i-ar fi spus „băiat" unui bărbat aşa de masiv ca el. Îi plăcea Ella şi se întreba cum urma să fie întrevederea cu mama ei. Spera ca Helga să fie la fel de prietenoasă ca Ella.

Alana îl zări pe fratele mai mic al lui Christoph când o servitoare îl aduse în salon. Christoph îl luă din braţele femeii, îl aruncă în sus până îl făcu să chicotească, apoi îl duse la Alana. Dar copilul era prea timid de faţă cu străinii şi începu să plângă de fiecare dată când Alana întinse braţele spre el.

Wesley luă cina împreună cu ei, aşezat între părinţii lui, care îl hrăneau pe rând. Zâmbindu-i băieţelului, Christoph se înclină spre Alana şi o tachină:

-Nu-şi dă seama ce pierde că nu te lasă să-l iei în braţe.

Măcar vorbise în şoaptă, şi stătea lângă ea, aşa că nimeni altcineva nu îi observă roşeaţa din obraji. Dar cel mai jenant moment veni mai târziu, când Ella îi spuse Alanei:

-Haide să te duc în camera ta.

Christoph le opri şi zise pe un ton serios:

-Nu, va trebui să doarmă cu mine. E în pericol. Cei care vor să o ucidă sunt suficient de înverşunaţi încât să o caute chiar şi aici.

–*Nu* o să dormim în acelaşi pat, doamnă Becker, o asigură Alana pe mama lui.

–Nu, bineînţeles că nu, fu de acord Ella. Poate dormi cu mine, Christo.

–Şi eu unde o să dorm? dori să ştie Geoffrey.

Alana se gândea că problema fusese rezolvată, dar Christoph spuse:

–Mă tem că va trebui să insist, mamă. Nu vreau să mă trezesc dimineaţa şi să vă găsesc pe amândouă cu gâturile tăiate. Este de datoria mea să o protejez, şi n-am de gând să stau în faţa uşii tale toată noaptea pentru asta. Nu contează decenţa atâta timp cât e o viaţă în joc.

–Chiar crezi că pot intra în casa noastră? întrebă Ella.

–Au intrat deja în apartamentele mele ca să ajungă la ea.

Era o versiune îmbunătăţită, constată Alana, din moment fusese – ţinută, de fapt, în temniţa aflată în vecinătatea apartamentelor lui. Dar era evident că el nu voia ca familia lui să ştie asta.

Ella încuviinţă într-un final, dar spuse:

–Voi trimite un pat de campanie în camera ta. Vei dormi acolo.

Christoph zâmbi. Câştigase. Îi spuse mamei sale:

–Arată-i drumul, te rog. Eu nu mă culc încă.

Alana adormise înainte ca el să ajungă sus. Lăsase o lampă aprinsă, deşi focul din cămin lumina suficient. După o zi atât de plină, se lăsase imediat furată de somn, cu privirea aţintită spre patul de campanie din celălalt capăt al camerei. Dar, când se trezi, nu era încă dimineaţă, iar trupul fierbinte al lui Christoph era lipit de al ei.

Alana deschise ochii şi îl văzu rânjind.

–Ai minţit-o pe mama mea când i-ai spus că n-o să dormim în acelaşi pat.

Dacă avea de gând să facă dragoste cu ea, atunci n-ar fi tachinat-o cu o asemenea remarcă, ştiind că avea să intre imediat în defensivă. Sau ar fi făcut-o? Ca să-l oprească înainte să se simtă prea tentat să continue, Alana îl avertiză:

–Dacă mă atingi, o să ţip, şi familia ta o să vină să vadă ce s-a întâmplat. N-o să-ţi placă să dai explicaţii.

-Adică să explic de ce te-am făcut să țipi de plăcere?

-N-ai îndrăzni! răsuflă Alana.

-Dar bineînțeles că aș îndrăzni. Sunt un barbar, ții minte? Dar tocmai ai stins focul pasiunii. Culcă-te!

Dar rămase acolo! Și îi căuta privirea. Spera oare să vadă în ochii ei invitația de a rămâne lângă ea? Și o văzu? De-asta o săruta dintr-odată? Și nu era doar un simplu sărut! Limba lui se strecură între buzele ei, și o prinse imediat în capcana pasiunii!

Alana încercă să lupte cu sentimentele care o năpădiseră, cu senzația aia care o tulbura și o aducea în pragul leșinului și pe care nici măcar nu o înțelegea prea bine. Cu emoția care îi înfierbânta tot corpul. Era mult prea greu să reziste și nici măcar nu era convinsă că voia asta, nu când toate simțurile ei erau stimulate atât de plăcut.

Christoph trebuia să oprească asta în locul ei, dar se agățase prea strâns de gâtul lui înainte să spună:

-N-ar trebui.

Așa că nu era de mirare că buzele lui fierbinți îi căutau acum punctele sensibile de pe gât, făcând-o să se înfioare de plăcere.

Un picior al lui era peste ale ei, iar acum alunecă între ele. Alana avea pe ea doar lenjeria, așa că simți intens cum el se freca ușurel de ea. Tresări de câteva ori și se agăță și mai strâns de el.

-Ești îmbrăcată doar în lenjerie.

Alana îi auzi zâmbetul din glas.

-Recunoaște că mă așteptai.

Alana deschise ochii. Slavă Domnului, tocmai îi dăduse imboldul de care avea nevoie pentru a-l da jos din pat!

-Nu, suspină ea. Apoi spuse mai tare: Am uitat să-mi iau la mine o cămașă de noapte. Iar tu ar trebui să fii în patul tău.

Christoph se trase înapoi.

-Alana, spune-mi că nu...

-Serios. Ar trebui să fii în patul tău.

Christoph rămase nemișcat o clipă, să vadă dacă Alana vorbea serios sau nu. Însă nu mai era loc de îndoială. Oftă nemulțumit, dar se ridică din patul ei și merse până la al lui. Era dezbrăcat! Alana închise strâns ochii și se întoarse cu spatele la el.

– Culcă-te, murmură Christoph. Cel puţin unul din noi trebuie să se odihnească.

Adică el nu avea să doarmă? Alana se abţinu să-i spună că nici ea nu avea de gând să doarmă. Dar totuşi reuşi.

În dimineaţa următoare plecară devreme, şi toată familia lui ieşi să îşi ia rămas-bun. O vreme, cerul rămase senin. Viscolul lăsase o pătură albă peste drum, dar sania trecea fără probleme pe deasupra ei.

Christoph nu spuse absolut nimic despre noaptea trecută. Nu părea nici supărat din cauza a ce se întâmplase. Dar gândul la mama ei o făcu pe Alana să uite de Christoph. Se simţea din nou neliniştită.

Christoph îi observă emoţia şi o luă pe după umeri, trăgând-o mai aproape de el.

– Iarăşi eşti neliniştită? De ce? Ar trebui să fii nerăbdătoare.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Nu mergi să-ţi întâlneşti unul din părinţi după optsprezece ani.

– Te pot ajuta să te relaxezi.

Alana nu avea nici o îndoială la ce se referea.

– Nu e nevoie.

Tăcu din nou, muşcându-şi buza de jos. Poate ar fi trebuit să-l lase să-i distragă atenţia de la ceea ce urma, fiindcă se simţea din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce se apropiau de destinaţie.

Trecură încă două ore până să ajungă la capătul drumului. Ar fi înaintat mult mai repede dacă zăpada de pe drum n-ar fi fost atât de mare. Alana zări conacul cocoţat sus pe munte, înainte să înceapă din nou să ningă. Semăna cu un castel, aşezat pe o prispă de piatră la jumătatea muntelui.

– Ai zis că e un loc „splendid", dar nu mă aşteptam să fie *atât* de mare, mai ales că e construit la o asemenea înălţime, spuse Alana chiar înainte ca ninsoarea să ascundă din nou priveliştea. Cabanele sunt cam cât o fermă, nu-i aşa?

– Era mic la început. De-a lungul anilor, au tot fost adăugate anexe.

– Regele vine des pe-aici?

– N-a mai fost aici de când a murit prima lui soţie. Am auzit că era unul dintre locurile ei favorite, ceea ce e de înţeles, fiindcă vederea este fantastică – cel puțin, atunci când nu ninge. Dar regele evită orice i-ar putea aminti de ea. De-asta nu există nici măcar un portret al reginei Avelina la palat. Nici măcar nu știu cum arăta.

-Dacă regele nu vine pe aici, de ce nu închide pur și simplu totul?

-Fiindcă încă îi e de folos. Din când în când, îi trimite aici pe ambasadorii din alte țări. După câteva zile aici, se întorc în capitală mai relaxați, și e mai ușor de negociat cu ei.

Alana râse.

-Cât de inteligent!

Sania se opri, iar buna dispoziție a Alanei dispăru imediat ce Christoph coborî și se întinse să o ia în brațe. Avea de gând să o ducă așa până la intrare, la fel ca data trecută. Alana era gata să-l oprească dacă ar fi dat să o sărute din nou, dar de data asta el nici măcar nu încercă. O lăsă din brațe în mijlocul unei camere enorme, prea mare ca să fie un hol sau un foaier, deși nu părea să aibă vreo altă destinație. Șase statui înfățișând bărbați și femei în stil grecesc înconjurau o fântână enormă, fără apă, în centrul podelei de marmură. Pereții erau acoperiți cu oglinzi mari, înrămate, care făceau camera să pară și mai largă.

-Conte Becker, mă bucur să vă văd din nou. Vreți să stați în aceeași cameră?

Alana nu observă că un servitor se apropiase de ei decât când acesta i se adresă comandantului. Când auzi întrebarea, îi aruncă o privire sfredelitoare lui Christoph:

-Ai mai fost aici?

Christoph ridică din umeri, apoi își scoase haina și căciula îmblănită și i le dădu servitorului. Era prea frig pentru ca Alana să îi urmeze exemplul. Se întrebă dacă Christoph ar fi recunoscut vreodată că până și el avea nevoie să fie singur uneori, să scape de corvoada unei slujbe care devenise mai periculoasă decât ar fi trebuit.

După ce servitorul plecă să lase haina și șapca lui Christoph altundeva, căpitanul spuse:

– Am venit aici cu câteva amante de-ale mele. Apoi, observându-i expresia, adăugă: De ce pari așa surprinsă. Tu erai aia virgină când ne-am cunoscut, nu eu.

Alana se înroși imediat.

– Nu ești căsătorit. De ce este nevoie să-ți aduci femeile până aici? Sau erai căsătorit?

Christoph chicoti.

– I-auzi cât de revoltată pari! Ai luat-o personal sau te revolți din principiu? Sau ești geloasă?

– Nimic din toate astea, se răsti Alana. Uită că te-am întrebat. E treaba ta ce faci.

– Vrei să fie și treaba ta?

– Nu!

– Protestezi prea mult. Christoph râse, apoi continuă: Dar o să-ți răspund totuși la întrebare. Când o relație începe să scârțâie, apar tot felul de certuri din nimic. Asta se întâmplă de obicei când o amantă vrea mai mult decât sunt eu pregătit să-i ofer. Dacă nu consider că e timpul să pun capăt relației, o aduc aici. De regulă, izolarea și gândul că n-are altceva mai bun de făcut decât să stea cu mine până o duc înapoi în oraș mai îmblânzită. Dar asta nu face decât să întârzie inevitabilul, din câte am văzut, așa că nu îmi mai bat capul.

– Dacă toate relațiile tale se termină atât de neplăcut, poate ar fi cazul să încerci una ceva mai trainică.

– O soție, vrei să spui? Christoph clătină din cap. E nevoie de mult mai mult timp pentru o soție, iar eu sunt un om ocupat. Apoi zâmbi. Dar o să-mi fac timp pentru o nouă amantă – dacă ești dispusă și tu.

Alana nu avea de gând să-i răspundă, așa că, drept replică, îl întrebă suspicioasă:

– Mama mea *e* aici, da?

Christoph râse din nou.

– Nu ne certăm, Alana mea. Nu, nu te-am adus aici ca să te îmblânzesc. Te enervezi de multe ori ca o pisică, dar știu să te fac să torci.

Alana suspină, iar obrajii i se înroșiră imediat. În ciuda replicilor obraznice pe care i le spusese de când se cunoscuseră, nu era în stare să-l ignore. Ştia că ar fi trebuit să devină deja imună la înţepăturile lui, dar tot se enerva de fiecare dată.

-Dumnezeule, mă faci să-mi doresc să fi fost fiica regelui tău doar ca să te arunc în temniţă. Să stai acolo câte o lună pentru fiecare jignire pe care mi-ai adus-o, adică ani de zile.

-Să nu te aştepţi să-mi ascund gândurile faţă de tine, Alana, când te doresc atât de mult. Ai prefera să mă prefac că nu îmi pasă de tine? De fapt, mă îndoiesc că pot face asta. Christoph o luă de mână şi o conduse în camera următoare. Hai să o găsim pe mama ta. Poate e o vrăjitoare, şi o să fie nevoie să te apăr de ea.

-Nu m-aş baza pe asta.

Christoph oftă.

-Nici nu o fac.

Capitolul 39

Servitorul care îi conduse înăuntru le spuse că Helga nu obişnuia să iasă din apartamentul ei decât foarte rar. Alana o înţelegea, căci camerele de aici erau mult mai mari decât în alte părţi. Helga părea să se simtă ca acasă. Servise un mic dejun întârziat, şi, din câte se părea, servitoarea care îi adusese de mâncare rămăsese să îi ţină companie. Cele două încă mai râdeau când servitoarea deschise uşa pentru vizitatori.

Când îi văzu, Helga se ridică de la masa micuţă. Probabil nu se aştepta ca Alana şi Christoph să fi venit special pentru ea. Cabana era aşa mare, că era uşor să te rătăceşti.

Alana zâmbi tandru. *Aceasta era mama ei! Mama ei adevărată!* Helga purta o rochie verde, simplă, de zi. Alana observă că nu era înaltă. Era chiar mai scundă decât ea cu câţiva centimetri. Nici părul ei nu era brunet, ci blond, iar ochii ei erau căprui-închis. Era masivă - nu grasă, ci doar lată în şolduri. Alana era mult mai subţirică. Nu zări nici un rid pe chipul Helgăi. Probabil o născuse când era încă foarte tânără. Nu părea să aibă nici patruzeci de ani.

– Helga Engel? începu Christoph.

Privindu-i bănuitoare, Helga încuviință încet.

– Ați venit să mă vedeți *pe mine?*

Christoph zâmbi ca să o liniștească și se prezentă oficial ca fiind căpitanul gărzii de la palat.

– Într-adevăr. Ți-am adus o surpriză minunată.

Helga râse dintr-odată și își dădu cu presupusul:

– Încă un dar de la rege? E prea generos.

Christoph părea surprins.

– Frederick îți face daruri?

Helga zâmbi.

– În fiecare an, ba uneori chiar și de două ori pe an. Văzându-l în continuare surprins, chicoti ca o fată mare: O, nu e ceea ce crezi! Nimic extravagant, doar mici atenții ca să știu că nu a uitat ce am făcut pentru el. Dar nu mai e nevoie. Ar trebui să-i transmiți asta din partea mea. Asta – făcu un gest larg, indicând tot ce era în jur – e deja mai mult decât suficient.

Helga se întristă. Christoph tuși înfundat, simțindu-se nelalocul lui. Evident, și el, și Helga se gândeau la sacrificiul pe care îl făcuse. Dar Alana nu se simțea deloc tristă. Era pregătită pentru revederea fericită la care sperase de atâta vreme.

Făcu un pas în față, gata să-i dea Helgăi vestea cea bună. Christoph o opri dintr-odată, luând-o de braț. Alana îl privi și se încruntă când îl văzu așa încordat.

După cum se aștepta, Christoph o întrebă pe Helga pe un ton oficial:

– Nu crezi că meriți să fii răsplătită?

– Eu...

Helga nu mai spuse nimic. Părea din nou bănuitoare.

– Oprește-te! șuieră Alana către Christoph. N-ai venit aici să o interoghezi.

– Dar tu, da.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Ai o mie de întrebări. Eu i-am adresat doar una.

– Nu-i cazul să-ți etalezi aici firea bănuitoare. Când cineva spune că nu merită un lucru, e doar modest. O fi un concept străin pentru un barbar ca tine, dar oamenii civilizaţi fac asta destul de des.

Christoph nu părea prea afectat. Bineînţeles, pe *căpitan* nu l-ar fi deranjat. Se certau în şoaptă, ca Helga să nu-i audă, dar asta păru să o alarmeze şi mai mult.

-Îmi spuneţi totuşi de ce aţi venit? întrebă Helga, uitându-se neliniştită de la unul la altul.

Christoph se relaxă. Zâmbi chiar. Alana se întrebă dacă vorbele ei îl goniseră pe căpitanul scorţos, cel puţin o vreme.

-Îmi cer scuze, Helga, spuse el. Surpriza despre care vorbeam e fiica ta, care e în viaţă, după cum vezi.

Helga o privi pe Alana o clipă, apoi îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi leşinată la podea. Alana sări să o ajute, dar nu fu suficient de rapidă cât să o prindă în braţe.

Se uită peste umăr la Christoph.

-Dumnezeule, eşti la fel de subtil ca un mistreţ. Nu puteai fi un pic mai blând?

Christoph o ridică pe Helga în braţe şi o culcă pe canapeaua din colţul de vest al camerei. Alana îl urmă şi văzu că mama ei avea înclinaţii artistice; în colţ erau câteva coşuri cu lână şi o ramă imensă pe care era întinsă o tapiserie pe jumătate terminată, cu un scaun lângă.

-Tu cum i-ai fi dat vestea mai blând? întrebă Christoph. Oricum i-aş fi spus, tot ar fi fost şocată.

Alana oftă şi se înclină deasupra Helgăi, lovind-o uşor peste obraji, ca să o trezească. Nu observă ce făcea Christoph până nu îl văzu apropiindu-se cu un pahar de apă.

Suspină şi îi apără chipul mamei sale.

-Să nu îndrăzneşti!

Christoph ridică din sprâncene.

-De ce nu? E mai rapid.

-E nepoliticos. Lasă-mă să încerc eu mai întâi.

-Azi te plângi încontinuu! De ce? Încă mai eşti agitată?

-N-am fost deloc agitată până nu te-ai apucat tu să-mi interoghezi mama. Nu eşti la datorie astăzi. Cel puţin n-ar trebui să fii.

-Sunt mereu la datorie.

– Tu eşti cel care mi-a spus că Helga Engel e mama mea, îi reaminti înţepat Alana. Dacă nu eşti absolut convins, n-ar fi trebuit să-mi spui asta.

– Sunt convins.

– Atunci explică-mi, te rog.

– M-a luat pe nepregătite. Tocmai îţi vorbisem despre amantele mele. Frederick a fost credincios ambelor soţii, dar a fost o vreme între cele două căsnicii când a avut mai multe amante. Una a încercat să-l ucidă. E de datoria mea să le cunosc, chiar dacă toate astea s-au întâmplat înainte să fiu numit căpitan al gărzii. Şi credeam că le cunosc pe toate, însă remarca ei lăsa să se înţeleagă că ea şi Frederick...

– Ba chiar deloc, îl întrerupse Alana. A părut doar bucuroasă că Frederick încă mai ţine minte sacrificiul pe care l-a făcut pentru el, deşi a spus că micile atenţii de până acum nu erau necesare. Aşa vorbeşte o femeie, Christoph. Chiar nu poţi pricepe asta?

Christoph părea dezgustat de propria persoană.

– Trezeşte-o ca să îşi poată îmbrăţişa fiica. Apoi o să fii prea fericită să mă mai baţi la cap.

Alana îngenunche lângă canapea şi continuă să o lovească pe Helga uşor peste obraji. Fără vreun rezultat. Începea să-şi facă griji că Helga se lovise în cădere, dar apoi auzi geamătul slab şi respiraţia întretăiată care îi urmă. Ochii Helgăi se deschiseră, şi privi în jur, calmă, dar dezorientată, ca şi când tocmai s-ar fi trezit din somn – dar apoi o observă pe Alana şi se împinse înapoi, încercând să se tragă cât mai departe de ea, cu ochii mari şi plini de groază.

– Lasă-mă în pace! ţipă Helga.

Dar nu aşteptă ca Alana să se mişte, ci sări în picioare, cât pe ce să o trântească la pământ, apoi se ascunse după canapea.

– Minţi! strigă, arătând cu un deget spre Christoph.

Christoph se încruntă.

– Dacă nu ne crezi, atunci de ce te comporţi de parcă ai fi văzut o fantomă? Te asigur că pielea ei e foarte caldă.

Alana nu avu timp să-l certe pe Christoph pentru o asemenea insinuare, fiindcă Helga negă cu vehemenţă:

– Nu ştiu cine sau ce e, dar *nu* e fiica mea. Fiica mea a murit!

-Da, ştim că aşa credeai. Aşa am crezut cu toţii, spuse blând Christoph. Dar ai în faţa ochilor dovada că nu e adevărat.

-De ce? Pentru că susţine ea asta?

-De fapt, credea că e fiica lui Frederick, fiindcă bărbatul care a răpit-o a crezut, la rândul lui, că era prinţesa şi aşa i-a spus şi ei. Dar, mulţumită ţie, a fugit de la palat cu un alt bebeluş.

-Mulţumită... mie, îngână Helga pe un glas pierit.

O privi în sfârşit pe Alana – şi începu să plângă. Dar nu părea să plângă de fericire.

Capitolul 40

-În toţi aceşti ani, am crezut că te-a răpit ca să te ucidă.

Deşi o spusese pe un ton plat, lipsit de orice emoţie, era primul semn că Helga începea să-i creadă. Dar vestea părea încă prea şocantă pentru a se putea bucura.

Alana reuşi să o facă pe Helga să se aşeze din nou, iar Christoph îi oferi o batistă cu care să-şi şteargă lacrimile şi se trase înapoi, rămânând în picioare. Dar Helga îşi şterse faţa o singură dată, apoi lăsă batista în poală, fără să bage în seamă faptul că din când în când îi mai curgea câte o lacrimă pe obraji.

Alana se aşeză lângă ea şi chiar încercă să o ia de mână, ca să o liniştească, dar Helga se încordă când o atinse, aşa că îşi luă mâna de pe a ei.

Se simţea respinsă. Chiar şi fericirea pe care o resimţise când o văzuse pe Helga râzând dispăruse. Reuniunea lor nu era deloc una fericită – încă. Dar Alana spera totuşi că, după ce şocul avea să dispară, aveau să se bucure amândouă.

Alana se gândi că Helgăi i-ar fi de folos câteva explicaţii, aşa că spuse:

-Într-adevăr, m-a răpit ca să mă omoare. Dar n-a putut să o facă, şi în loc de asta m-a adoptat şi m-a crescut. S-a schimbat din cauza mea. Nu mai e un asasin.

-Era un asasin? suspină Helga.

– Nu credeai asta? întrebă Christoph.

Helga își plecă imediat privirea. Era evident că nu-i plăcea să-l privească pe Christoph. Era un demnitar, și fusese dur cu ea.

După o clipă, Helga spuse:

– Ba da, dar doar tu mi-ai confirmat asta. Nimeni altcineva nu a mai spus-o.

– Mi-a fost ca un tată, o asigură Alana. De fapt, în toți acești ani am crezut că suntem rude de sânge, că într-adevăr era unchiul meu. Nu mi-a spus adevărul decât luna trecută.

Helga o privi cu ochi mari.

– Încă mai trăiește?

– Da, dar...

Helga privi îngrozită spre ușa din spatele lor.

– E aici, la cabană?

Era evident că se temea de Tătic. Teamă – nu ură – de bărbatul care îi răpise fiica? Alana se întrebă de ce. Observă că și Christoph se încruntase.

Alana spuse repede:

– Sunt sigură că lucrurile care s-au întâmplat atunci te-au îngrozit. E în regulă, nu va trebui să dai ochii cu el. Spune-mi despre tatăl meu!

Helga se uită la Alana, dar părea în continuare temătoare.

– A fost un om cu adevărat bun. La nici un an după ce ne-am căsătorit, a murit de febră. Nu a mai apucat să-și cunoască fiica. Apoi, ca și când abia acum și-ar fi amintit de asta, adăugă: Avea părul brunet.

Alana chicoti.

– În sfârșit, o rudă cu părul ca al meu! Ne-am certat atât de mult pe tema asta... amândoi.

Arătă cu bărbia spre Christoph.

– De ce?

– Am încercat să-l conving pe căpitanul Becker că eu sunt prințesa, fiindcă așa credea și tutorele meu. Iar căpitanul nu putea să-mi spună de ce știa că nu sunt prințesa. Dar, din cauză că am părul negru, iar tu spuneai că am fost blondă când eram mică, la fel ca și prințesa, nu s-a gândit niciodată că aș putea fi copilul tău.

-Poate asasinul te-a mințit și nu ești fiica mea, spuse Helga.

Cuvintele ei o dureau. Erau pline de amărăciune. Asta nu putea însemna decât un lucru: că Helga încă mai avea îndoieli, probabil fiindcă nu simțea absolut nimic față de Alana. Iar Alana nici măcar nu o putea condamna pentru asta. Și Christoph spusese același lucru, că Tăticul o mințise.

-Și eu m-am gândit la fel, recunoscu el. Cel puțin la început. Dar acum sunt convins. Dacă aș mai fi avut îndoieli, n-aș fi adus-o aici ca să vă întâlniți. Cu permisiunea regelui, bineînțeles. Totuși, mă intrigă reacția ta față de ea.

-Dacă spui că e a mea, e a mea! strigă Helga, apărându-se. Pur și simplu, nu o *simt* încă, și nu mă poți învinui pentru asta. Eu am pierdut un bebeluș, iar tu îmi aduci o femeie care nici măcar nu seamănă cu mine!

-Dar seamănă cu soțul tău?

Helga pufni.

-Nu seamănă deloc cu un bărbat.

-Nu, nu seamănă, recunoscu Christoph. Poate ar trebui să te bucuri că e așa frumoasă?

Helga îi aruncă o privire ciudată, apoi se întoarse spre Alana și zâmbi slab.

-Ești foarte frumoasă. Te rog, nu mă învinovăți pentru ceea ce simt.

-Nu o fac, spuse Alana. Înțeleg foarte bine. Toată viața am crezut că părinții mei au murit. Când mi s-a spus că nu era adevărat, și eu am fost foarte șocată și am avut nevoie de timp până să cred asta. M-a ajutat, în schimb, să vorbesc despre asta. Poate și pentru tine va fi la fel. Povestește-mi despre familia noastră.

Helga oftă.

-Sunt morți cu toții. Amândoi părinții mei erau încă în viață când m-am mutat la palat, dar erau bătrâni. Am fost făcută la bătrânețe. Tatăl meu a murit în același an în care mi-am pierdut și fetița. Mama mea s-a mutat aici la cabană, cu mine, dar a murit și ea acum doi ani. Îmi pare rău, nu am mai rămas decât eu... și tu.

–Nu trebuie să-ţi pară rău, spuse Alana. Apoi întrebă cu grijă: Poţi să-mi spui de ce ai făcut-o? De ce ai schimbat bebeluşii între ei?

Helga se încordă imediat.

–Mi s-a ordonat să nu mai vorbesc niciodată despre asta.

Christoph interveni:

–Când ne-am dat seama cine era, regele mi-a dat voie să-i spun adevărul şi să o aduc să te întâlnească. Ştie deja secretul pe care ţi s-a spus să-l păstrezi. Poţi vorbi liniştită cu ea.

Helga începu să plângă din nou, dar acum Alana înţelegea de ce. Helga nu era în stare să-şi aducă aminte de întâmplarea groaznică prin care trecuse fără să simtă din nou durerea de a-şi fi pierdut copilul. Alana se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să schimbe subiectul. Dar poate Helga nu voia să vorbească fiindcă se gândea că Alana suferise, crescută fiind de un asasin.

–Am avut o viaţă frumoasă, fără nici o greutate, o asigură Alana. Am fost crescută ca o domnişoară, în Anglia. Am fost bine educată, am avut servitori, prieteni, o rudă care mă iubea – cel puţin credeam că suntem rude. Nu mi-a lipsit nimic, niciodată, decât o mamă. Aşa că n-am păţit nimic îngrozitor din cauza a ceea ce-ai făcut. Sincer, nu am deloc resentimente.

–Eu da, spuse Helga îndurerată.

–Atunci de ce ai făcut-o?

Christoph pusese întrebarea de data asta, şi poate ăsta era motivul pentru care Helga răspunse imediat:

–Palatul era aproape gol. Mi-a fost frică. Regele era plecat de atâta vreme să ţină doliu şi nimeni nu venea niciodată să o viziteze pe prinţesă. Adevărul e că prinţesa era neglijată. Trecuseră abia trei ani de la războiul civil, când palatul fusese atacat, iar regele Ernest – executat. Nu eram singura care credea că Bruslanii ar putea încerca să revină pe tron într-un mod mai violent. Umblau zvonuri prin oraş chiar înainte ca regele Frederick să se căsătorească.

–Te înţeleg, dar palatul nu rămăsese fără apărare, spuse Christoph.

–Aşa este, erau destule gărzi în curte, dar nu şi înăuntru. Cele două gărzi care păzeau camera copilului nu treceau pe acolo decât de două ori pe noapte! Ar fi trebuit postați în fața ușilor, dar nu erau, și abia se uitau la prințesă când intrau. Tot timpul vorbeau și glumeau între ei. Dar nu am schimbat imediat copiii. Au trecut câteva săptămâni până să mi se facă într-adevăr frică. Prințesa avea aproape trei luni când am făcut-o.

-Servitorii știau de asta? întrebă Christoph.

-Care servitori? pufni Helga. Nu mai era decât o bătrână care abia mai vedea și care venea doar pentru a face curat și a-mi aduce de mâncare. Doctorul de la curte venea o dată pe lună să vadă dacă prințesa era sănătoasă și creștea bine. Dar era un om arogant care părea insultat de faptul că i se ceruse să aibă grijă de un copil. De câteva ori a venit mirosind a alcool. L-am implorat pe unul dintre demnitari să posteze mai multe gărzi și să trimită mai mulți servitori. A râs și mi-a spus că palatul era sigur, dar a binevoit totuși să mai angajeze o doică, să mă ajute. Până să vină ea, cu vreo două săptămâni înainte de răpire, m-am hotărât să rezolv eu problema și am schimbat între ei copiii. Eram îngrozită la gândul că prințesa putea să pățească ceva, fiindcă atunci și eu m-aş fi putut considera moartă.

-De ce nu i-ai spus celeilalte doici ce ai făcut, ca să aibă și ea grijă? întrebă Christoph.

Helga nu răspunse imediat.

-Am vrut să fiu mai întâi sigură că pot să am încredere în ea. Și adevărul este că – se opri din nou, iar ochii i se umplură de lacrimi – era atât de frumos să pot petrece mai mult timp cu copilul meu.

Alana simți cum i se rupe sufletul.

-Bineînțeles, n-am vrut să încerce și ea același lucru, continuă Helga. În primul rând voiam ca prințesa să fie în siguranță. Chiar și după ce a venit și a doua doică, m-am ținut de capul demnitarului să posteze mai multe gărzi. Chiar și doi oameni în plus ar fi fost de ajutor! Ar fi putut să prevină ce s-a întâmplat. Acel... acel asasin n-ar fi fost în stare să treacă de gărzi dacă acestea ar fi fost postate la ușă și nici să-mi răpească fetița. Nici măcar nu-mi amintesc să fi fost atacată, dar, după ce am leșinat, mi-a legat mâinile la spate. Helga clătină din cap cu tristețe. Dar regele a știut cine era de vină și a fost tare furios când s-a întors.

–Eu aș fi spus că el era de vină, fiindcă lipsise atât de mult timp, spuse încet Alana.

Christoph îi aruncă o privire severă fiindcă îndrăznise să spună așa ceva, iar Helga îl apără pe Frederick:

–Nu a fost așa. Regele se gândea că își lasă moștenitoarea pe mâini bune. Și era atât de îndurerat, că nici măcar nu-și dădea seama cât de mult lipsise. Totuși, camera prințesei ar fi trebuit apărată mai bine și ar fi trebuit să fie mai mulți servitori acolo. De-asta era atât de furios. Mai mulți oameni au fost alungați drept pedeapsă, dar era prea târziu... pentru mine.

–Ai venit aici după aceea? întrebă Alana.

Helga încuviință.

–Ca urmare a pierderii pe care o suferisem am fost scutită de datorie și au angajat o altă doică pentru prințesă, care a mers împreună cu ea până în locul în care au ascuns-o. Dar o vreme am stat împreună cu părinții mei, în oraș. M-au ajutat cât timp am fost în doliu. Am venit aici după ce tatăl meu a murit și am reușit să o conving pe mama să mă însoțească. După un moment de tăcere, Helga o atinse ușor pe Alana pe creștet și întrebă: Ești într-adevăr fiica mea?

Alana zâmbi, dar nu apucă să mai spună nimic. Cineva bătea cu pumnii în ușă, iar Helga sări în picioare, speriată.

–Au venit după mine, spuse Christoph și ieși imediat.

Alana încercă să-și liniștească mama:

–A trimis niște soldați înaintea noastră ieri. Probabil vor doar să se asigure că am ajuns în siguranță, după furtuna de ieri. Soldații lui sunt niște b...

Alana voia să spună „barbari“, dar își dădu seama că Helga s-ar fi putut simți insultată, fiindcă și ea era lubiniană, așa că spuse în loc:

–Sunt tare autoritari.

Asta nu reuși să o liniștească pe Helga suficient cât să îi alunge paloarea. Alana înțelegea de ce mama ei se temea de Tătic, dar spera că Helga nu avea să reacționeze așa de fiecare dată când cineva avea să bată la ușă. Alana se întrebă dacă merita să aranjeze o întâlnire între ei. N-ar fi fost ceva plăcut, dar cel puțin Tăticul ar fi putut să o asigure pe Helga că nu-i dorea răul.

Apoi Christoph se întoarse, atât de posomorât, că Alana sări brusc în picioare. Christoph o luă de braț și o conduse spre ușă.

Alana se împotrivi și se trase înapoi.

-Nu fi așa necioplit. Unde mă duci?

-Trebuie să ne întoarcem în oraș. Palatul a fost atacat azi-dimineață, chiar înainte de răsărit.

Capitolul 41

Alana era convinsă că Christoph nu s-ar fi oprit la intrarea în salonul mamei sale dacă nu i-ar fi reproșat mai devreme că era nepoliticos. În orice caz, căpitanul se întoarse către Helga și spuse:

-Regele nu a pățit nimic, iar atacul a fost respins imediat. Trebuie să mă întorc în oraș, dar o să ți-o aduc pe fiica ta în vizită altă dată.

În curte, Alana văzu că sania fusese deja pregătită și cei cinci soldați ai lui Christoph erau în șa, gata să îi urmeze. Christoph o duse în brațe până la sanie, se urcă și el, apoi o trase aproape și se acoperiră amândoi cu pături. Imediat ce sania se puse în mișcare, Alana întrebă:

-Deci rebelii sunt mai porniți decât credeai?

-Atacul nu a avut nimic de-a face cu rebelii. Nepotul regelui Ernest, Karsten – îl ții minte, cel de la carnaval, care ți s-a părut atât de fermecător –, a fost bătut zdravăn.

-*El* a pornit atacul?

-Nu, câțiva dintre oamenii lui, supărați de ce a pățit stăpânul lor, probabil. Au bănuit că eu sau regele am dat ordinul și au reușit să intre în curte târziu, noaptea trecută. Erau doar câțiva, dar au reușit să se urce până la creneluri. Fiindcă nu se făcuse încă lumină își închipuiau, probabil, că se pot strecura prin curte. Toți douăzeci. Credeau că pot intra în palat înainte să fie găsiți. Nişte idioți. Nici unul n-a apucat nici măcar să coboare în curte.

– Eşti furios fiindcă n-ai fost acolo, nu-i aşa?

– Nu. De fiecare dată când plec de la palat, sunt conştient că s-ar putea întâmpla aşa ceva în lipsa mea. De-asta dublez numărul gărzilor, ca să fiu sigur că orice persoană suficient de proastă încât să atace o să dea greş. Şi chiar au dat greş. Sunt furios fiindcă asta îmi pare o consecință a ceea ce a făcut tutorele tău. Era să-l omoare în bătaie pe moştenitorul familiei Bruslan!

– Nu ştii că el a fost, spuse Alana cu stânjeneală.

– Bineînțeles că el a fost. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit.

– Dacă aşa stau lucrurile, atunci asta dovedeşte că Karsten n-a avut nimic de-a face cu răpirea mea. Altfel, Tăticul l-ar fi ucis.

– Ți-am spus că nu l-am bănuit niciodată pe Karsten că ar şti ceva legat de asta. Era un copil când ai dispărut, şi, chiar dacă e om în toată firea, e genul arogant, care spune direct ce are de spus. Nu e stilul lui să se încurce cu spioni şi cu asasini. Mai degrabă ar angaja nişte mercenari care să provoace o rebeliune. Christoph zâmbi sec. Sau ar lansa un atac direct, aşa cum a făcut-o deja. Nu, sunt destui bătrâni în clanul Bruslan care încă mai trăiesc şi care ar fi putut da ei înşişi ordinul ca prințesa să fie ucisă.

Alana încercă să fie optimistă.

– Cel puțin au dat greş. Poate şi rebeliunea va lua sfârşit după asta.

– Sau poate îşi vor construi o armată întreagă, acum că sunt siguri că Frederick a luat o decizie... care nu îi favorizează deloc.

Alana nu spuse că din punctul ei de vedere era un lucru bun, că ar putea să-i ofere în sfârşit regelui un pretext să scape de Bruslani, pe care îi dispreţuia. Viața *ei* fusese afectată fix de ezitarea lui de a face asta.

Spuse în schimb:

– De ce nu m-ai lăsat să rămân cu mama mea? Nu ai nevoie de mine ca să te ocupi de consecințele atacului.

-Nu vreau... nu pot să te las singură atâta timp cât viața ta este încă în pericol. Dar nici tu nu voiai neapărat să rămâi acolo.

Alana se înroși, recunoscătoare că Christoph nu putea să-i vadă chipul ascuns pe jumătate sub pătură. Asta dacă o privea. Nu se uită spre el.

Cum de ghicise? Alana nu-și dăduse ea însăși seama decât acum de cât de stânjenită se simțise când își întâlnise mama. Totuși, știa că ar fi vrut să stea mai mult dacă întâlnirea lor ar fi decurs altfel. Era atât de confuză.

După ce Christoph o anunțase că fiica ei trăia, femeia care păruse atât de fericită că regele îi făcuse daruri nu mai apăruse. Helga fusese temătoare tot timpul. Poate se temea că avea să fie alungată de acolo? Alana nu o putea asigura că așa ceva n-avea să se întâmple, dar ce motiv avea Helga să-și facă asemenea griji? Tot salvase o prințesă și-și pierduse fiica pentru optsprezece ani fiindcă făcuse asta.

Alana încercă să-i explice și lui Christoph ceea ce simțea.

-Nu e vorba că n-am vrut să rămân, dar am fost... Credeam că o să simt ceva imediat ce o văd – dragoste. Iar când am văzut-o prima oară, chiar m-am simțit legată de ea preț de câteva clipe. Însă felul în care a reacționat... nu știu... chiar nu mă simt apropiată de ea *absolut deloc*. Suntem două străine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se poate întâmpla așa. Presupun că e ceva normal, doar au trecut atâția ani. Mi-a dat naștere și mi-a plâns dispariția, dar tot îmi e o străină. E normal, nu-i așa?

-Nu-ți pot răspunde decât cu o părere, care ar fi irelevantă. Niciodată nu am mai avut de-a face cu o asemenea situație pentru a avea cu ce să-ți compar experiența. Dar poate sentimentele pe care ai vrut să le ai lipsesc tocmai fiindcă ai crezut că mama ta a murit acum mulți ani. Din tot ce mi-ai spus, nu cred că simțeai ceva nici pentru Frederick, deși credeai de mai mult timp că e tatăl tău.

-Asta era altceva. Eram confuză. Voiam să-l iubesc, dar felul în care mi s-a vorbit de el m-a făcut să ezit. Cred că ți-am și spus de ce, nu-i așa? Pentru că Tăticul, chiar dacă îl iubea și jura că este un rege bun, tot îl detesta fiindcă nu reușise să afle cine trimisese un asasin să mă ucidă cu optsprezece ani în urmă. Dar asta nu mai contează. Nu-l voi întâlni niciodată, aşa că n-are rost să-mi fac griji că o să-l insult cu dezgustul meu. Mă temeam să-l întâlnesc doar fiindcă era posibil să nu-mi pot stăpâni sentimentele negative de care tocmai ţi-am spus.

–Acum înţelegi de ce n-a reuşit să facă mai nimic? întrebă Christoph. Suspecţii principali făceau parte chiar din familia lui – şi e o familie extrem de numeroasă.

Alana pufni.

–Politeţurile n-au nici un rost când e vorba despre vieţi, mai ales dacă cele două ramuri ale familiei se duşmănesc de generaţii întregi.

–Dar nu am putut demonstra niciodată cine a tras sforile. Nu aveam nici o dovadă, iar, dacă i-am fi exilat pe toţi, s-ar fi ajuns iarăşi la un război. Bruslanii au stat pe tron generaţii întregi. Încă mai au oameni loiali, şi mulţi nu ar fi fost de acord ca o familie întreagă să fie pedepsită din cauza unuia singur. Chiar crezi că suntem atât de barbari? Christoph adăugă după o clipă: Nu-mi răspunde.

Alana oftă. Avea dreptate. Ştia şi ea asta. Dar nu el era cel pe care încercaseră să-l omoare... Alana clipi. Nu încercaseră să o ucidă nici pe ea. Fusese doar la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

–Asta nu mai contează chiar deloc, şi, din fericire, nici nu-mi pasă.

–Ar trebui să-ţi pese atâta timp cât duşmanii regelui încă mai cred că eşti prinţesa şi încearcă să te ucidă.

Alana se încruntă.

–Motiv pentru care o să plec din Lubinia cât mai repede. Cât despre mama mea, Dumnezeule, mă simt mai apropiată de mama ta decât de ea. Dar e totuşi femeia care mi-a dat viaţă. Vreau să o mai întâlnesc o dată înainte să mă întorc în Anglia, dar nu vreau să fii şi tu acolo şi să o sperii în halul ăsta. Vreau să încerc să o conving să vină cu mine, deşi pari să crezi că n-o să accepte. Dacă refuză, pot cel puţin să-i scriu după ce plec. O să mă întorc să o vizitez anul viitor – dacă i-ai arestat pe cei care au complotat împotriva regelui, şi sper să faci asta acum, că ai motive să-i acuzi deschis pe Bruslani, după ce s-a întâmplat azi-dimineață.

-Ah, da?

Alana îi simți tonul glumeț. Tocmai îi făcuse un compliment, chiar dacă indirect. Nu fusese intenționat!

-Știi cine sunt vinovații, anume veghea gardă a familiei Bruslan. Poți să începi să-i interoghezi. Sunt sigură că nu este nevoie să-ți spun cum să-ți faci treaba. Trebuie să te aștepți ca toate celelalte lucruri să decurgă din ce s-a întâmplat astăzi, și, dacă-mi dai voie să adaug, ar trebui să-i mulțumești Tăticului pentru asta.

Alana îl privi ca să îi vadă reacția, dar el nu făcu decât să clatine din cap. Nu era de acord.

-Acțiunile lui au provocat un atac asupra palatului, deci este o trădare.

Alana gemu.

-Fie cum vrei tu. Dar Tăticul e un element pe care nu-l poți controla. Familia Bruslan o să-și dea seama că nu Frederick i-a dat ordin să-l atace pe Karsten și că de-acum trebuie să se teamă de altcineva. Ar putea chiar să-și dea seama că este vorba despre asasinul pe care l-au angajat. Este de partea ta, să știi, nu de a lor. Va folosi orice mijloace ca să afle adevărul. Tu nu poți face nimic, din moment ce Bruslanii au reușit să păstreze secretă atâția ani identitatea celui care a ordonat asasinatul. Dar Tăticul e liber să afle.

-Dacă ai obosit să-ți lauzi tutorele, haide să revenim la Helga.

-Aș prefera să nu. Sunt foarte dezamăgită de întâlnirea noastră. Am nevoie de timp ca să trec peste asta.

-Fiindcă nu crezi că e mama ta.

Alana suspină.

-Ba chiar cred! Tocmai *de-asta*...

Nu voia să-și ducă gândul la capăt.

-Ce?

Alana își strânse ferm buzele, dar știa că Christoph așteaptă răbdător. În cele din urmă spuse:

-De-asta mă doare. Mă simt de parcă m-ar fi respins.

Christoph o strânse mai tare la piept. Ca să o liniştească, poate? Brusc, Alana simţi nevoia să plângă. Dar aşa ceva era inadmisibil.

Mai mult ca să se liniştească pe ea însăşi, spuse:

– Data viitoare va fi mai bine.

– Dacă îţi permit să o mai vizitezi.

– Să-mi permiţi?! Trebuie să-ţi amintesc oare că nu mai sunt prizoniera ta de când mi-ai spus cine sunt de fapt?

– Lucrurile nu stau chiar aşa.

Alana se îndreptă de spate şi se întoarse spre el, lăsând pătura să-i cadă în poală.

– Ce vrei să spui?

– Încă am de gând să te folosesc ca să-l prind pe Rastibon.

– Îmi pare rău, dar ăsta nu e un motiv suficient să mă ţii prizonieră.

Christoph ridică din umeri.

– Ba în ţara asta este.

Oare chiar vorbea serios? Era atât de furioasă! Christoph o trase înapoi în braţele lui. Alana se zbătu, dar el era mai puternic. Se hotărî să nu-i mai spună nimic, niciodată. Cum naiba de se trezise iarăşi cu barbarul lângă ea?

Capitolul 42

Călătoria dură mult mai puţin la întoarcere, acum că ninsoarea se potolise. Alana văzu chiar şi câteva peisaje magnifice când erau încă suficient de sus pe munte, dar era prea nervoasă ca să se bucure de ele. Vârfurile munţilor erau înconjurate de nori, aşa că drumul pe care mergeau era şi el mohorât şi întunecos. Valea, în schimb, era scăldată de lumină.

Christoph o lăsă să fiarbă în sinea ei tot restul călătoriei. Ar fi putut să încerce să justifice faptul că o reţinea în Lubinia împotriva voinţei ei, ba chiar să-şi ceară scuze pentru ceea ce simţea că era de datoria lui să facă. Dar nu scoase nici el nici un cuvânt.

Când ajunseră la depozitul de sănii de unde plecaseră cu o zi înainte, Christoph o urcă din nou lângă el, în şa, ca să o ducă înapoi la palat. Abia după ce Alana era instalată comod în braţele lui, Christoph spuse plat, fără nici o inflexiune:

-Ai observat că Helga nu ţi-a spus niciodată pe nume? Cum o chema pe fiica ei?

Nu, Alana îşi dădu seama că nu observase. Dumnezeule, nici măcar nu ştia cum o chema de fapt! Fusese prea dezamăgită de reactia Helgăi când aflase că fiica ei nu murise. Helga nici măcar nu o îmbrăţişase! Dumnezeule, ai fi crezut că o mamă ar fi vrut să facă asta. Dar Alana era încă furioasă la gândul că Christoph voia să o folosească drept momeală ca să-l prindă pe Tătic, aşa că murmură în şoaptă:

-Încă nu părea convinsă.

Christoph pufni.

-Ştiu că eşti bănuitor din fire, dar de data asta îţi dai şi tu seama că n-ai de ce, insistă Alana.

-Aşa crezi? Din clipa în care a aflat că eşti fiica ei, a devenit extrem de temătoare. Nu era emoţionată, Alana. Era pur şi simplu îngrozită. Ascunde ceva. Minte. E evident.

-Ce naiba ar mai putea să ascundă în afară de teama de a-şi pierde dreptul de a locui în reşedinţa luxoasă a regelui? Probabil asta are foarte mult de-a face cu reacţia ei, să ştii. Iar tu nu i-ai spus nici măcar o dată că nu va fi dată afară. În loc de asta, i-ai cerut nişte răspunsuri pe care, probabil, Frederick le-a considerat convingătoare când le-a auzit. Iar tu n-ai făcut-o decât să retrăiască din nou acea durere! Nu voiam să ştiu decât de ce a schimbat copiii între ei. În plus, ai văzut cât de speriată a fost când i-ai spus de Tătic. Bineînţeles că e îngrozită, după ce s-a întâmplat.

Alana credea că spusese tot ce era de spus, lucruri la care Christoph se putea să nu se fi gândit, dar suficient de logice încât să-i alunge orice bănuieli. Într-adevăr, căpitanul nu mai spuse nimic. Dar, când ajunseră înapoi în curte, nu merse până la apartamentele lui ca să o lase acolo, ci se opri în mijloc, aruncă frâiele unui soldat şi, după ce o ajută să coboare din şa şi o luă de mână, începu să o târască direct spre palat!

Alana înțelese rapid ce intenționa.

– Oh, Dumnezeule, țipă la el. Știu ce faci. Oprește-te! Nu vreau să fiu fiica lui, mai degrabă sunt a Helgăi.

– Nu tu alegi asta.

– Să nu îndrăznești să-i spui! O să-i dai speranțe deșarte. Trebuie să existe o explicație pentru felul în care s-a purtat Helga. Se teme de ceva, dar asta n-are nimic de-a face cu mine. Era prea tulburată să spună de ce. Probabil fiindcă erai și tu acolo.

– Dar n-o să-i spun nimic regelui... încă.

– Atunci de ce mă duci la palat!

– Ca să vă întâlniți. Va vrea să-și ceară și el scuze pentru că ai fost despărțită de mama ta atâta timp.

Christoph mințea! Era atât de evident! Alana se împotrivi din răsputeri și încercă să se elibereze din strânsoarea lui. La un moment dat, alunecă pe zăpada bătucită, iar Christoph o târî o clipă sau două până să se oprească, să o ajute să se ridice și apoi să o ia în brațe ca pe un copil.

Așa ajunseră la palat, dar Christoph nu-i dădu drumul nici după ce intrară. O plimbă pe coridoare, prin anticamera destinată oamenilor de rând și direct în camera următoare. Nu era sala tronului, așa cum crezuse Alana, ci un pasaj spațios cu câteva camere care porneau din el, un covor pe mijloc și alte două uși la celălalt capăt. Alana era convisă că în spatele lor aștepta regele. Era după-amiaza devreme, deci Christoph se aștepta să-l găsească acolo.

Alana îl imploră încă o dată:

– Nu, te rog.

– Trebuie, îi răspunse scurt Christoph.

Nici măcar nu bătu la ușă; de fapt, gărzile postate de o parte și de alta săriseră să deschidă ușile pentru ei imediat ce îi văzuseră venind. Christoph înainta cu pași mari și cu o expresie hotărâtă. Nu o lăsă din brațe nici când trecură de ultimele uși, dar strigă un ordin repezit, cerând ca toată lumea să plece imediat. Alana auzi pașii grăbiți. Nimeni nu se plânse. Christoph era căpitanul gărzii de la palat; din câte se părea, problemele lui aveau întotdeauna prioritate.

Alana nu își ridică privirea să vadă cine mai rămăsese în cameră. În clipa în care văzuse cum ușile începeau să se deschidă, își ascunsese fața la pieptul lui. Dar Christoph o lăsă din brațe acum, iar Alana îi aruncă o privire furioasă care ar fi persistat dacă nu s-ar fi trezit prinsă pe după umeri și întoarsă cu spatele la el.

Nu mai era nevoie să o țină așa. Alana înlemni, cu privirea captivată de bărbatul pe care îl văzuse în portretul micuț din anticamera oamenilor de rând. Puțin mai bătrân, poate, dar Alana studiase portretul suficient de mult cât să-l recunoască imediat. Regele se ridică și rămase în picioare lângă cele două tronuri. Era îmbrăcat în hainele oficiale, dar nu purta coroană. Întâi îl cercetă pe Christoph, căutând o explicație. Dar Christoph rămase tăcut. Apoi Frederick o privi pe Alana – și rămase așa.

-Dumnezeule, spuse regele, uluit.

O privea cu atâta uimire și fascinație, că nu mai era nevoie să adauge nimic. Și Alana se simțea la fel, din clipa în care îi văzuse expresia și știuse că el înțelesese cine era ea cu adevărat. Valul de sentimente care o cuprinse era imposibil de exprimat în cuvinte. Pe vremea când se gândea cum avea să fie să se afle în fața părintelui ei – a părintelui adevărat – nu sperase decât la o mică porțiune din ceea ce simțea acum. Nu-și imaginase că avea să se simtă copleșită.

„Tata."

Alana nu spuse cuvântul cu voce tare. Se temea. Dacă se înșela totuși, dacă reacția lui era doar ceva de moment și era totuși o simplă confuzie, n-ar fi putut suporta atâta dezamăgire. Dar regele se grăbea deja spre ea, iar Alana înaintă și ea spre el. Apoi se îmbrățișară, iar Alana repetă cuvântul, de data asta cu voce tare, cu dragoste și căldură:

-Tată.

Plângea. Nu se putea stăpâni. Și totodată râdea. Nu-și putea controla nici râsul. Iar Frederick o îmbrățișa strâns, prea strâns, nu voia să-i mai dea drumul, dar și asta era în regulă. Nu mai conta că tatăl ei era un rege. Nimic nu-i mai umbrea fericirea pe care o descoperise – nici măcar înjurăturile înfundate ale lui Christoph, care se auzeau din spate.

Capitolul 43

– Când ți-ai dat seama? întrebă Frederick.

Christoph nu răspunse imediat. Încă mai înjura! Alana nu-l mai asculta deja, de când auzise primele cuvinte vulgare. Rămăsese în brațele tatălui ei, fericită, cu obrazul la pieptul lui, ignorând tot ce se petrecea în jur. Frederick nu o mai ținea atât de strâns, dar nici nu-i dăduse drumul. Alana nu știa de cât timp stăteau așa, bucurându-se pur și simplu unul de altul.

Auzi însă întrebarea regelui și observă că trecură câteva minute până când, în sfârșit, Christoph răspunse:

– Nu eram sigur. Dar am rămas cu un gust amar după ce ne-am întâlnit cu doica azi-dimineață. Am simțit că trebuie să o vedeți cu propriii ochi înainte de-a vă strădui să înțelegi și să găsesc o explicație pentru bănuielile mele.

– Ce te-a făcut atât de bănuitor?

– Helga nu s-a purtat deloc ca o mamă. Când i-am spus că fiica ei s-a întors din morți, a fost furioasă, n-a vrut să creadă. În cele din urmă, a acceptat-o, dar cu teamă, nu cu bucuria pe care ar trebui să o simtă o mamă care își vede, copilul. Și ea a simțit că nu le lega absolut nimic, adăugă Christoph, făcând semn cu capul spre Alana. În mod sigur nu sunt rude.

Alana voia să îl corecteze și se întoarse ca să o facă. Frederick își slăbi strânsoarea, dar îi înconjură umerii cu brațul. Nu voia să se despartă încă de ea.

– N-am spus asta, i se adresă ea lui Christoph. Doar că ne-am simțit ca două străine una față de cealaltă.

Christoph ridică din umeri.

– E același lucru.

– Trimiteți după Helga Engel imediat, ordonă Frederick. Vreau să știu de ce mi-a făcut asta.

– E deja pe drum spre palat, anunță Christoph. Când am aflat că palatul fusese atacat, am plecat imediat înainte să apuc să-i spun îndoielile mele. Dar am lăsat un soldat acolo și i-am cerut să o însoțească până la palat. Până la sfârșitul zilei vom afla cu toții de ce a mințit în privința prințesei.

Alana interveni:

– Ți-a dat un motiv. Știi bine asta.

– Ce? întrebă Frederick, privind de la unul la celălalt.

Christoph răspunse:

– A spus că era îngrozită la gândul că prințesa ar fi putut păți ceva, fiindcă ea ar fi fost acuzată și pedepsită. Se poate să fi inventat povestea cu bebelușii schimbați între ei în aceeași noapte în care a dispărut și prințesa, nu mai devreme. Dar n-are rost să speculăm astăzi din moment ce o să aflăm adevărul. Apoi, Christoph făcu semn spre Alana. Să înțeleg că seamănă mult cu prima regină, Avelina?

– Da, e uimitor. Dar o simt și aici. Frederick își duse o mână la inimă. Nu mai am nici o îndoială.

Christoph încuviință.

– Înțeleg. O să vă las să vă cunoașteți mai bine. Mă bucur pentru amândoi.

Frederick râse.

– Nu pari chiar bucuros.

Christoph dădu din mână în semn de scuze.

– După cum știți deja, nu mă așteptam la asta. Au mai fost situații în care m-am înșelat, dar nu atât de rău.

Se întoarse să plece, dar vocea lui Frederick îl opri.

– Christoph, ai făcut... ce ți-am dat voie să faci?

Christoph ezită doar o clipă, apoi încuviință scurt. Frederick se încordă.

– O situație... nefericită.

Christoph doar încuviință din nou în semn că era de acord, apoi ieși. Alana nu înțelegea prea bine ce se întâmplase, dar era clar că regele era supărat din cauza asta.

Alana privi ușa închisă, apoi se uită la tatăl ei și își dădu seama că întrebarea atât de criptică se referea la felul în care fusese tratată de Christoph în timpul interogatoriului. Fusese destul de dur cu ea.

– Este un barbar, spuse Alana, ca și când ar fi vrut să spună de fapt: „La ce altceva te-ai fi așteptat?“

Dar apoi Alana își aminti cui i se adresa și simți că i se taie respirația.

Frederick zâmbi însă, apoi o conduse până la piedestalul pe care erau așezate tronurile. Îi făcu semn să se așeze, apoi luă loc lângă ea, întinzându-și picioarele lungi și încrucișându-le la gleznă. „Cât de neobișnuit pentru un rege!“ se gândi Alana. Asta o făcu să se relaxeze mult mai mult decât orice altceva ar fi făcut regele.

–Din când în când, chiar că se comportă ca un barbar, spuse Frederick. Uneori e o atitudine folositoare. Majoritatea lubinienilor nu se împacă bine cu schimbarea. Cel puțin aristocrații mei încearcă să progreseze în loc să rămână înțepeniți în trecut. Dau exemple bune... de cele mai multe ori. Becker e foarte bun la ce face, indiferent cum o face.

Alana își dădu seama că era, în sfârșit, sub protecția tatălui ei, regele, și că nu mai trebuia să aibă niciodată de-a face cu manierele grosolane ale lui Christoph. Ar fi trebuit să se plângă imediat. Îi rămăsese datoare cu o răzbunare, nu-i așa? Dar nu era momentul. Acum contau alte lucruri. Își găsise tatăl! Și, pe moment, regele nu se ocupa decât de ea.

–Spune-mi..., începură amândoi în același timp.

Amândoi se opriră și izbucniră în râs, fiindcă se gândiseră la același lucru.

Apoi regele îi făcu semn Alanei să înceapă ea. Alana întrebă ceva ce voia să știe de multă vreme:

–Există vreun portret al mamei mele pe undeva? Știu că nu e nici unul aici, la palat, dar...

–Este unul și aici, o miniatură pe care o am în birou. O să ți-o arăt mai târziu. A doua mea soție, Nikola, știe că o păstrez. Nu se supără dacă o scot din când în când să mă uit la ea. Este o femeie minunată. Nu mi-e deloc rușine să spună că le iubesc pe amândouă.

–Dar mama mea e...

–Da, mama ta s-a stins. Asta nu înseamnă că nu o mai iubesc.

Alana simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Cât de frumos. Spera ca și ea să găsească într-o zi un bărbat care să o iubească la fel de mult.

-Acum povestește-mi despre bărbatul care... te-a crescut. Îți promit că o să-mi stăpânesc furia.

Alana tresări, deși ar fi trebuit să se aștepte la asta.

-Să nu-l urăști, te rog. Cum ai spus și tu mai devreme despre soțiile tale, și eu vă iubesc pe amândoi.

-Atunci spune-mi de ce.

Stătură de vorbă trei ore chiar acolo, în sala tronului, singuri, fără să se oprească. Pentru Alana, orele trecură pe nesimțite. Avea o viață întreagă de povestit, și la fel și regele. Și află în sfârșit că bunica ei, mama Avelinei, avusese părul brunet!

Câțiva demnitari trecură prin sala tronului, dar doar pentru a se convinge că regele era bine. Regele îi goni pe toți. Veni și o femeie. Regele o îndepărtă și pe ea, dar zâmbind și spunându-i că aveau să stea de vorbă curând și că avea o surpriză pentru ea. Soția lui, îi explică apoi Alanei. Alana bănuise și ea atâta lucru.

Dar apoi reapăru și Christoph, și nu părea să se lase gonit cu una, cu două.

Capitolul 44

-Nu vom obține astăzi mărturia pe care o dorim astăzi, Alteță, spuse Christoph, mărșăluind până în fața tronului ca să dea raportul.

Christoph știa că veștile proaste ar fi putut aștepta, cel puțin până când tatăl și fiica ar fi ieșit singuri din sala tronului. Știa că îi deranja, dar nu-i păsa. Nu se gândise cât de greu avea să-i fie să o piardă pe Alana, mai ales acum – când începuse să se gândească la o relație permanentă.

Cu o zi înainte, mama lui păruse extrem de bucuroasă că el își găsise o femeie pe care să o poată prezenta și familiei. O femeie care să-i fie mai mult decât amantă. Atunci, Christoph începuse să caute soluții pentru a o păstra pe Alana. Se gândise chiar la ceva ce nu-i mai trecuse prin minte până atunci: o căsnicie. Familia lui ar fi fost încântată, și, spre surprinderea lui, Christoph nu se putea gândi la nici un motiv pentru care să nu o facă. Dar Alana nu era prinţesă pe atunci. Acum era.

Totuşi, Christoph se străduise să aştepte până să dea raportul. Aflase ce se întâmplase cu două ore înainte. Aşteptase atât de mult, tocmai pentru ca Alana şi Frederick să poată petrece suficient timp împreună.

Dar acum nu-şi mai putea lua ochii de la Alana. Chiar dacă ea îşi coborâse privirea şi o evita pe a lui de când observase cum o fixa. În tot timpul cât îi vorbi lui Frederick, Christoph nu îşi luă ochii de la ea.

– Sania care o aducea pe Helga Engel la palat a fost furată de un bărbat care se ascunsese la marginea drumului. Mi-a luat soldatul prin surprindere, l-a ameninţat cu un cuţit şi l-a împins din sanie. Apoi a fugit împreună cu femeia. Poate mergea să o întâlnească pe Helga Engel şi s-a hotărât să atace când a văzut-o în sania care venea dinspre reşedinţă. Soldatul l-a descris ca fiind scund, slab şi cu faţa acoperită de o glugă.

Alana se crispă la descrierea făcută de Christoph. Căpitanul ghicise deja că era Rastibon. Cine altcineva ar fi avut vreun interes să o oprească pe Helga Engel înainte să ajungă la palat? Reacţia Alanei, care părea să spună că avusese acelaşi gând, îi confirmă bănuielile lui Christoph.

Dar Frederick întrebă:

– Îi căutaţi prin oraş?

– Bineînţeles, dar el se va aştepta la asta, şi mă îndoiesc că vor veni aici. Apoi, către Alana: De ce ar vrea Tăticul tău să o salveze pe Helga Engel?

– De ce presupui că ăsta a fost motivul lui? N-ar fi făcut-o dacă nu voia să obţină nişte răspunsuri. Dar nu înţeleg de ce... Decât dacă a aflat că am fost să o vizitez. Nu l-ai lăsat să mă întâlnească, aşa că poate s-a gândit că Helga îi putea spune de ce am vizitat-o. În orice caz, n-ar fi putut şti unde sunt dacă nu ne-ar fi urmărit când am plecat.

– Nu ne-a urmărit, dar da, ştia.

Alana se încruntă.

– Cum?

-Micul tău prieten a venit să te viziteze în dimineaţa asta, înainte să ne întoarcem. Mă gândisem că avea să vină, aşa că i-am spus gărzii de la poartă să-i zică unde plecaserăm, iar apoi să-l însoţească afară din fortăreaţă.

Alana suspină.

-Sperai că Henry avea să încerce să mă viziteze din nou, nu-i aşa? Ai înscenat totul!

Christoph ridică din umeri.

-A meritat să încerc. Aş fi putut să-l atrag şi pe tutorele tău în cursă.

-Cine e Henry? întrebă Frederick.

-Un orfan din Anglia care ne e foarte drag mie şi Tăticului.

-Să nu-i ucizi, Christoph, spuse Frederick. Alana ţine mult la amândoi, dar mai ales la bărbatul care a crescut-o. Nu vreau să o văd cum suferă după ei.

-Înţeleg, spuse Christoph, dar tot vreau să-mi răspundă la câteva întrebări. El ştie lucruri pe care noi nu le cunoaştem.

-Ba nu! exclamă Alana. Ţi-am spus, de-asta a venit aici, încearcă să afle şi el aceleaşi lucruri care vă interesează şi pe voi. De ce nu vrei să lucraţi împreună?

-Până nu-l văd la faţă, nici nu mă gândesc, spuse Christoph.

Alana păru surprinsă.

-Deci *vrei* să colaborezi cu el acum?

-Adică o să ne pui în legătură, de dragul tatălui tău?

-Dacă ai de gând să-l tratezi cum m-ai tratat pe mine şi să-l arunci în temniţă, nici nu mă gândesc!

Alana suspină la ultimele cuvinte şi chiar îşi puse o mână peste gură şi se uită la tatăl ei cu ochi mari. Christoph se pregăti pentru furia lui Frederick. O închisese în temniţă pe prinţesa din Lubinia. Avea de gând să mărturisească asta la un moment dat, dar sperase să rezolve şi celelalte lucruri înainte să-şi piardă postul. Alana îl avertizase că avea să i-o plătească într-o zi. Poate uitase asta acum, fiindcă părea surprinsă şi ea de vorbele care îi scăpaseră.

Frederick, care le urmărise cearta cu interes, îi aruncă lui Christoph o privire greu de descifrat.

-Se pare că ţi-ai făcut datoria ca la carte? întrebă Frederick.

– Da, exact aşa am făcut.

Frederick se întoarse spre fiica lui, şi vocea i se umplu de grijă părintească.

– Te-a rănit?

– Nu, nu m-a rănit, dar m-a scos din sărite. Şi m-a tratat fără pic de ruşine. M-a şi speriat puţin, când s-a comportat ca un barbar, încheie indignată Alana.

Sprâncenele aurii ale lui Frederick se ridicară, dar se întoarse din nou spre Christoph.

– Puţin?

Christpoh răspunse cu buzele încordate:

– Nu a fost speriată prea tare. Avea prea mult curaj pentru ca strategia mea să funcţioneze. Se certa cu mine. Se înfuria. Insista de fiecare dată să mă convingă că într-adevăr era... cine este de fapt.

Frederick se întoarse şi cuprinse obrajii Alanei în palme. O clipă, chipul i se umplu de mândrie la descrierea pe care tocmai o făcuse Christoph. Apoi, expresia îi deveni din nou gravă.

– Ştii ce am crezut. Ştii care a fost singura concluzie la care am fi putut ajunge, având în vedere minciuna pe care am răspândit-o şi care se crede încă de atunci, îi spuse regele Alanei. Era posibil să-ţi fi trăit viaţa undeva, departe, fără să afli vreodată cine erai, iar noi nu am fi aflat niciodată că mai eşti în viaţă. Rastibon te-a adus înapoi la mine. Nu a fost obligat să o facă. Deşi îl urăsc pentru ce a făcut, la un moment dat va trebui să fac uz de toată generozitatea de care sunt în stare şi să-i mulţumesc fiindcă te-a protejat în tot acest timp. Nu va păţi nimic, ai cuvântul meu. Dar nu pot spune acelaşi lucru despre Helga Engel. Minciuna ei a afectat multe decizii care ar fi avut cu totul alt rezultat dacă s-ar fi ştiut adevărul. Am renunţat să întreprind vreo acţiune împotriva celor pe care i-am bănuit fiindcă am crezut că au dat greş. Dacă aş fi făcut ceva atunci, s-ar fi putut ajunge la un alt război civil. Trebuie să înţelegi, Christoph şi-a făcut datoria cum a ştiut mai bine. Nu vreau să ai ceva împotriva lui. Eu i-am dat ordinul de a folosi toate mijloacele necesare ca să afle adevărul – fiindcă te credeam o impostoare. Frederick se întoarse spre Christoph și îi ordonă:

-O vei păzi pe Alana – și atât – într-un mod cât mai profesional, până o să primești alte ordine.

Capitolul 45

Leonard știa o fermă abandonată și pe jumătate arsă, departe de drum, la poalele dealurilor. O găsise când era copil și se rătăcise într-o zi. Nimeni nu o demolase atunci fiindcă nimeni nu voia să construiască altceva acolo. Din câte se părea, la fel stăteau lucrurile și acum. Leonard nu se așteptase însă ca doi dintre cei patru pereți să stea încă în picioare. Reuși să ascundă sania în spatele lor.

După ce petrecu câteva minute dând la o parte resturi de mobilă și bucăți de cărămidă, Leonard găsi intrarea care ducea la subsol. Ridică trapa și o târî pe femeie în jos, pe scările vechi, coborând trapa în urma lor. Luase cu el felinarul de pe sanie, așa că aveau lumină. Acum, că nu mai stăteau în vânt, flacăra începu să ardă mai puternic. Leonard dădu la o parte pânzele de păianjen și puse felinarul pe rămășițele unui raft, apoi se așeză lângă Helga.

Spre surprinderea lui, Helga nu încercase să scape de pătura pe care i-o pusese peste cap. Leonard o acoperise ca să nu sufere prea mult din cauza curentului, fiindcă mânase sania ca un nebun. Acum îi luă pătura și văzu de ce nu auzise nici un sunet de la ea. Era îngrozită, și, în clipa în care Leonard își scoase și el gluga care îi acoperea chipul, îl recunoscu și începu să țipe.

-Să nu-ți fie frică, îi spuse repede Leonard. N-o să-ți fac nici un rău, Helga. Jur.

Helga încă îl mai privea îngrozită. Leonard nu era sigur că îl auzise. O sărută blând. Teama ei fu înlocuită de confuzie.

Leonard îi zâmbi și mărturisi:

– M-am gândit la tine de multe ori de-a lungul timpului, poate chiar mai mult decât aş fi vrut. Mi-ai plăcut mai mult decât mă aşteptam, iar asta nu făcea parte din planul meu. În cele din urmă, m-am hotărât să acţionez altfel. Ar fi trebuit să te ucid, dar n-am fost în stare. Nici măcar n-am vrut să treci prin groaza de a-ţi vedea prinţesa moartă, aşa că am luat-o cu mine ca să-mi fac treaba altundeva, departe de palat. Din cauza ta.

– Dar nu ai ucis-o!

Leonard făcu o grimasă.

– Nu, nu am fost în stare nici de asta. Mi-a cucerit inima cu un zâmbet. M-a schimbat complet. Datorită ei sunt alt om.

– Nu ai mai ucis? întrebă ezitând Helga.

– Nu. Am dus o viaţă destul de normală.

– Şi nu eşti... supărat pe mine?

– De ce aş fi?

– M-ai răpit! M-ai băgat în sperieţi! M-ai adus – privi în jur – într-un beci!

Leonard o mângâie uşor pe obraz.

– Îmi pare rău, dar nu s-a putut altfel. Am o recompensă pe capul meu, iar tu aveai un soldat cu tine. Veneam la reşedinţa din munţi a regelui să stau de vorbă cu tine, dar, din câte am văzut, te aduceau la palat. N-aş fi putut intra acolo după tine.

– Dar e un beci!

– Nu pot lăsa pe nimeni să mă vadă, Helga. Mă caută toată garda de la palat. Iar acum te vor căuta şi pe tine, până te voi duce înapoi. Voiam să stăm de vorbă la căldură, între patru ochi, fără să ne vadă nimeni. Nu prea am avut de ales. Mi-am amintit de ruinele astea, departe de drum, departe de orice sat.

– Dar nu e deloc cald aici, spuse Helga, chircindu-se.

– Nu e nici ger, şi n-o să stăm mult.

– Deci intenţionezi să mă duci înapoi?

– Dacă vrei să te mai întorci, da.

– De ce... voiai să stăm de vorbă între patru ochi? întrebă Helga, ezitând din nou.

– Am aflat că Alana a venit să stea de vorbă cu tine. Era o cursă, evident. Era o informaţie prea detaliată ca să o aflu atât de uşor.

– Ai fi intrat de bunăvoie în cursă?

-Nu, n-aş fi putut ajunge la ea. Era înconjurată de gărzi. Dar nu am aflat de călătoria ei decât azi-dimineaţă, la o zi după ce a plecat, şi am văzut că s-a întors la palat înainte să urc pe munte.

-Mă căutai pe mine, spuse Helga stânjenită.

-Da, te căutam pe tine. Am trecut pe la vechea ta casă, dar am văzut că acum locuieşte altcineva acolo. Nu aveam cum să te găsesc. Apoi am aflat că Alana a plecat să te viziteze. Vreau să ştiu de ce a venit la tine. Spune-mi cum se mai simte. Ştii, nu-i aşa?

Helga păli. Încercă să se întoarcă înainte ca Leonard să-i vadă expresia, dar bărbatul o apucă de umeri ca să o oprească. Era speriat acum, gândindu-se că Alana păţise ceva.

-Spune-mi!

-Ei... ei cred că e fiica mea.

-Ce? întrebă Leonard, nevenindu-i să creadă.

-Cred că e fiica mea!

-Cum? reuşi să spună Leonard. Apoi îşi dădu seama. Dumnezeule, de-asta n-a mai căutat-o Frederick nicăieri, nu-i aşa? Tu l-ai făcut să creadă că i-ai salvat fiica?

-Trebuia să o fac! Eu ţi-am dat drumul înăuntru! Ne-ar fi ucis pe amândouă dacă s-ar fi aflat!

Gândurile lui Leonard se învălmăşeau. Brusc, şi alte lucruri începură să capete sens. Dar Helga plângea din nou în hohote.

-Ce i-ai spus celeilalte doici când s-a întors? o întrebă el cu blândeţe.

-Ştia. Şi ea era îngrozită. Am convins-o că amândouă urma să fim învinuite dacă nu susţinea şi ea că schimbasem între ei copiii ca să apăr viaţa prinţesei. După ce am căzut de acord, ea a plecat să spună ce se întâmplase. Mi-am amintit mult prea târziu că exista cineva care o văzuse pe prinţesă de curând – doctorul care fusese însărcinat să o consulte. Dar alţii au venit înaintea lui, spunându-mi cât de rău le părea că fetiţa mea fusese răpită. Nici măcar nu-i mai auzeam. Ştiam că adevărul avea să se afle imediat ce apărea doctorul. Eram paralizată. Ei credeau că din cauza durerii, dar de fapt mi-era teamă. Doctorul avea să-şi dea seama că fetiţa rămasă nu era Alana Stindal.

– Dar nu a mai ajuns?

– Ba da. I se spusese înainte să ajungă că prinţesa era în siguranţă, iar când s-a uitat la fetiţa mea nu a spus decât: „Da, este în ordine, mulţumesc lui Dumnezeu!"

Leonard se încruntă.

– Deci făcea şi el parte din compotul împotriva prinţesei?

Helga râse, un sunet aproape isteric.

– Nu, era doar un om care îşi făcea în bătaie de joc meseria. Credeam că se uitase bine la ea în ziua în care venise să o consulte, dar nu pot decât să presupun că avea multe alte lucruri la care să se gândească, mai ales furia că un om atât de important ca el fusese pus să îndeplinească o sarcină atât de înjositoare, după părerea lui. Supărarea îi era evidentă, fiindcă m-a repezit până şi pe mine în ziua aia.

Din nou, lui Leonard nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplaseră fără ca el să ştie sau să deducă.

– Deci a confirmat că bebeluşul de la palat era prinţesa, iar tu nu ai obiectat?

– Ce-aş fi putut să fac? Să recunosc că eu i-am dat drumul în palat bărbatului care a răpit-o pe prinţesă?

Helga ţipa la el. Era prea nervoasă. Leonard o îmbrăţişă, dar nu rezolvă mare lucru. Helga plângea în continuare.

– Sunt sigur că ţi-a fost foarte greu. Îmi pare rău, Helga. Chiar îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă iau cu mine, şi pe tine, şi pe fiica ta. Dar încă o mai aveai...

– Nu! Au luat-o şi au ascuns-o altundeva. Ştiau că tot ce făceam era să plâng, zi şi noapte. Nu mi-au dat voie să merg şi eu cu ea. I-am implorat, dar au spus clar că n-am ce să caut acolo, fiindcă eram prea îndurerată din pricina pierderii suferite. M-au lăudat pentru ce am făcut. M-au răsplătit! Dar n-am mai văzut-o niciodată.

– O să ţi-o găsesc eu, indiferent unde o ţin ascunsă. Dar voi două...

Helga se lăsă pe spate şi îl lovi cu pumnii în piept, înnebunită de durere.

– Este moartă! A murit când avea aproape şapte ani! Şi, în toţi acei ani, am fost îngrozită că ar putea începe să semene cu mine și că astfel regele avea să înțeleagă ce făcusem. O pierdusem deja. Știam că nu aveam să o mai văd niciodată. Trăisem atât de mult cu teama a ce s-ar fi putut întâmpla, că am fost aproape ușurată când a murit! Frederick însuși a venit să-mi spună. Așa îndurerat cum era, tot s-a gândit și la mine și m-a asigurat că sacrificiul pe care îl făcusem îi oferise încă șapte ani cu fiica lui.

-Deci înmormântarea nu a fost simbolică, replică Leonard cu un oftat.

-Nu.

-Și Frederick a lăsat să se creadă că prințesa dispăruse pentru ca nimeni să nu mai încerce să-i facă rău.

-Da!

Leonard vorbea pe un ton plat, fără să mai aștepte vreo confirmare, dar gândurile lui mergeau înainte, și brusc își dădu seama.

-Dumnezeule, nu au crezut-o pe Alana, nu știu cine e ea de fapt! În loc să îi convingă ea pe ei, ei sunt cei care au convins-o *pe ea* că e fiica ta! Iar tu i-ai permis să creadă asta?!

Helga își ascunse capul în mâini, crezând că Leonard urma să o lovească. Spuse înfundat, printre suspine:

-Mă vor ucide. Nu le pot spune. Nu pot.

-Este în regulă, nu ești obligată. O să îi spun eu, chiar dacă trebuie să mă furișez în palat pentru asta. Minciuna asta nu mai poate continua.

-Nu face asta. Cred că știe deja.

-Regele?

-Nu, căpitanul gărzilor de la palat, bărbatul care a adus-o la mine. Mi-am dat seama că are niște bănuieli. A lăsat un soldat cu ordine să mă aducă neapărat la palat, fără să-mi spună de ce. Voia să mă interogheze fără să fie și ea de față. Sunt foarte sigură!

-Ssst, spuse Leonard, încercând să o liniștească mângâind-o. N-o să las să se întâmple asta. O să te duc undeva departe, unde nu va trebui să te mai temi niciodată. Îți sunt dator cel puțin cu atât – pentru că ai avut încredere în mine.

Capitolul 46

–Trăieşte! spuse Nikola când se întoarse în salon, unde o lăsase pe Auberta cât mersese ea să afle de ce întârzia Frederick. E împreună cu el, chiar acum!

–Dumnezeule, eşti atât de entuziasmată, spuse Auberta. Cine trăieşte?

Nikola era atât de fericită, că pur şi simplu nu se mai putea stăpâni.

–Fiica lui Frederick, Alana! Nu mi-a spus-o direct, a zis doar că are o surpriză minunată pentru mine şi că vine imediat. Dar nu era nevoie să mai spună nimic. Am văzut portretul primei regine. Fata seamănă leit cu Avelina!

Auberta părea şocată, şi Nikola îşi dădu prea târziu seama de motivul pentru care o asemenea veste ar fi putut-o întrista pe prietena ei.

–Îmi pare rău, adăugă cu blândeţe. Ştiu că sperai ca Frederick să-l numească pe Karsten urmaş la tron, iar întoarcerea Alanei schimbă totul.

–Sunt uluită, bineînţeles, dar... de fapt, Nikola, trebuie să-ţi mărturisesc că speram cu totul altceva când s-a născut prinţesa Alana: că ea şi Karsten, fiind apropiaţi ca vârstă, puteau deveni un cuplu perfect.

–Te referi la căsătorie?

–Dar bineînţeles. O căsătorie ar fi realizat ce dorim amândouă, ne-ar fi unit familiile şi ar fi pus capăt o dată pentru totdeauna ostilităţilor dintre noi.

Nikola îşi muşcă buzele.

–Nu ştiu dacă Frederick ar fi la fel de încântat de idee după atacul de azi-dimineaţă.

–Ţi-am spus deja că a fost o greşeală. Karsten nici nu ştia că oamenii lui intenţionau să-l răzbune. A fost bătut atât de rău, săracul băiat. Abia a fost în stare să se dea jos din pat ieri-seară, dar mi-a promis că, oricât de rău i-ar fi, o să vină în seara asta la palat să-i ceară scuze lui Frederick. Unul dintre verii lui mai mici este de vină. El și-a ațâțat oamenii și a dat vina pe rege pentru ce s-a întâmplat, *nu* Karsten. Nikola, îți dau cuvântul meu. Karsten îl iubește pe Frederick. Nu ar face niciodată nimic care ar putea face rău Lubiniei. Ăsta e exact genul de neînțelegere care ar dispărea dacă familiile noastre ar fi din nou unite printr-un mariaj. Trebuie să fii și tu de acord că este soluția ideală.

-Da, înțeleg ce spui, dar...

-Atunci folosește-te de influența pe care o ai pe lângă soțul tău. Pe tine te va asculta. Amintește-i de câte ori ai pierdut sarcina din cauza agitației din țară. Ah, apropo, ești însărcinată din nou, draga mea? Îmi pare că te-ai mai împlinit puțin. Mai vrei o ceașcă de ceai?

Regele nu voia să mai ascundă prezența Alanei la palat. În curând, toată lumea urma să afle vestea că prințesa lor înviase din morți, după toate aparențele, și Alana fusese avertizată să nu răspundă la nici o întrebare până când Frederick nu avea să facă un anunț oficial - după ce stătea de vorbă cu sfetnicii lui.

Christoph rămase cu Alana cât timp Frederick plecă să-i dea soției vestea cea bună. Alana avea să ia cina cu regele și cu regina în aceeași seară, după ce se instala în noile ei apartamente.

Probabil ar fi trebuit să-i mulțumească lui Christoph. S-ar fi putut întoarce în Anglia fără să afle niciodată adevărul dacă el nu ar fi fost așa bănuitor. Dar acum era atât de rigid. Era *la datorie.* Oare i se părea o povară faptul că i se ceruse să aibă grijă de ea? Înainte nu păruse să-l deranjeze prea mult - când Alana nu era o prințesă. Susținuse chiar că nu avusese niciodată o datorie mai plăcută!

-S-a întâmplat ceva? îl întrebă Alana când Christoph o luă de braț ca să o conducă la noile ei apartamente.

-Ce să se întâmple? Ești unde ar fi trebuit să fii, iar eu sunt umilul tău servitor.

Alana își miji ochii la auzul sarcasmului din glasul lui.

– Deci aşa vrei să fie, da? Eşti supărat fiindcă eu am avut dreptate de la început, iar tu ai fost prea încăpăţânat să-ţi dai seama?

Christoph o târa deja după el, în felul lui obişnuit. Nu răspunse, probabil fiindcă era o întrebare atât de nedreaptă, rostită cu furie. Dar Alana se trase înapoi. Nu-i plăcea deloc atitudinea lui de tăcere scorţoasă.

– Ce? întrebă într-un final Christoph, care se oprise odată cu ea.

Alana se uită la el. Era în continuare al naibii de chipeş, atât de chipeş că îi lua minţile. Dar un bărbat nu era bărbat datorită felului în care arăta. Conta ce era înăuntru, iar în Christoph sălăşluia o brută pe care o lăsase liberă mult prea des. Când fusese prizoniera lui, îşi aminti Alana. Sau de cele mai multe ori. Dar Christoph avea şi o latură dulce, blândă.

Alana oftă încet, dar îi spuse:

– Nimic.

Apoi continuă să meargă.

Camera care i se pregătise era mult prea opulentă, constată Alana, dar probabil era un loc potrivit pentru o prinţesă. Încă nu se simţea ca una şi credea că nici nu avea să se simtă vreodată. Camera era prea mare, era prea mult spaţiu, iar două servitoare erau deja pregătite să o servească. Îşi rândui lucrurile din cufere, îşi schimbă hainele pentru cină – apoi se aşeză pe patul mare, pufos, singură cu gândurile ei.

După un timp, cineva bătu la uşă. Alana se bucură la gândul că avea să-şi vadă iarăşi tatăl şi să-i cunoască şi soţia. Dar era Christoph, la fel de scorţos şi de stoic, şi asta nu făcu decât să o supere din nou.

– De ce trebuie să mă escortezi tu? întrebă Alana, ieşind din cameră. Sunt în sfârşit la palat. Nu e nevoie să mă păzeşti...

– Taci, o întrerupse Christoph, deşi nu părea nervos. Te plângi prea mult... prinţesă.

– Şi am de ce! De când mi-ai făcut cunoştinţă cu tatăl meu, te comporţi oribil. Dacă nu vrei să mă mai ai în grijă, spune-i şi gata. Sunt sigură că tu crezi că ai lucruri mai importante de făcut, şi sunt de acord cu tine.

-Am primit un ordin. Nu mă face să îmi încalc îndatorirea.

Alana se încruntă. Nu înțelegea ce voia să spună.

-Să te fac să-ți încalci îndatorirea? Bineînțeles că n-o să faci asta. Dar e clar că nu-ți place că trebuie să mă păzești îndeaproape, și nici să mă însoțești dintr-o parte în alta. În seara asta o să vorbesc cu tatăl meu, dacă tu nu vrei să-i spui.

Asta îl făcu pe Christoph să se încrunte. O luă de braț și o conduse din nou pe același coridor.

-Las-o baltă! Acum e de datoria mea să te apăr, nu o mai fac doar fiindcă așa vreau. E o datorie. Iar tu trebuie să treci peste resentimentele față de mine și să accepți asta.

Alana își strânse buzele cu ciudă. Problema era că el o trata ca pe o străină – nu, ca pe o prințesă! Nervoasă, încercă să meargă înaintea lui, deși nu știa încotro se îndreptau! Dar când îi văzu pe cei opt soldați care stăteau nemișcați de o parte și de alta a două uși masive, înțelese că probabil acolo trebuia să ajungă.

Gărzile nu îi deschiseră ușa, fiindcă era însoțită de căpitan. Dar nici Christoph nu făcu asta. Alana îl văzu ridicând o pungută pe care nu o observase înainte. După toate aparențele, Christoph o purtase legată de teaca sabiei de ceremonie pe care o avea la șold. I-o dădu Alanei.

-Am primit asta ceva mai devreme, au găsit-o în casa părinților hoțului.

Era o pungută jerpelită, nu una de-a ei, care probabil îi aparținuse hoțului. Alana o deschise și văzu strălucirea dinăuntru. Bijuteriile ei.

-Și brățara? întrebă.

-Nu, dar se pare că altcineva a ajuns la ea înaintea oamenilor mei.

-Deci nu era suficient să presupună că m-am întors, aveau nevoie și de o dovadă.

-Tot mai crezi că Rainier a încercat să te ucidă când a recunoscut totul, mai puțin asta?

-Asta e infracțiunea cea mai gravă!

-Într-adevăr.

– Oricum nu mai contează, fiindcă prezența mea aici nu mai e un secret, spuse Alana, încapabilă să-și ascundă teama.

Christoph începu să-i mângâie obrazul, dar apoi își trase mâna înapoi.

– Nu voi permite să ți se întâmple nimic, Alana.

Spunând asta, îi deschise ușa, dar nu o urmă înăuntru. Alana era atât de atentă la el, că observă imediat că nu o însoțea și se întoarse spre el.

– Nu vii și tu?

– Nu am fost invitat.

Christoph zâmbi, dar Alana nu-și dădu seama ce emana zâmbetul lui - tandrețe, regret? Nu știa! Dar apoi se gândi că, probabil, pur și simplu se bucura să scape de ea pentru câteva ore. Enervată de idee, spuse:

– Bine.

Apoi îi trânti ușa în nas.

Dar se opri totuși să respire adânc și să își alunge nervii înainte de-a face cunoștință cu noua ei familie. Christoph se purta de parcă erau doi străini, iar Alana se temea că făcea asta din cauză că identitatea ei fusese confirmată. Oare acum o considera superioară lui într-o asemenea măsură încât nu mai putea fi el însuși în preajma ei? Oricare ar fi fost motivul, Christoph cel rece și înțepat o enerva în asemenea hal, încât o făcea să nu-i mai convină nimic.

Nikola, regina actuală, nu așteptă ca Alana să ajungă în alcovul privat unde luau cina, ci se ridică și se grăbi spre ea cu brațele deschise și cu un zâmbet plăcut pe chipul ei frumos. O cuprinse pe Alana într-o îmbrățișare caldă, emoționantă.

– Nici nu știi cât mă liniștește prezența ta, cât de ușurată mă simt să știu că răspunderea de a duce mai departe linia soțului meu nu mai cade doar pe umerii mei. Nikola șopti toate astea, apoi se trase înapoi și adăugă: Dacă și tu vrei, o să fim cele mai bune prietene.

Alana zâmbi. Nu se așteptase ca soția tatălui său să o facă să se simtă atât de bine-venită, dar nu avea nici o îndoială că regina vorbea serios. O nouă prietenă. Da, și ea simțea asta.

Tatăl ei zâmbi larg şi le rugă să se aşeze lângă el. Înainte să ia loc la masă, Alana primi portretul în miniatură al mamei ei. Începu să plângă privind-o. Nu era de mirare că regele o recunoscuse imediat; ar fi putut la fel de bine să fie portretul ei, îmbrăcată într-o rochie de modă veche, dar cu părul blond.

-Remarcabil, nu-i aşa? spuse Frederick.

-Într-adevăr. Ştergându-şi lacrimile, Alana râse. Dacă Christoph m-ar fi dus să mă vadă câţiva dintre oamenii care au cunoscut-o pe mama, probabil ne-am fi întâlnit mult mai repede.

-Dar amândoi eram convinşi...

-Ştiu, îl asigură Alana. E în regulă. Cel puţin şi-a dat seama de adevăr până la urmă.

-De acord, trebuie să-i recunoaştem meritele.

Frederick nu spuse asta cu mândrie, iar Alana avu din nou acelaşi sentiment pe care îl avusese şi în sala tronului, că tatăl ei era supărat pe Christoph dintr-un motiv anume. Începu să se întrebe de ce, dar apoi uşa se deschise când sosi încă un oaspete. Din câte se părea, cina nu avea să fie una în familie.

Alana îşi mască dezamăgirea când fu prezentată Aubertei Bruslan şi nu lăsă să se vadă nici cât de surprinsă era de faptul că mama ei vitregă şi tatăl ei erau prieteni cu o membră a familiei Bruslan! Dar în curând înţelese de ce. Cui nu i-ar fi plăcut să se afle în compania unei bătrâne atât de drăguţe? Şi nu era o Bruslan de sânge, ci intrase în familia lor căsătorindu-se cu fostul rege, Ernest Bruslan. Auberta plânse chiar, atât de copleşită de emoţii era din pricină că Alana se întorsese în cele din urmă la palat. Era nespus de fericită pentru Frederick.

Cina decurse într-o atmosferă plăcută, dar apoi, spre surprinderea Alanei, ceilalţi începură să vorbească despre rudele Aubertei care atacaseră palatul! Din câte se părea, majoritatea Bruslanilor erau revoltaţi de ceea ce se întâmplase.

-Mă bucur că ai fost atât de înţelegător cu Karsten astăzi, Frederick, spuse Auberta. Era atât de scandalizat că oamenii lui şi-au pus în cap să-l răzbune înainte ca măcar să afle măcar cine l-a atacat!

– Știu, Karsten nu a avut nimic de-a face cu atacul, o asigură Frederick. Oamenii pe care i-am capturat au recunoscut că nici măcar nu-și revenise când s-au hotărât să se ocupe singuri de problemă. L-am invitat și pe el la palat, să o întâlnească pe Alana. Dacă se simte în stare, bineînțeles.

Karsten Bruslan ajunse când cina era pe terminate. Alana se îngrozi văzând cât de rău arăta și știind că Tăticul îi făcuse asta, lucru pe care, bineînțeles, nu îl putea spune nimănui. În ciuda vânătăilor, era totuși chipeș, și îi sărută mâna cu grație. Apoi însă făcu ochii mari, recunoscând-o de la carnaval.

– O, Dumnezeule! exclamă el amuzat. Idiotul ăla barbar nu și-a dat seama cine erai?

Alana sări în picioare auzind cum îl insulta pe Christoph și răspunse imediat:

– Încă mai cerceta ce se întâmplase. Te așteptai să mă creadă pe cuvânt când au mai venit și alte fete cu exact aceeași poveste?

– E interesant cât de repede sari să îl aperi.

Alana se așeză, roșie la față. Dar Karsten nu mai spuse nimic jignitor; de fapt, în curând îi fermecase pe toți cu inteligența sa. Compania lui era chiar plăcută, constată Alana. Și la fel și a bunicii lui.

Dar, înainte ca seara să ia sfârșit, tatăl ei o trase la o parte, o îmbrățișă și îi mărturisi fericit:

– Mă bucur mult că tu și Karsten v-ați plăcut atât de repede. Mi s-a spus deja cât de avantajos ar fi pentru toată lumea dacă v-ați căsători. Mai mult, legătura voastră ar uni din nou țara și s-ar termina cu toate luptele pentru putere care erau cât pe ce să declanșeze un nou război civil.

Alana era atât de șocată că nu-și mai găsi cuvintele. Să ia de soț un membru al familiei care încercase să o ucidă? Mormăi în sinea ei. Și de ce tatăl ei spusese asta de parcă ar f fost cea mai de preț dorință a lui? Și încă într-un moment atât de nepotrivit, când ea nu-și dorea altceva decât să-l facă fericit. Dar cum să accepte mariajul cu Karsten când bănuia că se îndrăgostise deja de barbarul ei... Dumnezeule, asta se întâmplase? De-asta se simțea atât de rănită când Christoph se îndepărtase de ea, deși era forțat să fie în continuare gardianul ei?

Capitolul 47

Deşi era atât de obosită după toate şocurile zilei, Alana rămăsese împreună cu tatăl ei până târziu. Dar amânase să plece iar şi iar fiindcă se temea să nu-l găsească pe Christoph în faţa uşii, aşteptând să o însoţească până în camera ei, şi nu voia să vadă cât de dezamăgită era că nu îi venea nici o idee cum să evite o căsnicie cu un Bruslan fără să nu-l supere pe tatăl ei, lucru pe care nu şi-l dorea sub nici o formă. Oare Christoph ştia deja ce plănuia tatăl ei? Nu, bineînţeles că nu. Ar fi spus ceva. Era sigură că ar fi avertizat-o, ca să nu fie luată prin surprindere în asemenea hal.

Planul ei de a-l evita pe Christoph dădu roade, fiindcă, atunci când se retrase într-un final, căpitanul nu mai era acolo. Două gărzi o însoţiră până în camera ei.

Şi totuşi, nu se culcase imediat. Avea prea multe lucruri la care să se gândească. Tăticul o avertizase că regele ar putea să îi aleagă un soţ, dar nu crezuse că asta avea să se întâmple atât de curând. Nici unul din ei nu se aşteptase la asta. În mod ciudat însă, nu asta o ţinea trează.

Îşi aminti de nopţile pe care le petrecuse cu Christoph, şi mintea ei nu se împotrivi deloc. Înainte, reuşise să-şi alunge asemenea gânduri, fiindcă, aşa cum îi spusese şi lui, nu aveau să mai fie vreodată în ipostaze intime. Deci era prostesc să-şi aducă aminte cât de minunate fuseseră acele clipe. Dar acum, dintr-un motiv anume, se lăsă pradă prostiei.

Tatăl ei spusese că avea să-i arate palatul de dimineaţă. Când cineva bătu la uşă, Alana era pregătită deja. Îi făcu semn servitorului care se grăbea să deschidă că nu era nevoie. Două femei veniseră cu platouri cu mâncare, zâmbind, vesele şi gata să-i îndeplinească orice dorinţă. Alana ştia că trebuia să se obişnuiască de-acum cu toate astea, fiindcă cele două femei păreau să creadă că nu au voie să se dezlipească de prinţesa lor. Încercase să le trimită altundeva, dar amândouă reacţionaseră de parcă fuseseră pedepsite!

Când ieşi din cameră, fu întâmpinată nu de rege, ci de un soldat. Alţi doi aşteptau deja acolo, cei de seara trecută, şi încă patru pe deasupra! Alana nu se gândise că aveau să stea la uşa ei toată noaptea. Dar soldatul nou-venit îi înmână un mesaj. Alana îl deschise, privi puţin pagina acoperită cu litere lubiniene, apoi întrebă despre ce era vorba.

Chiar atunci, Christoph apăru de după un colţ şi ţipă un ordin către soldat, care se grăbi să plece. Christoph părea să fi venit de afară chiar atunci. Încă mai purta haina şi căciula de blană.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă pe Alana.

– Da, mi s-a dat asta, fără nici o explicaţie.

Alana îi înmână biletul.

– E de la rege. Cu părere de rău, nu te poate însoţi în dimineaţa asta şi propune să amânaţi pe mâine-dimineaţă. Tocmai mi s-a spus şi mie, şi am venit să te anunţ. Dar soldatul nu ştia nimic despre asta. N-ar trebui să vorbeşti cu oamenii mei, tatălui tău nu i-ar plăcea asta.

Ultima frază fusese spusă pe un ton atât de sever, că Alana ripostă imediat:

– De ce nu?

– Fiindcă eşti o prinţesă, iar soldaţii sunt nedemni de atenţia ta. Apoi oftă. Cred că va trebui să facem nişte schimbări la palat, acum că avem şi o prinţesă printre noi.

Vorbise de parcă el ar fi trebuit să facă acele schimbări. Alana nu se putu abţine să nu-i amintească:

– Şi tu eşti soldat. Vrei să spui că nici tu nu eşti demn de atenţia mea?

Chipul lui Christoph se întunecă puţin, dar nu spuse decât:

– Ia-ţi haina, ieşim afară.

Una din servitoare îl auzise şi se grăbea deja spre ei cu haina Alanei. Cealaltă veni în fugă cu căciula ei. În câteva clipe, era gata de plecare, iar Christoph o conducea deja pe coridor. Alana îl lăsă o clipă, sperând să-i spună unde mergeau, dar apoi îşi dădu seama că nu avea de gând! Chiar credea că îşi putea permite să o trateze în continuare ca pe o prizonieră?

– Unde...? începu Alana, dar nu se obosi să mai termine.

Christoph mergea prea repede, era prea scorţos, iar Alana nu avea chef să ţipe ca să se facă auzită.

Afară, la poarta principală a palatului, Alana recunoscu calul lui Christoph. Cineva îl ţinuse acolo pentru el. Christoph urcă în şa şi îi întinse mâna, să o ajute să urce şi ea.

În schimb, Alana îşi încrucişă braţele şi îşi lipi strâns buzele.

-Dacă nu-mi spui unde ne ducem, nu merg nicăieri. Nu mai poţi să mă tratezi cu atâta aroganţă. Îţi sunt superioară!

Christoph izbucni în râs şi, înainte ca Alana să se poată trage în spate, se întinse, o prinse în braţe şi o ridică lângă el.

-N-are a face. Eu sunt protectorul tău oficial, ceea ce înseamnă că trebuie să faci tot ce îţi spun, prinţesă.

Nu părea să se laude, dar Alana nu avea nici o îndoială că îi plăcea situaţia.

-Şi dacă am ceva de obiectat?

-Poţi să i te plângi regelui.

-De ce să nu mă plâng la tine? Am senzaţia că o să tot am motive.

Christoph se aplecă, suficient de aproape de Alana cât să îi simtă răsuflarea caldă pe faţă. Preţ de o clipă, ea se gândi că avea să o sărute chiar acolo, în curte! Dar Christoph nu mai spuse nimic, iar Alana constată că motivul era Henry, care alerga spre ei prin curte. Alana încercă să coboare de pe cal, dar Christoph o ţinu strâns.

Henry se opri lângă cal, privi în sus spre Christoph şi spuse:

-Pot vorbi cu domnişoara o clipă, domnule?

-Eşti bine-venit la palat de-acum, îi spuse Christoph. Poţi veni aici oricând. Dacă ai de transmis ceva urgent, atunci vorbeşte.

O clipă, Henry păru groaznic de încurcat. Apoi însă, îi surprinse pe amândoi punând un picior pe scara de la şa, trăgându-se în sus folosindu-se de rochia Alanei şi şoptindu-i astfel încât să-l audă doar ea:

-Fereşte-te de regină.

Apoi sări din şa şi dispăru în fugă.

Alana îl urmări încruntată. Christoph nu făcu nici o mişcare, iar Alana îşi dădu seama că aştepta o explicaţie.

-Spune-mi, îi ceru Christoph.

– Nu are nici un sens, aşa că nu vreau să repet ce mi-a zis.

– Alana, îţi voi apăra viaţa cu viaţa mea, spuse el cu severitate. Dar, ca să pot face asta, nu mai ai voie să ţii nici un secret faţă de mine. Repetă ce ţi-a spus.

Alana repetă mesajul, apoi adăugă:

– Probabil Tăticul a înţeles ceva greşit... Sau ar trebui să ştiu ceva despre Nikola de care eu nu am habar?

– Nu ai absolut nici un motiv să o bănuieşti pe regina Nikola de ceva. Îl adoră pe Frederick, şi nu era suficient de mare cât să fie implicată în complotul de acum optsprezece ani.

Alana îi auzi furia din voce şi chiar îi dădu dreptate.

– Şi eu aş fi spus acelaşi lucru, dar...

– Nu există doar o singură regină în ţara asta, Alana.

Alana era gata să izbucnească în râs. Adică se referea la bătrânica aia simpatică pe care o întâlnise cu o noapte înainte. Asta era şi mai absurd, deci mai degrabă ar fi fost înclinată să creadă că soţia iubitoare a regelui nu era chiar atât de iubitoare.

Christoph îmboldi calul să o ia la pas spre poartă. Alana era încă îngândurată după un asemenea mesaj – poate nu auzise totul –, aşa că aproape nu observă că, pe măsură ce treceau pe lângă soldaţii din curte, fiecare cădea în genunchi şi îşi lovea pieptul cu pumnul drept, înclinându-se spre ea. Îşi simţi ochii în lacrimi.

– N-au avut nevoie de prea mult timp să te iubească, spuse Christoph pe un ton blând. Apoi îl auzi adăugând: Nici eu.

Dar vorbise prea încet ca să fie sigură.

Capitolul 48

Trecu o vreme până când lacrimile fetei se uscară. Alana aşteptă cât fu nevoie, fiindcă nu voia ca şi el să ştie că plânsese, apoi întoarse capul să-l privească. Christoph se uita deja la ea, constată Alana când ochii ei îi întâlniră imediat pe ai lui. Avea o expresie atât de meditativă de parcă încerca să-i citească gândurile.

Alana nu era sigură unde mergeau acum, dar era evident că aveau din nou nevoie de o sanie, fiindcă se îndrepau spre depozitul de unde o luaseră pe cealaltă. Din nou, o sanie îi aştepta afară. Acelaşi vizitiu ca data trecută era cocoţat deja pe capră.

Christoph se opri chiar lângă sanie, suficient de aproape încât să o ia în braţe şi să o aşeze pe bancheta saniei. Apoi coborî din şa şi se aşeză lângă ea.

–Nu crezi că ar trebui să-mi spui totuşi unde mergem? întrebă Alana.

–Tatăl tău mi-a sugerat să te distrez puţin. M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi din nou puii de lup. Dar dacă ai alte idei...

Alana ar fi vrut să se plimbe pur şi simplu cu sania, culcuşită în braţele lui, dar bineînţeles că nu-i putea spune asta.

–Ar fi drăguţ să mai văd o dată puii, să ştii.

Christoph încuviinţă şi îi spuse prin semne vizitiului încotro mergeau, apoi o înveli iarăşi cu câteva pături.

–Chiar a fost ideea tatălui meu sau tu ai venit cu propunerea?

–A fost a lui. E îngrijorat că ceva din ce ţi-a spus în seara trecută nu ţi-a căzut prea bine.

Mai putea să o spună o dată. Amintindu-şi cât de şocată fusese să afle cu cine ar fi trebuit să se căsătorească, Alana întrebă:

–Ţi-a spus ce mi-a sugerat?

–Bineînţeles – şi mi-a dat asigurări că nu va mai trebui să te păzesc prea mult.

Alana respiră adânc.

–Nu a spus că va fi *atât* de curând!

Christoph îi puse mâna pe burtă.

–Are un motiv foarte bun să se grăbească.

Îi privi abdomenul, ca să nu lase nici o urmă de îndoială la ce se referea.

Alana se înroşi imediat, ruşinată la gândul că tatăl ei ştia de relaţia ei intimă cu Christoph. Dar nu era nici o dovadă că existau consecinţe. De ce nu puteau aştepta să se asigure? Apoi înţelese cât de gravă ar fi putut fi situaţia. Un bebeluş? Dumnezeule, nu se gândise deloc la asta până acum, dar nu se simțea jenată, ci privea asta ca pe un lucru minunat. Un bebeluș. Al lor...

Trecu o clipă, doar o clipă în care se priviră uimiți. Alana întoarse capul înainte ca el să vadă cât de îndurerată era din cauză că nu aveau să mai petreacă prea mult timp împreună. Tatăl ei aprecia ce făcuse Christoph, dar nu avea să-i permită să se căsătorească cu prințesa, chiar dacă Alana îi purta copilul. Christoph era peste orice soldat de rând, dar tot nu era potrivit pentru o fată de viță regală.

– Presupun că de-asta e supărat pe tine? întrebă Alana pe un ton plat.

– E tată. Reacționează la fel ca orice alt tată din lumea asta.

Alana trebuia să găsească totuși un vinovat pentru durerea pe care o simțea și care începea să o sufoce.

– Dar cum naiba a aflat? Sau i-ai spus tu? De ce ai face una ca asta?!

– Nu contează cum a aflat, răspunse Christoph, și asta era tot ce avea de gând să spună.

Alana oftă și murmură:

– Nu vreau să mă mărit cu Karsten, să știi.

Christoph îi întoarse fața spre el, ca să o privească în ochi. Alana simți o schimbare în el. Din cine știe ce motiv, Christoph zâmbi înainte să spună:

– Bine, atunci poate nu va trebui să-l ucid.

Alana oftă, exasperată. De parcă asta ar fi rezolvat ceva. Dar bineînțeles că nu vorbea serios.

– Nu i-ai spus ce părere ai în legătură cu asta, nu-i așa? adăugă căpitanul.

– Sigur că nu. E atât de încântat de idee, cum aș putea?

– Deci fericirea lui e mai importantă decât a ta?

– Nu înțelegi. Abia ne-am regăsit. Încă nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Pur și simplu am simțit iubirea de fiică într-o clipită, de parcă nu am fi fost separați niciodată. Chiar nu vreau să-l supăr!

– Dacă vrei să-i salvezi viața lui Karsten, ar fi bine să te răzgândești.

– O, las-o baltă. N-o să-l ucizi.

Alana îl privi şi văzu din expresia lui că părea să se gândească serios la asta. Îşi dădu ochii peste cap.

-Nici măcar nu cred că a fost ideea tatălui meu. Da, pare încântat de ea, dar cred că Nikola i-a sugerat-o.

-Nu mă surprinde. Regina vrea să pună capăt ostilităţilor mai mult ca oricine. Se zvoneşte chiar că a pierdut mai multe sarcini din cauza temerilor pe care le are.

Alana oftă din nou.

-Aş vrea să pot vorbi cu Tăticul. În mod sigur, mesajul lui Henry era mai lung şi nu l-am auzit pe tot.

-Poate o să vă întâlniţi astăzi.

Alana îi aruncă o privire severă.

-Spune-mi că mica noastră escapadă nu e o capcană.

Sperase să audă o negare, dar nu se întâmplă aşa.

-A fost sugestia regelui. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Nu o să-i fac nici un rău. Ai cuvântul lui Frederick.

-Asta e în regulă, dar n-am cuvântul Tăticului că nu o să-ţi facă el rău!

Christoph râse.

-Îţi faci griji pentru mine?

-Absolut deloc! replică Alana. Dar ce-o să creadă lumea dacă te ucide? Nu cred că tatăl meu va fi atât de binevoitor dacă se întâmplă asta.

Christoph zâmbi.

-N-o să se întâmple dacă eşti şi tu cu mine; sau exagerai când susţineai că s-a schimbat complet? Chiar crezi că ar fi gata să verse sânge în faţa ta? Dacă da, acum este momentul potrivit să recunoşti asta.

-De ce? Oricum nu poate opri singur sania. Sau aveai de gând să te opreşti şi să-l inviţi să meargă cu noi? Da, bineînţeles că da, foarte politicos... până în clipa în care îl arunci în temniţă. Ştiai că Henry mă aştepta în curte, nu-i aşa? De-asta m-ai grăbit atât!

-Micul tău prieten e foarte insistent.

Alana îi aruncă o privire ofensată.

-Şi nici de data asta nu mi-ai spus? Apoi ghici: Tatăl meu nu a anulat întâlnirea noastră de azi-dimineaţă, nu-i aşa? I-ai spus că Henry a venit cu un alt mesaj pentru mine, şi era o ocazie prea importantă să fie ratată!

Brusc, se înfurie atât de tare, că îi veni să ţipe.

Christoph nici nu recunoscu, nici nu negă acuzaţia. Nu mai spuse nimic, de parcă nu vedea nimic în neregulă cu ce făcuse. Era un exemplu atât de grăitor al felului superior în care o trata, luând decizii în locul ei şi punându-le în aplicare fără să-i pese de sentimentele ei. Dar Alana reuşi să-şi controleze furia. Şi tăcerea lui contribui la asta.

Spre surprinderea ei, Christoph încă se mai gândea la Henry. Când începură să urce pe dealuri, îl auzi spunând:

– Începe să-mi placă băiatul ăla. E foarte insistent de dragul tău. Are curajul de-a se lua la ceartă cu oamenii mei. Îmi aminteşte de mine când eram de vârsta lui.

– Mă îndoiesc, spuse Alana cu asprime. Probabil ieşeai să spargi chestii cu bâta, la fel ca toţi ceilalţi barbari de vârsta ta. Henry sculptează statuete din lemn care încântă pe toată lumea.

Christoph chicoti la vorbele ei şi se aplecă să ia ceva din cobur. Îi înmână două statuete.

– El le-a făcut?

Erau cele două statuete pe care Henry le făcuse pentru ea. Alana nici măcar nu observase că dispăruseră din cuferele ei când acestea îi fuseseră aduse în noua ei cameră.

– De ce sunt la tine?

Christoph ridică din umeri:

– I-am spus lui Boris să le lase la mine pe şemineu după ce am plecat ieri. M-am gândit că ar putea să te facă să te simţi... ca acasă. Nu ştiam că nu aveai să te mai întorci acolo.

Alanei nu-i venea să creadă. Era un gest atât de altruist, atât de tandru, care nu avea nimic barbar în el.

Îşi dorea ca el să nu-i mai arate latura lui tandră, fiindcă îi era din ce în ce mai greu să-şi păstreze prima impresie pe care şi-o făcuse despre el – că fusese, era şi avea să fie pentru totdeauna un barbar, fiindcă asta era natura lui. Avea nevoie să creadă asta, pentru că altfel durerea provocată de gândul că nu avea să fie niciodată a lui ar fi fost prea mult!

Dar, Christoph o surprinse şi mai mult adăugând:

-Statuetele îmi amintesc de noi.

Alana contră imediat:

-Nu, bărbatul este un simplu soldat, un soldat britanic. Henry nici măcar nu auzise de Lubinia când l-a sculptat pentru mine.

-Se gândea că îți stă mai bine împreună cu un soldat, nu cu un lord britanic, așa cum credeai tu?

-A avut un... un motiv ciudat ca să mă vadă împreună cu un soldat, sunt sigură, dar... dar nu-mi mai amintesc, minți Alana.

Alana nu avea de gând să-i spună că Henry se gândea că doar un bărbat curajos ar fi putut să o ceară de soție, fiindcă inteligența ei ar fi putut intimida pe cineva mai slab de înger. Christoph n-ar fi făcut decât să pufnească la așa ceva, fiindcă nu se simțea deloc intimidat de ea și nu o făcuse nici înainte să afle că ea este, de fapt, prințesa.

Era evident însă că bărbatul nu credea că Alana uitase, fiindcă spuse:

-Poate o să-l întreb pe el, din moment ce tu nu vrei să-mi spui.

Alanei i se tăie respirația.

-Sper că nu l-ai închis undeva!

-Bineînțeles că nu. N-avea cum să ajungă la Rastibon cu mesajul dacă era închis într-o celulă. Dar acum știu unde să-l găsesc.

Alana înlemni.

-O să discut cu tatăl meu despre asta. Vreau să fiu sigură că Henry nu o să ajungă într-una dintre temnițele tale!

-Chiar crezi că aș face asta? Știu cât de mult îl iubești pe copilul ăla.

-Tu...

Alana se opri. Replica lui reușise să o liniștească.

-Nu, de fapt nu cred că ai fi în stare să-i faci rău vreunui copil. Dar ești atât de încăpățânat când vrei să afli ceva.

-E datoria mea...

-Știu, datoria ta va fi întotdeauna o justificare. Am înțeles că felul în care te-ai purtat cu mine făcea parte tot din datoria ta.

Ştiu că ar fi putut fi mult mai rău dacă mă gândesc ce credeai şi cât de sigur erai de asta.

Christoph râse.

– Îmi cauzi scuze acum?

– Nu, asta nu înseamnă că nu eram înfuriată, înfricoşată şi frustrată fără motiv atunci.

– Şi încă nu te-ai răzbunat. Aştepţi momentul potrivit?

Chiar credea asta sau pur şi simplu o necăjea? Probabil râdea de ea, fiindcă nu avea cum să-şi facă griji atâta timp cât şi ea, şi tatăl ei recunoscuseră că nu-şi făcuse decât datoria, aşa cum i se ceruse.

Alana nu spuse decât:

– Mi-am amintit din întâmplare că acum două zile, chiar înainte să fii absolut convins că Helga e mama mea, mi-ai spus că întreaga ta familie ar cădea în dizgraţie şi tu te-ai exila singur de la palat şi din Lubinia dacă aş fi *cu adevărat* prinţesa. Bineînţeles, nu credeai că se poate întâmpla aşa ceva când ai spus-o. Iar acum, că te-ai înşelat...

– Acum că m-am înşelat, în loc să fie mânios că nu am reuşit să-mi dau seama de asta mai devreme, regele m-a pus să-i păzesc zi şi noapte fiica.

Alana se lăsă în faţă pentru a se putea întoarce să-l privească. Da, i se vedea pe chip: era mândru de felul în care îşi făcuse datoria.

Capitolul 49

Alana icni. Nu îi venea să creadă ce se întâmplase. Christoph îi luase cele două statuete şi se aplecase să le pună la loc în cobur, spunând:

– O să le ţin eu până ne întoarcem la palat.

Abia de-l auzise. În clipa când Christoph se lăsase în jos pentru a pune statuetele, Alana văzu un bărbat ieşind de după un copac şi prinzându-se de partea din spate a saniei. Se mişcase atât de repede, că sania nici măcar nu se clitise, așa că Christoph nu avusese nici un fel de avertisment... până nu se trezise cu un cuțit la beregată.

-Nu-l ucide! țipă Alana.

-Ssst, prințesă, nu aveam de gând, spuse Leonard.

-În cazul ăsta... începu Christoph, apoi îl trase cu o singură mână pe Leonard în sanie și îl trânti la podea.

-Ar trebui să mă mai îngraș puțin, spuse Leonard, dezgustat de cât de ușor fusese învins de forța brută a celuilalt.

O spuse suficient de încet ca Alana se presupună că nu voia să se facă auzit, dar ea îl auzi oricum. Și Christoph îl auzi, iar zâmbetul care-i înflori pe buze stătea drept dovadă. Căpitanul se aplecă totuși să-și ia pușca și o așeză pe genunchi. Dar nu încercă să-i ia cuțitul lui Leonard, ci doar rămase acolo cu sprâncenele ridicate până când Leonard se așeză în fund pe podea. Alana coborî imediat lângă el, în genunchi, și îl îmbrățișă.

-Mi-a fost așa dor de tine! Nimic nu a mers așa cum am crezut, dar e în regulă acum.

-Te afli sub protecția tatălui tău?

-Da, ne-am întâlnit abia ieri...

-Asta se termină aici dacă nu te îndepărtezi de cuțitul ăla, Alana, o întrerupse Christoph pe un ton furios.

Alana îi aruncă o privire.

-N-o să-mi facă nici un rău.

-Nu intenționat, dar nu accept nici un accident. Așază-te pe banchetă. Acum!

Leonard lăsă cuțitul pe podea, la îndemână. Părea să fie de acord cu Christoph. Alana luă arma doar ca să o ascundă de Christoph, apoi se cățără din nou pe banchetă și rămase așezată pe marginea ei. Știa că Tăticul mai avea încă vreo jumătate de duzină de cuțite ascunse, poate chiar mai multe, dar, atâta timp cât nu erau vizibile, Christoph se putea liniști suficient încât cei doi bărbați să cadă de acord că era mai bine să lucreze împreună decât unul împotriva celuilalt.

Alana ascunse cuțitul într-o gheată, apoi îi întinse o mână lui Leonard și rămaseră așa, vorbindu-și prin simpla lor atingere. Ultimul lucru pe care și-l dorea Alana era ca Christoph să fie mânios pe Tăticul ei, dar căpitanul îi refuzase o reuniune în adevăratul sens al cuvântului cu cel care o crescuse, la fel cum făcuse și cu tatăl ei, regele.

Încă furios, Christoph îl întrebă pe Leonard:

– De ce-ai răpit-o pe Helga Engel de sub protecția mea?

Leonard pufni.

– Recunoaște că nu era sub protecția ta, ci o duceai la palat ca să o interoghezi. Era evident.

Christoph nu încercă să nege asta.

– Are de dat niște răspunsuri. Dar cum de-ai găsit-o pe drumul ăsta?

– O căutam. Nu știam unde era până nu ai dus-o pe Alana să o viziteze și te-ai asigurat că o să aflu și eu unde sunteți. Așa că am pornit spre ea, să aflu ce vorbise cu Alana.

– Trebuie să mi-o predai. Eu și regele trebuie să stăm de vorbă cu ea. Ne-a mințit pe amândoi. Trebuie să aflu ce a făcut de fapt și de ce.

Leonard clătină din cap.

– Nu, nu trebuie neapărat. Ea mi-a povestit mie, eu îți pot spune ție. E sub protecția mea acum. Nu voi lăsa să i se întâmple vreun rău.

Christoph tăcu o clipă. Tocmai fusese refuzat! Alana își ținu respirația, așteptând să vadă dacă avea să insiste. În cele din urmă Christoph spuse:

– Atunci povestește!

Leonard începu să vorbească. Pe măsură ce asculta, ochii Alanei se făceau tot mai mari. Tăticul și Helga avuseseră o aventură? Și, în ciuda planurilor pe care și le făcuse, deși avea de gând să o folosească doar ca să-și ducă sarcina la îndeplinire, Tăticul se atașase de ea mult mai mult decât se așteptase. Asta îi schimbase modul de acțiune, îi înmuiase inima înainte chiar ca bebelușul pe care îl răpise să-i zâmbească.

Toate faptele ieșiră la iveală: cum Helga inventase povestea cu bebelușii schimbați între ei în aceeași noapte, când se trezise și văzuse că prințesa dispăruse, de teama a ceea ce ar fi putut păți și ea, și fiica ei. O convinsese pe cealaltă doică să îi susțină povestea spunându-i că amândouă aveau să fie pedepsite. Helga nu își imaginase că regele avea s-o separe de fiica ei.

Alana îi strânse mâna Tăticului, dându-i de înțeles că nu o condamna pe Helga. Fusese separată de părintele ei real, dar îl avusese pe Tătic. Cât de diferită ar fi fost astăzi dacă ar fi crescut în răsfățul de la curtea regală? N-ar fi putut spune.

-Nu-i port pică, spuse ea când Leonard termină de povestit. Transmite-i asta.

Tăticul îi zâmbi. Christoph, în schimb, nu zâmbea, ci spuse:

-Femeia l-a mințit pe regele din Lubinia. L-a făcut să iubească un copil care nu era al lui. L-a făcut să țină doliu după acel copil când a murit. În toți acești ani a jelit o fată care nici măcar nu era a lui.

-A jelit moartea unui copil iubit, fiindcă spui că a iubit-o pe fetiță. Acum a fost răsplătit cu un alt copil iubit. Eu sunt cel care i-a răpit fiica și a ținut-o departe, nu Helga. Și am făcut-o fiindcă nici până în ziua de azi regele și predecesorul tău, oricine ar fi fost, nu au reușit să afle cine a vrut să o ucidă. Nici *tu*.

-Eu nu eram la curte atunci.

-Dar ai postul de căpitan al gărzii de suficient timp cât să fi încercat, spuse Leonard.

-A încercat, sări Alana, apărându-l pe Christoph aproape fără să-și dea seama. Singura problemă până acum a fost că o întreagă familie a fost bănuită, o familie numeroasă și, mai important, înrudită cu casa regală. Deși au fost trimiși atâția spioni în fortăreața lor, nimeni nu a reușit să descopere cine se află în spatele complotului. Era un secret prea bine păzit. Era evident că nu pornise de la capul familiei.

-Oricum, n-am fi putut face nimic atunci, completă Christoph. Războiul civil se încheiase de prea puțină vreme ca să arestăm un Bruslan. Ar fi dus la un nou război.

-Și eu m-am gândit la asta, fu de acord Leonard. Și, pentru că o iubesc pe Alana atât de mult, nu m-a deranjat să aștept. Dar n-am știut că se presupunea că fiica Helgăi fusese cea răpită și că faptul că presupusa prințesă era în siguranță devenise un secret regal. Nu am știut nimic până n-am auzit toată povestea de la Helga. Dacă aş fi ştiut, aş fi adus-o înapoi pe Alana mai curând – sau nu. Cine poate şti?

În încheiere ridică din umeri.

– Cât despre Helga, spuse Christoph, este inacceptabil că ai ascuns-o. Trebuie să insist...

– Nu, interveni sever Leonard. O să repet, căpitane: nu pot să ţi-o las ţie. Nu-mi pasă ce a făcut şi ce acuzaţii crezi că merită. A suferit destul. Şi-a pierdut fetiţa din cauza duşmanilor regelui. A plătit un preţ enorm deja. Cât trăiesc nu-ţi voi permite să faci vreun rău persoanelor la care ţin.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe celălalt suficient de mult încât să o facă pe Alana să rupă tăcerea, îngrijorată:

– Trebuie să-ţi spun ceva, Tăticule, în caz nu ai auzit încă zvonul. Tatăl meu mi-a ales un soţ.

Leonard o privi încruntat.

– Aşa repede?

– Da, şi nunta va avea loc la fel de repede.

– Cine?

– Karsten Bruslan, spuse Alana, cu o grimasă.

– Nu! exclamă furios Leonard. Cum să te lase pe mâna celor care...

– Frederick se gândea deja să-l numească pe Karsten urmaş la tron înainte să afle că Alana e în viaţă, îl întrerupse Christoph. Poate nu i-a plăcut neapărat ideea, dar ar fi fost cea mai bună mutare pentru binele întregii ţări.

– Între timp, adăugă Alana, Christoph este gardianul meu. E singurul om în care tatăl meu are suficientă încredere încât să mă lase în grija lui.

Leonard îl studie pe Christoph câteva clipe, apoi încuviinţă:

– Da, văd în ochii lui că o să te apere cu propria viaţă. Este un candidat mult mai bun pentru căsătorie, dacă vrei să ştii şi părerea mea. Oricum e mai bine decât să încerci să pui capăt unei duşmănii pe care mulţi Bruslani nici nu o mai ţin minte.

Alana clipi. Tăticul ar fi preferat ca ea să se căsătorească cu Christoph?

– Tu l-ai bătut pe Karsten? întrebă Christoph.

-Şi dacă am făcut-o?

-Eu l-aş fi omorât.

Tăticul râse.

-M-am gândit la asta. Aş fi făcut o favoare întregii ţări dacă m-aş fi asigurat că nu ajunge *niciodată* pe tron. Toate planurile Bruslanilor s-ar duce de râpă fără favoritul lor, singurul cu şanse reale să poarte coroana într-o zi. Dar nu eu sunt cel care trebuie să ia decizia asta. Apoi, îi spuse lui Christoph: Deci am aflat mai multe în cele câteva zile de când m-am întors în Lubinia decât se ştia la palat în ultimii optsprezece ani?

-Depinde ce ai aflat.

Drept răspuns, Leonard o întrebă pe Alana:

-Ai primit mesajul de azi al lui Henry?

-Da, dar nu am înţeles mare lucru. Nu a spus decât să mă feresc de regină.

-Exact. Cei doi spioni de la palat au dispărut, aşa că omul Bruslanilor a trebuit să angajeze pe altcineva. L-am auzit când îi explica noului spion ce să facă. A vorbit despre regină şi despre rolul ei într-un complot din trecut şi i-a dat brăţara ta spionului, ca să i-o ducă ei. Ştiu că Nikola nu era suficient de mare sau de importantă ca să ordone asasinarea unui bebeluş, dar tatăl ei n-ar fi ezitat.

-Acum faci presupuneri, spuse nervos Christoph.

-După presupuneri urmează de multe ori dovada. Am tras o concluzie logică, bazată pe experienţă.

-Nu, spuse ferm Christoph. Nikola îşi iubeşte soţul. Nu am nici o îndoială.

-Sunt sigură că da, dar poate ar trebui să-l întrebi pe rege când i s-a oferit mâna ei. Pun pariu că regina Avelina nici nu fusese înmormântată bine când tatăl Nikolei a venit să discute problema cu regele văduv. Voia să-şi pună ruda lui pe tron, nu pe fiica Avelinei. Este un lucru vechi de cât lumea, l-am văzut şi în alte părţi: prima soţie moare, dar a doua soţie naşte copii...

-Despre cine vorbim?

-Încă nu îi ştiu numele, dar am de gând să aflu şi să-l găsesc.

– Că tot veni vorba despre nume, tu ești Leonard Kastner, nu-i așa?

Alana clătină aproape imperceptibil din cap în semn că nu ea îi spusese numele lui Christoph. Leonard ridică din sprâncene.

– Mai contează? Amândoi avem același scop, căpitane: să apărăm cu orice preț viața prințesei noastre. Acum urmăresc încă o pistă care...

– Și noi, spuse Christoph. Nu mă așteptam să... ni te alături atât de curând.

– Să mă alătur? Eu nu mă așteptam să vă văd din nou pe drumul ăsta.

– Nu ne-ai urmărit?

– Nu, tocmai coboram de pe munte. Am urmărit pe altcineva aici, omul despre care v-am spus, cel care dă ordine. El l-a omorât pe individul care m-a angajat acum optsprezece ani.

– Aldo?

– Deci hoțul a mărturisit? Cel care l-a ucis pe Aldo a insinuat că și tipul în fața căruia răspunde, omul care i-a dat ordine și lui Aldo, era tot un servitor. E incredibil cât de departe au mers ca să-și protejeze stăpânul – sau stăpâna. Dar îl urmăresc pe acest om de două zile deja. Încep să mă întreb dacă nu cumva lucrează pentru ambele părți.

– Unde s-a dus oare? Nu e mare lucru pe munte, doar reședințele aristocraților de lângă drumul dinspre est. Chiar și familia mea stă acolo.

– Cred că vorbim despre același lucru. Proprietatea pe care a vizitat-o era înconjurată de mult prea mult teren deschis și mișuna de servitori și de gărzi, așa că nu am reușit să rămân acolo prea mult. Am ajuns la câteva ferestre fără să mă vadă nimeni. Una era cea din dreapta, dormitorul amantei lui. Se pare că avea de gând să stea cu ea toată noaptea, așa că am plecat și m-am hotărât să-l urmăresc în drum spre oraș, a doua zi.

– Ce speri să obții de la el?

– Încă mai cred că pot afla cine e stăpânul lui din Fortăreață. Credeam că e Karsten, fiindcă au plecat împreună, dar Karsten nu știa nimic. Femeia cu care s-a întâlnit aici omul pe care îl urmăream, în schimb, pare să îl cunoască destul de bine, și ar trebui și ea interogată. Dar nu-mi place să interoghez femei. Speram să-ți pot lăsa ție sarcina asta. Așa că m-am gândit la o metodă sigură să-ți spun ce știu.

Christoph ridică din sprâncene.

-M-ai amenințat cu cuțitul. Asta ți se pare sigur?

Leonard chicoti. Părea amuzat.

-Asta a fost doar ca să-ți atrag atenția.

Capitolul 50

Era un lucru atât de neobișnuit să lucreze împreună cu un asasin, să accepte orice fel de ajutor din partea lui Leonard Kastner. Christoph trebuia să facă eforturi să nu uite că Alana îl considera tatăl ei. Totuși, îndrăzneala lui îl amuza. Mult. Nu avea cum să nu admire un bărbat care nu se sfia să-l amenințe cu cuțitul.

-El e! spuse brusc Leonard.

Christoph trebui să se ridice ca să vadă dincolo de capra vizitiului, unde Leonard se așezase pentru restul drumului. Ajunseseră aproape de răscruce și de lungul drum spre est, care ducea spre proprietățile aristocraților, inclusiv cea a familiei lui Christoph. Îi spusese Alanei că avea să o lase puțin la familia lui, până când Leo avea să-i arate pe care proprietate se ascundeau simpatizanții Bruslanilor. Dar acum îl văzu pe omul despre care vorbiseră, pe drumul care cobora dinspre munte. Și el îi văzu la rândul lui.

-Crezi că te-ar recunoaște? îl întrebă Christoph pe Leonard.

-Nu, dar se poate să nu vrea să fie văzut aici. Te rog, nu trage! adăugă Leonard, văzându-l pe Christoph cum ridică pușca la ochi.

Bărbatul ieșise de pe drum și căuta o altă cale de a coborî de pe munte ca să nu fie nevoie să se apropie de sanie și să fie recunoscut. Pornise în linie dreaptă.

– Nu vreau să-l omor, spuse Christoph fără să coboare puşca.

– Lasă-l să plece. Lasă-l să creadă că măsurile pe care şi le-a luat au fost suficiente şi că n-are de ce să-şi facă griji.

– Crezi că e mai puţin important decât aveai impresia?

– Nu, dar ştiu unde să-l găsesc. Pot să-l aştept în Fortăreaţa Bruslanilor până apare. Am o cale uşoară de acces acolo. Pot să vin şi să plec oricând doresc. Dacă îl sperii acum şi reuşeşte să fugă, o să se ascundă, şi nu vom afla niciodată cine îi dă ordine.

Christoph înjură înfundat, dar se aşeză la loc. Apoi observă că Alana îl privea şovăitor. Se opri o clipă ca să se aplece spre ea şi să o sărute apăsat pe buze. Nu era un sărut satisfăcător pentru nici unul dintre ei, dar nu dorea decât să o liniştească.

– Nu-ţi face griji, îi spuse. Nu aveam de gând să-i fac să tragă din nou în tine.

Alana fu tentată să ducă o mână la buze, dar îşi dădu seama ce făcea şi îşi ascunse din nou degetele sub pătură.

– Nu-mi făceam griji. Dar se pare că motivul pentru care aveai de gând să mă laşi cu ai tăi tocmai a luat-o la fugă înapoi spre oraş, aşa că nu mai e nici un pericol. Plus că deja am o bănuială cine e amanta spionului.

– Oh?

– Prietena ta, cea care părea atât de convinsă că o vrei neapărat de soţie.

Christoph chicoti auzind-o, dar îl întrebă pe Leonard:

– Cât de departe de drum e proprietatea pe care a vizitat-o agentul Bruslanilor?

– Nu prea departe.

Christoph îi spuse Alanei:

– Se poate să ai dreptate.

– Atunci nu mă laşi cu ai tăi, spuse ferm Alana. Vreau să fiu acolo şi să o văd cât de agitată va fi când o iei la întrebări.

Christoph nu-şi putu stăpâni un rânjet. Era sigur că ştia de ce se purta aşa Alana, măcar din expresia de pe chipul ei, dar tot voia să o audă direct de la ea.

– De ce?

-A fost foarte răutăcioasă cu mine atunci, la tine acasă. *Foarte* răutăcioasă.

-Crezi că poți să o faci să-ți spună ceva ce mie nu mi-ar spune?

Alana zâmbi.

-Nu, vreau doar să stau și să o privesc. Știu din experiență cât de... barbar poți să fii când îți propui.

-Interesant, spuse gânditor Christoph. Asta înseamnă că tu chiar crezi că tendințele barbare de care mă tot acuzi sunt ceva intenționat și că nu asta e firea mea?

-Nu, dar... Alana se înroși din nou, o culoare roz, drăguță. Uneori.

Christoph râse.

-Ca să știi, prințesă, într-un interogatoriu ajută să-ți faci prizonierul să se simtă neajutorat, și asta se poate rezolva simplu dezbrăcându-l până la piele. Mi-a fost foarte greu să mă stăpânesc să nu-ți fac asta. Nu m-am purtat ca un barbar, nu?

Alana își ținu respirația și privi speriată spre capra vizitiului, unde Leonard stătea cu spatele la ei, ca să se asigure că nu trăgea cu urechea. Apoi se lipi de Christoph și îi șopti furioasă:

-Ssst. Discuția asta nu-și are rostul acum și cu atât mai puțin aici.

-De ce te simți jenată de ceva ce un bărbat și o femeie fac atât de natural sau simt unul pentru celălalt?

-Pentru că în câteva zile voi fi soția altui bărbat!

-Chiar vrei să folosești scuza asta ca să-mi închizi gura, deși ai recunoscut și tu că nu-l dorești de soț? Mă bucur să-ți spun că n-o să-ți meargă.

-Ha! răspunse Alana cu toată indignarea de care era în stare. În plus, nu despre intimitatea dintre doi oameni discutam noi aici, ci despre un interogatoriu chinuitor.

Christoph îi mângâie obrazul.

-Când vine vorba despre tine, nu sunt de acord. Nu voiam decât să te iau în brațe și să te arunc în cel mai apropiat pat. Așa că n-are cum să te surprindă, încât mi-a plăcut nespus interogatoriul, cu tine în lenjerie. Mi-a plăcut atât de mult, încât sper să repetăm scena, cândva.

Alana se înroşi şi mai mult, dar îl privi totuşi în ochi suficient de mult încât Christoph să înceapă să se întrebe ce era în mintea ei. Apoi râse, şi Christoph nu mai avu nici o îndoială că ea luase totul în glumă. Glumi chiar şi ea:

– Poate data viitoare o să inversăm rolurile, glumi ea.

Nu vorbea serios – sau poate că da? Nu, bineînţeles că nu, dar zâmbetul ei era fascinant. Era o sugestie interesantă, care probabil că venea din dorinţa ei de a-l vedea în genunchi în semn de scuză pentru felul în care o tratase. Christoph îşi reaminti că era o prinţesă totuşi. Şi, se gândi dezgustat, în curând prinţesa Alana avea să aparţină altcuiva.

Nevoia de a fi lângă ea nu mai avea nimic de-a face cu datoria lui. Regele spusese limpede că Christoph nu mai avea permisiunea să o atingă, şi nici n-ar fi îndrăznit dacă Alana ar fi fost mulţumită de soţul care fusese ales pentru ea. Christoph îşi închipuise că avea să-i placă de Karsten – era şi chipeş, şi fermecător. Dar Alana nu-l voia, iar gândul ăsta reuşea să-l liniştească pe Christoph.

Acum, că spionul tocmai reuşise să scape, Christoph cedă nevoii de a o avea aproape şi îi permise să fie de faţă la interogatoriu. Dacă Nadia era într-adevăr implicată în vreun complot, atunci tatăl ei, Everard Braune, era plecat de acasă, fiindcă altfel Nadia n-ar fi îndrăznit să-şi aducă amantul acolo.

Capitolul 51

Un servitor în livrea îi conduse pe Christoph, Alana şi Leonard în salonul din conacul familiei Braune. Alana nu avusese încă ocazia să stea de vorbă cu Tăticul între patru ochi, dar, în drum spre salon, reuşi să-l întrebe în şoaptă:

– Ţi-ai arătat chipul lui Christoph. Eşti sigur că a fost o alegere bună?

– Îmi place căpitanul, spuse Tăticul. Nu mă va trăda.

Alana nu crezuse vreun moment că ar fi fost capabil de asta. Era prea neprefăcut, prea dintr-o bucată, mult prea sincer exceptând secretele regale, desigur.

Nici unul dintre ei nu se așeză cât timp o așteptară pe Nadia. Alana încercă pe cât posibil să se facă neobservată, fiindcă nu era aici decât în calitate de observator. Nici măcar n-ar fi trebuit să ceară să vină. Asta era treaba regelui. Voise în prima fază să o vadă umilită pe Nadia, dar acum nu mai era la fel de nerăbdătoare. Înțelese cât de geloasă păruse făcând asta. Spera să nu își fi dat și Christoph seama.

Prietena lui Christoph își făcu o intrare triumfală. Încântarea de pe chipul Nadiei fu brusc înlocuită de curiozitate când văzu că tânărul comandant nu venise singur. Purta o rochie în culori închise, strălucitoare, vișiniu amestecat cu negru și violet închis, culori de matroană, cum se spunea în Anglia, unde domnișoarele tinere și nemăritate nu purtau decât pasteluri. Dar Lubinia avea alte obiceiuri, își reaminti Alana. Îmbrăcată cum era într-o haină cenușie, se simțea invizibilă în comparație cu Nadia. Sentimentul nu s-ar fi schimbat nici dacă și-ar fi dat jos haina, fiindcă rochia ei era de un albastru palid, elegantă, dar aproape lipsită de culoare.

– Ce te aduce aici? îl întrebă Nadia pe Christoph. Au trecut atât de mulți ani de când nu te-am mai văzut în casa mea, că nici nu mai țin minte.

Christoph se îndreptase încet spre ea din clipa în care intrase în cameră, și nu se opri până nu ajunse la jumătatea drumului dintre ea și ușă, blocându-i ieșirea. Asta o forță pe Nadia să stea cu spatele la Tătic, care era în celălalt capăt al salonului.

– Vreau să discutăm despre activitățile tale din ultima vreme și despre persoanele cu care te-ai asociat, îi răspunse Christoph.

Nadia râse.

– N-o să vorbim despre asta. Nu e treaba ta.

– Te înșeli, Nadia, fiindcă tocmai am aflat că amantul tău și-a omorât un servitor. Se pare că nu a fost cine știe ce pierdere, doar un golan, la fel ca el. Dar știu, de asemenea, că lucrează pentru familia Bruslan.

– Nu e un rebel, negă imediat Nadia.

Christoph spuse apăsat:

– Nu am zis că ar fi, dar e o frază care spune multe. Nu mă surprinde să te aud făcând legătura între rebeli și casa Bruslan. Dacă nu știam, ar fi trebuit să-ți mulțumesc că mi-ai confirmat bănuielile.

Obrajii Nadiei se înroșiră de furie.

– Nu mai am nimic să-ți spun! se răsti, apoi porni spre ușă.

Nu reuși să facă mai mult de câțiva pași, căci Christoph o prinse de braț. Nadia începu să țipe după ajutor, dar Christoph o scutură zdravăn.

– Poate vei dori să-ți ușurezi situația, Nadia, și să cooperezi. Dacă e nevoie să te duc la palat, vei fi...

– Ia mâna de pe fiica mea!

Everard Braune stătea în cadrul ușii. Avea părul blond, cărunt pe alocuri, era bine îmbrăcat și încă mai purta pelerina cu care intrase. În mână ținea un pistol pe care îl îndreptase spre Christoph.

Dar Christoph nu părea dispus să se supună cererii bătrânului aristocrat. Se întoarse, împingând-o pe Nadia între el și tatăl ei, transformând-o astfel într-un scut. Pericolul nu trecu însă, fiindcă Everard îndreptă pistolul spre Alana.

Alana suspină și se trânti în spatele canapelei, târându-se până la margine și privind pe după colț. Îl văzu pe Christoph și, în spatele lui, pe Tătic. Nu vedea ușa sau pe tatăl Nadiei, așa că nu știa că Nadia fugise la Everard și bătrânul o împinsese afară, unde era în siguranță. Dar bănuia că Everard îl luase iar pe Christoph la țintă.

Alana ar fi trebuit să-și ceară înapoi armele imediat ce se mutase în palat, dar nici măcar nu se mai gândise la ele, fiindcă oamenii tatălui ei o protejau acum. Ar fi putut să-l dezarmeze pe Braune cu un glonț bine țintit în timp ce Christoph îi distrăgea atenția. Tăticul se aștepta probabil ca ea să facă asta. Dar nu avea decât pumnalul cu lamă lungă pe care îl luase în sanie și, spre deosebire de Leonard, nu putea ținti bine cu o asemenea armă. Fusese învățată cum să se apere cu un pumnal, dar nu împotriva unui pistol!

Alana scoase pumnalul din gheată şi îi făcu semn Tăticului că nu avea altceva, apoi se târî până în celălalt capăt al canapelei, din spatele căreia îl putea privi pe Braune. Poate reuşea să-i distragă atenţia lui Braune suficient de mult timp cât Christoph să-l doboare. Sau ar fi putut încerca să-l lovească şi să-l facă să scape pistolul.

-Ştii măcar ce face fata ta aici cât timp eşti plecat? îl întrebă Tăticul pe bătrân, ca să-i distragă atenţia de la Christoph.

-Tu cine naiba eşti?

-Ştii, Everard? repetă Christoph, atrăgând iarăşi atenţia asupra lui.

Christoph îi atrase din nou atenţia.

-Da, ştiu ce face. Face exact ce îi spun eu să fac. Este o fiică ascultătoare.

-Tu i-ai spus să se culce cu un servitor al familiei Bruslan? întrebă Christoph.

-Nu, i-a căzut cu tronc, spuse Everard. Nu aveam să nu fiu de acord, din moment ce i-am interzis să se căsătorească cu oricine în afară de tine.

-De ce eu?

-Tu ar fi trebuit să te îndrăgosteşti de ea. Asta te-ar fi neutralizat. Dar se pare că noi i-am supraestimat farmecele.

-Noi?

Alana privi din nou o clipă să vadă ce se întâmpla. Inima începu să îi bată cu putere. Dumnezeule, ce făcea Christoph? De ce punea atâtea întrebări înainte să aibă situaţia sub control? *Era* înarmat, deşi nu se vedea decât sabia pe care o purta la şold. Dar luase două pistoale din sanie şi le ascunsese la spate înainte să intre în casă. Dacă Braune recunoştea că lucra pentru familia Bruslan, nu avea de ales decât să îi ucidă pe toţi trei, ca să se asigure că nimeni altcineva nu mai afla adevărul. Şi încă mai avea pistolul!

Alana îşi pregăti pumnalul, apoi mai privi o dată. Putea ţinti fără probleme pistolul, precum şi mâna care îl ţinea. Era posibil să nu-l facă să scape arma, dar oricum i-ar fi distras atenţia suficient cât să...

-Eu şi Nadia, spuse Everard.

Christoph râse scurt.

– Deci voiai să-mi dai pe cap o mireasă folosită deja?

Alana gemu dându-şi seama ce făcea de fapt Christoph: obţinea o mărturie, ceea ce Everard n-ar fi recunoscut de bunăvoie dacă n-ar fi avut un avantaj. Şi de-asta nu făcuse încă nici o mişcare. Voia mărturia! Dacă Alana l-ar fi întrerupt încercând să îl salveze, ar fi fost furios pe ea. Alana se trase repede de cealaltă parte a canapelei, ca să vadă ce intenţiona de fapt Christoph. De aici se vedea mai bine şi ţinta, tot corpul, nu doar braţul. Christoph nu avea de ce să se supere dacă îl ajuta la momentul potrivit.

– Asta n-ar fi contat – dacă ar fi reuşit, spuse Everard. Între timp, nu văd de ce nu i-aş fi permis să se joace cu bărbatul care îi plăcea. Nu te mai iubeşte pe tine, din câte se pare. Andre e un mesager care lucrează pentru mine, aşa că trece des pe aici. Este greu să-mi vizitez prietenii fără să dau de bănuit. Îi urmăreşti prea îndeaproape.

– Bineînţeles că da, iar Karsten Bruslan va fi arestat în curând pentru trădare.

Everard râse.

– Arestează-l, oricum nu-i pasă nimănui. A fost un idiot să le permită oamenilor lui să atace palatul după ce altcineva – presupun că nu tu sau unul de-ai tăi – l-a bătut în aşa hal. O fi fost vreun soţ gelos.

– Deci rebelii nu au fost ideea lui?

– Bineînţeles că nu. I-aţi supraestimat pe Bruslani. Sunt bogaţi, răsfăţaţi şi leneşi. Le place să delege treburile casei altor persoane. Noua generaţie nu seamănă nici pe departe cu Ernest şi cu veghea gardă. Ei erau luptători!

– Deci tu i-ai aţâţat?

– Pe tineri, da. Cineva trebuia să o facă, să vă distragă atenţia cu ei. Doar doi Bruslani au avut vreodată vreo iniţiativă, Ernest şi mama lui. Mama lui a avut o idee bună: să scape de Frederick. A plătit mai mulţi asasini, dar Frederick a avut noroc. Apoi a înnebunit, şi-a pierdut de tot minţile, şi nimeni altcineva din familie nu s-a repezit să-i ocupe locul. Erau mult prea comozi.

Adevărul e că nu a mai rămas nimeni care să vrea tronul suficient de mult încât să ucidă pentru el.

-Ar fi trebuit să-mi dau seama. Tu ești unul dintre aristocrații care au pierdut cel mai mult când Bruslanii au căzut în dizgrație. Tu ai fost unul dintre cei mai vocali sfetnici ai regelui Ernest, tu l-ai sfătuit să încerce să intre în grațiile lui Napoleon cu o armată adevărată, nu cu bani, deși Napoleon nu ceruse decât un tribut. Se poate să fi fost sugestia ta de la început.

Everard râse.

-Acum mă supraestimezi și pe mine.

-Nu cred. Tu ești cel care a păstrat aprinsă flacăra rebeliunii când ar fi putut să se stingă liniștită.

Everard se purta de parcă nu se putea abține să nu se laude. Vocea îi era plină de satisfacție când răspunse:

-Poate.

-Dar de ce o rebeliune? Ce te aștepți să obții cu un asemenea plan?

-O armată, una suficient de mare cât să pot ataca palatul. Istoria urmează să se repete.

Christoph râse. Everard continuă:

-Da, știu. Ar fi trebuit să facem asta înainte ca Frederick să se arate atât de apt în a conduce regatul. Nu ne-am dat seama cât de mult îl iubesc oamenii de rând. Am răspândit zvonuri cum că e bolnav și pe moarte, dar idioții au fost îngroziți la gândul că trebuiau să-i ceară să cedeze coroana din cauza asta și au preferat să-l păstreze pe tron până dă ortul popii mai degrabă decât să aleagă un alt rege. Și tu! încheie dezgustat Everard. Dacă Nadia ar fi reușit să te seducă și să te atragă de partea noastră, n-ar mai fi trebuit să facem nimic. Tu ești cel care ne-a obligat să luăm măsuri atât de disperate, fiindcă din cauza ta nu se mai poate apropia nimeni de el.

-Cine m-a angajat să o ucid pe prințesă acum optsprezece ani? întrebă Leonard.

Everard îi aruncă o privire confuză. Alana nu credea că se prefăcea. Părea să nu știe despre ce era vorba.

Christoph ajunsese la aceeași concluzie.

-Cine sunt acei „noi“ despre care vorbeai? întrebă el.

Everard rânji.

– Chiar trebuie să-ţi spun mură-n gură? Ceilalţi aristocraţi care au pierdut la fel de mult ca şi mine când familia Stindal a ajuns pe tron.

– Deci prin toate comploturile astea nu vreţi decât să vă primiţi pământurile şi titlurile...

– Ne vrem *puterea* înapoi. Vrem un om mai flexibil pe tron – să zicem, mai orientat spre câştigurile materiale. Unul dintre bătrânii casei Bruslan, eventual.

– Nu Karsten?

Everard ridică din umeri.

– El a fost prima noastră alegere doar fiindcă este şi prima lor alegere, dar băiatul a început să fie mult prea sârguincios în ultima vreme. Altcineva ar fi mai potrivit pentru scopurile noastre. Dar cred că îl putem manipula şi pe Karsten, dacă ne folosim de unealta potrivită. Femeile. Ele au fost slăbiciunea lui dintotdeauna.

Alana se întrebă dacă tatăl ei ştia că soţul care îi fusese ales era un fustangiu. Braune nu părea să ştie că fiica lui Frederick se întorsese, deci era posibil ca iubitul Nadiei să nu lucreze pentru ambele tabere, ci pur şi simplu să spioneze grupul de aristocraţi conduşi de Braune şi să le raporteze mişcările stăpânului din Fortăreaţa Bruslan. Poate acceptase să fie mesager pentru Braune doar ca să aibă o scuză să vină la ei acasă.

– Rebelii voştri au fost o pierdere de bani, spuse Christoph. Aveţi vreun plan de rezervă?

Everard râse de data asta.

– Întotdeauna avem planuri de rezervă, iar tu ne-ai dat încă unul. În sfârşit, Frederick nu va mai depinde de tine.

– Chiar crezi că un singur glonţ mă poate opri? Atunci ţinteşte bine, moşule, fiindcă n-o să mai apuci să-l tragi şi pe al doilea.

Alana se pregăti să se ridice, dar auzi paşi grăbiţi în cameră şi patru focuri de armă! Era încă de partea cealaltă a canapelei, de unde putea vedea că Christoph era în picioare şi nu părea rănit. Tăticul trebuise să se ferească de gloanţe!

Trei gărzi ale familiei Braune apăruseră în salon, chemaţi de Nadia, dar numai doi dintre ei aveau pistoale cu două ţevi.

Al treilea avea doar o spadă. Încercaseră să scape de al doilea om, cel mai slăbuț, pe care stăpânul lor nu îl ținea cu pistolul. Everard începu să îi înjure fiindcă nu îi așteptaseră ordinele. Ar fi preferat să-l împuște pe Christoph și să scape de amenințarea mai mare. Dar gărzile luaseră inițiativa. Din fericire, servitorii care purtau arme pe care nu știau să le folosească bine aveau obiceiul să rateze ținta, ceea ce făcuseră și de data asta. Tăticul se aruncase la pământ și se rostogolise la adăpost. Când se ridică din nou, aruncă un pumnal. Cum era un țintaș excelent, reuși să elimine un om.

Un asasin stătea în umbră și lovea țintele una câte una, preferând să aibă mereu situația sub control. Nu se descurca la fel de bine într-o luptă deschisă cu mai mulți adversari. Amândouă gărzile își scoseseră spadele. Tăticul nu avea decât pumnale. Dar Christoph se târa încet spre luptă, ca să-l ajute. Și Everard urmărea lupta, probabil, altfel i-ar fi spus lui Christoph să stea pe loc. Alana nu înțelesese de ce Everard nu profitase de momentul de confuzie ca să-l împuște pe Christoph, dar poate că avertismentul căpitanului îl făcuse să ezite, știind că nu își avea și servitorii alături. Apoi, Alana văzu încă un om afară, ridicând o pușcă și țintind prin fereastra din spatele Tăticului.

Alana țipă:

– Fereastra!

Tăticul era prea atent să evite cele două spade. Se poate să nu-i fi auzit avertismentul. Însă Christoph o auzi. În clipa în care văzu unde țintea pușca, se aruncă în aceea direcție și îl împinse pe Tătic la o parte, trântindu-l pe unul din cei doi servitori la pământ. Spada celuilalt îi lăsă o urmă adâncă pe spate, deși lovitura fusese țintită spre gâtul lui Leonard. O clipă mai târziu, trase și bărbatul de la fereastră. Sticla se sparse. Glonțul traversă întregul salon. Alana se ridică la timp să-l vadă pe Everard tresărind când glonțul lovi peretele de lângă el. Apoi însă, cu o grimasă de furie, bătrânul ținti spre Christoph, care rămăsese la podea. Alana aruncă pumnalul, țintindu-i pieptul, ca să-l oprească. Nu nimerise nici pe departe! Dar pumnalul se înfipse în antebraţul lui Everard chiar când bătrânul trase; apoi se mai auzi o împuşcătură.

Totul se întâmplase atât de repede. Everard ratase ţinta fiindcă avea un pumnal în braţ. Christoph ţintise bine. Bătrânul îşi privi rana din piept, apoi se prăbuşi la podea. Dar în celălalt colţ al camerei lupta continua. Tăticul aruncă încă un pumnal prin fereastra spartă, fără a mai pierde timpul să se ridice. În loc să tragă din nou, omul de la fereastră o luă la fugă. Era acelaşi bărbat pe care îl urmăriseră până aici, care se întorsese probabil să vadă cine venise în direcţia asta. Christoph îi puse piedică gărzii care mai rămăsese în picioare, apoi îl lovi cu pumnul în faţă, ca să nu se mai ridice. Îi făcu la fel şi celuilalt.

Christoph tocmai îi salvase viaţa Tăticului, cu preţul unei răni. Alana voia să se asigure că tăietura nu era adâncă, dar Christoph nu avea de gând să o lase să se uite. Traversă camera, se aplecă şi se asigură că rana din pieptul lui Everard era la fel de serioară pe cât părea. Într-adevăr, bătrânul era grav rănit. *Apoi* se ridică şi o scutură de umeri.

– Data viitoare stai ascunsă până îţi spun că e sigur să te ridici, mârâi la ea. Încă n-am ieşit din casa asta.

– L-ai salvat pe Tătic, reuşi să spună Alana, apoi îl îmbrăţişă strâns.

Christoph o strânse la piept atât de tare, că i se tăie răsuflarea.

– Haide, te scot de-aici. Nu trebuia să încerc să te îmbunez făcându-ţi pe plac. Te avertizez că n-o să mai fac asta niciodată dacă există vreun pericol cât de mic. Oamenii mei pot să cureţe cuibul ăsta de vipere mai târziu.

Capitolul 52

Oare de ce *nu* era deloc surprinsă? I se interzisese să mai plece de la palat până după nuntă!

Tatăl ei fusese cât se poate de supărat după raportul lui Christoph fiindcă Alana fusese în salonul familiei Braune când se traseseră focuri de armă. Nu fusese de față când Christoph dăduse raportul, dar Frederick venise în camera ei imediat după ce căpitanul încheiase.

Când înțelesese de ce Frederick era atât de supărat, Alana încercă să-și asume întreaga vină spunând:

-Dar ordinele mele le anulează pe ale lui, nu-i așa? I-am spus că merg și eu cu el. Amândoi am crezut că e sigur.

-Înțeleg ce ați presupus, dar Christoph ar fi trebuit să-și dea seama – și nu, ordinele tale nu le anulează pe ale lui. Dar toată situația asta nefericită cu familia Bruslan s-a rezolvat datorită lui. Acum, că știm că tinerii Bruslani au fost ațâțați de altcineva, nu mai e nevoie să iau măsuri drastice împotriva lor. Sunt totuși destul de surprins să aflu că rebeliunea nu a fost ideea lor. Știam că Braune plănuia ceva, dar nu m-am gândit că era un lucru atât de sinistru. Dacă Christoph nu ar fi obținut o mărturie atât de completă, era posibil să nu aflăm niciodată.

-Trebuie să-i mulțumești Tăticului pentru asta, îi reaminti Alana, sperând că Leonard avea să fie iertat fiindcă se dovedise atât de folositor. El ne-a condus acolo.

Frederick zâmbi în sfârșit.

-Știu ce a făcut Tăticul tău. Dar apoi expresia lui deveni din nou severă. Dar tu, fiica mea, nu vei mai ieși din palatul meu până după nuntă. În consecință, logodna ta va fi anunțată în seara asta la cină.

Alana gemu.

-Tată, te rog, nu mă trimite să stau cu aceiași oameni care au încercat, probabil, să mă omoare!

-Încă nu știm cine e vinovatul. Dacă ești soția lui Karsten, vei fi în siguranță.

-Dar știu că se poate să fi fost unul dintre ei. N-o să am niciodată încredere în vreunul. O să trăiesc cu teamă tot restul vieții. Chiar vrei să trec prin asta?

-Vreau să fii în siguranță. Făcând asta, vă asigur...

–Am fost în siguranţă de când am ajuns! îl întrerupse disperată Alana. Căpitanul gărzilor tale m-a protejat cu viaţa lui.

Regele îşi strânse buzele.

–Ne vedem diseară. Îmbracă-te frumos.

Alana începu să plângă în clipa în care Frederick ieşi din cameră. Christoph avea perfectă dreptate. Frederick era încă foarte supărat fiindcă ştia de relaţia lor intimă. Deci, chiar dacă i-ar fi spus tatălui ei că îl iubeşte pe Christoph, lucrurile nu s-ar fi schimbat. Poate peste luni sau ani ar fi însemnat ceva, dar Alana avea să devină cu mult înainte soţia unui bărbat pe care nu-l iubea!

Se pregăti pentru cină, dar se simţea de parcă mergea la o înmormântare. Christoph veni să o însoţească. Nici el nu părea în apele lui; probabil i se făcuse morală fiindcă îi pusese viaţa în pericol, dar măcar nu fusese dat afară din cauza asta. Însă expresia Alanei era foarte grăitoare.

Christoph îi ridică bărbia.

–I-ai spus regelui că nu-l vrei pe Karsten?

–N-a vrut să mă asculte, iar acum l-am supărat şi pe el. Încă mai crede că doar asta îmi poate asigura o viaţă liniştită şi sigură. Cred că trebuie să plec... să fug şi să nu mă mai întorc. Poţi să-i transmiţi un mesaj Tăticului? O să mă scoată din ţară şi o să mă ascundă din nou.

Christoph o luă de braţ şi o conduse pe hol.

–O să te duc eu departe de aici, dacă într-adevăr vrei asta. Dar să vedem ce se întâmplă în seara asta. Uneori, lucrurile se rezolvă de la sine.

Christoph spuse asta pe un ton aproape... misterios. Nu părea deloc el însuşi.

–Să vedem? De data asta te-au invitat şi pe tine?

–E o ceremonie formală, şi e nevoie de martori. Iar tatăl tău nu ştie chiar totul încă.

–Ce nu ştie?

–Cât de mare e riscul să-l ucid pe Karsten dacă e de acord să vă căsătoriţi.

Iarăşi vorbea prostii.

– Nu, n-o să-i faci nimic. Cred că îți place de el. Dar mulțumesc că m-ai făcut să zâmbesc.

Ajunseră în apartamentele regale. Karsten și bunica lui erau deja acolo. Auberta strălucea de fericire. Karsten se repezi imediat să o însoțească pe Alana până la masă.

– Christoph, n-o să-mi porți pică dacă am să câștig premiul cel mare, nu-i așa?

– Nu e un trofeu, Karsten. Nu e încă un lucru cu care să te lauzi. Dacă o atingi, o să te trezești la podea. Toată lumea o să se întrebe de ce, iar eu nu voi avea de ales și le voi povesti de cele trei amante pe care le întreții. Nu-ți ajunge una, nu-i așa?

Karsten râse.

– O să scap de ele, bineînțeles, după nuntă.

– Da? Mă îndoiesc. Dar nu va fi nici o nuntă.

Chipul lui Karsten se întunecă.

– Deci așa vrei să fie lucrurile? Cred că Frederick nu e de acord cu tine.

Alana vorbi înainte ca ei doi să se încaiere:

– Îmi pare rău, Karsten, dar are dreptate. Nu vreau să fiu soția ta. Sunt sigură că ești un bărbat extraordinar, și am auzit multe lucruri frumoase despre tine, dar... cineva din familia ta a încercat să mă ucidă prima dată când eram doar un copil și a doua oară după ce m-am întors în Lubinia. Tutorele meu s-a străduit din răsputeri să afle cine a fost și a obținut câteva informații care ar putea spăla onoarea familiei Bruslan o dată pentru totdeauna. Dar până nu știm sigur...

– Nu, o întrerupse Christoph.

Alana îl privi cu severitate:

– Nu?

– Leo a recunoscut că nu e decât o posibilitate, îi reaminti Christoph. Nu are nimic concret care să-i susțină presupunerea – este doar o simplă bănuială, Alana. Înțeleg de ce a ajuns Leonard la concluzia asta. A lipsit din Lubinia mult prea mult. Nu și-a dat seama de un lucru: nu avem o singură regină, ci două.

Alana făcu ochii mari. Amândouă reginele erau acolo, zâmbindu-i: regina care domnea, Nikola, şi regina văduvă, care se retrăsese în Fortăreaţa Bruslan după ce soţul ei fusese decapitat. Auberta Bruslan.

Alana nu ştia ce să mai creadă. Una din regine era prea tânără, iar cealaltă – prea drăguţă! Dar Christoph îi conduse pe amândoi până în faţa regelui.

– Începeam să mă întreb dacă aveţi de gând să vă aşezaţi la masă, spuse Frederick pe un ton plăcut.

Christoph răspunse:

– Alteţă, nu v-am spus chiar totul mai devreme, când am dat raportul. Am vrut să mă asigur şi să verific toate faptele mai întâi, ceea ce am şi făcut. Alana a primit în dimineaţa asta un mesaj de la tutorele ei: „Fereşte-te de regină".

Nikola suspină. Frederick spuse cu răceală în glas:

– Cred că e mai bine să te opreşti aici.

– Ascultă-l, tată, spuse grăbită Alana. Nu e ceea ce crezi.

– Vreau să aud şi eu, spuse Karsten încet.

După o clipă, Frederick încuviinţă în semn de aprobare. Christoph continuă:

– Astăzi, Leonard ne-a spus ce informaţii a reuşit să obţină de la cei doi servitori ai familiei Bruslan. Vorbeau despre o regină care luase parte la un vechi complot. Regina trebuia să primească asta.

Christoph îi înmână regelui vechea brăţară a Alanei, cea pe care o purta când fusese răpită.

– O recunoaşteţi?

– Da, încă mai ţin minte ziua în care i-am dat-o.

– Persoana care a avut această brăţară până când am confiscat-o ca dovadă e cea care a dat de două ori ordinul ca Alana să fie ucisă, spuse solemn Christoph. Apoi se întoarse spre Auberta: Sunteţi amabilă să ne explicaţi ce căuta brăţara în reşedinţa dumneavoastră din oraş, Lady Auberta? Am găsit-o acolo astăzi după-amiază.

Nikola sări în picioare şi exclamă:

-Trebuie să fie o greşeală la mijloc! Auberta nu ar face niciodată ceva atât de oribil!

Dar Karsten, care îi studia chipul Aubertei cu atenţie, întrebă cu blândeţe:

-Chiar ai făcut asta, bunico?

Auberta îi aruncă o privire imploratoare, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să înţeleagă:

-A trebuit să o fac. Ei mi-au omorât soţul, Frederick şi tatăl lui. L-au omorât când însemna totul pentru mine! Aşa că le-am răpit şi eu fiinţa cea mai dragă. Moarte pentru moarte!

Karsten părea îngrozit.

-Nu a fost vina lor. Nu ei au condus rebeliunea.

-Bineînţeles că da, insistă Auberta, după care deveni brusc nesigură. Apoi o privi pe Alana şi zâmbi. Îmi pare rău, draga mea. Dar Karsten va fi un soţ tare bun pentru tine. Nu crezi?

Alana rămăsese fără cuvinte. Toată lumea se holba la Auberta de parcă bătrâna o luase razna. Sau poate ura pe care o purta de atâta timp chiar o făcuse să-şi piardă minţile.

Karsten o ajută pe bunica lui să se ridice şi o conduse afară din încăpere. Alana simţi cum i se strânge inima văzându-l atât de şocat. Karsten se opri în faţa lui Frederick şi spuse:

-Nu ştiu cum a reuşit să ascundă asta de toată lumea, dar nu va mai face rău nimănui niciodată. Aveţi cuvântul meu de onoare.

Se opri apoi în faţa lui Christoph şi a Alanei, suficient cât să spună:

-Vă doresc o viaţă fericită împreună. Încercam să ignor iubirea voastră evidentă, dar nu am reuşit. Încercă să zâmbească, fără prea mare succes. Oricum nu sunt gata să mă căsătoresc.

Alana se înroşi, nu fiindcă Karsten spusese asta, ci fiindcă regele începuse să înjure.

-Cât de prost am fost să nu-mi dau seama şi singur! izbucni Frederick, privind-o mai întâi pe ea, apoi pe Christoph. Poţi să mă ierţi, Christoph? Ştiu că nici un bărbat nu va fi un soţ la fel de bun ca tine pentru fiica mea.

Din nou, Alana nu-şi găsi cuvintele. Oare asta însemna ce credea ea că înseamnă? Îl privi emoţionată pe Christoph, aşteptându-se să-l vadă protestând. Christoph nu voia să o vadă soţia lui Karsten, dar poate doar din cauza rivalităţii dintre cei doi. Nu îi sugerase niciodată să se căsătorească, în schimb, cu el.

Christoph răspunse printr-o plecăciune formală în faţa regelui. Cu asta, Alana şi barbarul se logodiră.

Capitolul 53

– Nunta e peste două zile?

Frederick şi Alana luau micul dejun împreună în apartamentul ei. Regele părea agitat, dar nu o ţinu prea mult în tensiune. Era îngrijorat că Christoph s-ar fi putut simţi nedemn de onoarea de a se căsători cu prinţesa. Dar două zile?! Bineînţeles că ştia de ce tatăl ei se grăbea cu nunta, nu trebuia să întrebe. Era posibil să fi rămas însărcinată. Regele nu trebuia să spună asta – dar o spuse oricum!

– Am încredere deplină în el, Alana. Nu aş încredinţa viaţa ta nimănui altcuiva. E posibil să îi porţi copilul în pântece chiar acum. Nepotul meu. De-asta am fost convins atât de uşor de insistenţele Nikolei să te căsătoreşti cu Karsten, deşi Nikola a recunoscut între timp că fusese ideea Aubertei, nu a ei. Te rog să nu-i porţi pică. A iubit-o pe bătrână ca pe o mamă. A avut încredere în ea şi nu a bănuit niciodată... Nici unul din noi nu a bănuit. Dar de-asta ne-am gândit ca nunta ta şi a lui Karsten să aibă loc atât de curând. Nu vreau să existe nici o urmă de îndoială că moştenitorii la tron sunt legitimi.

Alana se întrebă dacă obrajii ei puteau deveni mai aprinşi de-atât. Şi tatăl ei era stânjenit, dar dintr-un alt motiv.

– Dacă nu aş fi fost atât de furios pe Christoph nu ţi-aş fi dat bătăi de cap cu Karsten. Frederick oftă. Mi-aş fi dat seama imediat că Christoph era cel mai potrivit pentru tine. Îi datorez atât de multe. Mi-a salvat și viața, să știi. Niciodată nu am reușit să găsesc răsplata potrivită pentru el... până acum. Și tu ești de acord?

Alana avea de ales de data asta? Deși se simțea atât de rușinată și își făcea griji din cauza celor spuse de Frederick, era în același timp fericită că avea să primească, în sfârșit, ce își dorea.

Așa că încuviință, timidă, iar regele zâmbi și continuă:

-Am pus servitorii să caute rochia de mireasă a mamei tale. Am trimis vorbă aristocraților care vor participa la ceremonie. Nu mă mai îngrijorează decât Christoph. I-am dat toate asigurările de care eram în stare. Vreau să se simtă bine-venit în familia noastră, dar cred că trebuie să audă totul de la tine pentru a crede.

Într-adevăr, Christoph fusese de acord cu logodna seara trecută, dar Alana știa că ar fi putut refuza dacă ar fi avut suficient timp să se gândească mai bine. Și de această dată, căsătoria lor părea tare importantă pentru tatăl ei, iar ea își dorea în continuare să-l facă fericit.

-Poate ar trebui să-l invit la cină, dacă mi se permite să fiu singură cu el.

Tatăl ei se gândi o clipă, apoi spuse:

-Veți fi soț și soție în două zile, așa că nu văd de ce nu. De fapt, e o idee excelentă. Spune-i exact ce simți, Alana.

Dar Alana nu-i putea spune asta, atâta timp cât nu știa ce simțea el. Karsten făcuse o presupunere când spusese că ea și Christoph se iubeau și că era atât de evident. Și tatăl ei făcuse aceeași presupunere. Dar Alana voia să știe sigur dacă Christoph o iubea sau nu. Trebuia să se gândească bine ce să-i spună, chiar dacă asta ar fi însemnat doar să-i repete ce îi zisese tatăl ei: că era bine-venit în familia regală.

Alana trimise invitația și le ceru și bucătarilor de la palat să pregătească un meniu special pentru cină, apoi se ocupă de cele zece croitorese care veniră cu vechea rochie de mireasă a mamei ei – i se potrivea perfect! Mai rămăseseră doar trei ore până la cină și folosi fiecare minut ca să se pregătească. Făcu o baie lungă și își spălă părul. O întrebă pe una dintre servitoare dacă regina Nikola avea un parfum drăguț pe care să i-l împrumute, iar servitoarea se întoarse cu un coș plin cu parfumuri. Se strădui să-și prindă părul cât mai strâns. Nu se putu hotărî ce să poarte, dar până la urmă alesese una dintre rochiile ei favorite, o rochie de seară din mătase aurie cu ornamente albe și aurii.

Timpul trecu așa repede, că Alana nici nu simți cum se apropie ora cinei; una dintre servitoare îi reaminti că logodnicul ei avea să sosească în curând. Știa acum ce să-i spună lui Christoph: că nu trebuia să-și sacrifice fericirea viitoare doar fiindcă se simțea obligat să urmeze ordinul regelui. Alana îl plăcea - nu, se gândi, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi, îl iubea destul încât să-i dea șansa de a-și păstra libertatea după care tânjea atât, dacă într-adevăr asta își dorea. Nici nu era de mirare că sentimentele lui erau mai importante pentru ea decât ale ei înseși.

Exact la ora hotărâtă, Alana auzi o bătaie în ușă. Mâncarea tocmai fusese adusă. Alana goni bucătarii și servitoarele și așteptă în picioare, lângă masă, simțindu-se mai emoționată decât fusese vreodată.

Christoph intră. Uniforma lui arăta altfel. Culorile erau aceleași, dar în seara asta părea să strălucească. Alana nu era sigură de ce, dar apoi observă că nasturii lui reflectau lumina ca sticla lustruită. Teaca spadei era și ea specială, bătută cu ținte. Chiar și mânerul spadei era mai bine lucrat decât de obicei. În sfârșit, Alana își dădu seama că asta era uniforma lui de ceremonie, și se îmbrăcase așa pentru ea!

Când Christoph ajunse în fața ei, făcu o plecăciune ceremonioasă, îndoindu-se de la mijloc. Apoi, spre uimirea ei, îi luă mâna, o duse la buze și o sărută.

Alana era atât de surprinsă, că el nu se putuse abține să nu râdă:

- Nu sunt suficient de barbar pentru tine?

Alana roși imediat, întrebându-se dacă avea să o lase vreodată să uite prima impresie pe care și-o făcuse despre el. Era momentul potrivit să recunoască:

-Tatăl meu m-a asigurat că oamenii lui nu sunt barbari. Asta te include și pe tine.

Christoph rânji.

-Și tu îl crezi?

Buzele Alanei formară un O, iar în clipa următoare Christoph o luă în brațe și se așeză cu ea în poală.

-Ce faci?

-O să-ți dau de mâncare, răspunse Christoph. Poți să te opui, dar doar dacă reușești să fugi de la mine din brațe. Crezi că poți?

Încă mai rânjea. Alana știa foarte bine că putea să o țină acolo dacă voia.

-Presupun că vrei să demonstrezi ceva?

-De fapt, vreau să demonstrez câteva lucruri. O să-mi facă plăcere să-ți dau de mâncare, și am ales să nu-ți cer permisiunea fiindcă știu că și ție o să-ți placă. Îmi face și mai multă plăcere să te țin în brațe fiindcă asta îmi dă un avantaj asupra ta, dar, dacă ai scăpa de politețurile la care ții atât de mult, ai recunoaște că și ție îți place. *Tu* ești cea care scoate la suprafață barbarul din mine, Alana mea. Chiar crezi că e un lucru atât de rău când știi că nu te-aș răni niciodată?

Obrajii Alanei erau în continuare roșii, și pentru că el avea dreptate. Oare chiar se mai agăța de vechile ei politețuri, insistând că nu puteau face nimic înainte de nuntă? Făcuseră deja dragoste, așa că o asemenea restricție era chiar prostească.

-Poate că unele lucruri în care cred sunt greșite, recunoscu Alana.

Christoph zâmbi.

-Nu, nu greșite, dar nu-și au rostul acum. Din clipa în care am primit binecuvântarea tatălui tău, nu mai trebuie să ne întrebăm dacă „ar trebui“, ci „de ce nu“?

Oare asta însemna ce credea și Alana că înseamnă? Bineînțeles că nu, dar nu reuși să-și găsească cuvintele și să întrebe, fiindcă simplul gând la asta îi făcu inima să bată mai tare. Dar Christoph nu aștepta nici un răspuns. Se aplecă spre ea, făcând-o să suspine ușor, dar nu intenționase decât să se întindă după una dintre farfuriile de pe masă și să o aducă mai aproape.

Luă o bucată de ceva dulce cu mâna și i-o duse la gură. Desertul întâi? Alana se simți gata să izbucnească în râs. În loc de asta, zâmbi.

– E foarte bun, orice ar fi. Încearcă și tu, îi sugeră.

– Nu vrei să-mi dai de mâncare?

Alana respiră adânc. Privirea lui era fascinantă. De fapt, chiar voia să-i dea de mâncare. Se întoarse puțin ca să vadă dacă putea să-și dea seama ce fel de desert i se servise.

Cu buzele aproape lipite de gâtul ei, Christoph șopti:

– Alege orice. O să mâncăm totul... sau nimic.

Alana tremură simțindu-i respirația caldă. Nimic?

– E prea devreme pentru tine? Nu ți-e foame?

– Mi-a fost foame, foarte foame.

Chiar și timbrul vocii lui o făcea să simtă pasiunea clocotind în ea! Nu reuși să spună decât:

– Atunci...

Apoi luă la întâmplare o bucată de ceva cremos pe un deget. Își aminti prea târziu de prima cină pe care o luaseră împreună, când își linsese degetele în fața lui. Se întoarse, sperând că el uitase, dar îi văzu privirea. Încă ținea minte. În vreme ce o țintuia cu privirea, Christoph îi prinse încheietura și duse degetul ei la buze. Alana își ținu respirația văzând cum linge fiecare strop de cremă. Simți cum ceva dinăuntrul ei începe să se încingă și să palpite din cauza erotismului. Degetul ei era încă în gura lui. Rămase privindu-i gura chiar și după ce termină, iar senzațiile dinăuntrul ei continuară la fel de intense.

– Mă întreb dacă mai sunt în stare să-ți dau de mâncare, totuși.

Alana înțelesese ce voia să spună de fapt. Nu se mai gândea de mult la mâncare. Dar lucrurile la care se gândea Christoph o făceau pe Alana să se simtă stânjenită, așa că se întoarse din nou, împinse la o parte farfuria cu deserturi, se întinse și reuși să ajungă la marginea platoului cu bucăți de carne. Îl trase aproape și luă una dintre farfurii.

O ridică între ei, ca pe o pavăză.

- Poate dacă ne grăbim?

Christoph râse și luă o bucată de carne cu sos picant. I-o duse la buze.

- Încerci să-mi demonstrezi că ești mai puternică decât mine?

Alana acceptă bucata și îi oferi și lui una.

- Nu, eu...

- În situația de față, sunt sigur că ești.

- Poate. Posibil. Nu știa nici ea ce voia să spună. Se holba la buzele lui de prea mult timp. Nu... de fapt...

Se întinse și îi linse un strop de sos de pe buza de jos. Ar fi putut să-l șteargă cu un deget, dar era atât de disperată să-l guste, că nici nu se gândi la asta. Respirația lui șuierată o convinse că nu îl deranja, ba dimpotrivă – și dintr-odată îl săruta! Era dulce, și picant, și atât de *el*, o combinație irezistibilă pe care o simțea acum pe limbă.

Când Alana conștientiză în sfârșit ce făcea, se trase în spate, surprinsă. Brusc, se simți copleșită de timiditate. Și el văzu asta și îi ridică bărbia până când privirile li se întâlniră.

- Ai sânge lubinian, Alana mea. Nu te teme de pasiunea ta.

- Asta să fie oare? întrebă gânditoare Alana. Apoi însă clătină încet din cap. Nu, cred că e doar vina ta.

Christoph gemu. Când vorbi, părea chiar îndurerat:

- Mă străduiesc.

Alana știa ce voia să spună. Încerca să nu o sufoce cu pasiunea lui, să o lase pe ea să decidă când era gata masa. „Departe de a fi un gest barbar“, se gândi ea zâmbind.

- Nu te mai strădui, îi zise Alana.

Christoph se ridică atât de repede, că o făcu să râdă. O duse în brațe până în dormitor. Alana se pregăti, crezând că avea să o arunce în patul moale, dar Christoph o așeză blând și o sărută o dată, apoi se ridică și începu să se dezbrace. Alana se ridică în coate, ca să îl privească. Își rupea haina de pe el!

- Pot să te ajut? îl întrebă Alana, simțind nevoia arzătoare de a-l atinge.

– Nu, pentru că altfel o să facem asta pe jumătate îmbrăcaţi, o avertiză Christoph. Deja m-ai făcut să aştept prea mult.

– Dar n-au trecut decât...

Christoph o întrerupse cu o privire înfierbântată.

– A trecut prea mult. Te-am dorit în fiecare zi, în fiecare minut.

Auzind asta, Alana se văzu nevoită să se lupte cu propria nerăbdare. Se ridică şi îşi scoase pantofii, ciorapii şi toate celelalte lucruri pe care le putea da jos cu uşurinţă. Desfăcu şi fundele de la spatele rochiei, până unde putea ajunge, apoi se întoarse cu spatele la el, ca să o ajute.

– Sper că nu-ţi place rochia asta, spuse Christoph.

Apoi o rupse.

Alana râse.

– Nu, de ce-ai crede asta?

Christoph îngenunche în pat, în spatele ei, şi o sărută pe gât, apoi pe umeri. Îi împinse mânecile în jos, apoi îi scoase peste cap rochia şi cămăşuţa de dedesubt. Într-un final, scoase şi agrafele care îi mai rămăseseră în păr, îi despleti părul şi îi masă uşor pielea capului.

Alana îşi lăsă capul pe spate şi se lipi de pieptul lui, pentru a-l privi de jos în sus. Christoph o sărută, dar nu era o poziţie prea bună, aşa că o răsuci şi o culcă sub el, ca să o poată săruta din nou în voie. Dumnezeule, cât de plăcut era! Nu se lăsase peste ea cu totul, ci doar atât cât să-i savureze presiunea trupului. Buzele lui le mângâiau pe ale ei dintr-un unghi potrivit, dar apoi o sărută pasional, făcând-o să fie din nou cuprinsă de acel val nestăvilit.

Alana se simţea era de egoistă fiindcă îl lăsa să facă asta, fiindcă nu-i spusese că avea de gând să-l ajute să se eschiveze de la ceea ce i se ordonase. Nu mai putea scoate nici un cuvânt, nu acum, când el îi arătase deja cât de mult o dorea. Pasiunea. Cel puţin le rămăsese pasiunea.

Christoph se bucura şi el de trupul ei, atingând-o peste tot. Felul în care gemea trăda faptul că îi plăcea la nebunie să o mângâie. Alana nici nu-şi imaginase că avea atâtea locuri sensibile pe corp. Poate că, de fapt, nici nu erau, dar atingerea lui i le trezise, degetele lui care o mângâiau atât de ușor. Chiar și părul lui auriu care se freca de sânii ei când buzele lui poposeau acolo o făcea să tremure de plăcere, în vreme ce gura lui stârnea senzații fierbinți în adâncul ei.

Mușchii de pe spatele lui i se unduiau sub degete. Alanei i se păru chiar că îl simțise tremurând o dată. Voia să-l atingă peste tot, dar încă nu se simțea destul de curajoasă încât să îl împingă pe spate ca să o poată face. Nu credea că timiditatea ei avea să mai persiste, dar deocamdată nu voia să renunțe la apăsarea trupului lui deasupra ei, la căldura pe care o emana prin toți porii. Ceva minunat se întâmpla înăuntru. Nu îl putea controla, și nici nu voia să încerce. Se lăsă purtată de senzații, știind de data asta încotro o ducea inexorabil valul pasiunii.

Apoi Christoph o strânse aproape, atât de aproape, mângâindu-i părul, sărutând-o, și alunecă înăuntru, umplând-o cu o căldură groasă, incendiară. Alana se simțea atât de împlinită cu el înăuntru, ca și când îi lipsise dintotdeauna ceva, iar acum era în sfârșit reîntregită. Dar mai era ceva. De data asta, Alana își dădu seama când Christoph atinse acel ceva dinlăuntrul ei care aproape o făcu să înnebunească de plăcere. Făcu ochii mari, mirată, ținându-și respirația, strângându-l tare, așteptând, așteptând, apoi, la următoarea mișcare, Christoph găsi din nou acel loc secret, și valul pasiunii se sparse.

Alana strigă ceva, nu era sigură ce. Christoph se mai încordă o dată, apoi se lăsă și el cuprins de extaz. Alana se simțea atât de copleșită de sentimente, că era gata să izbucnească în lacrimi. În schimb, nu reuși să-și stăpânească un zâmbet. Și pe chipul lui Christoph era întipărit un zâmbet similar. Era atât de frumos! Alana îl văzu chiar înainte să o sărute, apoi Christoph se ridică cu grijă.

Dar chiar nu avea de gând să plece. Îi trase picioarele peste el, se asigură că era într-o poziție comodă, apoi o cuprinse cu un braț ca să nu o lase să mai plece! De parcă ea ar fi vrut să se urnească! De parcă nu s-ar fi simțit profund mulțumită să fie unde era.

Capitolul 54

Alanei nu-i venea să creadă că astăzi era ziua nunții ei! Era uimitor cât de repede trecuse timpul. Nu îl mai văzuse pe Christoph decât o dată după acea noapte minunată pe care o petrecuseră împreună.

Cu o noapte înainte avusese loc cina tradițională pentru familiile mirelui și miresei, ca să nu existe nici o îndoială că ambele părți erau perfect de acord cu nunta. Era ultima ocazie ca una dintre rudele celor doi miri să-și expună eventualele obiecții. Alana se temuse chiar că Christoph ar fi putut spune ceva, dar nu se întâmplă nimic. Singura ei dezamăgire din acea seară era că Tăticul nu se număra printre invitați, deși făcea parte din familia ei.

Alana îi spusese regelui când prinsese momentul potrivit că Leonard și Henry ar fi trebuit invitați și ei. Regele nu-i dăduse nici un răspuns, dar expresia lui fusese suficient de grăitoare. Alana înțelese. Chiar dacă voia să-i mulțumească Tăticului pentru felul în care avusese grijă de ea – asta dacă aveau să se întâlnească vreodată –, Alana nu credea că Frederick avea să-l ierte vreodată pentru că o răpise din sânul adevăratei ei familii.

Mama lui Christoph venise în camerele ei de dimineață, ca să o ajute să se pregătească, iar regina o însoțise. Amândouă erau fericite, dar fiecare din alt motiv. Nikola se simțea ușurată că nu mai era singura femeie a cărei sarcină era să nască un moștenitor la tron.

Fiindcă erau doar între ele, la un moment dat Ella se simțise liberă să mărturisească:

– Eu și Geoffrey începuserăm să ne facem griji că Christoph nu avea să se mai căsătorească niciodată. Credea că datoria lui nu-i mai lasă suficient timp pentru o soție și o familie și considera slujba de la palat mult mai importantă.

– Atunci nici că se putea o soluție mai bună, spusese Nikola.

– Exact, răspunsese râzând Ella.

Deci Alana era și soție, și parte din datoria lui. Oare Christoph vedea lucrurile la fel?

Alana își dorea să nu fi auzit asta. Fusese atât de fericită și de încântată de această zi! După noaptea trecută nu mai avusese nici o îndoială. Zâmbise fără motiv – de multe ori. Acum începuse să se simtă din nou neliniștită, și deveni și mai emoționată când bunicul lui Christoph o vizită, aducându-l cu el și pe Wesley.

Ella își luă fiul în brațe și întrebă ce se întâmplase. Băiatul nu făcu decât să zâmbească, iar Hendrick mărturisi:

– Începuse să i se facă somn. Bărbații sunt mult prea scorțoși. Iau nunta asta prea în serios. Mă gândeam eu că voi, doamnele, sunteți mult mai vesele.

Nikola văzu privirea îngrijorată a Alanei și spuse:

– Sigur că sunt scorțoși, Frederick e cu ei! Abia și-a regăsit fiica și deja o dă altui bărbat. Va trece un timp până să fie în stare să râdă pe tema asta.

Asta era tot? Sau Christoph începuse, *în sfârșit*, să se îndoiască?

Dar Hendrick le făcu în curând pe doamne să râdă din nou și pe servitoare să roșească, iar când un servitor aduse vestea că era timpul ca viitoarea mireasă și suita ei să se îndrepte spre sala regală, unde se pregătea nunta, Hendrick întrebă dacă putea să o însoțească pe Alana până la tatăl ei, care avea să o conducă apoi la Christoph. Alana avea deja o escortă, cele opt gărzi, cele douăsprezece servitoare care duceau trena rochiei de mireasă a mamei ei, regina și femeia care avea să-i devină în curând soacră, dar se bucura să-l aibă alături și pe bătrân. Se simțea de parcă Hendrick ar fi fost și bunicul ei. Știa că avea să primească binecuvântarea familiei lui Christoph și îi plăcea pe toți tare mult.

Tatăl ei o aștepta la intrarea în sala de ceremonie. Acum nu mai avea o expresie solemnă, ci zâmbea și clătina din cap, uimit de cât de frumoasă era fiica lui. Purta o rochie atât de măreață, iar voalul era atât de subțire, că nu ascundea mai nimic.

Era o rochie demnă de o regină, demnă de regina care o purtase înaintea ei.

– Ești atât de frumoasă și semeni atât de mult cu mama ta! spuse regele, îmbrățișând-o și sărutând-o pe frunte. Îmi doresc să te fi văzut și ea acum.

– Poate ne vede, murmură Alana.

– Poate că da, spuse regele.

O luă de braț, dar încă nu intrară în sala regală.

– Am încălcat tradiția astăzi. Mă rog, adăugă chicotind, am încălcat destule tradiții în ultima vreme. Dar cred că te va bucura asta – că am fost amândoi de acord să te căsătorești cu căpitanul.

Alana nu înțelegea, dar când se întoarse simți o atingere pe celălalt braț. Tăticul stătea acolo, oferindu-i celălalt braț, îmbrăcat într-unul dintre cele mai bune costume pe care le adusese din Anglia. Alana scoase un strigăt de fericire și îl îmbrățișă, apoi se întoarse spre tatăl ei și îl îmbrățișă și pe el. În ochi îi jucau lacrimi de fericire. Frederick îi făcuse cel mai frumos cadou.

– Îți mulțumesc mult, spuse cu vocea încărcată de emoție.

Frederick zâmbi.

– M-am gândit că așa e corect. În definitiv, el te-a crescut. A fost nevoie să trimit curieri în tot orașul până să-l găsesc. Era posibil să nu creadă că e, într-adevăr, invitat la nuntă.

– Nu conta dacă eram invitat sau nu, adăugă Leonard, oricum nu m-ar fi putut opri nimeni să vin.

– Să începem? întrebă Frederick, luând-o ceremonios de braț. Christoph e deja destul de emoționat. Hai să nu-l mai lăsăm să aștepte.

Christoph emoționat? Alanei nu-i venea să creadă. Zâmbi însă când cei doi – tatăl ei real, și cel pe care îl iubea ca pe un tată o însoțiră până la viitorul ei soț. Nu-i mai lipsea decât un singur lucru ca să se simtă fericită: ca bărbatul spre care mergea acum să o iubească la fel de mult cât îl iubea ea. Dar, văzându-l cum aștepta să o primească și să o ia în grijă, Alana simți din nou vechile ei temeri ieșind la iveală. Christoph părea solemn, poate chiar puţin surprins că nunta avea cu adevărat loc.

Dar, Dumnezeule, cât de chipeş arăta în uniforma lui de ceremonie! Alanei îi venea să plângă. De ce nu putea...? Nu duse gândul la capăt. Indiferent ce avea să se întâmple, de astăzi aveau să-şi unească destinele pentru totdeauna. Dacă nu...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Christoph în clipa în care o luă de mână şi o ajută să urce ultima treaptă.

Cum de îşi dăduse seama? La naiba cu voalul, nu era suficient de gros încât să-i ascundă sentimentele – sau să o ajute să mintă. Alana trebuia să o spună – de dragul lui:

– Eşti sigur că vrei să faci asta? Pot să fug, aşa că tatăl meu n-o să dea vina pe tine.

Christoph îi ridică cu grijă voalul, ca să se asigure că nu pierdea nici o urmă din emoţiile care i se întipăriseră pe chip. Apoi întrebă:

– Ce vrei să spui? Nu vrei să fii soţia mea?

Alana îşi plecă privirea.

– Ba vreau, dar mă tem că tu nu vrei.

Preotul tuşi cu subînţeles. Era pregătit să înceapă ceremonia. I se părea cumva că şi ei erau pregătiţi?! Christoph ridică o mână, făcându-i semn preotului să aştepte, apoi îi mângâie obrazul Alanei. Mulţimea începea să murmure. Nu era deloc momentul potrivit să aibă o conversaţie.

– Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, recunoscu el. Credeam că ai înţeles că nu o să fiu aici dacă nu vreau să fiu. Nu mă aşteptam să mă îndrăgostesc de tine, să ştii, nu aşa repede. Nu mă aşteptam să simt nevoia de a te avea mereu în preajmă, aproape de mine, să ştiu unde eşti în fiecare zi, în fiecare minut.

Tocmai spusese oare că o iubea? Încă nu era sigură! Restul vorbelor lui păreau mai degrabă o plângere.

– Îţi iei datoria prea în serios. Nu trebuie să fii mereu cu ochii pe mine.

Christoph clătină din cap.

– Nu vorbesc despre datorie, Alana mea. Vorbesc despre ce o să se întâmple de-acum înainte. Se lovi cu pumnul peste piept. Nu sunt sigur că îmi place ce simt.

Alana îngheţă.

– Nu?

– Mă simt de parcă sunt obsedat de tine, recunoscu Christoph cu o expresie jenată. Mă simt mai degrabă ca o bătrână care îşi face prea multe griji.

Alana oftă uşurată, apoi îşi stăpâni un chicotit.

– Crezi că ăsta e un lucru rău într-o căsătorie? întrebă ea precaută.

– Dacă doar unul din noi simte asta, atunci e un lucru rău.

– Ce te face să crezi că eu nu simt la fel?

– Faptul că mi-ai mărturisit că simţi că tatăl tău te grăbeşte să-ţi iei un soţ.

– Credeam că nu faci altceva decât să urmezi ordinele regelui. Nu m-ai întrebat dacă vreau să fiu soţia ta, aşa că am crezut...

Brusc, Christoph se lăsă într-un genunchi. Mulţimea scoase suspine, câţiva chicotiră. Era destul de evident ce făcea Christoph, aşa că se gândeau probabil că un astfel de lucru ar fi trebuit făcut înaintea ceremoniei.

Christoph luă mâna Alanei într-a lui.

– Te iubesc, Alana mea. Eşti de acord să-ţi uneşti viaţa de a mea şi să devenim soţ şi soţie?

Alana izbucni în lacrimi, dar zâmbetul ei era atât de strălucitor, încât era evident că îi curgeau lacrimi de fericire.

– Nimic nu m-ar face mai fericită.

Alana se apleacă în faţă şi îi cuprinse obrajii cu palmele.

– Te iubesc atât de mult. Nu eram însă convinsă că şi tu simţi la fel.

– Nu vei mai avea nici o îndoială, niciodată. O să-mi petrec tot restul vieţii asigurându-mă că ştii exact cât de mult te iubesc.

Alana îi zâmbi.

– Atunci ia-mă de soţie înainte să încep să cred că visez.

– Îmi plac visele tale, spuse senzual Christoph, ridicându-se. Îmi place când mă laşi să iau şi eu parte la ele.

Alana se înroşi din nou şi se întoarse spre preot. Din mulţime se auziră câteva aplauze care-i făcură pe unii să râdă în hohote şi pe alţii să ceară linişte. Dar mirele şi mireasa erau perfect de acord că o nuntă atât de neobişnuită – grăbită, neaşteptată, cu o cerere în căsătorie chiar la altar – era perfectă... pentru ei doi.

**O superbă aventură desfășurată în lumea tumultuoasă
a regalității, unde o prințesă descoperă regatul
pe care îi era dat să îl moștenească...
și o pasiune făcută să îi înrobească inima**

Forțată să fugă de pe continent de înaintarea armatelor lui Napoleon, orfana Alana Farmer și excentricul ei tutore își construiesc o nouă viață la Londra. Acolo, Alana se bucură de toate privilegiile la care poate spera o fiică de nobil, precum și de o educație potrivită unei regine. Însă înaintea debutului în societatea londoneză, Alana află secretul șocant al originii sale. Poate fi adevărat că, de fapt, este prințesa pierdută a regatului Lubinia?
Însă la întoarcerea în țara natală, Alana descoperă obiceiuri care i se par medievale, intrigi și conspirații, iar Christoph Becker, căpitanul gărzilor palatului, o arestează sub bănuiala că ar fi o impostoare (căci nu ar fi prima care vine să susțină că este fiica regelui) sau o unealtă aflată în slujba forțelor misterioase care complotează împotriva regelui. Fără să rămână indiferent la farmecele prizonierei, Christoph se folosește de orice mijloc pentru a afla adevărul, chiar dacă, în același timp, trebuie să-și pună viața în primejdie pentru a o proteja de pericole. Acum, în timp ce o pasiune arzătoare se naște între Alana și bărbatul care a întemnițat-o pe nedrept, soarta unei națiuni stă în mâinile și în inimile lor?

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi și figurează întotdeauna pe lista de bestselleruri din *New York Times*.

Alma

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-029-1
9 786066 860291